NORA ROBERTS

În premieră, o serie de excepție

PAȘI SPRE FERICIRE

Seria HANUL AMINTIRILOR

Table of Contents

capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
capitolul 6
capitolul 7

capitolul 8
capitolul 9
capitolul 10
capitolul 11
capitolul 12
capitolul 13
capitolul 14
capitolul 15
capitolul 16
capitolul 17
capitolul 18
capitolul 19

capitolul 20

NORA
ROBERTS

PAŞI

SPRE

FERICIRE

Lui Dan şi Charlotte

Pentru încrederea care v-a adus împreună

Pentru generozitatea şi atotcuprinderea

îmbrăţişării voastre

Pentru umorul care vă luminează vieţile

Şi pentru dragostea, atât de bogată şi de strălucitoare, ce le ţine pe toate laolaltă.

E bună dragostea ce-o cauți,
Dar și mai bună-i cea pe care
fără căutare-o capeți.
SHAKESPEARE

Inima are raţiunile ei, pe care raţiunea nu le cunoaşte.

PASCAL

capitolul 1

O ditamai luna, specifică nopţilor de iarnă, îşi revărsa lumina peste vechea clădire de piatră şi cărămidă a hanului din piaţa centrală. La atingerea razelor, porticurile şi grilajele străluceau, iar acoperişul din aramă

roşiatică, asemenea monedei de un penny, scânteia palid. Vechiul şi noul – trecutul şi prezentul – se îmbinau aici ca într-o căsnicie fericită şi trainică.

Ferestrele clădirii rămăseseră întunecate în noaptea aceasta de decembrie, adâncindu-i

misterul, însă peste numai câteva săptămâni aveau să strălucească asemenea celorlalte ferestre dispuse de-a lungul străzii principale din Boonsboro.

Stând în camioneta sa la semafor, Owen Montgomery privea magazinele şi

apartamentele de pe Main Street, ornate și gătite de sărbătoare. Luminile clipeau și dansau. În dreapta lui, un brad frumos de Crăciun împodobea fereastra mare de la etajul al doilea. Reședința temporară a viitoarei

administratoare a hanului reflecta pe deplin stilul acesteia. Eleganță autentică.

De Crăciunul viitor, se gândi el, hanul BoonsBoro avea să fie acoperit de lumini albe şi ramuri verzi de brad. Iar Hope Beaumon avea să-şi amplaseze

brăduțul la fereastra apartamentului de la etajul al treilea destinat administratorului hanului.

Își aruncă rapid privirea spre stânga, unde Avery McTavish, tânăra proprietară de la Pizzeria și Restaurantul de Familie Vesta,

împodobise copertina de la intrare cu beculeţe colorate.

În apartamentul ei de deasupra – care pe vremuri îi aparţinuse fratelui lui Owen, Beckett – se întrezăreau luminiţele unui brad. Altminteri, ferestrele erau la fel de întunecate

ca şi cele ale hanului. Avery muncea în seara asta, se gândi el, observând mişcarea din restaurant. Îşi schimbă uşor poziţia, dar nu putu să o vadă în spatele tejghelei.

Când lumina semaforului se schimbă, viră pe St. Paul Street

apoi făcu la stânga şi intră în parcarea din spatele hanului. Timp de câteva clipe rămase în camionetă, gândindu-se. Putea să meargă pe jos până la Vesta, unde să ciugulească ceva şi să bea o bere, rămânând acolo până la închidere,

după care să-şi facă turul prin han.

Inspecţia nu era neapărat necesară, însă peste zi nu apucase să ajungă la hanul aflat în plină renovare deoarece fusese ocupat cu alte întâlniri, cu alte detalii ale afacerilor derulate de Montgomery Family

Contractors. Nu voia să aştepte până dimineaţă ca să vadă ce progrese făcuseră fraţii săi şi echipa.

În plus, Vesta părea aglomerat şi abia dacă mai erau treizeci de minute până la închidere. Nu că Avery l-ar fi dat afară. Mai

mult decât probabil, s-ar fi aşezat să bea o bere cu el.

Tentant, îşi zise, însă era mai înţelept să facă turul acela rapid şi să se ducă acasă. A doua zi trebuia să se prezinte pe şantier cel târziu la ora şapte.

Coborî din camionetă

în aerul extrem de rece de afară, scoţându-şi cheile din buzunar. Înalt ca fraţii săi, deopotrivă zvelt şi musculos, îşi ridică zgribulit gulerul hainei şi se îndreptă spre intrare.

Cheile sale aveau un cod al culorilor de care

fraţii săi îşi băteau joc, însă el îl considera extrem de eficient. Avu nevoie de numai câteva secunde pentru a se pune la adăpost de ger în holul clădirii.

Aprinse luminile, după care nu făcu altceva decât să stea

acolo, în picioare, ca un idiot, cu un zâmbet până la urechi.

Mozaicul din mijloc scotea în evidenţă dimensiunile impresionante ale încăperii şi adăuga o notă de şarm pereţilor zugrăviţi discret, căptuşiţi cu lambriuri

crem, făcute la comandă. Beckett avusese dreptate când propusese să lase la vedere cărămida din zidul lateral. Iar mama lor fusese înnebunită după candelabru.

Nu era nici în stil fantezie, nici tradiţional, dar într-un fel anume se

potrivea perfect în peisaj, cu braţele lui de bronz şi abajururile înguste ce parcă se revărsau spre mozaicul de dedesubt. Aruncă rapid o privire în dreapta şi observă că băile aferente holului, cu plăcile lor de faianţă extravagante şi

chiuvetele din piatră cu vinişoare verzi, fuseseră zugrăvite.

Îşi scoase carneţelul şi notă că se simţea nevoia câtorva retuşuri şi ajustări înainte să treacă prin arcada de piatră ce dădea în stânga.

Alte şi alte cărămizi

expuse privirii – da, Beckett avea un talent extraordinar. Rafturile din spălătoria de rufe relevau o organizare desăvârşită – probabil că asta era mâna abilă a lui Hope; cu voinţa ei de fier îl convinsese pe celălalt frate al lui Owen, Ryder, să

renunțe la biroul său de acolo, şi astfel putuse amenaja totul conform propriilor gusturi.

Se opri în locul care avea să adăpostească biroul lui Hope, observând amprenta personală a lui Ryder: în cel mai rustic stil cu putință, masa de lucru

era alcătuită dintr-o capră de tăiat lemne cu o foaie de placaj deasupra. Se mai zăreau un dosar alb burduşit cu hârtii – Biblia muncii depuse –, nişte unelte şi cutii de vopsea.

Nu avea să treacă mult timp înainte ca Hope să-l alunge şi din

acea încăpere.

Continuă să meargă, oprindu-se să se încălzească în bucătăria deschisă.

Ei fuseseră cei care instalaseră sistemul de iluminat. O aplică mare deasupra mesei centrale, versiuni mai mici ale acesteia la fiecare

fereastră în parte. Dulapuri de lemn în culori calde, elemente crem pentru tuşe de accent, blat din granit cu suprafaţa netedă în completarea aparaturii electrocasnice strălucitoare din oţel inoxidabil.

Deschise frigiderul să

caute o bere. Îşi aminti că avea să şofeze în scurt timp, aşa că luă în schimb o cutie de Pepsi, după care mai făcu nişte însemnări privind instalarea de jaluzele şi efectuarea unui tratament complet de curăţare a geamurilor, operaţiuni care urmau

în grafic.

Ajuns la recepţie, cercetă rapid zona din priviri, zâmbind din nou larg.

Poliţa de deasupra şemineului pe care Ryder o crease dintr-o scândură masivă, patinată se potrivea la fix cu zidăria de

cărămidă veche şi căminul adânc, fără grătar de protecţie. Momentan, nişte prelate şi mai multe cutii de vopsea şi scule aglomerau locul. Făcu unele adnotări suplimentare, după care o luă pe unde venise, oprindu-se acolo unde

urma să fie salonul de recepţii, când auzi zgomot de paşi la etajul al doilea.

Trecu pe sub următoarea arcadă ce dădea înspre coridorul scurt dinspre scări. Văzu că Luther muncise din greu la balustrada din fier şi îşi trecu o

mână peste ea în timp
ce începea să urce.

— E superbă. Ry?
Eşti aici, sus?

O uşă închisă cu
putere îl făcu să tresară
puţin. Ochii lui albaştri
şi calmi se îngustară în
momentul în care
ajunse pe palier. Fraţii
săi nu se sfiau să-i mai

joace renghiuri din când în când, şi la naiba dacă avea să le dea vreun motiv să chicotească.

— Ooooh, exclamă el prefăcându-se îngrozit. Probabil că-i fantoma. Sunt *atât* de speriat!

Se întoarse spre partea din faţă a clădirii şi văzu că uşa de la

camera Elizabeth & Darcy era într-adevăr închisă, spre deosebire de cea de la camera Titania & Oberon, aflată vizavi.

„Foarte ciudat“, se gândi el confuz.

Se strecură până la uşă, intenţionând să o deschidă cu putere, să

sară înăuntru şi posibil să-l ia pe nepregătite pe acela din fraţii săi care avea chef de glume. Apucă mânerul curbat, apăsă pe el cu grijă şi împinse.

Uşa nu se clinti.

— Gata cu gluma, porcule.

Însă nu-şi putu

reprima un chicotit. Cel puţin până în momentul în care uşa se deschise, iar ambele uşi de la intrarea pe terasă făcură acelaşi lucru.

Simţi un iz de caprifoi, dulce ca vara, odată cu aerul îngheţat ce ţâşni înăuntru.

— Iisuse!

Acceptase în bună măsură că aveau o fantomă acolo. La urma urmei, mai existaseră incidente, pe care Beckett le tratase cu mult calm. Suficient de mult încât să o boteze Elizabeth în onoarea încăperii pe care ea o prefera.

Însă aceasta era prima experienţă personală, de netăgăduit, trăită de Owen cu stafia.

Rămase în picioare, cu gura căscată, înţepenit, în timp ce uşa de la baie se trânti cu putere, după care se deschise şi se trânti din

nou.

— OK. Uau. Hm, îmi pare rău c-am intrat nepoftit. Eu doar…

Uşa i se trânti în faţă – sau i s-ar fi trântit dacă n-ar fi sărit înapoi la ţanc cât să evite să-i spargă nasul.

— Hai să fim serioşi. Trebuia să mă ştii deja

până acum. Sunt aici aproape în fiecare zi. Sunt Owen, fratele lui Beck. Eu... ăăă... vin cu gânduri bune.

Uşa de la baie se trânti din nou, iar zgomotul îl făcu să se cutremure.

— Mai uşor cu materialul, OK? Care-

problema? Eu doar… Ah! M-am prins.

Dregându-şi vocea, îşi scoase fesul de lână şi-şi trecu mâinile prin părul des.

— Să ştii că nu ţi-am spus ţie „porcule“. Am crezut că-i Ry. Îl ştii pe celălalt frate al meu, Ryder. El poate fi un

adevărat porc, trebuie să recunoşti. Iar acum stau pe hol justificându-mă în faţa unei fantome.

Uşa se deschise puţin, exact cât o crăpătură. Cu grijă, Owen o deschise complet.

— Mă duc să închid uşile de la terasă. Chiar

trebuie să le ţinem închise.

Putea să recunoască în sinea sa că sunetul propriei voci, răsunând în camera goală, era destul de înfricoşător, însă îşi vârî fesul în buzunar şi se duse către uşa mai îndepărtată, pe care o închise şi o

încuie. Dar când se duse la cea de-a doua uşă, văzu luminile strălucind în apartamentul lui Avery de deasupra restaurantului, îi zări silueta mişcându-se lângă fereastră.

Curentul de aer rece se domoli; izul de

caprifoi se mai îndulci.

— Ţi-am mai simţit parfumul şi altă dată, murmură el, cu ochii la ferestrele lui Avery. Beckett spune că l-ai avertizat în noaptea în care labagiul ăla – scuză-mi limbajul – de Sam Freemont a vrut s-o atace pe Clare. Aşa că-

ți mulțumesc pentru asta. Acum se pregătesc de nuntă – Beck și Clare. Probabil că știi asta. Aproape toată viața a dorit-o doar pe ea. Închise și cealaltă ușă și se întoarse cu spatele la geam, făcând o scurtă plecăciune: Așa că-ți mulțumesc încă o dată.

Uşa de la baie rămăsese deschisă, permiţându-i să-şi surprindă propria reflexie în oglinda cu ramă din fier forjat de deasupra măsuţei de toaletă.

Nu putea să nege că arăta cam ciudat, cu ochii holbaţi şi privirea

speriată, iar părul ciufulit contribuia din plin la imaginea de om care tocmai văzuse o stafie.

În mod automat, îşi trecu degetele prin el ca să încerce să-l mai aşeze.

— Nu fac altceva decât să umblu pe-aici, luând notiţe. Ne-a mai

rămas doar să finalizăm lucrările în părţile esenţiale. Nu şi aici. Aici e gata. Cred că echipa a vrut să termine camera asta. Unii dintre ei s-au cam speriat. Fără supărare. Aşa că… o să mă duc să termin sus, după care plec. Ne mai vedem – sau nu ne mai

vedem, însă…

„Fie ce-o fi“, se hotărî el ieşind din încăpere.

Petrecu mai mult de treizeci de minute, mergând dintr-o cameră în cealaltă, de la un etaj la celălalt, adăugând observaţii la notiţele sale. De câteva ori, mirosul de caprifoi

reveni sau o uşă se deschise.

Prezenţa ei – pe care nu mai putea s-o conteste – părea blândă, dar când încuie bine uşile hanului şi plecă îl cuprinse o senzaţie colosală de uşurare.

Zăpada îngheţată

scârţâia uşor sub încălţările lui Owen în timp ce jongla cu gogoşile şi cafeaua. Cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui, intră în han şi se duse direct la bucătărie ca să lase jos cutia de gogoşi, tava cu paharele de cafea şi servieta. Pentru

a-şi mai înviora starea de spirit, se îndreptă spre recepţie, unde porni şemineul pe bază de gaz. Mulţumit de căldură şi lumină, îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunarele hainei.

Reîntors în bucătărie, deschise servieta, scoase

clipboardul şi trecu în revistă agenda zilei. Telefonul de la brâu scoase un bip asurzitor, semnalându-i că era momentul pentru întâlnirea de dimineaţă.

În momentul în care auzi camioneta lui Ryder oprindu-se în faţă, deja terminase

jumătate dintr-o gogoaşă cu glazură.

Fratele său purta o şapcă cu sigla Montgomery Family Contractors şi o pufoaică veche de lucru şi arbora o căutătură încruntată care părea să proclame „am nevoie de mai multă cafea“.

Dumbass[1], câinele lui Ryder, intră tiptil, amuşină aerul dinăuntru, după care se uită pofticios la jumătatea rămasă din gogoaşa lui Owen.

Ryder mormăi şi se întinse după un pahar de cafea.

— Asta-i a lui Beck, îi

spuse Owen abia
uitându-se la el. Ceea ce
este evident după B-ul
pe care l-am scris în
lateral.

Fratele său mormăi
din nou, luând paharul
marcat cu un R. După o
sorbitură lacomă şi
lungă se uită la gogoşi,
optând pentru una

umplută cu jeleu.

La bufnitura cozii patrupedului, Ryder îi aruncă o bucată.

— Beck întârzie, comentă Owen.

— Tu eşti cel care a hotărât că trebuie să ne întâlnim înainte de a se crăpa de ziuă.

Ryder luă o

muşcătură imensă de gogoaşă şi o făcu să-i alunece pe gât cu o înghiţitură de cafea. Nu avusese timp să se radă, aşa că o barbă scurtă şi ţepoasă îi acoperea obrajii. Totuşi, datorită cofeinei şi zahărului, ochii lui verzi cu pete aurii îşi pierduseră din

aerul morocănos şi adormit.

— Suntem întrerupţi de prea multe ori, când toată echipa este aici. Aseară am aruncat o privire pe-aici în drum spre casă. Ai avut o zi bună.

— Al dracului de bună. O să dăm gata şi

etajul al treilea în dimineaţa asta. Câteva finisaje şi ornamente din ipsos, nişte lumini şi blestematele alea de suporturi de prosoape încălzite încă ne mai dau de lucru la etajul doi. Luther o să continue cu balustradele şi cu stâlpii de susţinere.

— Asta am observat şi eu. Am luat nişte notiţe.

— Îhî.

— O să am probabil şi mai multe când termin de parcurs etajul doi.

— De ce să mai aştepţi?

Ryder înşfăcă o a

doua gogoaşă şi muşcă din ea. Aruncă o altă bucată fără să se mai deranjeze să se uite la câinele care mergea cu paşi mărunţi alături de el.

Dumbass o prinse cu precizia unui participant la un concurs de dexteritate.

— Beckett n-a apărut încă.

— Tipu' ăsta are nevastă, precizează Ryder, şi trei copii. Care dimineaţa merg la şcoală. O să fie aici când o să fie; oricum, poate să recupereze după aceea.

— Aici e nevoie de nişte vopsea pentru

câteva retuşuri, începu Owen.

— Am şi eu ochi.

— O să-i pun să se apuce repede de treabă, să instaleze jaluzele peste tot. Dacă terminăm etajul trei astăzi, pot să înceapă curăţarea geamurilor la începutul săptămânii

viitoare.

— Oamenii au dereticat cum au putut, însă este nevoie de-o curăţenie adevărată, cu lustruire şi tot tacâmul. Trebuie s-o implici în asta pe tipa care se va ocupa cu administrarea hanului.

— O să vorbesc cu

Hope în dimineaţa asta. O să cer şi autorizaţie de la inspectoratul pentru construcţii, ca să putem aduce mobilierul.

Ryder îi aruncă o privire piezişă fratelui său.

— Stai fără grijă, mai avem încă două săptămâni, fără să luăm

în calcul zilele libere din perioada sărbătorilor.

Însă Owen, ca de obicei, avea un plan.

— Putem să terminăm etajul trei, Ry. Crezi că mama şi Carolee – ca să nu mai spun de Hope – n-o să dea buzna să cumpere

alte şi alte lucruri de îndată ce le punem pe toate la locul lor?

— Ba da, sunt sigur. N-avem nevoie să ne călcăm pe picioare mai mult decât o facem deja.

Auziră cum se deschide o uşă de la parter în timp ce urcau pe scara circulară spre

etajul al treilea.

— La trei, strigă Owen în jos. Cafeaua e în bucătărie.

— Iisuse, mulţumesc.

— N-a cumpărat Iisus cafeaua.

Owen îşi trecu degetele peste placa ovală din bronz şlefuit pe care era gravată

inscripţia „Administrator“.

— E un detaliu clasa întâi.

— Nu avem decât lucruri clasa întâi.

Ryder sorbi din nou din cafea când trecură pragul.

— Arată bine.

Owen dădu din cap

în timp ce făcea un tur complet, intrând şi ieşind din mica bucătărie, din baie, înconjurând cele două dormitoare.

— E un spaţiu plăcut şi confortabil. Drăguţ şi eficient, precum hangiţa noastră.

— Iar ea e o pacoste

aproape la fel de mofturoasă ca şi tine.

— Nu uita cine-ţi cumpără gogoşile, frăţioare.

La cuvântul „gogoşi“, Dumbass începu să se agite.

— Gata, ai terminat, amice, îi spuse Ryder, iar patrupedul, cu un

oftat de cățeluş, se tolăni pe podea.

Owen aruncă o privire scurtă spre Beckett, care urca pe scări.

Se bărbierise, observă fratele său, şi avea o privire strălucitoare. Poate puțin cam distrasă, după cum îşi

imaginã cã o au majoritatea bărbaţilor cu trei copii mai mici de zece ani pe care trebuie să-i trimită la şcoală dis-de-dimineaţă.

Îşi aminti de propriile sale dimineţi în care trebuia să meargă la şcoală şi se întrebă cum de

rezistaseră părinţii săi tentaţiei de a se apuca de droguri ca să se liniştească.

— Unul din câini a vomitat în patul lui Murphy, îi anunţă Beckett. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mie, unuia, mi se pare o scuză

convingătoare. Owen tocmai vorbea de curăţarea geamurilor şi de aducerea mobilierului.

Beckett se opri cât să-l mângâie pe Dumbass pe cap.

— Încă mai avem de aranjat şi de pus totul în ordine, de vopsit şi de

finisat.

— Nu şi aici, sus.

Owen se îndreptă spre Penthouse, primul din cele două apartamente pe care şi le rezervaseră.

— Asta este aproape gata. Hope şi-ar putea muta tot calabalâcul pe partea opusă a holului.

Cum stăm cu Westley & Buttercup?

— S-a rezolvat. Ieri am montat luminile şi am pus oglinda de la baie.

— Atunci o să-i spun lui Hope să dea drumul la curăţenie, să facă etajul ăsta lună.

Deşi avea deplină

încredere în Ryder, verifică el însuşi încăperea.

— Ea are lista cu ce şi unde anume merge, aşa că poate să se ducă la cei de la magazin, să le spună ce să ne livreze aici.

Făcu nişte adnotări – verificarea comenzii de

prosoape şi lenjerie, cumpărarea de becuri şi aşa mai departe. În spatele său, Beckett şi Ryder schimbau priviri.

— Presupun că noi vom căra şi vom monta mobilierul.

— Nu ştiu cine-s „noi” ăştia, îl corectă Ryder. Fiindcă nu-s nici

eu şi nici echipa. Noi avem de terminat aici.

— Şi nici pe mine să nu mă bârâi la cap, interveni Beckett. Trebuie să fac modificările la proiectul brutăriei de alături dacă avem de gând să transferăm echipa de aici acolo fără prea mare

întârziere.

— Mie mi-ar plăcea o mică întârziere, murmură Ryder.

Owen se opri în dreptul camerei Elizabeth & Darcy şi studie uşa proptită astfel încât să stea deschisă.

— Beckett, s-ar putea să vrei să stai de vorbă

cu prietena ta, Lizzy.
Asigură-te că-şi ţine uşa
asta deschisă, iar uşile
de la terasă sunt închise.

— E deschisă. Iar
celelalte sunt închise.

— Acum sunt.
Noaptea trecută a fost
cam indispusă.

Intrigat, Beckett îşi
arcui sprâncenele.

— Chiar aşa?

— Am avut parte de-o întâlnire de gradul trei. Am dat o raită noaptea trecută şi-am auzit ceva aici, sus.

Am crezut că-i vreunul din voi care făcea mişto de mine. Ea a crezut că am înjurat-o şi mi-a dat de înţeles că

nu i-a plăcut.

Imediat, zâmbetul lui Beckett se lărgi considerabil.

— Are şi ea toane.

— Mie-mi spui? Cred că ne-am împăcat. Însă, doar aşa, în cazul în care-mi poartă pică.

— Am terminat şi aici, îi spuse Ryder. Şi

în T&O. A trebuit să ne
ocupăm de mulurile din
jurul lustrei şi de
pardoseala din N&N, şi
mai sunt nişte finisaje şi
retuşuri în E&R. Şi la
corpul de iluminat din
tavanul băii de-aici. A
venit, în cele din urmă,
ieri. În J&R e plin de
cutii. Corpuri de

iluminat, veioze şi alte corpuri de iluminat, rafturi şi Dumnezeu mai ştie ce. Însă-i gata.

— Am şi eu o listă.

Ryder se bătu uşor cu degetul la frunte în timp ce câinele venea să se aşeze lângă el.

— Numai că nu trebuie să scriu fiecare

prostie în zece locuri.

— Agăţătoare pentru halate, poliţe pentru prosoape, distribuitoare de hârtie igienică, începu Owen.

— Sunt pe lista pentru astăzi.

— Oglinzi, televizoare, întrerupătoare şi capace

la scurgere, amortizoare de uşi.

— Sunt pe listă, Owen.

— Ai lista cu toate obiectele şi locul unde trebuie să ajungă?

— Nimănui nu-i place să fie cicălit.

— Trebuie să montăm semnele care

marchează ieşirile de urgenţă.

Owen continuă să lucreze la listă pe măsură ce se îndrepta spre sufragerie.

— Aplice de perete aici. Cutiile pe care le-am făcut pentru extinctoarele de incendiu trebuie să fie

vopsite şi instalate.

— De îndată ce-o să taci din gură, o să pot să m-apuc de treabă.

— Broşuri, website, reclame, finalizarea tarifelor, oferte, pliante şi dosare cu informaţii în camere.

— Nu-i treaba mea.

— Exact. Aşa că poţi

fi şi tu o dată mulţumit. Cât mai durează până avem nişte planuri revizuite ale proiectului brutăriei? îl întrebă Owen pe Beckett.

— O să le înaintez pentru aprobare la biroul de urbanism mâine-dimineaţă.

— Bună treabă.

Îşi scoase telefonul şi intră în meniu la opţiunea „calendar”.

— Hai s-o batem în cuie. Îi spun lui Hope să dea drumul la rezervări începând cu cincisprezece ianuarie. Putem să organizăm inaugurarea festivă pe treizeci, dându-ne un

răgaz de-o zi ca să punem toate lucrurile la locul lor. După care îi dăm drumul.

— Nu mai e nicio lună până atunci, protestă Ryder.

— Ştii şi tu, ştie şi Beck şi ştiu şi eu că aici au mai rămas maximum două săptămâni de

muncă. O să termini înainte de Crăciun. Dacă începem să băgăm mobilierul săptămâna asta, o să terminăm până la întâi ale lunii viitoare şi nu există niciun motiv ca să nu obţinem aprobarea pentru darea în folosinţă a clădirii chiar

după sărbători. Asta ne dă două săptămâni pentru a mai pune lucrurile la punct, pentru a rezolva orice fel de probleme restante, cu Hope deja locuind aici.

— Sunt de acord cu Owen în privința asta. Am început

numărătoarea finală, Ry.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, Ryder dădu din umeri.

— E bizar de-a dreptul să ne gândim la locul ăsta ca fiind într-adevăr terminat.

— Haide, haide, revino-ţi, îi spuse

Owen. Un loc precum ăsta? N-o să terminăm niciodată treaba aici.

Încuviinţând din cap, Ryder auzi uşa din spate deschizându-se şi închizându-se cu putere, după care răsună un zgomot de paşi pe gresie.

— Gata, ne-a venit

echipa. Luaţi-vă uneltele.

Owen îşi continuă activitatea cu entuziasm, apucându-se de decoraţiunile pentru tavan. Nu se simţi deloc deranjat de multiplele întreruperi, necesare pentru a răspunde la

telefon, a trimite un SMS de răspuns, a cit un e-mail. În branşa lui, telefonul îi era la fel de folositor ca un pistol pneumatic de împuşcat bolţuri. Clădirea zumzăia de activitate, răsuna de voci şi de muzica radioului pe care Ryder îl folosea la

muncă. Totul mirosea a vopsea şi a lemn proaspăt tăiat, a cafea tare. Combinaţia îi amintea de Montgomery Family Contractors şi niciodată, absolut niciodată nu se întâmpla să nu-i readucă în memorie figura tatălui lui.

Tot ce cunoştea despre tâmplărie şi construcţii învăţase de la tatăl său. Acum, coborând de pe scară ca să contemple rezultatul muncii sale, ştiu că tatăl său ar fi fost mândru de ei.

Luaseră vechea clădire cu porticurile

îndoite şi deformate, cu geamurile sparte, cu zidurile crăpate şi pardoselile sfărâmate şi o preschimbaseră într-o adevărată bijuterie în piaţa oraşului.

Viziunea lui Beckett, se gândi el, imaginaţia şi ochiul format al mamei lor, truda şi

îndemânarea lui Ryder şi propria lui concentrare asupra detaliilor, combinate cu o echipă solidă, transformaseră în realitate ceea ce fusese o simplă idee dezbătută în jurul mesei de bucătărie.

Îşi puse jos pistolul pentru cuie şi îşi roti

umărul ca să-l dezmorţească în timp ce se plimbă în jurul încăperii.

Într-adevăr, ochiul mamei sale era inegalabil, recunoscu el. Se opusese ideii ei de a face pereţii bleu pal şi tavanul ciocolatiu-închis – asta până când văzuse

rezultatul. „Fascinant“ era cuvântul care descria cel mai bine modul în care arăta camera Nick & Nora, însă apogeul era atins în sala de baie. Acelaşi aranjament de culori, plus un perete de cărămizi din sticlă albastră, o asortare de

tip *ton sur ton* în nuanțe de maro, totul scânteind sub luminile ca de cristal. „Ei poftim, candelabru la budă”, își zise el cu o mișcare ușoară a capului. Iată însă că era de mare efect.

Nu avea nimic obișnuit sau care să te

ducă cu gândul la o cameră de hotel – nu atunci când Justine Montgomery prelua frâiele. Se gândi că această cameră în stil art déco era deocamdată favorita sa.

Alarma mobilului îl anunţă că era timpul să dea el însuşi nişte

telefoane.

Se îndreptă spre uşa din spate ce dădea înspre terasă, în timp ce Luther lucra la balustrade. Scrâşnind din dinţi, alergă uşor prin vântul rece şi aspru de-a lungul terasei acoperite, spre parter, după care intră rapid în

sala de recepţie şi o parcurse de la un cap la altul.

— Să fie al dracului de ger! Radioul răcnea; pistoalele pneumatice pocneau şi bufneau. În niciun caz nu putea să lucreze cu tot zgomotul ăsta din jur. Îşi înşfăcă haina şi servieta şi se

duse în salon, unde Beckett făcea ultimele finisaje la plintă. Mă duc la Vesta, anunţă el.

— Nu-i nici zece. N-au deschis încă.

— Tocmai de-aia.

Afară, la semafor, băgându-şi capul între umeri din cauza frigului, Owen înjură

printre dinți traficul aglomerat. Mașinile lăsau între ele un spațiu atât de mic, încât nu-i permiteau să traverseze strada pe cât de repede ar fi vrut. Aștepta, scoțând aburi reci pe gură, până când se aprinse lumina verde pentru pietoni. Alergă

în diagonală şi, ignorând semnul cu ÎNCHIS de pe uş restaurantului, ciocăni cu putere.

Văzu luminile aprinse, dar nicio mişcare. Îşi scoase mobilul şi formă numărul lui Avery din memorie.

— Fir-ar să fie, Owen, acum mi-am pus cocă şi pe telefon!

— Deci eşti înăuntru. Deschide-mi înainte să deger.

— Fir-ar să fie, repetă ea, după care închise.

Însă peste câteva secunde o văzu, cu şorţul ei alb pe deasupra

blugilor şi un pulover negru cu mânecile suflecate până la coate. Părul ei – oare ce hal de culoare mai avea acum? Părea să fie o nuanţă foarte apropiată de arămiul de pe acoperişul hanului. Începuse să-i schimbe periodic aspectul în

urmă cu vreo câteva luni, vopsindu-l în aproape toate culorile, mai puțin în roşcatul ei natural amintind de o regină războinică a Scoției. În plus, şi-l tăiase scurt de tot, îşi aminti el, deşi acum îi crescuse la loc, suficient de lung încât să-l prindă

la spate într-o codiţă micuţă, ca un ciot, atunci când muncea.

Ochii ei, de un albastru la fel de strălucitor pe cât era părul ei roşcat, îi aruncară rapid o privire în timp ce descuia.

— Ce vrei? îl întrebă ea. Sunt în toiul

pregătirilor.

— N-am nevoie decât de puţin spaţiu şi de linişte. Nici măcar n-o să ştii că sunt aici.

Se strecură imediat înăuntru, în eventualitatea c-ar fi încercat să-i închidă uşa în nas.

— Nu pot să vorbesc

la telefon cu toată gălăgia aia de peste drum, şi trebuie să port nişte discuţii importante. Când ochii albaştri se îngustară aţintiţi pe servieta lui, încercă să-i răspundă cu un zâmbet cuceritor. OK, mai am şi nişte hârtii de făcut. O să stau

la tejghea. Promit să fiu foarte, foarte tăcut.

— Bine, e-n regulă. Dar ai grijă să nu mă deranjezi.

— Hm, înainte să te întorci la treabă... N-ai din întâmplare nişte cafea?

— Nu, n-am nici măcar din întâmplare.

Pregătesc nişte aluat din care o parte se încleiază pe noul meu telefon. Noaptea trecută am muncit până la închidere, iar Franny m-a sunat să-mi spună că-i bolnavă, azi-dimineaţă la ora opt. Vocea îi suna de parcă-i vârâse cineva laringele

într-o maşină de tocat. Aseară am avut doi chelneri cu aceeaşi problemă, ceea ce înseamnă că probabil o să fiu din nou aici, de-acum până la închidere. Dave nu poate lucra diseară deoarece se duce la dentist să-i facă obturaţie de canal la

patru, iar eu am un autocar cu turişti care vine la douăsprezece şi jumătate.

Cum aceste cuvinte îi ieşiseră din gură cu viteza unor rafale de armă automată, Owen nu făcu altceva decât să dea din cap.

— OK.

— Numai să... Făcu
un gest spre tejgheaua
lungă. Fă ce vrei.

Se întoarse în grabă
la bucătărie în pantofii
ei sport Nike de un
verde strălucitor.

S-ar fi oferit s-o ajute,
însă era evident că ea nu
se afla în dispoziția
necesară să accepte. Îi

cunoştea toanele şi dispoziţiile – o cunoştea din totdeauna – şi îşi dădea seama când era grăbită, nerăbdătoare şi stresată.

„O să-i treacă“, gândi el. Întotdeauna îi trecea. Micuța roşcată obraznică din copilăria sa, fostă majoretă în

echipa Liceului Boonsboro – care condusese, împreună cu Clare a lui Beckett, echipa de majorete – devenise o patroană de restaurant extrem de muncitoare. Care făcea o pizza excepţională.

Lăsase în urma ei un uşor iz de parfum floral

şi un val de energie. Auzi zgomotul înăbuşit şi zornăitul de la bucătărie în timp ce se aşeza pe un scaun la tejghea. Atmosfera îi dădea chef de muncă.

Deschise servieta, îşi scoase iPad-ul şi clipboardul şi îşi luă mobilul de la curea.

Dădu telefoane, trimise e-mailuri şi SMS-uri, îş rearanjă agenda, făcu diverse calcule. Era cufundat în detalii, când reveni brusc la realitate simţind cum i se plimbă pe sub nas o ceaşcă de cafea. Se uită în sus la faţa frumoasă a lui Avery.

— Mulţumesc. Nu
trebuia să te deranjezi.
N-o să mai stau mult.

— Owen, eşti deja de
patruzeci de minute
aici.

— Pe bune? Am
pierdut noţiunea
timpului. Vrei să plec?

— Nu, stai liniştit. Îşi
îndreptă spatele,

apăsându-şi un pumn în zona lombară, şi-l asigură pe un ton mai relaxat: în momentul de faţă totul e sub control.

El simţi un alt miros şi, aruncându-şi rapid privirea spre aragazul masiv, văzu că Avery pusese sosurile la fiert.

Părul roşcat, pielea

albă ca laptele cu pistrui răspândiţi pe ici-colo îi proclamau sorgintea scoţiană, dar sosul marinat pe care îl făcea era la fel de grozav şi de italienesc precum un costum Armani.

Se întrebase adesea de unde îşi dobândise talentul şi cheful de

gătit, însă părea că le avea pe ambele de la naştere, la fel ca ochii ei albaştri, mari şi neînfricaţi.

Aplecându-se, tânăra femeie deschise frigiderul de sub tejghea, scoase borcanele şi începu să umple vasele de

deasupra.

— Îmi pare rău de Franny.

— Şi mie. Chiar e bolnavă. Iar Dave este un nenorocit. N-o să vină decât vreo două ore după-amiază, şi asta doar pentru că sunt într-un asemenea impas şi nu am mână de lucru.

Nu-mi place deloc să-i cer să mă ajute.

El îi studie faţa în timp ce ea lucra. Acum că o privea cu atenţie, îi observă cearcănele de un violaceu-deschis pe care le avea sub ochi.

— Arăţi cam obosită.

Ea îi aruncă o privire acră pe deasupra

borcanului de măsline negre.

— Mulţumesc. Este exact replica pe care ar vrea o fată s-o audă. După care dădu din umeri. Da, sunt obosită. Am crezut că o să dorm în dimineaţa asta. Franny trebuia să deschidă, iar eu urma să

vin în jur de unsprezece şi jumătate. Nu mai am de mers de colo-colo de când m-am mutat chiar deasupra. Aşa că aseară m-am uitat un timp la Jimmy Fallon şi am terminat o carte pentru care toată săptămâna am încercat să-mi fac timp. Nu m-a luat somnul

până la două. După care Franny m-a sunat la şase. Ora şase n-ar fi groaznică dacă n-ai fi muncit două schimburi, unul după altul, urmând să mai faci încă unul.

— Ştii care-i partea bună a lucrurilor? Afacerea merge bine.

— O să mă gândesc la partea bună a lucrurilor după ce scap de autocarul cu turişti. Oricum, destul cu asta. Cum merge treaba la han?

— Deocamdată toates bune, iar de mâine începem să băgăm mobilierul la etajul trei.

— Ce să băgaţi?

— Mobilierul, Avery.

Ea puse borcanul jos, holbându-se la el.

— Vorbeşti serios? Pe bune?

— Inspectorul o să arunce o privire în după-amiaza asta, ca să ne dea avizul. N-ar avea niciun motiv să nu-l

acorde. Tocmai ce-am vorbit cu Hope. O să înceapă curăţenia generală. Maică-mea şi mătuşă-mea vin şi ele – poate că deja sunt înăuntru – să se apuce de treabă.

— Am vrut şi eu să particip, însă nu pot.

— Nu-ţi face griji. O

mulţime de oameni ne dau o mână de ajutor.

— Voiam ca şi mâinile mele să fie printre ele. Poate mâine, în funcţie de boala care se pare că bântuie şi diversele programări la dentist. Dumnezeule, Owen, asta-i o chestie extrem de importantă.

Dansă puţin pe vârfuri şi călcâie în adidaşii ei verzi. Iar tu ai aşteptat aproape o oră ca să mi-o spui?

— Erai prea ocupată să mă beşteleşti.

— Dacă ai fi spus-o din prima aş fi fost prea entuziasmată ca să te mai beştelesc. E numai

vina ta şi-atât.

Îi zâmbi, ea, frumoasa Avery McTavish cu ochii ei cei obosiţi.

— De ce nu iei loc câteva minute?

— Azi sunt obligată să mă mişc întruna, precum un rechin.

Roti capacul

borcanului ca să-l desfacă, după care se duse să-şi verifice sosurile.

El o urmări muncind. Întotdeauna dădea impresia că face şase lucruri deodată, ca într-un număr de jonglerie în care mingile rămân permanent în

aer, unele coborând vertiginos până când ea reuşea să le prindă şi să le arunce din nou.

Mintea lui extrem de organizată era uimită.

— Mai bine m-aş întoarce. Mulţumesc pentru cafea.

— Nicio problemă. Dacă cineva din echipă

se gândeşte să ia prânzul aici, spune-le să aştepte până la unu şi jumătate. Când o să se termine toată agitaţia.

— OK. Îşi adună gândurile, după care se opri la uşă. Avery? Ce culoare-i asta? A părului.

— Asta? Roşu aprins

ca moneda de-un penny; se numeşte Copper Penny.

El zâmbi şi dădu din cap.

— Ştiam eu. Ne vedem mai târziu.

capitolul 2

Owen îşi prinse centura cu scule la brâu şi îşi confruntă propria listă cu aceea a lui Ryder.

— Etajul trei e plin de muieri, îi spuse Ryder cu amărăciune în voce.

— Sunt dezbrăcate?

— Mama-i una dintre ele.

— Bine, uită de cuvântul „dezbrăcate“.

— Mama, Carolee, hangița. Și Clare s-ar putea să mai fie încă acolo. Frate, sunt ca un muşuroi de furnici. Tot timpul e câte una care să mă sune cu un milion

de întrebări.

Ryder îşi luă sticla cu Gatorade de pe masa centrală din bucătărie, unde îşi întinsese planurile şi listele de când Hope îl scosese din viitorul ei birou.

— Cum tu eşti cel care le-a invitat, tot tu eşti cel care o să

răspundă la blestematele alea de întrebări. Şi unde mama dracului ai fost?

— Am lăsat vorbă unde sunt. M-am dus până la restaurantul lui Avery ca să pot da nişte telefoane. Inspectorul vrea să vină să arunce o privire la etajul trei ca să

clarificăm problema aducerii mobilierului. Pentru mobila de sus e deja stabilit totul, iar oamenii o să înceapă s-o care şi să o aranjeze mâine-dimineaţă.

Problema jaluzelelor e rezolvată. Le montează pe cele de sus în după-amiaza asta. Mai vrei şi

restul?

— Îmi dai dureri de cap.

— Asta-i motivul pentru care am dat telefoanele alea. Pot să mă ocup de mărunţişurile rămase ca să dăm gata şi etajul doi.

— Etajul trei. Ryder îl împunse pe Owen cu

degetul în piept. Femei. Toate ale tale, frate.

— Bine, bine.

Voia să muncească, să intre în ritmul pistoalelor pneumatice de împuşcat cuie, al ciocanelor, al bormaşinilor. Treburi de bărbaţi. Însă ieşi din nou afară şi înjură frigul

în timp ce ocolea clădirea până în spate şi urca scările.

Şi astfel intră în lumea femeilor. Adulmecă parfumul, crema de faţă şi laptele demachiant cu aromă de lămâie. Şi auzi voci feminine suprapuse peste gălăgia ce răsuna

de jos. Îşi găsi mama în patru labe, frecând cu peria podeaua din spaţiul dedicat duşului din Penthouse.

Îşi prinsese părul negru şi îşi suflecase mânecile bluzonului lăbărţat. Îşi balansa fundul, acoperit cu o pereche de blugi, dintr-

o parte în alta în ritmul unei melodii pe care o auzea în căşti.

Owen dădu roată cabinei de duş şi se lăsă pe vine. Ea nu se clinti; el întotdeauna o crezuse când afirma că are ochi la ceafă. În cele din urmă, Justine îi zâmbi şi se aşeză şi ea pe vine,

scoţându-şi căştile de pe urechi.

— Bună treabă!

— Eşti pregătită pentru asta, mamă?

— Am fost şi sunt pregătită. O s-o facem să sclipească, deşi uitasem cât de păcătoasă e murdăria de la construcţii. Ne-am

împărţit. Carolee e în
Westley & Buttercup, iar
Hope se ocupă de
apartamentul ei. Clare o
să ne dea o mână de
ajutor după-amiază.

— Am fost până la
Vesta. Lui Avery o să-i
vină un autocar cu
turişti, iar Franny e
bolnavă. A vrut şi ea să

participe la curăţenie. Uitându-se la găleata de apă cu spumă, Owen murmură: Dumnezeu ştie de ce.

— E-o muncă care-ţi dă satisfacţii, în felul ei. Uită-te la locul ăsta. Împingându-şi la loc în păr două agrafe slăbite, privi în jur. Uită-te ce-

aţi făcut aici tu şi fraţii tăi.

— Ce-am făcut noi şi mama noastră, o corectă el, făcând-o să zâmbească din nou.

— Ai perfectă dreptate în privinţa asta. Şi fiindcă tot eşti aici, ia scoate rafturile din cutia aia. Unul o să vină chiar

aici, sus, iar celălalt, acolo.

Îi arătă cu mâna unde anume.

— Aici sunt rafturi?

— O să fie când o să le montezi. După care ai putea să iei un băiat din echipă să te ajute să agăți oglinda în dormitor. Când eşti

gata, îți arăt cum o vreau.

— Stai, stai să-mi notez.

— Tu fixează răftulețele şi după aceea o să-ți arăt eu ce trebuie să faci cu restul.

Până la urmă trebuia să-şi folosească uneltele. Poate nu în felul

preferat de el – pe baza unei liste de priorităţi care să fie bifate una câte una –, dar îi făcea plăcere oricum.

După ce instală rafturile, cără împreună cu un muncitor imensa oglindă de perete, cu rama ei aurie bogat ornamentată.

Justine stătea cu mâinile în şolduri, ajustând poziţia oglinzii cu „puţin mai la stânga, puţin mai sus – nu, mai jos“. Owen marcă locul, măsură şi dădu găuri în timp ce ea se întoarse la frecatul podelei.

— E gata, strigă el.

— Aşteaptă o

secundă. Auzi şuieratul apei în timp ce ea îşi golea găleata. Când veni, îşi puse din nou mâinile în şolduri, acum cu pumnii strânşi. Îmi place la nebunie! Se apropie, oprindu-se astfel încât oglinda să reflecte imaginea amândurora. Cu un

zâmbet larg, îşi petrecu
un braţ în jurul taliei
lui. E perfect.
Mulţumesc, Owen. Du-
te şi ia-o pe Hope, bine?
Ea ştie ce trebuie adus
de la parter. Mai am
încă un pogon de gresie
de scos la lumină.

— Pot să angajez o
firmă specializată în

curățenie.

— Etapa asta-i pentru familie, replică Justine clătinând din cap.

De aici se putea deduce că Hope Beaumont făcea parte din familie. Ea şi mama lui se potriveau de minune, îşi zise Owen pe când traversa holul.

Şi aşa fusese de la prima vedere.

Fosta regină a frumuseţii era cocoţată pe un scaun în bucătăria apartamentului şi lustruia uşile de la dulapul suspendat. Îşi prinsese părul negru cu o eşarfă, iar din buzunarul de la spate al

blugilor pătaţi cu vopsea şi extrem de uzaţi în genunchi îi atârna o cârpă.

Îşi aruncă rapid privirea în jur şi răsuflă cu zgomot, aerul expirat zburlindu-i bretonul ţepos.

— Nu părea să fie atât de murdar.

— Mizeria de şantier pătrunde peste tot. Se întrebă dacă s-o informeze că urma să aspire şi să dea cu mopul câteva zile. Poate chiar săptămâni. Dar avea să afle şi singură, decise el. Văd că faceţi progrese, spuse în schimb.

— Chiar facem. Se aşează pe scaun, luă o sticlă de apă de pe blat şi îi răsuci dopul. E adevărat că mâine o să ne aducă mobilierul?

— Mi se pare că totul e pregătit ca să poată avea loc operaţiunea asta.

Ea sorbi o gură de

apă şi zâmbi. Avea o voce uşor răguşită, care se potrivea cu înfăţişarea ei focoasă, cu ochii mari şi negri, cu gura rotundă şi bine proporţionată.

„Nu e rău deloc să avem o frumuseţe de fată pe post de administrator al

hanului“, îşi spuse Owen. Însă mult mai important era faptul că dovedea un simţ organizatoric şi o eficienţă comparabile cu ale lui.

— Dacă ai un minut la dispoziţie, mama mi-a spus că sunt câteva lucruri pe care ai vrut să

le duci la etajul al doilea.

— Şi la primul, dacă o să putem să le înghesuim acolo. Cu cât golim mai multe cutii, cu atât va fi mai uşor să facem curăţenie, iar aducerea mobilierului înăuntru ar putea să fie mult mai simplă.

— E o idee foarte bună. Vorbeau aceeaşi limbă, constată el. Te poţi bizui pe mine. Mai este ceva ce vrei să faci aici?

— Am nişte rafturi pe care vreau să le montăm.

„A, perfect.“ Era Ziua Rafturilor.

— O să ţi le montez eu.

— Ţi-aş fi recunoscătoare. Sunt peste drum, în celălalt apartament. Pot să le iau mai târziu.

— O să trimit pe cineva după ele.

— Sigur, dacă poţi să te lipseşti de cineva.

Însă deocamdată putem
să ne ocupăm de ce
avem deja aici. Am tot
ce vrea Justine să fie
montat în J&R.

„Aceeaşi limbă“, îşi
zise Owen din nou.

— Vrei o haină? o
întrebă când se
pregăteau să iasă.

— N-am nevoie. Nu-

i mult de mers. Însă îşi trase în jos, până la încheieturile mâinilor, mânecile bluzonului. Am vorbit cu Avery azi-dimineaţă, continuă ea în timp ce mergeau spre partea din spate a clădirii. E frântă de oboseală fiindcă-i lipseşte o mare parte

din personal. Sperasem ca diseară să dau o fugă peste drum şi să-i dau o mână de ajutor, dar se pare că o să fim aici până târziu. Când ieşiră afară, îşi lipi o mână peste eşarfă înainte ca vântul să nu i-o smulgă de pe cap. La cât e de frig, fac pariu că-n seara

asta o să aibă de dus o grămadă de comenzi la domiciliu. Cine vrea să iasă afară pe gerul ăsta?

Intră în grabă în camera Jane & Rochester, frecându-şi mâinile să se încălzească.

— Deci mai întâi putem să ne-apucăm de

W&B. Sau, fiindcă to
suntem aici, putem să o
luăm de la coadă la cap,
astfel încât să terminăm
cu etajul doi. Începând
de-aici, cu rafturile şi
oglinda de la baie. Bătu
uşor cu mâna în cutiile
etichetate cu multă grijă:
Oglinda de la baie.

Trecură în revistă

lucrurile pentru fiecare cameră în parte, coborând apoi la primul nivel.

— Asta ar trebui să mă țină ocupat o vreme. Hai să nu mergem mai departe şi să începem de-aici de unde suntem.

— Bun. De ce să nu-ți arăt unde ajung toate

lucrurile, după care să te-apuci de treabă? Poți să trimiți pe cineva după mine dacă ai vreo întrebare.

Scoțând un briceag din buzunar, tăie o cutie de carton ce fusese resigilată.

— Îmi place orice femeie care are asupra

ei un cuţit.

— Mi-am completat trusa de scule de când m-am mutat aici. Eram gata să-mi aduc şi propriul meu pistol de împuşcat cuie, când mi-am dat seama că mersesem prea departe. Scoţând din cutie două rafturi curbate din

aramă, adăugă: am preferat în cele din urmă să completez stocul de rechizite. E ceva în neregulă cu dosarele noi şi post-it-urile colorate?

— Nu te-apuca să-i vinzi castraveţi grădinarului.

Flecăriră prieteneşte

mai departe, ea dându-i instrucţiuni legate de înălţime şi de spaţiul necesar, în timp ce el măsură, verifică orizontalitatea cu nivela şi dădu găuri.

— E perfect. Rama aurie a oglinzii se asortează splendid cu faianţa, iar cada – cu

rafturile de aramă. Stai s-o vadă Justine. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre dormitor. Abia aştept să mobilăm camera asta. Toate camerele. Cu şemineul şi cu patul ăla minunat care-o să vină aici, cred c-o să fie una dintre cele mai populare

în rândul clienţilor.

Scoase un carneţel din buzunar şi verifică lista, făcând şi alte adnotări.

— E plăcut să văd în sfârşit că mai există cineva ca mine, remarcă el.

— Când îţi notezi tot felul de lucruri, pe

termen lung ai doar de câştigat. Mai ales timp.

— Iar îi vinzi castraveţi grădinarului…

Adunară împreună cutiile şi le cărată pe terasă.

Hope vru să înceapă din Eve & Roarke, unde aproape că se lovi de

Ryder.

— Mama vrea să montăm lustra. Unde naiba e?

— Chiar acum o car, îi spuse Owen.

— Atunci tu o instalezi.

— Asta-i planul. Hope are nişte lucruri pentru apartamentul ei.

De ce nu te duci până acolo ca să le-aduci?

— Dar pot să le-aduc eu mai târziu, propuse administratoarea.

— Ce fel de lucruri? Şi unde sunt?

— Rafturi, rafturi de perete. Pentru baie şi camera de zi. Sunt în nişte cutii din magazie.

Din a doua baie, se corectă ea. O folosesc pe post de spaţiu de depozitare.

— Mă ocup eu de asta.

— O să ai nevoie de cheie, spuse ea când el începu să se îndepărteze. O găsi în buzunarul din faţă al

blugilor și i-o dădu. Ai cumva şi cuierele alea de fixat pe uşile de la baie?

— O parte dintre ele, răspunse Owen.

— Adu-le sus, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai vreau să aud de ele. Unde-i cel de la

camera ADA[2]?

Cum începeau s-o doară brațele, Hope lăsă cutiile jos.

— Este în Jane & Rochester, pe peretele ce dă înspre St. Paul, într-o cutie pe care scrie clar „M&P, cuier baie“. Dacă tot te ocupi de asta, ai putea să iei de acolo și

cele două cutii marcate
cu „rafturi de perete –
baia M&P“. Însă nu le
monta până când n-o să
fim eu sau mama ta de
față. Și mai vrem un
colțar lângă chiuveta
din M&P. Își scoase
carnețelul, frunzărindu-
i paginile. Astea sunt
dimensiunile de

principiu, conceptul de bază.

Ryder îşi mută privirea atentă de la foaie la chipul lui Hope.

— De ce?

— Trebuie să respectăm prevederile ADA, iar în organizarea actuală a încăperii nu avem nicio suprafaţă

pentru dispunerea unor chestii fundamentale, cum ar fi o periuţă de dinţi. Aşa, vom avea.

— Dă-mi hârtia aia nenorocită.

Hope o rupse din carneţel.

— Sunt sigură că Owen sau Beckett sau cineva din echipă ar

putea să facă asta dacă eşti prea ocupat.

El nu făcu altceva decât să-şi îndese hârtia în buzunar şi s-o ia din loc.

— Eşti sigur că-i fratele tău pe bune? murmură Hope.

— Foarte sigur. E puţin stresat de faptul că

trebuie să terminăm aici astfel încât să ne încadrăm în termenul final, să ne-apucăm de treabă la casa lui Beck, să terminăm cu demolările de vizavi pentru brutărie.

— E-o grămadă de treabă, recunoscu ea. Tu de ce nu eşti stresat?

— Presupun că facem parte din categorii diferite. Eu nu trebuie s-o fac pe şeful. Rolul meu e să negociez.

Puse cutia de carton pe podeaua băii.

Fără să o piardă din vedere, Hope despachetă micul raft de

sticlă.

— Nu-i decât o chestie micuță, genul de detaliu pe care n-o să-l bage nimeni în seamă.

— Dar cu siguranță i-ar simți lipsa dacă nu ar fi acolo.

— Ca un loc special ca să-ți pui periuța de dinți. Zâmbi, după care

bătu uşor în perete. Exact aici. Dacă nu mai ai nevoie de mine, mă întorc sus până când termini.

Pe drum, Hope intră în Westley & Buttercup, unde o găsi pe Carolee ştergând cu mopul podeaua dormitorului.

— Carolee, baia arată

minunat. Scânteiază.

Sora lui Justine, cu obrajii rozalii din cauza efortului, îşi rearanjă părul blond.

— Jur că n-am mai făcut curat în halul ăsta d e *ani de zile*. Însă merită efortul. Mă tot gândesc că o să lucrez aici! O să vin în camera

asta tot timpul. Ai nevoie de mine pentru ceva anume? Şefa?

Hope râse.

— Văd că mă depăşeşti. M-am oprit să-l instruiesc pe Owen în legătură cu rafturile. Mă duc să văd cum se descurcă Justine, după care o să fiu la mine în

apartament

Apartamentul meu de *administrator al hanului.* A, era să uit. Dacă o să ai ceva timp la dispoziţie în următoarele zile, vreau să trecem în revistă programul de rezervări. Deoarece mai e puţin şi dăm drumul afacerii.

— O, Doamne Carolee dădu din mâini în aer triumfătoare. O, Doamne, o, Doamne!

Şi ea simţea acelaşi lucru, gândi Hope în timp ce o lua înapoi. Nu mai fusese atât de entuziasmată cu privire la o slujbă de pe vremea când îşi începuse munca

la Wickham Hotel din
Georgetown. Nu era c
comparaţie bună, îşi
reaminti, ţinând cont de
cum se terminase totul.

Şi totuşi, finalul
dezastruos al relaţiei cu
Jonathan Wickham şi
decizia ei de a
demisiona din funcţia
de manager îi

deschiseseră uşa spre hanul Boonsboro.

O clădire frumoasă, pusă pe picioare cu atâta pricepere şi gust într-un oraş fermecător, unde putea să lucreze alături de cele mai apropiate prietene. Nu, nicio slujbă n-o încântase într-o asemenea măsură.

Aruncă o privire spre Penthouse şi o văzu pe Justine cocoţată pe pervazul lat al ferestrei din salon, uitându-se la Main Street.

— Luam o pauză, îi spuse Justine. Baia aceea e s t e *imensă* – şi bineînţeles că eu sunt singura vinovată pentru

asta.

— Lasă că o termin eu.

— Este gata, însă o s-o mai şmotruim o dată înaintea petrecerii inaugurale. Stăteam aici şi mă gândeam cum arăta locul acesta când i-am târât pe băieţi înăuntru ca să arunce o

privire. Dumnezeule! Şi mă mai gândesc şi la cât de mulţumit şi de mândru ar fi fost Tommy. Trebuie să fie puţin trist că n-a apucat să bată şi el câteva cuie aici.

— Şi-a învăţat fiii cum să bată cuie, aşa că a fost şi el parte

integrantă, în aceeaşi măsură ca ei, din tot ce a însemnat crearea acestui loc.

Ochii lui Justine se umeziră.

— Ai spus un lucru foarte frumos. Cel mai potrivit. Întinse o mână şi o trase pe Hope înspre ea. Mi-aş dori să

fi nins. Vreau să văd cum arată hanul sub zăpadă, apoi primăvara şi vara, şi după aceea toamna. Vreau să-l văd cum străluceşte în toate anotimpurile.

— O să am grijă să fie menţinut permanent aşa de frumos.

— Ştii c-o s-o faci. O

să fii fericită aici, Hope. Vreau să fii fericită aici, asemenea tuturor oaspeților care ne vor călca pragul.

— Sunt deja fericită aici.

Mai fericită decât fusese de-o bună bucată de timp, se gândi Hope

în timp ce se apuca să-şi lustruiască dulapurile de bucătărie. Aici avea ocazia să facă o treabă bună pentru nişte oameni buni.

Îşi aplecă uşor capul în căutarea eventualelor pete. Satisfăcută, considerând că merita o recompensă, se duse la

magazinul de cadouri înainte de ora închiderii şi cumpără acele boluri minunate pe care pusese ochii. Un cadou drăguţ de casă nouă.

Ryder aduse cutiile înăuntru.

— Oare care-i treaba cu femeile şi cu rafturile? întrebă el. De

câţi metri liniari de suprafaţă plană are nevoie o persoană?

— Asta ar depinde de cât de multe lucruri alege să expună persoana în cauză, spuse ea cu răceală.

— Nu-s decât nişte chestii care adună praful.

— Chestii care adună praful pentru unii, suveniruri şi stil personal pentru alţii.

— Unde mama naibii vrei să ai aceste suprafeţe plane pentru suveniruri şi stil personal? N-am toată ziua la dispoziţie.

— Lasă-le şi gata. O

să mă ocup eu mai târziu de ele.

— Bine, mormăi el. Le puse pe podea şi dădu să iasă.

Mama lui stătea în cadrul uşii cu braţele încrucişate, cu acea privire în ochi care încă îl mai făcea să-şi bage spăsit capul între umeri.

— Îmi cer scuze pentru fiul meu, Hope. În mod evident şi-a pierdut manierele din cauza stării sale de spirit execrabile.

— Nu-i nimic. Ryder este ocupat. Toată lumea este ocupată astăzi.

— Faptul că eşti ocupat nu serveşte ca

scuză pentru mitocănie. Nu-i aşa, Ryder?

— Nu, mamă. Aş fi extrem de fericit să-ţi montez rafturile, i se adresă el lui Hope, dacă-mi arăţi locul unde le vrei.

— Aşa-i mai bine.

Justine îi mai aruncă o ultimă privire înainte

să se întoarcă şi să traverseze holul.

— Ei bine? insistă Ryder. Unde le pun?

— Deocamdată, nu pe pereţi.

Pe faţa lui apăru rapid un zâmbet senin, surprinzând-o.

— Deoarece eu n-am niciun fel de suvenir, ce

zici de o a doua alegere?

— Lăsă-le acolo şi gata, iar tu… îi făcu un semn sugestiv către uşă.

Măsurând-o din priviri, îşi vârî degetele mari în centura cu unelte.

— De tine nu mi-e frică, dar de ea, da. Dacă nu montez astea, o să

mă facă să-mi pară rău. Aşa că nu plec până când nu-ţi alegi locurile în care le vrei.

— Sunt deja marcate.

— Ce-i marcat?

— Am măsurat rafturile, am măsurat spaţiul. Am marcat zonele.

Gesticulă spre spaţiul

dintre ferestre, după care spre baie.

— Cred că poţi să începi de-acolo.

Aruncând pe jos cârpa de lustruit, ieşi din cameră. Voia să-l ajute pe Owen până când fratele său extrem de ţâfnos avea să termine.

Avery urmări
progresele înregistrate
peste drum prin
intermediul SMS-urilo
şi datorită unei scurte
vizite pe care i-o făcu
Clare. Odată terminată
povestea cu autocarul cu
turişti şi agitaţia aferentă
orei de vârf, luă şi ea o

mică pauză în bucătărie pentru a înfuleca nişte paste.

Pentru moment, aparatele cu jocuri video erau mute. Socoti că mai era o oră până când copiii ieşiţi de la şcoală să le facă să piuie şi să zdrăngăne.

— Chiar am vrut să

trec pe-acolo, chiar şi numai pentru un minut, să văd ce faceţi.

Înghiţi lacomă nişte Gatorade. Energie, gândi ea. Avea nevoie de cât mai multă energie ca să termine totul până la închidere. Hope mi-a trimis nişte poze făcute cu telefonul.

— Nici eu n-am putut să plec de la librărie. Turiştii veniţi cu autocarul ne-au dat şi nouă de lucru. Dumnezeu să-i binecuvânteze, pe fiecare în parte. Clare zâmbi, ciugulind din salata pe care o avea în faţă. Beckett mi-a spus

că inspectorul i-a dat aprobarea pentru introducerea mobilierului în clădire.

— E grozav!

— Acum nu mai e vorba decât de detalii, aşa că băieţii se pot apuca de cărat. Bineînţeles că Hope nu se poate muta

deocamdată, dar asta nu înseamnă că noi nu putem începe să aranjăm lucrurile la locul lor.

Îmbufnându-se, Avery atacă pastele de parcă ar fi vrut să le înjunghie.

— N-am de gând să fiu lăsată pe dinafară!

— Avery, o să dureze
zile întregi. Chiar
săptămâni.

— Vreau să intru în
joc în clipa asta. După
care răsuflă extenuată.
OK, nu acum, că deja
mă dor picioarele de
mor. Dar mâine… Poate
că mâine. Spunând
acestea, vârî în gură alte

paste. Uită-te la tine. Arăți atât de fericită!

— Pe zi ce trece sunt din ce în ce mai fericită. Yoda a vărsat în patul lui Murphy azi-dimineață.

— Asta da, motiv de bucurie.

— Categoric nu, însă Murphy a venit în fugă

la Beckett. A fost minunat.

— Îhî, dar aş fi mult mai fericită dacă n-aş afla detalii privind voma de cățel.

— E şi asta ceva ce mă face fericită. Ochii lui Clare jucau de bucurie. Însă dincolo de asta, motivul principal

al fericirii mele este modul în care îl iubesc băieţii pe Beckett, încrederea pe care i-o acordă. Faptul că e parte integrantă din viaţa noastră. Mă mărit, Avery. Sunt atât de fericită că am avut şansa să iubesc şi să mă mărit cu doi bărbaţi într-o

singură viaţă!

— Cred c-ai primit şi partea mea. Ar cam trebui să mi-l dai mie pe Beck.

— Da’ de unde, îl păstrez. Părul prins în coadă de cal dansă când ea clătină din cap. Are doi fraţi din care să alegi.

— Poate ar trebui să-i iau pe amândoi. Mi-ar fi de mare folos diseară. Şi încă mai am de făcut şi cumpărăturile de Crăciun. Oare de ce mă gândesc întotdeauna că la un moment dat o să am mai mult timp la dispoziţie?

— Fiindcă tu reuşeşti

de fiecare dată să-ți faci timp. Le-ai spus ceva fraților Montgomery despre spațiul de vizavi?

— Deocamdată, nu. Încă mă mai gândesc. Tu nu i-ai spus lui Beckett?

— Am promis că n-o s-o fac. Însă e greu. M-

am obişnuit să nu am secrete faţă de el.

— Iubirea, iubirea, iubirea cea mare… Avery oftă, mişcându-şi degetele obosite de la picioare. În vremuri ca astea oricum pare o idee nebunească. Dar…

— Tu eşti perfect capabilă să reuşeşti.

— O spui doar pentru că aşa e. Avery râse, iar o parte din oboseala întipărită pe faţă îi dispăru. Şi pentru că mă iubeşti. Trebuie să mă întorc la muncă. Ai de gând să treci şi pe la han?

— Laurie şi Charlene se ocupă de magazin.

M-am gândit că le pot lăsa singure cam o oră. După care trebuie să-i iau pe băieţi.

— Mai trimite-mi poze.

— Aşa o să fac. Clare se ridică, îşi trase o căciulă de lână peste părul blond şi îşi puse pe umeri un palton care

îi acoperea corpul subțire și mlădios. Să dormi și tu, scumpo.

— N-o să fie nicio problemă. În momentul în care închid mă duc sus și o să cad lată în pat, unde o să rămân până la opt dimineața. Ne vedem mâine. Mă ocup eu de ele, spuse

Avery când Clare se
întinse după farfurii.
Oricum am treabă la
bucătărie.

Îi făcu prietenei sale
un semn de la revedere,
îşi întinse umerii care o
dureau atât de tare,
după care se întoarse la
muncă.

Până la ora şapte

rămase în acelaşi loc, băgând tăvi cu pizza în cuptor şi scoţându-le, împachetându-le pentru a fi livrate la domiciliu, pasându-le pe altele pentru a fi duse la mese.

Locul zumzăia de activitate – iar ăsta era un lucru bun, îşi zise ea. Puse pastele în farfurii

şi acoperi burgerii şi frigăruile luate de pe grătar, aruncându-i o privire băiatului ce stătea la tejghea şi juca Megatouch ca şi cum n-ar mai fi existat nimic altceva pe lume.

Tocmai ce intra în cămară, după alte provizii, când intră

Owen. Acesta se uită de
jur împrejur şi se
încruntă când nu o văzu
în spatele tejghelei.

— Unde-i Avery?
întrebă el o chelneriţă.

— E pe-aici. Corul
liceului s-a hotărât să
vină la o pizza după
repetiţie. Suntem
copleşite. Trebuie să fie

în spate.

— OK. Fără să stea pe gânduri, se duse spre casierie, înşfăcă unul din blocnotesurile cu comenzi şi se îndreptă spre capătul sălii. O văzu cum stătea la blatul de lucru, cu obrajii roşii de la căldură, şi întindea cu

lingura sosul pe aluat. Comenzi din spate, o informă el, înşirându-i foiţele în faţă. O să iau eu băuturile.

Ea întinse mozzarella peste tot, adăugă ingredientele şi se uită la el cu afecţiune. Puteai să te bazezi pe Owen, se gândi ea, la bine şi la

greu, indiferent de situaţie, puteai să te bazezi pe el.

În următoarele trei ore pregăti de toate, în funcţie de natura comenzii. Spaghetti la cuptor, pizza Warrior, salată de vinete, calzone, gyro[3]. Pe la zece intrase deja într-un

fel de transă, încasând contravaloarea comenzilor, debarasând şi curăţând mesele şi tejghelele, închizând uşile cuptoarelor.

— Ia o bere, îi spuse ea lui Owen. Ai câştigat-o pe merit.

— De ce nu stai jos?

— O să stau când o să

terminăm totul pentru închidere.

Când plecă şi ultimul angajat, după ce încuie uşa, se întoarse şi ea. Pe tejghea era un pahar de vin roşu lângă o felie de pizza pepperoni. Owen stătea pe un scaun, având alături propriul lui pahar de vin şi felia

de pizza.

Într-adevăr, puteai întotdeauna să te bazezi pe Owen.

— Acum stai jos, îi ordonă el.

— O să stau. Mulţumesc. Serios, Owen, mulţumesc.

— Într-un fel e distractiv atunci când

nu trebuie să faci asta zi de zi.

— E la fel de distractiv chiar şi aşa, în cea mai mare parte a timpului. Se aşează şi ea şi sorbi prima înghiţitură de vin. Frăţioare, chiar că e bun. După care muşcă din pizza, constatând

încântată: Şi la fel e şi asta.

— Nimeni n-o face mai bună.

— Ai putea crede că m-am săturat de pizza, însă rămâne mâncarea mea preferată. Pradă epuizării, oftă înainte să muşte încă o dată. Mi-a spus Clare că aveţi

aprobare să aduceţi mobilierul. Cum se descurcă brigada de şoc cu dereticatul?

— Bine, chiar bine. Încă mai sunt câteva chestii de făcut, însă ne apropiem de final.

— Aş fi venit şi eu dacă aş fi putut.

— O să fie tot acolo şi

mâine.

— Toată lumea care a venit aici astăzi, pe lumină sau după ce s-a întunecat, fie că era din oraş sau din împrejurimi, vorbea despre asta. Probabil că eşti atât de mândru… Ştiu cum mă simţeam eu când mă mişcam aici

ca pe sârmă, atârnând tablourile, despachetând echipamentele de la bucătărie. Mândră, entuziasmată şi un pic speriată. Iată, ăsta-i localul meu. Ştii, încă mă mai simt aşa câteodată. Nu şi-n seara asta, preciză ea râzând fără vlagă. Doar

câteodată.

— Ai o grămadă de lucruri aici pentru care să fii mândră. Este un local bun.

— Mulți s-au gândit că mama ta a fost nebună când mi-a închiriat spațiul ăsta. Cum puteam eu să conduc un restaurant?

El clătină din cap, gândindu-se că pielea ei era suficient de translucidă încât să i se pară că putea trece fără probleme cu mâna prin ea. Absența obișnuitei ei energii debordante nu făcea decât ca oboseala de acum să pară și mai accentuată.

Voia să o ţină de vorbă până mânca felia de piaza, aşa încât să bage în ea nişte mâncare. După care avea s-o ducă sus astfel încât să poată şi dormi.

— Nu m-am gândit niciodată că-i nebună. Tu eşti în stare să faci orice îţi pui în minte.

Întotdeauna ai putut.

— N-am putut să fiu o vedetă rock. Şi mi-am pus asta în minte.

Şi-o aminti cântând la chitară de mama focului. Mai mult entuziasm decât talent, din câte-şi aducea aminte.

— Câţi ani aveai,

paisprezece?

— Cincisprezece. Am crezut că tata o să leşine când mi-am vopsit părul negru şi mi-am făcut tatuajele alea.

— Este un lucru bun că n-au fost unele reale, ci doar temporare.

Ea zâmbi şi mai sorbi din vin.

— Nu toate.

— A, da? Unde... Nu
uita ce vrei să spui, zise
el când îi sună telefonul.
Ce este, Ry?

Se ridică uşor de pe
scaun, ascultând şi
răspunzând. Se uită pe
uşa de sticlă afară, la
luminile ce se revărsau
asupra hanului.

Când îşi prinse la loc telefonul la centură, se întoarse şi o văzu pe Avery adormită, cu fruntea sprijinită pe braţele pe care şi le întinsese pe tejghea.

Reuşise să mănânce cam jumătate din felia de pizza şi să bea jumătate din vin,

observă el. Curăţă tejgheaua, stinse luminile de la bucătărie şi se întoarse în spate să stingă luminile de peste tot, cu excepţia celor de veghe.

După care se gândi la ea.

Putea s-o ducă la etaj – nu era deloc grea –

însă nu ştia cum ar fi putut s-o care şi să încuie în acelaşi timp. „O duc sus, mă întorc şi încui“, plănui el. Însă când începu să o ridice, ea se smuci şi aproape că îl lovi în faţă cu umărul.

— Ce? Ce este?

— E vreme să mergi

la culcare. Haide, te duc
eu sus.

— Am încuiat?

— Uşa din faţă e
încuiată. O să încui şi în
spate.

— Sunt bine. Mă
ocup eu de asta.

Ea scoase cheile şi el i
le luă. Însă în condiţiile
de faţă ar fi fost complet

aiurea s-o ducă în braţe. În loc de asta, îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei, lăsând-o să meargă, aşa adormită cum era, alături de el.

— Doar am închis ochii pentru un minut.

— Ar trebui să continui să faci asta pentru următoarele opt

sau nouă ore. O sprijini la ieşire şi încuie uşa în urma lor. Şi-acum urcăm, o anunţă el împingând-o pe scări în sus spre apartamentul ei.

— Sunt puţin în ceaţă. Mulţumesc pentru tot şi ce-o mai fi.

— Cu plăcere pentru

tot şi ce-o mai fi.

Îi descuie uşa apartamentului şi încercă să nu tresară când văzu că ea încă avea totul complet împachetat în urma mutării – care fusese cu o lună înainte. Îi puse cheile pe măsuţa de lângă uşă.

— Trebuie să încui după mine.

— Sigur. Îi zâmbi în timp ce se clătina de oboseală. Eşti atât de scump, Owen. Pe tine te-aş alege.

— Pentru ce?

— Pentru partea mea. Noapte bună.

— Noapte bună.

Încuie uşa, Avery.

Se opri afară, aşteptând până când auzi clicul de la încuietoarea uşii.

„Partea ei de ce?“ se întrebă el. Clătinând din cap nedumerit, coborî scările spre parcarea din spate.

Îşi aruncă rapid

privirea spre geamul ei când se sui în camionetă. Încă mai avea în păr, pe mâini, parfumul ei cu aromă de lămâie.

Îl mirosi tot drumul spre casă.

capitolul 3

În momentul în care putu să fugă de la restaurant, Avery îşi puse rapid haina pe ea, îşi trase o căciulă de schi peste păr şi se repezi să traverseze strada.

Văzu camionul cu mobilă în parcare şi mări pasul, însufleţită

deopotrivă de agitaţia care o cuprinsese brusc şi de nevoia de a scăpa cât mai rapid de ger. Intră şi nimeri în mijlocul unei activităţi frenetice – indivizi cocoţaţi pe scări ce retuşau pereţii cu vopsea lavabilă, pocnituri de la

pistoalele de împuşcat cuie ce se auzeau din salon şi sufragerie, un burghiu de bormaşină răsucindu-se zgomotos în gaura făcută.

Se îndreptă spre arcada frontală, după care scoase un „Ooooh!“ prelung atunci când atinse balustrada ce urca

odată cu scările. Ryder
îşi scoase capul de după
uşa de la intrarea în
sufragerie.

— Fă-mi şi mie o
favoare. Nu urca pe-
acolo. Luther lucrează la
balustradă.

— E aşa de frumoasă,
murmură ea, trecându-
şi mâna peste curbura

din bronz închis la culoare.

— Îhî, chiar că e. Vezi că omu-i întins acolo, mai sus, şi e prea politicos ca să-ţi spună să ocoleşti şi s-o iei pe partea cealaltă. În schimb, eu nu sunt.

— Nicio problemă.

Se prelinse înspre

uşa de la sufragerie, uitându-se în sus.

— Dumnezeule, e splendidă. Uită-te la luminile alea.

— Candelabrul e al dracului de greu. Ryder ridică privirea spre globurile mari în formă de ghindă, cu braţele ca nişte frunze de stejar.

Arată bine.

— Arată minunat. Şi la fel şi aplicele. N-am putut să-mi bag nasul câteva zile să văd ce se mai petrece pe aici. N-am prea mult timp la dispoziţie, dar vreau să văd tot. Hope e prin preajmă?

— Probabil că-i la

etajul trei, ocupându-se de mobilă.

— Mobilă!

Cu un strigăt de bucurie, Avery fugi înapoi spre hol şi ieşi. Scoţând abur pe nări, urcă scările în goană. Deschise uşa de la Westley & Buttercup şi se opri un moment

scurt doar ca să zâmbească la şemineul în care ardea focul şi la şipcile întunecate ale jaluzelelor de la ferestre. Voia să exploreze, să se uite la fiecare detaliu în parte, însă şi mai mult voia să stea de vorbă cu oamenii de-acolo.

Se grăbi să ajungă la

uşa dinspre terasă, de unde merse rapid pe urma glasurilor pe care le auzea până la Penthouse.

Rămase cu gura căscată.

Justine şi Hope aşezau două scaune de ocazie tapiţate cu un material mătăsos.

Modelul cu albastru şi auriu punea în evidenţă auriul-închis şi intens al canapelei lucrate cu multă grijă, la care Carolee se ocupa cu aranjatul pernelor.

— Cred c-ar trebui… Avery! Justine îşi îndreptă corpul. Mergi până la fereastră. Vreau

să văd în ce măsură e facilă deplasarea prin cameră.

— Cred c-am prins rădăcini, aici unde sunt. Dumnezeule mare, Justine, e minunat!

— Chiar e în regulă poziționarea mobilelor? Nu vreau ca oaspeții să se lovească de scaune

sau să aibă de ocolit diverse piese. Prefă-te că tocmai te-ai cazat şi acum vrei să mergi până la geam ca să te uiţi la catedrala St. Paul.

— OK. Ridică mâinile şi închise ochii un moment. Ei bine, Alphonse, cred că-i de ajuns pentru seara asta.

— Alphonse? se mir
Hope.

— Iubitul meu. Doa
ce-am sosit de la Paris.
Parcurse camera cu o
expresie afectată şi
aruncă o privire pe
geam. Privirea i se
transformă în zâmbet
când se întoarse către
ele, dansând pe loc. Este

de-a dreptul spectaculoasă. Şi nu m-am lovit de nimic şi nici n-am ocolit nimic. Chiar aveţi de gând să lăsaţi clienţii să se aşeze pe mobilierul ăsta?

— Dacă pentru asta a fost făcut…

Avery îşi plimbă degetele peste braţul

rotund al canapelei.

— Ştii ceva, oamenii o să facă aici mai multe decât să stea aşezaţi. Zic şi eu.

— Da, nişte lucruri la care nu vreau să mă gândesc. Vreau o veioză mică pentru scrinul ăsta. Ceva fin, cu un abajur strălucitor.

— Am văzut una la Bast, îi spuse Hope. Cred că o să meargă.

— Notează-ţi, bine? Una dintre noi să se ducă rapid până jos să ia nişte piese decorative, să vedem cum le putem aranja.

— E uluitor, spuse Avery. Exact aşa cum

este acum.

— Şi încă n-ai văzut nimic. Hope îi făcu ştrengăreşte cu ochiul. Adu-l pe Alphonse în dormitor.

— E locul lui favorit. Tipu-i o adevărată maşinărie.

Ar fi făcut un ocol pe la baie, însă Hope o

apucă ferm de mână.

— Aici mai întâi.

Administratoarea radie de fericire precum o proaspătă mămică auzind icnetul lui Avery.

— Patul! Am văzut mostra de material, însă nimic nu se compară cu realitatea.

— Îmi place la nebunie sculptura asta. Hope îşi trecu degetele peste unul din stâlpii înalţi ai tăbliei. Cât despre aşternuturi, chiar arată a pluş. Jur că lui Carolee i-a trebuit o oră să aranjeze cearşafurile, pernele şi cuverturile.

— E pur şi simplu

adorabil contrastul dintre griul pernelor şi albul cuverturii.

— Caşmir. O atingere atât de plăcută.

— Nici nu mai ştiu ce să spun. Mesele, veiozele. Şi măsuţa asta de toaletă!

— Luciul subtil al auriului chiar se

potriveşte aici. Vreau să termin toată încăperea până diseară. Revista, cărţile, DVD-ul, toate micile detalii. Avem nevoie de fotografii pentru site.

— Îmi plac la nebunie taburetele şi pernele de pluş de la picioarele patului. Toate

sunt numai articole de lux. Până şi Alphonse ar fi impresionat.

— Şi numai Bunul Dumnezeu ştie că nu-i deloc un tip uşor de impresionat. Echipa de la Bast tocmai a plecat. Următoarea cameră de care o să se ocupe o să fie Westley & Buttercup.

Şi nu-i chiar uşor să urci piesele astea de mobilier pe scări.

— Mă bucur că nu-i treaba mea. Acum nu pot să mai stau prea mult, dar Dave se întoarce în după-amiaza asta, aşa că diseară n-o să muncesc. Pot să dau şi eu o mână de ajutor.

— Eşti angajată. M-am gândit să aduc câteva din lucrurile mele, lucruri de care n-am absolută nevoie acum. Trebuie să ne hotărâm şi cu privire la lucrările de artă; am pus deja ochii pe câteva piese de la magazinul de suveniruri.

— Şi toate astea chiar se întâmplă!

— Am nevoie de meniul tău pentru mapele cu pliante din camere.

— O să ţi-l aduc, zise Avery în timp ce se îndrepta spre baie. Ai pus de toate aici! Savoniere, şampon şi tot

restul. Ce farfurioare drăguțe!

— A fost nevoie ca să facem fotografiile, sau cel puțin asta e scuza mea. Ne-am pus în cap s-o vedem amenajată și echipată. Am de gând să aduc și prosoapele și să atârn halatele. Ryder o să facă fotografiile.

Din câte se pare, chiar se pricepe la asta.

— Aşa e, confirmă Avery. Încă mai am o poză pe care ne-a făcut-o mie şi lui Owen pe vremea când eram adolescenţi. Este foarte drăguţă, chiar amuzantă. Ştiţi c-a venit aseară pe la restaurant, a

servit la mese şi le-a şi debarasat la final?

— Ryder?

— Nu. Owen. După care a făcut tot ce a fost de făcut, mai puţin să mă care pe scări. Două schimburi înnădite, un autocar cu turişti, o petrecere a corului liceului făcută într-un

impuls de moment, o defecţiune temporară a calculatorului şi aşa mai departe. Am fost ca un zombi până la închidere.

— E un scump.

— În cea mai mare parte a timpului.

— Aşa-i şi Beckett. Ce s-a întâmplat cu

Ryder?

Avery râse şi îşi plimbă un deget pe marginea uneia dintre chiuvetele ovale.

— Ei, are şi el doza lui de amabilitate. Nu trebuie decât să sapi puţin ca s-o scoţi la iveală.

— Crea că în cazul

acesta e nevoie de explozibili. Dar face treabă bună. Putem noi să decorăm locul acesta cât vrem, însă n-ar fi nimic de el dacă nu ar exista mai întâi cadrul de la care să pornim. Iar el este un împătimit al detaliilor. Eu una respect asta. În sfârşit,

trebuie să mă întorc la treabă.

— Şi eu la fel. Ar trebui să mă apropii de sfârşit pe la patru, cel mai târziu la cinci. Atunci mă întorc aici să vă ajut.

— Se zvoneşte că azi, la un moment dat, ar trebui să fim în măsură

să mobilăm biblioteca. Sau măcar să montăm rafturile. Şi e posibil să facem acelaşi lucru şi în Elizabeth & Darcy.

— O să fiu acolo, Hope! După o scurtă ţopăială, Avery îşi aruncă braţele în jurul administratoarei, sărind din nou în sus. Mă

bucur enorm pentru tine. Ne vedem mai târziu. Ieşi în grabă şi coborî rapid treptele chiar în momentul în care Owen intra pe poarta dintre brutăria aflată în curs de amenajare şi curtea hanului. Salut, strigă ea.

— Salut şi ţie. Cu

clipboardul în mână, se opri în dreptul ei. Arăţi mai bine.

— Decât cine?

— Decât stafia care abia se mai târa aseară.

Ea îl lovi uşor cu pumnul în stomac.

— Ţi-aş da una mai zdravănă, dar îţi sunt datoare. Am uitat să te

întreb cum te-ai descurcat cu bacşişurile.

— Nu prea rău. Am strâns vreo douăzeci şi cinci de dolari. Din reflex, el se întinse să-i încheie nasturii de la haină. Spune-mi doar că Franny şi Dave s-au întors la muncă.

— Dave, da, sau cel

puţin ar fi trebuit să fie
în regulă până acum.
Franny, nu. Este mai
bine, însă am vrut să-şi
mai ia o zi liberă. Am
rămas cu gura căscată
când am văzut
Penthouse-ul. Iisuse
Hristoase, Owen, e-o
nebunie.

— N-am ajuns la

ultimul etaj, zise el ridicând privirea pe casa scărilor. Ce se petrece acolo?

— Tot ce vrei. E şi un salonaş, e şi un dormitor. Acum aduc mobila şi în W&B, sau cel puţin o s-o facă în curând. Trec pe-aici mai târziu, abia aştept să mă

implic activ. O să fii prin zonă?

— Se pare că unul sau chiar toți vom fi mai tot timpul pe-aici până terminăm.

— Atunci ne mai vedem. Zărind camionul de mobilă care tocmai parca, se întoarse: Vai, ce mult

mi-aş dori să rămân! Din păcate, trebuie să-mi câştig traiul.

— Oricum, nu poţi să stai aici în frig. Îi luă mâinile în mâinile lui şi i le frecă. Unde-ţi sunt mănuşile?

— În buzunar.

— Cred c-ar fi mai utile dacă le-ai purta.

— Da, însă atunci n-aş mai fi avut parte de frecatul mâinilor. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută zgomotos pe obraz. Acum trebuie să plec. Mă întorc mai târziu, spuse ea îndepărtându-se cu paşi iuţi.

„S-a mişcat repede“,

se gândi el. Dar, la urma urmei, aşa făcea întotdeauna. Se întrebase mereu de ce nu se apucase de alergat în loc să se facă majoretă. Când o întrebase, Avery se uitase la el şi îşi dăduse ochii peste cap. Pentru că uniformele erau mai

drăguțe.

Echipamentul de majoretă îi venea de minune, trebuia s-o recunoască. Se întrebă dacă oare îl mai avea. Se întrebă dacă era normal să se gândească la Avery îmbrăcată în uniforma ei de majoretă. După care se întrebă de ce

mama naibii stătea acolo, în frig, punându-şi tot felul de întrebări.

Intră înăuntru şi se lăsă imediat cuprins în vâltoarea treburilor care-l aşteptau.

Orele zburară pe nesimţite, iar în momentul în care

echipa încetă lucrul, Owen simţea deja nevoia să bea o bere.

Mama lui avea însă alte priorităţi; prin urmare, în loc să ridice paharul de bere, tânărul ridica lăzi pline de cărţi pe scările hanului.

Justine era în capătul şirului de trepte, cu o

cârpă în mână.

— Pe alea du-le direct în bibliotecă. Fetele sunt înăuntru, lustruiesc rafturile de cărți. Eu și Carolee suntem în spate, în Nick & Nora.

— Da, bine.

Gâfâind puțin, urcă târșâindu-și picioarele,

urmat îndeaproape de Ryder, cu altă ladă în braţe, şi de Beckett, care încheia coloana.

— Multe mai sunt cărţile astea nenorocite, murmură Ryder când mama sa fu suficient de departe ca să-l mai audă.

— Şi trebuie să

umplem cu ele o grămadă de rafturi nenorocite, comentă Owen.

Biblioteca mirosea a substanțe de menaj şi a parfum. Avery era cățărată pe un taburet în capătul opus al încăperii, lustruind rafturile de sus ale

unuia dintre dulapurile ce flancau şemineul.

Fraţii Montgomery făcuseră tot mobilierul în atelierul familiei.

Owen îşi aminti toată munca depusă în acest scop, tăiatul, şlefuitul, lipitul, vopsirea cu baiţ. Foarte mult efort, gândi el acum, şi foarte multe

satisfacţii.

Acum mai avea un motiv de satisfacţie la vederea lemnului strălucitor.

— Arată bine, doamnelor, zise Beckett punând jos cutia grea. Îşi încolăci braţele în jurul lui Clare, o trase înapoi şi o lipi de el ca

să-şi poată freca nasul de gâtul ei. Bună şi ţie.

— Tu care mai eşti? Tânăra femeie îşi întoarse capul şi râse. A, da. Eşti al meu.

— Fără giugiuleli până nu terminăm. Ryder făcu un semn sugestiv cu degetul mare al mâinii înapoi

spre uşă. Mai avem de
adus un transport.

— Mai sunt doar
două cutii în J&R.
Aplecată, Hope lustruia
uşile de sub rafturi.
Sunt marcate cu
„Rafturi-Bibliotecă“.

— Eu mi-am
terminat bucata, anunţă
Avery sărind de pe

scaun. Duc eu una, îmi dai o mână de ajutor? îl întrebă pe Owen.

— Desigur.

Când ajunseră în camera cu pricina, Avery observă că mormanele de cutii se micşoraseră şi arătau ca şi cum ar fi fost puse în ordine.

— Ai rearanjat tu ce-a mai rămas?

— Aşa e mai simplu să găseşti ce cauţi.

— Ar trebui să vii să-mi organizezi şi mie apartamentul. Poate că o să găsesc eşarfa violetă pe care am cumpărat-o luna trecută de la magazinul de

suveniruri.

— S-ar putea să te ajute dacă mai întâi de toate ai despacheta.

— În mare parte am făcut-o.

El se abţinu să mai facă vreun comentariu.

— Rafturile pentru bibliotecă sunt acolo.

Trecu pe lângă

mormanul de cutii spre un colţ de lângă baie.

— Ce-ai de gând să faci cu timpul tău când locul ăsta o să fie terminat? se interesă ea.

— Vrei să spui timpul pe care n-o să-l petrec la construcţia brutăriei, la lucrările de la casa lui Beck, cu

întreţinerea caselor închiriate, cu renovarea bucătăriei lui Lynn Barney?

— Lynn Barney îşi reface bucătăria? N-am ştiut asta.

— Nu le ştii chiar pe toate.

— Ştiu majoritatea lucrurilor. Oamenii

vorbesc în timp ce mănâncă o felie de pizza şi o porţie de paste.

Se întinse după o cutie marcată „Rafturi-Bibliotecă“ cu scrisul clar şi apăsat al lui Hope.

— Aia-i prea grea. Ia-o pe asta.

— Cum a rămas cu spaţiul de sub apartamentul lui Hope? Apartamentul ei temporar.

— O să vedem cum facem. Pe rând, pas cu pas.

— Uneori îmi place să fac mai mulţi paşi o dată.

— Păi aşa faci şi când mergi. Sari şi poţi să te împiedici. Aşează mai bine cutia în braţe, împinse şi deschise uşa cu şoldul.

— Dar aşa ajungi mai repede la destinaţie.

— Nu şi dacă te împiedici.

Owen închise uşa în

urma lor.

— Am un simţ al echilibrului destul de bun. E un spaţiu minunat, adăugă ea în timp ce el aplica aceeaşi procedură şi la uşa de la terasă.

— Mai întâi brutăria şi casa lui Beck. Clădirea aia nu pleacă nicăieri.

Avery vru să-i aducă argumente. De ce să ai un spațiu gol pe Main Street dacă poți să-l umpli? Însă își aruncă privirea spre Nick & Nora, de unde se auzea vocea lui Justine. Probabil că era mai bine să meargă direct la vârful piramidei cu

chestia asta, decise ea.

În bibliotecă scotoci prin cutii împreună cu Hope şi Clare şi sortă cărţile, aranjându-le alături de alte ornamente pe rafturi. Romane de dragoste, romane poliţiste, cărţi de istorie locală şi literatură clasică.

Macheta unei maşini clasice şi o colecţie de sticle vechi care îi aparţinuseră tatălui lui Owen, suporturi metalice de lumânări făcute de tatăl ei.

— Am crezut c-avem o grămadă din astea, comentă Hope. Mă întrebam dacă nu

cumva aveam prea multe, însă ne trebuie şi mai multe.

— Am văzut nişte chestii la librărie, şi întotdeauna mai găseşti câte ceva la magazinul de suveniruri.

— O să punem tava cu decantorul de whisky şi paharele

acolo, pe raftul de deasupra. Trăgându-se puţin înapoi, Hope studie rezultatul. Într-adevăr, mai e nevoie de câteva lucruri.

— Ne-am descurcat bine cu cărţile. Ai făcut treabă bună, Clare.

— A fost o sarcină deosebit de agreabilă

pentru mine.

— Ştiţi ce ne trebuie? Avery se lipi de peretele îndepărtat al camerei. Ar trebui s-aducem toată echipa în faţa uşii de la intrare şi să facem o fotografie. S-o înrămăm şi s-o punem aici. Cu toată echipa de la Hanul Boonsboro.

— Perfect. E o idee grozavă. Şi când o să avem toată mobila, obiectele de artă… Hope se uită rapid în jur. Biroul de-acolo o să stea în faţa ferestrei cu un laptop pentru oaspeţi. Cartea de oaspeţi, legată în piele. Canapeaua splendidă din piele,

scaunele şi veiozele.

— Mă duc să le aduc pe Justine şi pe Carolee, începu Clare, să vedem ce zic şi ele. Însă în momentul în care o pornise din loc ca să iasă din încăpere, pe scări răsunară nişte strigăte de luptă. Mi se pare că au dat năvală

băieţii mei. I-am spus
lui Alva Ridenour c-o să
vin să-i iau şi să-i duc la
o pizza. Se pare că s-a
hotărât să mi-i aducă ea.

Ceea ce suna ca o
cireadă de bivoli
americani puşi pe fugă
urcă scările bubuind.
Femeile ieşiră la ţanc ca
să-i vadă pe cei trei fii ai

lui Clare cum puneau
stăpânire pe hol.

— Mami… Doamna
Ridenour a spus că vor
şi ea şi soţul ei pizza.
Am venit să vedem
hotelul.

Harry, cel mai mare
dintre băieţi, se năpusti
asupra ei să-i dea o
îmbrăţişare, după care

începu să alerge prin jur.

— Stai aşa, stai aşa.

Clare îl apucă de mână, reuşind să-l înhaţe şi pe Liam, fiul ei mijlociu, în timp ce acesta îi cuprindea ambele picioare cu mânuţele sale. Pe Murphy, mezinul, îl

ridică în poală.

— Bună!

Murphy îi dădu mamei sale un pupic apăsat.

— Ne-am făcut temele, am mâncat o gustărică, ne-am jucat Bendominoes şi le-am dat de mâncare lui Ben şi Yoda, iar domnul

Ridenour ne-a spus că putem căpăta *doi* dolari ca să jucăm Megatouch fin'că am fost cuminți.

— Asta-i bine de ştiut.

— Vrem să vedem hotelul.

Liam îşi ridică uşor capul.

— Şi la fel vor şi

doamna Ridenour şi domnul Ridenour. Putem să mergem, mami? Putem să mergem să vedem?

— Nu alergaţi şi nu puneţi mâna pe nimic.

Ciufuli şi mai tare buclele şatene, deja ciufulite, ale lui Liam.

— Mi s-a părut mie

c-am auzit trupa de şoc.

— Bunico!

Cu toţii în acelaşi timp, se repeziră în faţă ca să o înconjoare pe Justine. Ea se lăsă pe vine, îi adună la un loc şi zâmbi fericită în sus, spre Clare.

— Eu sunt bunica. Îi sărută mămoasă, pe

fiecare în parte, pe obraji. Asta-i cel mai bun pupic pe care vi l-am dat vreodată.

— Putem să-ţi vedem hotelul, buni? Murphy apelă la zâmbetul său de îngeraş şi la ochii lui mari, căprui. Te rog? N-o să atingem nimic.

— Bineînţeles că nu.

— Ce ziceţi dac-am
începe de sus? Beckett
ocoli scările şi o luă pe
Clare de mână. Ry este
la parter şi le arată
soţilor Ridenour sala de
mese. O să urce cu toţii
într-un minut.

— Vii şi tu, bunico?
Harry o trase pe Justine
de mână. Vrem să vii cu

noi.

— Nici dacă aţi vrea n-aţi putea să mă opriţi să vin.

— Beckett spune că o să trebuiască să stăm aici când totul o să fie gata. Liam o apucă pe Justine de cealaltă mână în timp ce Murphy îşi ridică braţele în sus spre

Beckett. Şi-o să putem să dormim într-unul din paturile alea mari. O să stai şi tu aici?

— Aşa-i planul. În prima noapte o să stăm cu toţii.

În timp ce se îndreptau spre etajul al treilea, Avery se lipi de Owen.

— Nu-i asta cea mai frumoasă imagine? Nu-i cu adevărat excepțională? Clare și băieții, Clare și Beckett, Clare și Beckett și băieții. Și mama ta împreună cu ei toți. Fornăi puțin pe nas și își duse o mână la inimă. Pur și simplu mă

dă gata.

— Ne dau mie şi lui Ry ocazia să mai respirăm puţin. Glumesc, o linişti când ea îşi îngustă ochii umezi. Mama-i înnebunită după copiii ăia.

— Norocoşi copii. Acum au trei bunici.

— Tata i-ar fi iubit la nebunie.

— Ştiu. Cu inima zvâcnindu-i, îl mângâie pe spate. Întotdeauna s-a purtat minunat cu copiii. Mi-aduc aminte de picnicurile de la voi de-acasă, de cum alerga împreună cu noi. Eram moartă după el. Ori de

câte ori venea pe la tata, nu uita niciodată să-mi spună: „Salut, Roşcato, cum merge treaba?” Avery nu-şi putu stăpâni un oftat. Se pare că-n seara asta sunt prea sentimentală. Haide să arunci o privire la ce-am făcut noi în bibliotecă.

— Tata te-a socotit întotdeauna drept unul dintre copiii lui.

— Crezi?

— Aşa e. Tatăl tău îi era ca un frate, aşa că tu făceai parte din familia noastră. Mereu îmi zicea să nu te pierd din ochi şi să am grijă de tine.

— N-a zis asta.

— Ba da, chiar a zis-o. O trase uşor de părul roşcat prins într-o codiţă. Intrând în bibliotecă, se opri uluit. Uau! Bună treabă – şi făcută repede, nu glumă.

— Totul a fost organizat, râse ea. După cum ştii prea bine. Mai

e nevoie de nişte mărunţişuri; în plus, am avut ideea de a face o fotografie echipei în faţa intrării principale. Am putea s-o înrămăm şi s-o punem aici. Acum face parte din istoria acestui loc.

— Ai dreptate. O să ne ocupăm de asta.

— Pot să fac eu poza – mai ales dacă mă lasă Ryder să-i folosesc aparatul de fotografiat. Să-mi spui când e toată lumea disponibilă. O are unde-o fi Hope? se întrebă ea.

— S-a dus în Nick & Nora cu Carolee, probabil ca să termine

treaba acolo.

— N-o să termine niciodată dacă n-o oprește cineva. Du-te și fă tu asta, îi ceru Avery înghiontindu-l. Spune-i c-ar cam trebui să se pregătească pentru cină, iar lui Carolee, la fel. Tu și Ry probabil că abia așteptați să beți o bere și

să mâncaţi ceva.

— Poţi să fii sigură.

— Atunci cheam-o. Pe tine o să te asculte. Eu dau o fugă peste drum să-mi avertizez personalul că o să avem un fel de minipetrecere. O să rezerv separeul pentru voi.

— Pentru noi.

Trebuie să mănânci şi tu.

Amuzată, îşi înclină capul într-o parte.

— Nici acum nu vrei să mă pierzi din ochi?

— Sunt un fiu ascultător.

— Asta numai când vrei. Ne vedem acolo.

Se despărţiră, însă

când trecu pe lângă Elizabeth & Darcy, Avery auzi voci. Bănuind că vizitatorii se opriseră mai întâi acolo, deschise încet uşa.

Înăuntru, în camera goală, se afla Murphy lângă uşa deschisă a terasei, vorbind de unul singur.

— Murph?

— Bună!

— Bună. Puiule, e
frig afară. Nu poţi să
deschizi uşile.

— Nu le-am deschis
eu. N-am atins nimic. E
îi place să iasă afară ca
să se uite.

Cu prudenţă, Avery
traversă camera şi se

aplecă afară în frig în
timp ce scruta terasa în
lung şi-n lat.

— Cui îi place să iasă
afară?

— Doamnei ăleia. Ea
spune că pot să-i spun
Lizzy, aşa cum îi zice şi
Beckett.

— Aha. Avery simţi
un fior rece pe şira

spinării, de data asta neavând nimic de-a face cu uşa deschisă. O, Doamne. Hm… şi acum e aici?

— Chiar acolo, lângă balustradă. Puştiul îi arătă cu mâna. Mi-a spus să nu ies afară, fin'că mama o să-şi facă griji.

— În privința asta are dreptate.

— Acum aşteaptă.

— Aşteaptă? Pe cine?

— Pe Billy. Mergem să mâncăm pizza?

— Aaa… îhî, imediat.

Avery sări precum un iepure în momentul în care uşa se deschise

dinspre hol. Râse, fără
prea multă convingere,
văzându-l pe Owen care
o privea lung.

— Noi tocmai… nu
ştiu. Murphy, i-am auzit
pe mama ta şi pe Beck
sus. Te rog să urci şi tu,
OK? Şi promite-mi că c
să stai cu ei.

— OK. Nu voiam

decât să o văd pe Lizzy, îi place să aibă cu cine să stea de vorbă. Pa!

— Fir-ar să fie, spuse Avery când băiatul ieşi în patru labe. Am auzit voci – şi vreau să spun chiar voci, oameni vorbind, aşa că am deschis uşa. Am dat cu ochii doar de Murphy şi

de uşa deschisă. Însă el
mi-a spus că doamna –
Lizzy – stă acolo afară,
lângă balustradă. El o
vede şi vorbeşte cu ea.
Am auzit voci, Owen,
nu doar o voce. Şi…

— Ia-o încetişor,
respiră.

Owen intră în
încăpere şi închise uşa

de la terasă.

— Dar e acolo, afară. N-ar trebui să aştepţi până când vine înapoi?

— Cred că poate să se descurce.

— Şi poate că-i deja înăuntru. Cu ochii măriţi, Avery se lipi la loc de uşă. Chestia asta a fost atât… atât de *mişto!*

Murphy Brewster,
Puştiul Care Vorbeşte în
Şoaptă cu Fantomele.
Cică Lizzie aşteaptă pe
cineva pe nume Billy.
Chiar că trebuie să stau
în camera asta. Poate c-
aş avea parte de-o
întâlnire de gradul trei –
asta dacă nu cumva
chiar sunt extratereştri,

nu-i aşa? Uau.

Owen îşi puse mâinile pe umerii ei. Avery vibra asemenea unui motor.

— Acum mai ia o gură de aer.

— Mă simt bine. E o chestie atât de extraordinară şi puţin neliniştitoare – dar într-

un fel foarte mişto. Tu de ce eşti atât de calm?

— Ai absorbit tu toată agitaţia. Şi-l aştepta pe Billy?

— Asta a spus Murphy, iar el pare a avea o legătură directă cu fenomenul. Poate că Billy este soţul sau iubitul ei.

— Soţii sunt în general şi iubiţi.

— Ştii ce vreau să spun. Iar ea l-a aşteptat aici în toţi aceşti ani. A stat pur şi simplu aici nefăcând altceva decât să-l aştepte pe Billy al ei. E atât de romantic.

— Mie-mi sună tragic.

— Nu… bine, da, dar e şi romantic. O dragoste eternă, o dragoste care durează – ceva ce arareori se întâmplă în realitate, corect?

— Nu ştiu nimic despre asta, începu el, însă ea încă mai fremăta.

— Sentimentul acesta
e cel care o ţine aici, căci
iubirea aceasta este
extrem de puternică.
Este magică. Este ceea ce
contează cel mai mult.
Este… Uşa din spatele ei
se deschise brusc,
împingând-o în faţă,
direct în Owen. Braţele
lui se încolăciră strâns

în jurul ei ca s-o ajute să-şi recapete echilibrul în timp ce ea îşi lăsă capul pe spate, uitându-se în sus, direct în ochii lui. Totul, îşi termină ea propoziţia.

El nu vorbi. Rămaseră acolo, cu trupurile strâns lipite şi cu uşa deschisă în

spatele ei, auzind de pe hol gălăgia produsă de alergătura şi râsetele copiilor.

„Ce mama naibii?" se gândi el. „De ce mama naibii să nu…?"

După care gura lui se lipi de a ei, iar degetele ei i se răsfirară în păr. Sexy şi strălucitoare –

aşa era această femeie superbă. Iar sărutul era sexy şi strălucitor, plin de lumină şi energie. Energia lui Avery.

Totul se transformă într-o nebunie ce-l lăsă fără aer, cu o nevoie acută şi mistuitoare în centrul său, o mâncărime şi-o

fierbinţeală neostoită sub piele. Tot ce era în jurul lui dispăru dintr-odată, tot în afară de gustul şi mişcarea ei, de solicitarea la care îl supunea gura ei, de parfumul de lămâie şi de caprifoi.

Avery se clătină pe vârfuri şi se apucă

strâns de el, trezindu-se cuprinsă de un val de înfiorare şi mirare. Lăsă ca toate astea să se dezlănţuie, ca valul rapid şi tumultuos să o inunde şi să o ducă spre un tărâm necunoscut, prinzând-o în capcana trăirii acelui moment.

Owen se desprinse

primul din îmbrăţişare, holbându-se la ea de parcă ar fi ieşit din transă.

— Ce-a fost asta? Ce *a fost* asta?

— Nu ştiu.

Şi nu era sigură că îi pasă, nici când braţele lui se încolăciră din nou în jurul ei. Profită de

acest reazem lipindu-se de el, păstrând în continuare trăirea momentului.

Cineva ciocăni cu putere.

— Owen? Avery? strigă Beckett. Ce se întâmplă? Descuiaţi afurisita asta de uşă.

— Aşteaptă. Cu grijă,

Owen îi dădu drumul lui Avery. Aşteaptă, repetă el, de data asta adresându-i-se ei.

Ţinându-şi respiraţia, se duse spre uşă, care se deschise uşor.

— Ce dracu'? întrebă Beckett, după care îşi îndreptă privirea spre uşa deschisă a terasei.

Ooo!

— Nu-i nimic. E îr regulă. Mă ocup eu de asta.

— Murphy mi-a spus că tu şi Avery sunteţi aici. Beckett se uită rapid peste umăr să se asigure dacă nu cumva erau copiii prin apropiere. Sunteţi bine?

— Îhî. Suntem bine. Ne ducem să luăm pizza.

— Foarte bine. Ai grijă ca uşa aia să fie închisă.

— Am prins ideea.

Fără să spună nimic, Avery închise uşa de la terasă şi trase zăvorul.

— E destul de bine.

Ne vedem la Vesta. Beckett le aruncă amândurora o ultimă privire înainte să plece.

Uitându-se lung la Avery, Owen rămase unde era, cu o mână pe mânerul rotund al uşii deschise.

— Bănuiesc că asta a fost ceva ciudat, începu

ea. A fost ciudat?

— Nu ştiu.

— Presupun… că toată discuţia aia despre povestea de dragoste şi romantism… trebuie să fi declanşat ceva, indiferent ce-a fost.

— Mda. Probabil OK.

Ea respiră prelung şi

se îndreptă spre el:

— Nu vreau să prelungim situaţia stânjenitoare.

— OK.

— Probabil c-ar trebui să ieşim de-aici. Vreau să spun din camera asta.

— OK.

— Mă duc să-i dau

lui Dave o mână de ajutor.

— OK.

Ea îi dădu un pumn în piept.

— Asta-i tot ce poţi să spui? OK, OK, OK?

— În momentul de faţă mi se pare cea mai potrivită replică.

— Cea mai potrivită,

pe naiba. Expiră din nou prelung. N-o să ne simţim stânjeniţi, şi nu mai spune OK.

Ieşi din cameră şi o luă pe scări.

— OK, rosti Owen în barbă. Închise uşa. Când se îndepărtă i se păru că aude râsul şoptit al unei femei în spatele uşii.

Îhî, ce glumă bună, mormăi el.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, coborî pe scări încruntat şi mânios.

capitolul 4

Gerul extrem pusese stăpânire peste întregul ţinut. Sub cerul albastru, necruţător, fiecare gură de aer te lovea dureros în piept. Noul strat de chiciură îngheţată acoperea uniform pavajul curţii pe care tropăiau fraţii

Montgomery.

— Nu vreau să aud despre nu ştiu ce schimbări, ornamente sau ce-ar fi dacă am face nu ştiu cum, mormăi Ryder.

— Hai să aruncăm o privire la camera asta şi-atât. Beckett îi conduse în Jane & Rochester.

— Încă mai sunt o grămadă din nenorocitele alea de cutii. Ryder îşi îndesă mâinile în buzunare. Se pare că mama a cumpărat suficiente veioze şi lampadare ca să lumineze jumătate de oraş.

— Am putea la fel de

bine să luăm cât putem
duce pentru N&N, la
întoarcere. Owen făcu
un semn spre zona
respectivă. Care-i
problema aici, Beck?

— Nu ştiu dacă e
vreo problemă, însă-i
vorba de singurul loc
din clădire în care acum
poţi să mai ai puţină

intimitate, iar noi suntem înconjuraţi total de-aseară încoace – plus că tu ai şters-o din localul lui Avery înainte să pot pune mâna pe tine. Acum că veni vorba, ce s-a întâmplat cu Elizabeth?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Îşi scoase

şapca şi îşi trecu degetele prin părul castaniu-închis, foarte des. Ne-ai adus aici sus ca să vorbim de fantome?

— Murphy a fost în camera aia, îi reaminti Beckett. Singur, cu uşa de la hol închisă, iar uşa de la terasă a fost

deschisă. De-abia a împlinit şase ani, fir-ar să fie! Clare nu mai este aşa înspăimântată. Dacă n-ar fi fost Lizzy ca să scrie pe oglinda aburită din baia de jos – indiferent cum de-a reuşit să facă asta – ca să ne avertizeze, s-ar fi putut să nu ajungem la

timp la Clare când a atacat-o Freemont. Însă Murphy nu-i decât un băieţel.

— OK. Ryder îş îndesă la loc şapca pe cap. În privinţa asta ai dreptate. Însă, per total, tărăşenia cu fantoma e destul de enervantă.

— Pentru tine şi

băncile din parcuri sunt enervante când nu eşti în toane bune.

— Depinde dacă vreau să stau jos sau nu.

Beckett se mulţumi să clatine din cap.

— Am reuşit în bună măsură să scoatem de la Murphy ce-au vorbit. Puştiul chiar nu are un

buton de oprire. Sa
hotărât să-i facă o vizită
şi s-a dus acolo,
înăuntru. I-a povestit
despre şcoală, despre
căţei. Ea l-a întrebat
despre familie.

— Deci Ştrumful
Murph a avut o
conversaţie neoficială cu
o fantomă, comentă

Ryder. Acum are nevoie
de propriul lui show
TV. Murph, Gazda
Fantomelor.

— Amuzant, rosti
Beckett sec. Ea a ieşit
afară, dar lui i-a spus să
nu iasă şi el, fiindcă lui
mami n-o să-i placă asta.
Că o să se îngrijoreze. Şi
i-a mai spus că ei îi

place să stea acolo, afară. Şi că îl aşteaptă pe Billy. Acum că hanul este renovat şi că sunt lumini şi oameni peste tot, ea s-a gândit că ar putea s-o găsească mai uşor.

— Billy şi mai cum? se interesă Ryder.

— Din păcate,

Murphy n-a prins
partea asta.

— De ce te uiţi la
mine? întrebă agasat
Owen. Eu n-am fost
implicat cu nimic în
treaba asta. Când am
intrat înăuntru, Avery
era deja acolo cu
Murphy. Noi l-am
trimis sus, la Clare, ca să

nu se îngrijoreze în privinţa lui.

— Îhî, după care el a tot vorbit despre Lizzy şi ne-a spus că tu şi Avery sunteţi acolo. Iar eu n-am putut să deschid uşa. Nu s-a urnit din loc.

— Deci avea chef de joacă. Owen dădu din

umeri, încercând să pară nepăsător. Nu-i prima dată.

— Şi n-o să fie nici ultima, murmură Ryder.

— Nu, nici prima şi nici ultima, fu de acord Beckett. Însă când ai deschis uşa din interior, păreai ameţit de parcă-ţi

trăsese cineva una în cap. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între momentul în care l-ai trimis pe Murphy afară şi cel în care ai deschis.

— Nimic. Nimic special.

— Vrăjeală, pufni Ryder. Pe noi nu ne poţi minţi, fraiere. Şi dacă n-

a fost nimic special, de ce-ai avut mutra aia preocupată când am fost la Vesta? Ai stat ca pe ace, după care ai început să trăncăneşti că ai un ştiu ce hârtii de făcut şi ai şters-o. Cu un rânjet larg pe figură, dădu din cap spre Beckett. A fost ceva

special.

— Hai, dă-i drumul, deşartă sacul, Owen, îl îndemnă Beckett.

— Bine. Bine. Avery m-a pus la curent cu ce i-a spus Murphy. Era extrem de tulburată şi foarte romanţioasă. Chestia aia cu aşteptatul lui Billy i se părea ca o

poveste desprinsă dintr-un film. Romantism, iubire dincolo de mormânt, toate aiurelile astea. Ştiţi şi voi cum poate Avery să se aprindă în legătură cu un subiect sau altul.

— Nu prea. Ryder strânse din umeri. Eu unul n-am avut

niciodată o conversaţie cu Avery pe teme de romantism şi iubire dincolo de mormânt. Tu? se uită la Beckett.

— Nu, din câte îmi aduc aminte. Pe de altă parte, Owen a fost primul ei prieten.

— Hai, mă laşi? Cuprins de jenă şi

iritare, Owen îşi târşâi picioarele. Avea pe vremea aia cinci ani, cel mult şase. Era de vârsta lui Murphy. Iisuse.

— Spunea că o să se mărite cu tine, îi reaminti Beckett. Şi că o să aveţi trei câini, două pisici şi cinci copii. Sau poate că erau trei copii

şi cinci câini.

— I-ai dat şi un inel, frate.

Prins la înghesuială, Owen îşi dezveli dinţii ameninţător spre Ryder.

— Scos dintr-un nenorocit de automat de gumă de mestecat. Mă prosteam. Şi eu eram tot un copil, pentru numele

lui Dumnezeu.

— Şi ai sărutat-o, direct pe gură!

— Pur şi simplu s-a întâmplat! Fantoma aia ţâfnoasă a voastră, care miroase a caprifoi, a împins uşa de la terasă şi a deschis-o exact când Avery se sprijinea de ea. Următorul lucru pe care

mi-l amintesc e că s-a agățat de mine și…

Cu sprâncenele arcuite, Beckett își înclină capul într-o parte studiindu-i atent chipul.

— Eu vorbeam de vremea când avea cinci ani.

— Aaa…

— Şi totuşi, ca să revenim în zilele noastre, insistă Ryder. Ai pupat-o pe Scufiţa Roşie Automată?

— Pur şi simplu s-a întâmplat, insistă el. Uşa a împins-o direct în mine.

— Îhî, de câte ori se împiedică o femeie,

sunt şi eu acolo, călare pe ea.

— Eşti un măgar, îi spuse Owen lui Ryder.

— Probabil c-a fost un sărut de milioane, chiar dacă pur şi simplu s-a întâmplat, speculă Beckett Asta ţinând cont de cum arătai când ai descuiat uşa.

— N-am *descuiat* uşa
fiindcă n-a fost *încuiată*.
Sigur ea a făcut-o.

— Roşcata?

— Nu, nu Avery.
Elizabeth. După care a
râs.

— Avery?

— Nu! Gata să-şi
smulgă părul de nervi,
Owen o luă înainte

printre mormanele de
cutii. Elizabeth. După ce
Avery s-a supărat şi a
plecat, am auzit-o
râzând.

— Avery s-a supărat
fiindcă ai sărutat-o? se
interesă Beckett.

— Nu. Poate că da.
De unde naiba să ştiu de
ce se supără o femeie?

Frustrarea îl năpădea valuri-valuri. Nimeni nu are habar, şi asta pentru că poate fi orice blestemăţie. Este un mister de nerezolvat. Iar a doua zi, acea orice blestemăţie se rezolvă şi apare o altă blestemăţie. Niciun bărbat nu poate pricepe asta, rosti Owen

abătut.

— N-are dreptate, comentă Ryder. Aşadar, hai să revenim. Te-a sărutat şi ea la rândul ei?

— Mda.

— Ca într-un gest reflex, sau te-a tras spre ea?

— A participat şi ea,

murmură Owen. N-a fost ca un pupic amical.

— Şi cu limba?

— Doamne sfinte, Ry.

— Nu eşti singurul care apreciază detaliile. Ryder dădu din cap spre Beckett. În mod categoric au fost şi limbile implicate.

— Am spus c-a
participat şi ea, nu?
După care vine Beck şi
bate la uşă şi totul pare
din altă lume. Ea mi-a
spus că nu vrea să ne
simţim stânjeniţi, ştii?
Aşa că i-am spus OK. A
spus că are de gând să-i
dea lui Dave o mână de
ajutor, iar eu am spus

OK.

— Eşti un idiot. Plin de compasiune, Ryder clătină din cap. Se presupune că tu eşti ăla deştept. Tu eşti ăla deştept, Beckett este cel simpatic, iar eu sunt cel arătos. Şi când acolo, tu eşti un idiot. Tocmai ai dat-o în bară, amice.

— De ce? De ce-s
idiot?

Beckett ridică o
mână:

— Îi explic eu de ce.
Te-ai sărutat cu o femeie
până ţi-au ieşit ochii din
cap, iar dacă informaţia
ta este corectă, şi ea a
fost la fel de implicată şi
activă ca şi tine. După

care tot ceea ce ai putut să scoţi în momentul în care în mod evident ea încerca să verifice ce-a însemnat asta pentru tine a fost cuvântul „OK“? Eşti prost făcu grămadă.

— Ea n-a vrut să ne simţim ciudat. Iar eu încercam să n-o fac să se

simtă ciudat.

— Aţi avut parte de un brânci de la o femeie moartă ce s-a finalizat într-o încâlceală de limbi cu o fostă iubită, timp în care fantoma a blocat ieşirea? Asta-i al dracului de ciudat, conchise Ryder.

— Nu-i o fostă iubită.

Avea cinci ani pe-atunci!

Cu un gest complice, Ryder puse o mână pe umărul lui Owen.

— Femeile nu uită niciodată. Dacă nu vrei ca toată povestea asta să fie mai bizară decât este acum, trebuie să stai de vorbă cu ea. Bietul de

tine.

— Avery a avut dreptate, speculă Beckett. Lizzy este c romantică. Prima dată când am sărutat-o pe Clare a fost în clădirea asta – iar după aceea, mi-am dat seama că Lizzy ne-a manevrat în sensul ăsta. Sau cel

puţin într-o oarecare măsură.

— Atunci vorbeşte tu cu ea, insistă Owen. Spune-i să ne lase în pace.

— Probabil că sărutatul Roşcatei ţi-a omorât nişte celule nervoase la nivelul creierului, decise Ryder.

Poţi să-i spui unei femei ce să facă – dacă ştii cum s-o iei – şi ai unele şanse ca în jumătate din cazuri chiar să se conformeze cât de cât. Asta-i valabil pentru o femeie în viaţă. Pentru una moartă? Probabilitatea e aproape de zero.

— Aiurea.

— Mai bine discută cu Avery, îl sfătui Beckett. Şi fă-o curând, fă-o ca lumea.

— Vorbeşti prostii.

— Bine, acum că tot am avut discuţia asta intimă, doamnelor, hai să ne întoarcem dracului la muncă.

Ryder se duse la uşă şi o
deschise. Avem un han
de terminat.

Owen nu putu să o
evite – nu că n-ar fi vrut
să o facă. Însă nu avea
cum, nu, având în
vedere căratul
mobilierului, datul
găurilor, curăţenia şi

pauzele de masă. În condiţii normale, o vedea pe Avery cam o dată pe săptămână, cel puţin. De când începuse munca la han, asta se întâmpla zilnic. Iar acum când lucrarea era pe ultima sută de metri, aveau tendinţa de a-şi încrucişa drumurile de

mai multe ori pe zi.

Însă – fiindcă nu *era* un idiot – niciuna dintre ocazii nu prezenta acel gen de intimitate de care ştia c-ar fi fost nevoie ca să poarte marea discuţie despre sentimentele lor.

Chiar dacă ar fi putut să găsească un loc în

care să nu se perinde într-o parte şi alta o duzină de oameni, oricum ar fi fost întrerupt la fiecare zece minute.

Prin urmare, luă decizia optimă, din punctul lui de vedere. Se comportă de parcă nu se întâmplase nimic.

În următoarele zile, vorbi cu ea, cără cutii pentru ea, comandă mâncare de la ea, ca şi cum totul ar fi fost exact ca înainte.

Întrucât şi ea se comportă exact la fel, ajunse la o concluzie clară: problema era rezolvată.

Pentru ultima sarcină grea a zilei – cu speranța că era ultima și a săptămânii, se gândi el – cără o cutie de becuri în camera Nick & Nora. Intenționa să ia pe rând camerele deja terminate, unde să se ocupe de corpurile de iluminat și să monteze becurile.

Avu doar o scurtă ezitare când o văzu pe Avery punând abajururile unui lampadar cu mai multe braţe.

— A fost nevoie să-l montez, se justifică ea privindu-l.

— Arată bine.

— Fac asta de capul

meu. Îmi place mai mult decât modul în care îl prezintă ei în schema de montaj. Justine a spus că şi ei îi place la fel.

— Din partea mea, e-n regulă.

Observă că veiozele cu globuri rotunde fixate lângă tăblia

patului fuseseră deja montate.

— În seara asta sunt Fata cu Lampa, îi spuse ea.

Dădu să facă o glumă cum că şi el era Băiatul cu Becul, când se opri răzgândindu-se brusc. Fir-ar să fie. Chiar că era ciudat.

— Eu sunt omul cu becurile, aşa că hai să facem lumină. Scoase un bec din cutie. Ascultă, Avery…

— Uite! Hope intră în cameră, având încă pe ea haina şi fularul. Nu este fabuloasă?

Avea în mână o statuetă în stil art déco

înfăţişând un bărbat şi o femeie.

— E minunată! Îi reprezintă pe Nick şi Nora Charles[4].

Avery îşi schimbă poziţia corpului ca să o admire.

— Tipii ăia extraordinari de la Bast ne-au dat-o.

— Uau. Acum îmi place şi mai mult.

— E perfectă! După ce cercetă din priviri încăperea, Hope o aşează pe colţul paravanului care acoperea caloriferul. E chiar perfect. Îmi place la nebunie lampadarul acela. Puţin luciu, foarte

mult farmec şi stil. A, când termini acolo, Avery, să ne spui părerea ta despre J&R. Owen, încercăm să decidem asupra milieurilor croşetate de bunica ta, cele pe care mama ta le-a apretat, le-a lipit pe carton şi le-a pus în ramă. Sunt atât

de frumoase, a fost o adevărată artistă.

— Dacă ar fi avut suficient fir de aţă, ar fi putut să croşeteze Taj Mahalul.

— Te cred. Suntem în dubiu unde să le punem şi am reuşit să restrângem posibilele locuri la numai două.

Avem nevoie de un ochi din afară, Avery.

— Poți să contezi pe mine. Asta-i ultimul abajur. Slavă Domnului. Se trase înapoi, dând din cap. Excelent.

— Atunci vino jos. E ultima treabă pentru seara asta.

— Bun, fiindcă

trebuie să dau o fugă
până la restaurant, să
mă ocup de câteva
lucruri.

— După asta, vino
până la mine, îi spuse
Hope. Părinţii lui Clare
i-au luat pe copii la ei,
iar Beckett se întâlneşte
la cină cu un client. O să
bem nişte vin şi o să fac

ceva de mâncare.

— Super. Mai am două minute aici şi gata. În timp ce Hope ieşea, Avery se aplecă să strângă ambalajul corpului de iluminat. Sunt şi mai frumoase când sunt aprinse, comentă ea când Owen testă veiozele.

— Aşa-i. Deci, Avery… noi doi suntem OK?

După un moment de tăcere ezitant, îl străfulgeră cu privirea.

— Iar cuvântul ăla.

— Haide, Avery.

Încă aplecată, se uită lung la el, cu o privire neînduplecată pe sub

sprâncenele arcuite.

— Eu sunt OK. Tu eşti OK?

— Da, numai că…

— Se pare că suntem OK. N-a fost primu meu sărut, Owen.

— Nu, dar…

— Nici măcar primul cu tine.

El mută cutia de

becuri de pe un şold pe celălalt.

— Asta a fost…

— Aşadar, nu-i nicio problemă aici.

— Nicio problemă, fu şi el de acord, deşi se simţea de parcă ar fi existat una. O să iau toate astea. Oricum avem o mulţime de

chestii de cărat afară.

— E bine şi atât. Avery dădu să iasă din încăpere, dar se opri în prag: A, dacă ai timp, poate agăţi şi oglinda, aia cu rama în formă de raze. Hope a marcat locul pe perete.

— Desigur.

— Weekend plăcut,

dacă nu ne mai vedem.

— Îhî, şi ţie la fel. Se uită urât la cutia de carton, se uită urât la oglindă, se uită urât la cadrul gol al uşii. Rahat, murmură el, pornind să-şi caute maşina de găurit.

— „Suntem OK?“

Avery făcu un gest amplu cu paharul de vin. Ce ticălos!

În sufrageria lui Hope, tolănită pe canapea, Clare îi zâmbi prietenei sale.

— Este pur şi simplu din cauză că nu ştie cum să reacţioneze.

Departe de a fi

pregătită să-i ierte lui Owen comportamentul stângaci, Avery se enervă.

— N-a avut nicio problemă să reacţioneze alaltăseară.

— Beckett a fost foarte stingherit şi s-a purtat cu mine cam bizar după ce aproape

că ne-am sărutat prima oară. Poate-i o trăsătură caracteristică a fraţilor Montgomery.

— Dar odată ce-aţi făcuto, n-a mai fost deloc stingherit.

— E-adevărat. Zâmbetul lui Clare se îndulci şi mai tare. Foarte adevărat. Şi

totuşi, dată fiind istoria voastră…

— Ce istorie? Nicio istorie.

— Ce istorie? Hope aduse o tavă cu fructe şi brânzeturi din mica ei bucătărie. N-am avut ocazia să aud toate detaliile. Din câte înţeleg, au fost ghionţi

de la fantome, un sărut fierbinte, un Owen dezumflat în urma evenimentelor petrecute.

— Asta-i rezumatul.

— Istorie? O are-i vorba de altceva decât faptul că ne ştim de-o viaţă? Clare şi Beckett se ştiau de ani buni înainte

să fie împreună.

— Eu eram cu Clint, îi reaminti Clare. Am fost un cuplu încă de la început, aşa că eu cu Beckett n-am avut o istorie propriu-zisă, în afară de faptul că se întâmpla să fim amici.

— Şi tu ai avut mai mult de-atât cu Owen?

sondă Hope terenul. Ce
mi-a scăpat?

— Au fost logodiţi.
Zâmbind larg acum,
Clare ridică paharul în
cinstea lui Avery.

— Poftim? Ochi
ciocolatiu-închis ai lui
Hope se măriră,
indicându-i şocul.
Când? Eu de ce n-am

avut habar? Asta-i o
ştire colosală.

— Când eram mici.
Cred că aveam cinci ani
– aproape şase. Taţii
noştri erau apropiaţi,
aşa că am avut parte de-
o grămadă de activităţi
împreună. Eram topită
după el.

— Prin urmare, l-a

cerut de bărbat, mai precis, a anunțat că se vor căsători când cresc mari.

— Vai, ce drăguț!

Domolindu-se puțin, Avery dădu din umeri.

— Probabil că pentru el a fost un moment extrem de jenant. Bănuiesc că avea în jur

de opt ani. Dar a reacţionat cu bunăvoinţă. Cu răbdare, îşi aduse ea aminte, îndulcind şi mai mult tonul. Mi-au sfârâit călcâiele după el doi ani de zile.

— Asta-i o perioadă foarte lungă pentru vârsta aia, preciză

Hope.

— Şi pot să-ţi spun şi ce s-a întâmplat mai departe. El a început să umble cu Kirby Anderson. Îndulcirea tonului se opri brusc în momentul în care privirea ei deveni necruţătoare. Târfa aia de zece ani. Owen

Montgomery mi-a rănit inima cu vagaboanda aia care fură prietenii altora.

— Ar trebui să precizez, pentru Hope, că doamna Kirby Anderson este acum măritată, mamă a doi copii şi o activistă ecologistă înverşunată,

locuind în Arlington, Virginia.

— A mai crescut şi ea, bombăni Avery. Dar tot s-ar putea să mai fie vorba de curvăsăraie acolo, în stare latentă. Oricum ar fi, după aceea n-am mai avut treabă cu băieţii până am ajuns la pubertate.

— Însă l-ai iertat pe Owen, interveni prompt Hope.

— Negreşit. Am refuzat să plâng după el. În plus, primul prieten al unei fete n-o să fie şi ultimul, corect? Cu un gest elocvent, tăie o felie de Gouda şi muşcă din ea. Îndeosebi

când este un nătâng.

— Nu fi prea aspră cu el. Clare se întinse şi o bătu amical pe mână. Probabil că-i agitat, nu-i sigur cum să acţioneze. Ştii bine c-ai însemnat foarte mult pentru el. Pentru ei toţi.

— Da, da. Avery oftă. A fost un sărut al naibii

de fain. A învăţat mult
de la vârsta de opt ani
încoace – sau eu sunt
cea care a învăţat.
Probabil amândoi. Nu
m-ar deranja să-l sărut
din nou.

— Pe bune? zâmbi
Hope în timp ce-şi tăia
o felie de măr.

— Sigur. Ce, sunt

proastă? Sărută al naibii de bine – şi acum ştiu asta. Şi arată beton.

— Ai vrea să te culci cu el? se interesă Hope.

— Hmm. Cu un aer meditativ, Avery se întinse în faţă şi luă o boabă de strugure verde de pe o tartă. În prezent suntem amândoi

disponibili, suntem amândoi adulţi. Poate că da. Atâta timp cât facem pasul ăsta păstrându-ne realismul. Poţi să ai încredere în Owen. Asta-i o mare chestie, să ştii că eşti cu cineva în care poţi să ai încredere. Muşcă din strugure zâmbind. Şi care e şi

drăguț foc.

— Ascultând toate astea, mă bucur că eu am ieşit din arenă. Satisfăcută, Hope se lăsă să se scurgă uşor în fotoliu, cu paharul de vin în mână.

— N-o să rămâi mult pe margine, zise Avery clătinând din cap. Eşti

superbă, deşteaptă, interesantă – şi ai bun-simţ.

— Acum nu sunt deloc interesată de vreun rendez-vous. Şi asta nu din cauza lui Jonathan. De fapt, dacă stau să mă gândesc, nu are nicio legătură cu nemernicul ăla. În

momentul de față, tot ce vreau este să mă concentrez asupra hanului, să fiu cel mai bun administrator de han din lume și să păstrez locul ăla minunat într-o stare perfectă. Bărbați, întâlniri, sex? Pur și simplu, nu sunt pe

radar în prezent.

— Ai grijă, o avertiză Clare. În privința asta e mai bine să nu-ți faci planuri.

— Da, dar eu excelez la planuri.

Owen nu dormi bine, ceea ce i se păru extrem de agasant. El

dormea întotdeauna bine. Se gândea la asta ca la o aptitudine, la fel cum se pricepea la tâmplărie sau cum putea face calcule în minte, adunând coloane întregi de numere.

Însă în loc să doarmă după o zi plină de muncă, o oră de

exerciţii fizice extenuante şi o baie relaxantă în cada fierbinte, dormise pe apucate, cu nenumărate întreruperi.

Îşi promisese că nu avea să muncească în weekend, însă când cineva se dă jos din pat înainte de răsăritul

soarelui, ce naiba poate să facă?

Casa era în ordine deplină. În general era aşa, însă cu presiunea din ultimele două săptămâni, impusă de finalizarea hanului, abia dacă mai făcea altceva în afară de să doarmă acolo. Chiar nu putea să

găsească nimic de făcut
sau aranjat.

El şi Becket
proiectaseră imobilul, la
o azvârlitură de băţ de
casa mamei, de casa lui
Ryder, de casa pe care o
termina, în sfârşit,
Beckett. Îi plăcea să fie
aproape de familie şi
totuşi să fie singur şi să

aibă intimitate în parcela lui împădurită.

Spaţiul i se potrivea, iar înclinaţia către eficienţă îl făcuse să construiască o bucătărie deschisă şi o sufragerie care servea pe post de cameră de zi şi zonă de distracţie când avea invitaţi. Spre stânga,

spălătoria şi, totodată, cameră bună la toate – un fel de atelier, servea şi ca încăpere în care se dezbrăca şi se descălţa când venea de la muncă.

Credea în multifuncţionalitate, chiar şi în cazul locuinţelor.

Acum, purtând doar niște pantaloni largi din flanel, stătea lângă ușile înalte de sticlă ce dădeau spre curtea interioară pavată, bând cafea de la mașinăria lustruită și eficientă pe care și-o făcuse cadou de ziua lui.

Ryder îi spunea

Hilda, susţinând că orice chestie care era sclipitoare şi totodată complicată trebuia musai să fie femeie.

În general îi plăcea prima ceaşcă de cafea bună şi tare, căci îl pregătea pentru o nouă zi de activitate. În acel moment însă, nici

măcar asta nu reuşi să-i atenueze iritabilitatea.

Ea era cea care se purta ciudat, îşi spuse el, aşa cum îşi tot repetase necontenit pe timpul acelei nopţi chinuite. Ea spusese că nu voia să se simtă ciudat, după care tot ea se comportase ciudat,

încercând fără motiv să-i insufle un sentiment de vinovăţie.

Totul era o aiureală, iar el trebuia să uite şi gata. Căci al naibii să fie dacă mai avea să piardă altă noapte gândindu-se la povestea asta.

Stomacul îl anunţă că ar fi trebuit să ia micul

dejun, însă nu avea chef să gătească. Nu că l-ar fi deranjat, mai ales un mic dejun de weekend în care putea să mănânce ouă cu şuncă stând la masa gen bar de la bucătărie şi să-şi folosească iPad-ul.

Nu avea chef nici de iPad, iar asta era de rău.

Întotdeauna avea chef să-şi folosească iPad-ul.

Aşa că, în cele din urmă, nu avea altceva de făcut decât să se apuce de treabă. Avea să petreacă o bucată de timp în atelier, ocupându-se de poliţa de deasupra şemineului din dormitorul lui

Beckett. Poate că reuşea
să o termine astfel încât
Beckett să trebuiască să-i
dea doar luciul final.

Nu avea sens să
piardă timpul pe-acasă
dacă nu putea să se
bucure de trândăveală.
În plus, mama sa se
trezea devreme în mod
obişnuit, se gândi el în

timp ce urca pe scara centrală pe care o construiseră el şi fraţii săi. Ea avea să-i facă ceva de mâncare – iar el ar fi putut să-i spună – cu subtilitate – câte ceva despre Avery.

Nu că i-ar fi povestit mamei sale întreaga fază – era ceva prea...

OK, ciudat. Însă ştia bine că nimeni nu avea intuiţie o mai bună şi nu se pricepea la oameni mai bine decât Justine Montgomery.

Se duse în dormitor, porni şemineul pe gaz construit pe peretele de culoare ciocolatie şi îşi luă cafeaua cu el în baie.

De îndată ce făcu duş şi se bărbieri, se îmbrăcă în haine de muncă şi-şi puse bocancii cu bot metalic.

Făcu patul aranjând cearşafurile, trăgând cuvertura albă de deasupra şi aşezând cu grijă pernele cafenii.

Îşi scoase telefonul

din încărcător, îl agăță la curea și își luă din tava de pe măsuța de toaletă briceagul, niște mărunțiș și portofelul. Luă și o bandană curată din sertarul măsuței de toaletă.

Stătu un moment, încruntându-se în gol. Era prea liniște, își dădu

el seama. Casa sa şi terenul din jur erau exact aşa cum îi plăceau lui, munca era din belşug şi satisfăcătoare. Însă era mult prea multă linişte.

Era timpul să-şi ia un câine. Era timpul să se gândească extrem de serios la ideea de a-şi

lua un câine. Poate o corcitură de labrador ca şi cei ai mamei sale – sau un câine vagabond, dar credincios ca al lui Ryder.

Era totuşi mai bine să aştepte până la primăvară, se gândi el începând să coboare scările. Era mai uşor să

dresezi un cățeluş pe vreme mai caldă. Sau poate că avea să salveze un câine matur – ce bine ar fi fost să aibă pe jumătate norocul pe care îl avusese Ry cu Dumbass!

Scoase din dulap haina de lucru, îşi trase un fes de schi pe cap, îşi

puse mănuşi şi luă cheile din farfurioara de lângă uşă.

„Un tip are nevoie de un câine“, îşi zise. Asta era ceea ce-i lipsea din viaţă. Un câine bun.

Poate că avea să treacă pe la adăpostul animalelor după ce lua micul dejun cu mama

lui, sau puţin mai târziu, după ce petrecea oarece timp în atelier.

Dând din cap mulţumit, se sui în camionetă. Toate ideile se ordonaseră într-un plan – iar lui îi plăceau planurile bune.

Demară, trecu de micul şopron pe care îl

construise ca să adăpostească jeepul şi plugul de zăpadă şi o luă pe drumul principal. După două viraje intră pe aleea îngustă care ducea spre casa mamei sale, urcând panta.

Câinii ţopăiau de-o parte şi de alta a

drumului – mai întâi îl
văzu pe Cus
(prescurtarea de la
Atticus) înnebunit de
bucurie, ţinând în gură
una dintre multele lui
mingi sfârtecate. Apoi,
fratele lui, Finch, îi
aplică lui Cus un blocaj
strâns care îi făcu pe
ambii câini să se dea de-

a dura într-un fel de luptă corp la corp.

Da, se gândi Ower zâmbind, în mod clar avea nevoie de un câine.

Dădu roată aleii din faţa casei şi rămase un moment nedumerit când dădu cu ochii de camioneta lui Willy B. parcată lângă maşina

mamei sale.

Era devreme pentru o vizită, chiar şi pentru tatăl lui Avery. Însă Owen ştia că Willy B trecea adesea pe acolo, iar acum că era unul din artiştii furnizori pentru magazinul de suveniruri al mamei sale, probabil că-şi făcea

şi mai des drum cu noile sale piese sau schiţe.

Ce noroc neaşteptat, hotărî el în timp ce parca. Poate că reuşea, cu puţin tact, să afle de la Willy B. nişte amănunte sau informaţii despre Avery – cu multă, multă

subtilitate.

Se opri suficient încât să ridice mingea pe care Cus o lăsase rugător la picioarele sale. O aruncă pe orizontală, lung şi cu putere, iar câinii o porniră în urmărirea ei, în timp ce el se apropie în grabă de uşa din spate.

Auzi muzică pe când era încă la trei metri distanţă şi clătină din cap. Tipic pentru mama lui – care nu strigase niciodată la vreunul din fiii ei să dea blestemata de muzică mai încet. Întotdeauna îşi asculta se la volum maxim muzica preferată.

Împinse uşa deschisă şi simţi mirosul de şuncă prăjită şi cafea. Zâmbind, se gândi: la ţanc.

După care ochii îi ieşiră brusc din orbite.

Şunca sfârâia pe aragaz. Mama lui era în faţa tigăii.

La fel şi Willy B., ia

cei un metru şi nouăzeci de centimetri ai săi nu erau acoperiţi de nimic altceva decât o pereche de boxeri albi. Avea mâinile pe fundul lui Justine şi gura strâns lipită de a ei.

capitolul 5

Probabil că făcuse vreun zgomot care răzbise prin fondul muzical şi prin pasiunea care-i unea pe cei doi. Poate că ţipase. Speră că nu o făcuse, că nu-şi exteriorizase uimirea şi dezgustul.

Mama sa – cu un

halat desfăcut peste pantalonii roşii de pijama şi un maieu subţire (mult prea subţire) de culoare albă – se trase înapoi. Privirea ei o întâlni pe a lui Owen, iar ea clipi surprinsă, după care izbucni în râs.

Izbucni în râs.

Willy B. Avu bunul-simţ să se facă la fel de roşu la faţă ca şi părul lui răvăşit şi barba îngrijită.

— Ce? reuşi Owen să scoată, şocat până în măduva oaselor. Ce... tu... Ce?

— Pregătesc ceva pentru micul dejun,

spuse Justine cu lejeritate, zâmbind încă. Îmi imaginez că acum trebuie să sparg mai multe ouă.

— Tu… Dar… Ce? Mamă!

— Încearcă să încropeşti o propoziţie completă, Owen. Ia nişte cafea. Şi se întinse

după o cană.

— Aaa... ar trebui să... încă roşu la faţă, Willy B. îşi târşâi picioarele enorme. Să-mi pun nişte pantaloni.

— Da! Owen îşi simţi mâinile fâlfâind prin aer, însă pur şi simplu nu putu să le oprească. Asta e. Pantalonii. Tu

Te rog, Doamne, Dumnezeule.

Cu un mormăit gutural, Willy B.o şterse rapid precum un urs ce se îndreaptă spre peştera sa.

— *Mamă!*

— Aşa mi se spune. Justine pur şi simplu radia de fericire. Stai jos,

scumpule. Bea-ți cafeaua.

— Ce…

Mama luă cleştele de bucătărie ca să scoată şunca împănată din tigaie şi s-o pună la scurs.

— De data asta termină-ți propoziția. O s-o încep eu pentru tine.

Ce…?

— Ce… Trebui să-ş
înghită nodul puternic,
înțepător, pe care îl
simțea în gât. Nu-i pria
prea tare peisajul. Ce
faci? Aici. Cu el. Goală.

Cu sprâncenele
arcuite, Justine se uită în
jos la ea însăși.

— Nu sunt goală.

— Aproape goală.

Reprimându-şi alt zâmbet, Justine îşi închise halatul şi îi înnodă cordonul.

— E mai bine aşa?

— Da. Nu. Nu ştiu Capul meu. Mi-a explodat capul?

Îşi trecu de câteva ori mâinile peste creştet.

Absolut netulburată, Justine scoase ouăle şi laptele din frigiderul imens.

— Aveam de gând să fac omletă, dar în împrejurările de faţă, o să mâncăm friganele. Şi-aşa ai o slăbiciune pentru pâinea prăjită. N-ai mâncat micul

dejun, nu-i aşa?

— Nu. Mamă, nu înţeleg.

— Care parte n-o înţelegi, puiule?

— Oricare din ele. Toate.

— E-n regulă, lasă-mă să-ţi explic. Când oamenii se fac mari, vor adesea să fie apropiaţi

unii de alţii. Cel mai bine este dacă se plac şi se respectă reciproc. O parte importantă a acestei apropieri include şi sexul, ceea ce înseamnă…

— Mamă! îşi încovoie gâtul, însă nu era sigur ce sentiment anume îi stârnise mânia.

Mai termină, te rog.

— Deci partea aia o înțelegi. Eu și Willy B ne plăcem și ne respectăm reciproc și câteodată mai facem și sex.

— Nu, nu, nu include cuvintele Willy B .și sex în aceeași propoziție cu tine.

— Atunci nu am cum să-ţi explic, nu? Gustă asta, Owen, îi sfătui ea oferindu-i o felie de şuncă prăjită.

— Dar… Luă şunca. Nu putea să-şi scuture ceaţa de pe creier ca să poată vorbi coerent.

— L-am iubit pe tatăl tău. Foarte, foarte mult.

Aveam optsprezece ani când l-am văzut prima dată – era chiar în prima zi de muncă la Wilson Contractors. Îl văd şi acum pe scara aia, cu nişte blugi jerpeliţi, nişte bocanci mari, o centură de scule la brâu, fără cămaşă pe el. Dumnezeule! exclamă

ea ducându-şi mâna la inimă. N-am mai putut să mă concentrez la altceva pentru tot restul zilei. Tom Montgomery. Tommy al meu. Scoase un bol şi începu să amestece ouăle şi laptele cu o furculiţă, continuându-şi povestea. Nici măcar n-

am putut să fac pe timida când m-a invitat la o întâlnire. N-am ieşit niciodată cu altcineva de la acea primă întâlnire a noastră. N-am mai vrut niciodată pe nimeni altcineva. N-am mai iubit aşa cum l-am iubit pe tatăl tău.

— Ştiu, mamă.

— Am avut o viaţă frumoasă. A fost un om extraordinar. Deştept, puternic, amuzant. Un bărbat atât de bun, un tată atât de bun! Împreună am pus pe roţi firma, căci ne intrase în cap să avem propria noastră afacere. Iar casa asta, familia –

reprezintă tot ceea ce a însemnat Tommy. Voi toţi aveţi câte ceva din el, o parte ce se manifestă în felul vostru de a fi, o parte ce se regăseşte în felul în care arătaţi. Tu ai gura lui, Beckett ochii lui, Ryder mâinile lui. Şi multe altele. Pentru mine asta

e o adevărată binecuvântare.

— Îmi pare rău. Uitându-se la ea, auzind-o, simţi cum i se strânge inima. Îmi pare rău. Nu plânge.

— Nu sunt lacrimi de tristeţe. Sunt lacrimi de recunoştinţă şi mulţumire. Justine

adăugă zahăr, un pic de vanilie şi scorţişoară din abundenţă. Am avut o viaţă plină, interesantă şi minunată împreună, dar el a murit. Nu ştii – şi aşa am vrut eu, să nu ştii niciodată – cât de îndurerată şi de furioasă am fost pe el fiindcă a murit şi m-a lăsat. Am

fost atât de nebună de durere încât m-a ţinut săptămâni, luni întregi. Nici nu ştiu cât. Nu mă gândisem niciodată că o să moară el primul. Se presupunea că o să fim împreună pentru totdeauna, iar el s-a prăpădit. S-a dus, Owen, şi cât trăiesc o să-

mi fie dor de el.

— Şi mie la fel.

Se întinse peste blatul de bucătărie, îşi puse mâna peste o mână a lui Owen, după care se întoarse şi luă nişte pâine.

— Willy B. a ţinut enorm la Tommy. Erau la fel de apropiaţi aşa

cum sunteţi şi voi, băieţii, între voi.

— Ştiu asta. Ştiu asta, mamă.

— Am avut amândoi nevoie unul de celălalt când a murit Tommy. Aveam amândoi nevoie de cineva care îl iubise, care putea să spună poveşti despre el.

Cineva pe care să te poți bizui, cu care să poți plânge, cu care să poți râde. Şi asta-i ce-am făcut noi doi, *tot* ce-am făcut, pentru o bună bucată de timp. După care, în urmă cu vreo doi ani, ne-am… hai să spunem doar că am început să-i pregătesc

micul dejun din când în când.

— De vreo doi… ani.

— Poate c-ar fi trebuit să-ţi spun. Strânse din umeri în timp ce înmuia pâinea în amestecul de lapte şi ou. Poate că n-am fost sigură că vreau să vorbesc cu băieţii mei,

la rândul lor adulţi, despre viaţa mea sexuală. De fapt şi de drept, Willy B.e un timid.

— Eşti… îndrăgostită de el?

— Îl iubesc, bineînţeles că-l iubesc. Îl iubesc de ani de zile, exact aşa cum îl iubea şi

Tommy. E un om bun, ştii şi tu asta. E un tată bun – şi a trebuit s-o crească singur pe Avery după ce mama ei a şters-o aşa cum a făcut-o. Dacă l-ai diseca ai vedea că este compus numai din trăsături pozitive. Îndrăgostită? Aruncând o privire spre pâinea

dată prin compoziția de clătite ce sfârâia în tigaie, Justine urmă: Ne bucurăm unul de celălalt, Owen. Ne place să fim împreună când avem timp. Fiecare în parte avem propria noastră casă, propriile noastre vieți, propriile noastre familii. Suntem

fericiţi şi încântaţi de cum stau lucrurile şi asta-i de-ajuns. Acum, pot să-i spun să coboare ca să mănânce ceva la micul dejun?

— Desigur. Poate c-ar trebui să mă duc eu.

— Stai acolo unde eşti. Am făcut suficientă mâncare pentru o

armată întreagă. Ieşi din bucătărie, îşi pusese mâinile în şolduri şi strigă: Willy B., sper că ţi-ai pus pantalonii, aşa că hai să mănânci.

Venind înapoi, întoarse pe partea cealaltă încă un rând de felii care sfârâiau în tigaie, puse în farfurii

şunca şi friganelele şi împinse farfuriile peste blat.

Până în momentul în care Willy B. intră şovăitor, târşâindu-şi picioarele, pusese deja la prăjit încă un rând.

— Stai jos şi mănâncă, îi spuse ea pe un ton poruncitor. Să

nu se răcească.

— Chiar arată bine, Justine.

Dregându-şi vocea, Willy B. se aşează pe scaun lângă Owen. Cu coada ochiului, Justine îi aruncă fiului ei privirea *aceea*.

— Aăăă, deci… cum merge treaba, Willy B.?

— Ei, ştii şi tu.

— Îhî.

Fără să se poată gândi la altceva de spus, Owen îşi turnă sirop pe pâinea prăjită.

— Ah… hanul arată pe zi ce trece mai bine, îndrăzni Willy B. Face o figură frumoasă acolo, în piaţă. Tatăl tău ar fi

cu adevărat mândru şi mulţumit de ce-aţi făcut.

— Ar fi. Owen oftă. Femeile au tot pus ici-colo o parte din lucrările tale. Dau bine înăuntru.

— Nu-i aşa că-s cele mai tari?

La aragaz, Justine întoarse alte felii de

pâine şi zâmbi în timp ce cei doi bărbaţi se tot poticneau în tentativa de a încropi o conversaţie.

Owen trecu până la urmă cu bine prin situaţia dată. Încă nu era sigur ce să creadă despre asta, însă termină micul dejun cu

mama sa şi… cu Willy B. Câinii dădură năvală spre atelier împreună cu el, Cus, întotdeauna plin de speranţă, cărându-şi una din mingiuţele sale.

Aprinse luminile, porni aparatul radio şi dădu căldura mai tare. După treizeci de minute

de bâjbâială şi stângăcii, renunţă. Creierul său refuza pur şi simplu să se cupleze, şi nu ar fi riscat să facă o lucrare de finețe în starea asta.

Dădu căldura mai încet, opri radioul şi stinse luminile. Câinii îl urmară afară supuşi. Ca să-i facă pe plac lui Cus,

trase un şut puternic mingii acestuia înainte să se suie înapoi în camionetă.

Mai bine să se apuce de nişte lucrări de tâmplărie istovitoare, hotărî el îndreptându-se spre proprietatea lui Beckett. Capul avea să-l ajute cât să muncească la

grinzile camerelor pe care le adăugaseră pentru băieţii lui Clare.

Văzu camionetele fraţilor săi şi merse în spate, incapabil să-şi dea seama dacă asta îl uşura de povara celor aflate.

Oare ce să le spună? Să le spună ceva?

Bineînţeles că da.

Trebuia să le spună şi lor – în plus, asta însemna că nu mai avea să se agite, să se frământe în tăcere de unul singur.

În momentul în care îşi scoase centura pentru scule din maşină auzi muzica de la iPod-ul lui Beckett şi gălăgia la fel

de muzicală a ciocanului şi a fierăstrăului.

Lucrările progresau, se gândi Owen, îndeosebi ţinând cont de faptul că cea mai mare parte din timp era devotată proiectului hanului. Reuşiseră să monteze acoperişul noii

structuri – slavă Domnului, luând în considerare vremea de-afară. Ferestrele arătau bine, decise el, şi aveau să ofere o privelişte frumoasă. Veranda şi curtea interioară aveau să mai aştepte până la primăvară, însă dacă puteau să termine restul

până în aprilie, Beckett şi familia lui se puteau muta imediat după nuntă.

Intră prin ceea ce avea să fie uşa de la bucătărie şi făcu un tur rapid înainte să se urce pe scările improvizate ce duceau la etaj.

„E imensă“, gândi el,

însă mărimea era justificată de necesităţile unei familii de cinci persoane. Dormitorul matrimonial, având nişte dimensiuni extrem de generoase, includea un şemineu grandios pe care, îi spuseseră băieţii lui Beckett, mama lor şi-l dorise dintotdeauna. O

baie complet echipată făcea legătura cu alte două dormitoare. Încă două dormitoare, cu baia aferentă, se găseau pe nivelul respectiv.

În timp ce se îndrepta spre sursa de zgomot, Dumbass îi ieși în cale şi se aşează în fund, cu ochii aţintiţi

spre faţa lui. Bătea din coadă în podea, scoţând un zgomot înăbuşit.

— N-am nimic.

Owen îşi întinse mâinile goale înainte să-l mângâie. Evită să rostească „mâncare” sau „de ros“, astfel încât patrupedul să nu-şi facă speranţe false.

Intră într-unul din
dormitoare, unde dădu
peste Beckett, care tăia
scânduri cu fierăstrăul,
şi Ryder, care lucra la
un şifonier încastrat.

— N-aţi sunat şi nici
n-aţi dat vreun mesaj, îi
mustră Owen tare, ca să
acopere gălăgia.

Zâmbind, Beckett se

îndreptă de spate, scoţându-şi ochelarii de protecţie.

— M-am trezit cu Ry pur şi simplu aici. Ar fi trebuit să ştiu că n-o să mai dureze mult până să apari şi tu. Apreciez gestul.

— N-ai gogoşi? se interesă Ryder, iar

Dumbass dădu iar din coadă.

— Nu la mine.

— Dimineaţă, Clare e la librărie. O să-i ia pe copii de la părinţii ei pe la amiază, după ce-o să facă şi câteva cumpărături. Poate să ia ea câteva sendvişuri mari sau orice altceva.

O să vină oricum şi ei aici ca să dea o mână de ajutor.

— Bietul de tine.

Beckett dădu din umeri spre Ryder:

— Tata ne dădea o grămadă de gogoşi când eram de vârsta lor şi ne învăţa cum să facem treabă.

— Nu ştiam suficient de mult ca să-l compătimesc pe vremea aceea. Şi că tot veni vorba de timp, ai fi putut să scuteşti o grămadă dacă ai mai fi redus numărul dormitoarelor. De ce ai nevoie de cinci? În afară de cazul când Clare n-o

să doarmă cu tine.

— Câte unul pentru fiecare copil, dormitorul matrimonial şi camera de oaspeţi, explică Owen.

— O canapea extensibilă în camera de zi ar fi de-ajuns pentru oricine ar rămâne peste noapte. Sau, dacă nu,

aceeaşi chestie în birou.

— Oricât ar părea de ciudat, ne trebuie cinci camere. O să avem încă un copil.

Owen făcu o pauză scurtă în timp ce-şi scotea haina.

— Clare e însărcinată?

— Nu încă. Mai

aşteptăm până când o să fim cu-adevărat căsătoriţi, însă după aceea ne apucăm de treabă cu toată viteza înainte.

— Nu faci un copil numai apucându-te de treabă, precizează Ryder, după care îşi lăsă ciocanul în jos. Patru

copii? Pe bune?

— Nu-i decât unul mai mult faţă de trei.

Owen clătină din cap.

— Cred că atunci când e vorba de copii, greutăţile cresc exponenţial. Însă, ce mama naibii? Voi vă descurcaţi minunat cu

trei, aşa că ar trebui să vă descurcaţi şi cu patru.

— Mama o să înnebunească la ideea unui alt nepot, zise Ryder luând nişte cuie pentru cadrul de lemn.

— Ah, că tot veni vorba de mama. M-am gândit să fac nişte treabă

în atelier, aşa că m-am oprit şi pe-acasă în dimineaţa asta.

— Ca să te lipeşti de-un mic dejun, deduse Ryder.

— A fost şi ăsta un motiv. În sfârşit, ideea este că Willy B. era acolo.

— Altul care-a vrut

să se lipească de ceva de mâncare. Punându-şi ochelarii de protecţie, Beckett se întinse după fierăstrău.

— Nu porni chestia aia încă. „Cineva şi-ar putea pierde cu uşurinţă un deget“, gândi Owen.

Încruntându-se, Beckett îşi scoase din

nou ochelarii.

— E vreo problemă cu mama?

— Nu. Nu ştiu. Nu Oricum, în ceea ce o priveşte, nu-i o problemă.

— Şi-atunci cine are o problemă? întrebă Ryder.

— Lasă-mă să termin,

fir-ar să fie! M-am dus în bucătărie, unde mama pregătea deja micul dejun, iar Willy B . era acolo. Purtând nimic altceva în afară de o pereche de boxeri, şi-n plus erau… ştiţi şi voi.

— Erau? Mai exact? ceru Ryder detalii.

— Erau…

Owen făcu un cerc cu mâinile.

— Cu excepţia faptului că mâinile lui Willy B. erau pe fundul mamei, iar ea purta un halat descheiat, fără mare lucru pe dedesubt. Şi nu vreau să vorbesc despre partea asta.

— Avea labele pe ea?

replică Ryder încet. OK
Este ditamai namila, dar
e bătrân. Pot să-l pun la
pământ.

— Stai aşa. Becket
întinse brusc o mână şi-l
împinse pe Ryder
înapoi. Vrei să spui că
mama şi Willy B. sunt...

— Exact asta spun. Şi
sunt deja de vreo doi

ani.

— Băga-mi-aş, murmură Ryder.

— Nu spune „băga-mi-aş“ când el ne povesteşte de mama şi de Willy B. Nu vreau să asociez în minte verbul ăsta cu numele lor.

Beckett luă sticla de Coca-Cola de un litru pe

care o adusese şi sorbi lacom fără să-şi mai toarne în pahar.

— Toată lumea să ia o gură de aer. Deci spui că mama şi Willy B. sunt… încurcaţi.

— Ea spune că-s… încurcaţi ocazional. Mi-a explicat asta în timp ce el s-a dus sus să-şi pună

nişte pantaloni. C-au fost prieteni din totdeauna. Că amândoi l-au iubit pe tata. Ştiţi şi voi că el l-a iubit pe tata, asta nu-i gargară.

— Îhî, îhî.

— Ry, murmură Beckett.

— OK, la naiba. Bine au fost foarte apropiaţi.

Nu-i gargară. Dar dacă mamei îi convine toată afacerea asta, de ce se mai ascund şi-o fac pe furiş?

— Cred că e vorba de discreţie, cel puţin aşa mi se pare mie. Mi-a povestit cum s-a simţit când a murit tata şi a şi plâns.

— La naiba.

Ryder se repezi până la fereastră şi se uită lung afară pe geam.

— Ea şi Willy B. ţir unul la altul, o ştim foarte bine. S-au sprijinit reciproc la moartea tatei, ştim şi asta. Îmi închipui că, după un timp…

— Au început să se sprijine reciproc în pielea goală.

— Pe toţi aracii, Ry! Beckett îşi puse mâinile la ochi. Încetează să-mi mai bagi în cap imagini de-astea.

— Sunt deja în capul meu, aşa c-ar putea la fel de bine să fie şi-n ale

voastre. Încă simt c-ar
trebui să mă duc să-i
trag o mamă de bătaie –
sau cel puţin un pumn
zdravăn. Din principiu.

— Ei nu i-ar plăcea
asta. Owen strânse din
umeri. Iar el e tot Willy
B., prin urmare ştii că
te-ar lăsa să-i tragi una
dacă ai simţi nevoia s-o

faci.

— Fir-ar să fie, chiar aşa ar face. Nu-i o modalitate tocmai bună. Trebuie să mă gândesc la asta. Cu maxilarul încleştat, Ryder îşi luă ciocanul, fixă un cui şi îl bătu. Presupun că la fel o să facem toţi.

Beckett îşi puse

ochelarii de siguranţă şi porni fierăstrăul electric.

Dând aprobator din cap, Owen îşi prinse la brâu centura de scule.

Era mai bine să muncească, mai bine să răzbată prin ziua aceea bizară adulmecând mirosul de rumeguş pe fundalul sonor al

cuielor bătute cu ciocanul în lemn.

Până în momentul în care Clare şi copiii sosiră cu provizii, ei terminaseră deja scheletul din lemn al camerelor de la etaj şi începuseră şi parterul.

— Munciţi atât de repede!

Clare se plimbă prin încăperea care urma să fie biroul ei, lângă bucătărie.

— Avem un sistem propriu.

Beckett îşi petrecu un braţ peste umerii ei în timp ce băieţii călcau apăsat pe şapa netedă.

— E foarte

performant. Ei bine, suntem aici să vă ajutăm, dacă putem. Iar drept răsplată v-am făcut tocană de vită la ceaun. O mâncare bărbătească pentru nişte bărbaţi adevăraţi.

— Trece-mă la porţie, o anunţă Owen.

— Îmi pare rău să

pierd aşa ceva, dar eu am o întâlnire. Ryder aruncă în aer o bucată mare din sendvişul său către Dumbass, care o prinse din zbor asemenea unui jucător de baseball experimentat.

— Poţi să-i înveţi pe Ben şi pe Yoda să facă

asta? se interesă Liam. De cele mai multe ori mâncarea li se loveşte de faţă şi cade jos.

— Câinele ăsta ştie din naştere cum să prindă mâncarea, însă cred că am putea să-i învăţăm şi pe ei.

— Nu în casă, spuse Clare dusă pe gânduri

în timp ce studia planurile cu atenţie.

Ryder mai zâmbi o dată spre băiat şi rupse o altă bucată.

— Dă-i drumul, exersează cu D.A.

— D.A .e prescurtarea de la Dumbass, îi informă Murphy, dar se

presupune că n-avem voie să spunem ass[5]. E un cuvânt urât.

— Depinde, nu-i aşa?

— Depinde de ce?

— Ei bine…

Gândindu-se, Ryder luă un creion din centura de scule de la brâu şi desenă pe şapa de ciment.

— Ce-i asta?

— E un măgar. Desenezi foarte bine.

— Nu, e-un nătărău[6].

— Mamă! Ryder a desenătut un nătărău pe podea!

— A desenat, îl corectă Clare, aruncându-i lui Ryder o

privire plină de reproş.

— Îmi place să desenez. Pot să desenez pe jos?

Ryder îi dădu creionul:

— Dă-i bătaie, piticule.

Fericit, puştiul se aşează pe podea şi desenă o cutie cu un

triunghi în vârf:

— Asta o să fie casa noastră după căsătorie.

Liam veni în grabă la Owen.

— Îmi mai trebuie nişte mâncare pentru D.A., ca s-o prindă.

Owen îi mai dădu o bucată de sendviş.

— Tu o să fii unchiul

nostru.

— Asta am auzit şi eu.

— Deci o să ne cumperi cadouri de Crăciun.

— Bănuiesc că aşa o să fac.

— Mi-am făcut deja o listă.

— Iată un tip cu-

adevărat pe gustul meu. Unde e?

— Pe frigiderul de-acasă. Au mai rămas doar zece zile până la Crăciun.

— Atunci mai bine m-aş apuca de căutat.

Liam se uită în partea cealaltă a încăperii, unde Beckett îl învăţa

pe Harry cum să bată cuie.

— Vreau şi eu un ciocan.

— Atunci mai bine m-ai ajuta să termin scheletul de lemn de la cămară.

— Ce-i aia cămară?

— Este locul în care mama ta o să ţină

mâncarea.

— Ăla-i frigiderul.

— În frigider nu se bagă chiar toate cele, copile. Ce zici de cutiile cu supă?

— Mie-mi place Chicken and Stars.

— Cui nu-i place? Hai să terminăm treaba.

În ciuda şuvoiului

neîntrerupt de întrebări, îi plăcea să lucreze cu puştiul, să-i arate cum să măsoare, cum să facă semne, cum să ţină un ciocan. Şi, se gândi el, era chiar bun la asta, de vreme ce Liam rezistă alături de el aproape o oră înainte să se ducă să se joace cu Murphy cu o

grămadă de figurine.

Îşi dădu seama şi ce tare era Clare, la rândul ei. Aducea şi căra lucruri de colo, colo, bătuse ea însăşi câteva cuie – dar fără să-i scape vreun moment din ochi pe cei mici.

Îşi aminti că şi mama sa făcuse cam acelaşi

lucru pe vremea când îşi măriseră casa.

Tatăl lui avea întotdeauna un proiect în derulare.

După ce încetară lucrul, se simţi flatat când Liam îl rugă să-l ia cu el în maşină. Prinseră în chingi scaunul pentru copii în

camionetă şi îi fixară micului pasager centura de siguranţă.

— Unde-i casa ta? vru acesta să ştie.

— Chiar la capătul drumului – sau prin pădure dacă mergi pe jos.

— Pot s-o văd şi eu?

— Aăăă… Desigur,

bănuiesc că nu-i nicio problemă.

Nu era un ocol prea mare. Owen întoarse, se încadră şi înaintă pe aleea sa.

Înşirase câteva lumini ornamentale şi instalase bradul de Crăciun în faţa ferestrei – clădirea strălucea cald

pe fundalul după-amiezii întunecate de decembrie.

— Bradul nostru e mai mare, îl anunţă Liam.

— Aşa e. Dar şi voi sunteţi mai mulţi.

— Locuieşti aici de unul singur?

— Da.

— De ce?

— Deoarece… este casa mea.

— N-ai pe nimeni cu care să te joci.

Nu-şi pusese niciodată problema în felul acesta.

— Nu, însă Ryder locuieşte chiar acolo, iar când casa voastră o să

fie gata şi voi o să fiţi aproape, exact în direcţia aia.

— Pot să vin să mă joc la tine acasă?

— Bineînţeles. Nu se gândise nici la asta, însă, la naiba, putea să fie distractiv. Întoarse camioneta şi o porni înapoi spre drum. O să-

mi iau un câine.

— Câinii sunt ca lumea. Liam dădu din cap aprobator, plin de înțelepciune. Poți să te joci cu ei și trebuie să le dai de mâncare și să-i înveți să stea jos. Îi țin pe oamenii răi la distanță. În casa noastră a venit un om rău, dar

atunci câinii nu erau decât nişte căţeluşi.

Owen nu ştiu exact ce să-i răspundă. Nu era sigur cât de multe aflaseră băieţii despre Sam Freemont.

— Aveţi nişte câini buni.

— Acum sunt mai mari, dar tot nişte pui.

Însă o să țină oamenii răi la distanță când o să crească de tot. Omul ăla rău a venit și a speriat-o pe mami.

— Știu. Dar ea e bine acum, iar omul ăla rău este la închisoare.

— Beckett a venit și l-a oprit. Și ai venit și tu cu Ryder.

— Ai dreptate. Dacă Liam simţea nevoia să vorbească despre chestia asta, atunci cu siguranţă îl îngrijora, deduse Owen. Nu trebuie să-ţi faci griji, Liam. Noi v-am apărat şi o să vă mai apărăm.

— Fiindcă Beckett şi mama se însoară.

— Da, din acest
motiv şi nu numai.

— Dacă omul ăla rău
încearcă să mai vină, iar
Beckett n-o să fie acolo,
eu şi Harry o să ne
luptăm cu el, în timp ce
Murphy o să sune la
nouă-unu-unu, după
care, pe Beckett. Am
vorbit deja despre asta.

Am şi exersat mişcările.

— Aţi făcut foarte bine.

— Iar când câinii o să se facă mari, dacă el o să apară pe la noi pe-acasă, o să-l muşte. Liam îşi lăsă privirea să-i alunece spre Owen. De fundu ăla prost.

Râzând, Owen î

dădu o palmă uşoară peste creştet.

— Ai al naibii de multă dreptate.

După cină, în timp ce Clare îi luă pe copii aproape pe sus ca să le facă baie, îi relată conversaţia lui Beckett.

— Să-l muşte de fundul ăla prost.

Copilul ştie el ce ştie. Eu
şi Clare am stat de vorbă
cu ei după ce s-a
întâmplat. Am încercat
să nu-i speriem, dar am
fost sinceri. Cu toate
astea, au auzit tot felul
de chestii la şcoală. Aşa
că Harry m-a convocat
la o discuţie, iar ei au
venit la mine ca să stăm

de vorbă, ca băieţii.

— Şi aţi lăsat femeile pe dinafară?

Beckett se uită rapid spre scări.

— Poate că e o discriminare şi poate că nu-i nici măcar corect, dar în acest caz… Ei trebuie să ştie că suntem în siguranţă şi că mă

bizui pe ei să mă ajute să am grijă de mama lor.

— Şi noi am fi făcut acelaşi lucru.

— Aşa e. Că tot veni vorba, în drum spre casă, am reuşit să-i relatez lui Clare faza aia cu mama. Dacă fixezi volumul radioului la un

anumit nivel şi vocile la altul, să ştii că poţi să ai o conversaţie care să nu se audă de pe bancheta din spate. În plus, am vorbit destul de mult cifrat.

— Şi ea ce-a spus?

— Exact ce te-ai fi aşteptat. Că mama are şi ea dreptul la viaţă. Că

este o femeie plină de
energie, că Willy B. este
un om bun. Şi aşa mai
departe. Desigur, are
dreptate, dar…

— Nu mama ei era
acolo cu Willy B.,
aproape dezbrăcat, în
bucătărie.

Oftând, Becket
închise ochii:

— Îți mulțumesc pentru imaginea asta proaspătă, bună de adăugat la colecția mea din ce în ce mai mare.

— Am putea să-ncepem să facem schimb între noi, cum făceam cu cartonașele cu jucători de baseball.

Asta îi declanșă un

hohot de râs din toată inima.

— Şi în legătură cu chestia cealaltă? Când am vorbit cu Clare despre subiectul ăsta, n-a prea părut surprinsă.

— Ce vrei să spui? Owen îşi lăsă jos berea pe care o bea după cină. Ca şi cum ştia deja?

— Ori ştia, ori e una din chestiile alea cu radarul femeilor. Când e vorba de lucruri dintr-astea sunt ca un fel de lilieci, simt tot. Oricum, am dat s-o întreb, însă după aceea Harry şi Murphy au început să se ciondănească şi ăsta a fost sfârşitul

conversaţiei adulţilor.

Gândul îl lovi cu putere direct în creier.

— Dacă Clare deja ştia, atunci Avery… Fir-ar să fie.

— Eu aş zice să te limitezi la explicaţia cu radarul.

— Avery este femeie. Are şi ea radarul ăla. E

şi ea un fel de liliac, ca oricare dintre ele. În plus, e vorba despre tatăl *ei*. *El* era cel care o pipăia fără niciun fel de jenă pe mama noastră.

— Stop. Opreşte-te Beckett îşi acoperi urechile.

— Dacă ştia, ar fi trebuit să-mi spună şi

mie. Gândul i se înrădăcină adânc în creier, încolţind şi răspândindu-se precum buruiana. Eu i-aş fi spus ei.

— Acum ştim şi noi. Şi probabil o să trebuiască să ne obişnuim cu ideea.

Fratele lui încercă să-

i dea un răspuns, însă Harry intră în fugă, cu pielea lucioasă de la baia făcută; îmbrăcat în pijamaua cu X-Men, anunţă că începea un turneu de Wii.

Owen îi acordă o oră. Îi plăceau copiii, îi plăcea să se joace la Wii, însă pur şi simplu nu-şi

putea scoate din cap gândul că Avery îi ascunsese toată situaţia.

Gândul ăsta îl măcină tot drumul spre casă, iar când ajunse, rămase în camionetă să chibzuiască. Peste câteva minute întoarse şi o porni înapoi spre oraş. Intră la Vesta pe uşa din

spate.

— Bună, Owen Franny era în spatele tejghelei, tăind o pizza mare în felii. Ce putem să facem pentru tine?

— Avery e pe-aici?

— Doar ce-a plecat. Se ocupă de nişte comenzi. Astă-seară lumea mai mult a sunat

pentru comenzi la domiciliu decât să vină aici. Eu o să închid, aşa că ea o să se ducă direct sus când se întoarce. Pot s-o sun dacă-i ceva important.

— Nu. Nu-i nimic important. O s-o prind eu mai târziu. Tu cum te mai simţi?

— Îmi revin la normal. Chiar inauguraţi hanul luna viitoare?

— Cam aşa.

— O să dau sfară-n ţară.

— Continuă s-o faci neabătut. Ne vedem mai târziu, Franny.

Ieşi tot prin spate,

însă, după un scurt moment de gândire, urcă scările în loc să plece. La un moment dat, Avery trebuia să se întoarcă.

Se gândi la faptul că avea şi el cheile de la apartamentul ei; la urma urmei, era proprietarul. Însă asta ar

cam fi întrecut măsura.

Se aşează pe podea lângă uşa apartamentului ei şi îşi scoase telefonul. Îşi omorî timpul citind şi răspunzând la e-mailuri şi la mesaje.

Se uită la ceas, întrebându-se unde mama naibii avea de

livrat comenzile. În Portugalia?

Regretând că nu-i ceruse lui Franny o cafea, încercă să se distreze cu Angry Birds.

Închise ochii – doar ca să-i odihnească timp de un minut iar noaptea agitată îl ajunse din urmă. Adormi pe

podea, ținând încă în mână telefonul lui devotat.

capitolul 6

Ridicând pungile de cumpărături, Avery împinse uşa de la casa scării şi îşi rearanjă greutatea din mâini. Din obişnuinţă, se opri pe platforma dintre etaje să verifice încuietoarea uşii din spate de la Vesta, după care urcă

spre apartamentul ei.

Se opri, încruntându-se la imaginea lui Owen sprijinit de uşă, cu ochii închişi şi telefonul în mână.

— Care-i faza? întrebă ea apăsat, iar când el nu-i răspunse îşi dădu seama că dormea adânc.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Bombănind, se apropie mai mult şi îi trase un picior.

— Au! Ce-i? Fir-ar să fie.

— Ce mama naibii faci?

— Te aşteptam.

Enervat, îşi masă coapsa

acolo unde îl lovise pantoful ei – astă-seară galben canar. Pe unde dracu' ai umblat?

— Am avut de livrat câteva comenzi, după care m-am dus până la magazin ca să iau de-ale gurii. M-am întâlnit din întâmplare cu o prietenă, şi ne-am… Se

opri, cu o căutătură aprigă în privire. O are de ce-ți dau ție explicații? De ce dormi pe jos în fața apartamentului meu?

— Fiindcă nu erai acasă. Nu dormeam. Doar mă… gândeam. Se opinti să se ridice în picioare, clipind spre ea.

Ai părul ud.

— E un fel de lapoviță. Vrei să te dai la o parte? Chestiile astea din mâini mi se par din ce în ce mai grele.

Clipi din nou, după care se întinse şi îi luă pungile. Avery descuie uşa şi intră înăuntru

înaintea lui.

El străbătu toată camera de zi, se duse direct la bucătărie şi puse pungile pe blat. Fără a-l scăpa din ochi, ea îşi scoase haina cu grijă, ca să nu se ude, şi îşi desfăcu fularul de la gât.

— Cât timp ai stat

acolo, afară?

— Cât e ceasul?

Chiar în momentul în care el se uita la ceasul de la mână, ea îşi arcui sprâncenele.

— E ora „ce mama naibii se întâmplă?”, îl informă aruncându-şi haina şi eşarfa pe speteaza unui scaun.

— Asta-i ceea ce vreau să aflu eu.

— Tu eşti ăla care dormea pe prag, spuse ea începând să aranjeze cumpărăturile.

Spre deosebire de camera de zi, care în opinia lui era într-o mare dezordine, iar în cea a lui Avery – o

cameră în care se putea *locui,* dulapurile şi frigiderul erau organizate foarte meticulos.

— Nu dormeam. Poate c-am aţipit un pic, dar asta n-are nimic de-a face cu miezul problemei.

— Care problemă?

— Ştiai. Ştiai ce se întâmplă şi nu mi-ai spus.

— Nu-ţi spun o grămadă de lucruri. Fixându-l cu ochi mijiţi, ea începu să scoată ouăle din cartonul lor şi să le pună în locaşul special din frigider. Încearcă să fii mai

precis.

— Ştiai că tatăl tău se culcă cu mama mea.

Oul îi alunecă printre degete, izbindu-se de podea precum o mică bombă.

— *Poftim?*

— OK, nu ştiai. Owen îşi îndesă mâinile în buzunare. Acuma

ştii.

— Te mai întreb odată, *poftim*?

— Mama mea, tatăl tău.

Încurcat, îşi scoase mâinile din buzunare şi le învârti în aer.

— Du-te de-aici! Pe bune? Nu. Râzând uşor, scoase nişte prosoape

din hârtie şi le umezi ca să poată şterge oul spart de pe jos. Probabil c-ai visat ceva cât ai dormit pe prag.

— Da, chiar aşa e – şi nu, n-am visat.

Clătinând din cap în continuare, ea umezi alt prosop de hârtie şi curăţă gresia.

— De unde-ai mai scos-o şi pe-asta? Dintr-o scurtă călătorie făcută la bâlci, în Lumea Ciudăţeniilor?

— De la mine. Am văzut-o eu însumi. Cu ochii mei. Cu degetele în formă de V, îi făcu un semn sugestiv spre ochi. M-am dus până la

ea acasă azi de dimineaţă. Am intrat peste ei.

Lui Avery îi căzu faţa în timp ce îşi îndrepta uşor corpul.

— Ai intrat peste mama ta şi tatăl meu? Erau în *pat?*

— Nu, slavă Domnului! Erau îr

bucătărie.

— Dumnezeule!

Ea făcu un pas în spate, parcă pentru a se îndepărta de oroarea descoperirii.

— Făceau sex în bucătărie!

— Nu. Taci din gură. Îngrozit, Owen îşi puse mâinile la ochi. Acum

chiar că ştiu ce vrea să spună Beckett referitor la imaginile alea din minte. Dumnezeule!

— Ceea ce spui n-are niciun sens. Chiar deloc. „Trebuie să explic mai bine“, îşi zise el, constatând că Avery avea dreptate.

— Când am intrat

peste ei, erau în bucătărie. Tatăl tău era în boxeri. Mama purta o chestie… minusculă. Şi aveau… mâinile, buzele, limbile contopite.

Ea îl privi fix un moment după care ridică degetul arătător cerându-i să aştepte.

Întorcându-se, deschise un dulap, scoase o sticlă de Glenfiddich şi două pahare mici şi butucănoase. Fără să spună nimic, turnă două degete de whisky în fiecare pahar şi îi dădu unul lui Owen.

— Încă o dată, rosti ea trăgând aer în piept.

Părinţii noştri se culcă unul cu celălalt.

— Asta am zis şi eu.

— Iar tu ai intrat peste ei, găsindu-i îmbrăcaţi sumar şi giugiulindu-se la mama ta în bucătărie.

— Îţi spun că aşa e.

Acum el îşi dădu paharul de whisky pe

gât.

Când ea izbucni în râs, Owen bănui că era vorba de o criză de isterie, însă nu-i trebui decât un moment ca să-şi dea seama că de fapt era vorba de amuzament sută la sută.

— Crezi că-i de râs?

— Într-un fel, da. Ai

intrat peste ei? Cât mi-aş dori să fi fost acolo ca să-ţi văd faţa! Fac pariu c-a fost ceva de genul… Avery mimă o doză exagerată de şoc şi groază.

Înciudat, îşi dădu seama că exact aşa arătase. Ca să compenseze, îşi dezveli

dinţii într-un mârâit de nemulţumire:

— Sigur, dacă erai tu ai fi spus: „Bună, mai pune nişte şuncă în tigaie şi pentru mine”.

— Deci ea pregătea micul dejun. Ce drăguţ!

— Drăguţ? Crezi că-i drăguţ?

— Da. Tu nu?

— Nu ştiu ce să cred.

Dând din cap, Avery se întoarse la aranjatul cumpărăturilor.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Crezi că mama ta ar trebui să rămână singură pentru tot restul vieţii?

— Nu e singură.

— Owen!

Întoarse capul şi îi aruncă o privire imperturbabilă.

— Nu ştiu. Nu. Nu Nu-i vorba decât de faptul că nu m-am gândit niciodată la asta – la ea – în acest mod.

— Acum că tot o faci, crezi că este îndreptăţită să aibă pe cineva în

viaţa ei?

— Eu… da. Presupun că da.

— Ai vreo problemă cu tata?

— Nu ştiu. Willy B… este cel mai bun.

— Este cel mai bun, fu de acord şi Avery. Deci nu eşti mulţumit că mama ta este cu cel

mai bun?

— Eu... Se bâlbâi căutând să spună ceva până se opri de tot. Dacă e să fii pe deplin rațională și matură...

— Îmi pare rău. În acest caz trebuie să fiu. Ei doi sunt prieteni buni de-o bucată lungă de timp. Așadar, o să fie

buni unul pentru celălalt. Zâmbind, îşi împături sacoşele de cumpărături. Am încercat să-l cuplez de mai multe ori. N-a mers niciodată. Nu-mi plăcea să ştiu că nu are pe nimeni. Mai ales că maică-mea l-a tratat aşa cum l-a tratat.

„Pe voi amândoi“, gândi Owen.

— Mama mi-a spus că sunt… își mișcă iar mâinile într-un gest amplu prin aer. Împreună de vreo doi ani.

— De doi ani? Clătinând iar din cap, Avery mai turnă încă

un rând de whisky. Willy B., tare mai eşti greu de înţeles. Cine a ştiut? Eu n-am avut nici cea mai vagă idee. Cum de s-a putut să n-am niciun indiciu?

— Niciunul din noi n-a avut. La început am crezut că tu ştiai şi nu mi-ai spus şi mie.

— Ţi-aş fi spus, în afară de cazul în care mi-ar fi cerut ei să n-o fac.

— Am prins ideea. Owen îşi luă paharul de whisky şi se uită lung la el.

— Tata ce-a spus când ai intrat peste ei?

— C-ar fi mai bine să

se ducă să-şi pună nişte pantaloni. Ea pufni pe nas ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un chicotit, după care îşi lăsă brusc capul pe spate şi începu să râdă fără oprelişti. Owen descoperi că şi el zâmbea larg. E puţin mai uşor să vezi acum latura umoristică a

acestei întâmplări.

— Chiar ai făcut faţa aia? Ea repetă interpretarea de mai devreme a şocului şi a groazei. Şi ai început să dai în bâlbâială? „Mamă! Ce! Tu!”

Încercă s-o privească relaxat, de data asta recunoscându-se perfect

în gestica şi în mimica ei.

— S-ar putea să fi avut un moment trecător.

— Un moment trecător.

— Cel puţin nu l-am pocnit pe taică-tău. Ryder a vrut s-o facă atunci când le-am spus

lui şi lui Beckett.

Avery ridică din umeri.

— Asta e întotdeauna prima reacţie a lui Ry, însă el nu l-ar fi lovit pe tati. Ry n-are nicio problemă să-i pocnească pe tot felul de dobitoci sau bătăuşi, dar la Willy B. ţine enorm.

— Ţine enorm şi la mine, însă m-a pocnit mai demult.

— Ei bine, Owen, câteodată te comporţi ca un dobitoc. Zâmbi suav când spuse asta, după care îşi ciocni paharul de al lui. Pentru părinţii noştri.

— OK, zise el

sorbind din whisky. Peste câteva clipe oftă: Ciudată zi. Nu mai eşti supărată pe mine.

— N-am fost supărată pe tine. Foarte tare. Iar acum am înţeles că ai o problemă cu sexul.

— Poftim? Pe faţa lui se întipări o expresie de

şoc şi groază, foarte apropiată de cea pe care o reprodusese Avery. N-am nicio problemă. De ce?

— Vezi bine. Îşi ridică un deget de pe pahar şi-l îndreptă spre el. Nici nu rostesc bine cuvântul şi tu începi deja să te agiţi. Ai

probleme.

— N-am niciun fel de probleme cu sexul. Cred în sex. Îmi place să fac sex. Îmi place foarte mult să fac sex.

— Bizar. M-ai sărutat, după care parcă imediat ţi-a îngheţat creierul. I-ai văzut pe părinţii noştri

sărutându-se şi ai şi apăsat pe butonul de panică.

— Nu. Da. Poate. Fir ar să fie, asta n-are nimic de-a face cu vreo problemă. Orice persoană normală ar fi avut…

— Un moment trecător.

„Deşteapto“, se gândi el. Întotdeauna fusese aşa.

— O reacţie când îşi vedea mama giugiulindu-se cu un prieten de familie foarte vechi. Cât despre noi doi? Ştii şi tu că asta n-a fost ceva la care să ne aşteptăm.

— De fapt, mie nu mi se pare atât de neaşteptat. Pe de altă parte, eu una n-am probleme legate de sex.

— Nici eu n-am probleme legate de sex.

— Hmm. Sorbi dir pahar şi se duse până la geam. O, acum ninge. Ce frumos!

Dumnezeule, trebuie să-mi termin cumpărăturile de Crăciun. Mai bine ai pleca înainte să înceapă să se depună.

— Aşteaptă numai puţin.

Ea se uită brusc înapoi.

— Pentru ce?

— La naiba, Avery, nu poţi să spui ceva de genul ăla, după care să mă alungi.

— Nu făceam decât să dau glas unei păreri personale. În momentul acela el veni şi ocoli blatul, iar ea îi luă paharul din mână. N-ar trebui să mai bei. Ştiu că

ții la băutură, dar whisky-ul, şofatul şi zăpada nu sunt un amestec prea bun.

El repetă, cu toată răbdarea şi puterea de care putea să dispună:

— Nu am probleme legate de sex.

— Încă mai discutăm pe tema asta? Bine, e

greşeala mea. Eşti un tip liber de orice problemă de natură sexuală.

— Nu încerca să mă împaci.

— Dumnezeule, Owen, ce vrei de la mine? Ochii ei ardeau ca nişte lasere când el o apucă strâns de coate şi o ridică pe vârfurile

picioarelor. Ai grijă, îl avertiză ea.

— Acum ne aşteptăm la asta, îi spuse trăgând-o brusc spre el.

Ea ştia unde erau butoanele lui şi cum să le acţioneze – şi recunoştea că făcuse asta înainte. Nu o deranjase să-l zgândărească şi să-l

facă să o sărute. Voia doar un bis, într-un fel sau altul, ca să vadă cum reacţionau amândoi.

— Bine, murmură prinzându-şi mâinile după ceafa lui. Acum ne aşteptăm la asta.

Avery făcu prima mişcare, preluând

inițiativa înainte ca el să se poată gândi de două ori şi să se tragă înapoi. De data aceasta nu mai fu ca o explozie, se gândi ea, ci ca o cădere lungă, cu încetinitorul, ce începea să capete din ce în ce mai multă viteză.

Mâinile lui se

desprinseră de pe coatele ei şi coborâră pe şolduri, după care îi urmăriră forma corpul, centimetru cu centimetru, urcând agale înapoi. Pe măsură ce intensitatea creştea, o deplasă aproape insesizabil până când o prinse ca într-o capcană

între corpul lui şi blatul de la bucătărie.

Îl manipulase – el ştia acest lucru, dar nu-i păsa prea mult. Gustul de whisky impregnat în limba ei, izul uşor de lămâie din părul ei, pulsul accelerat al corpului ei lipit de al lui îi aţâţară simţurile şi i le

încâlcire ca într-un bulgăre alunecos de dorinţă şi nevoie carnală.

Îi atinse în treacăt sânii pe lateral şi, lăsând să-i alunece degetele pe deasupra lor, îi simţi în palme bătăile inimii.

Respiraţia tinerei femei se accelera

frenetic pe măsură ce sărutul se adâncea.

Lăsându-se uşor pe spate, se luptă să-şi menţină echilibrul în timp ce ea îl contempla cu nişte ochi albaştri vlăguiţi.

— Probleme sexuale, pe dracu'.

Umorul îi încălzi pe

loc fața frumoasă, înainte să izbucnească în râs.

— Am greşit, trebuie să mărturisesc.

— Aşadar… acum ce urmează?

Cu un oftat, îşi puse mâinile pe obrajii lui şi le ţinu acolo pentru un timp.

— Owen, murmură ea, după care se trase într-o parte dezlipindu-se complet de el.

— Owen, ce?

— Acum ce urmează? Avery îşi luă din nou paharul, gândindu-se că nu avea de condus. Ne smulgem hainele de pe noi şi ne

ducem în pat. Dacă sunt vreo cunoscătoare în domeniu, da, am putea avea parte de-o partidă excepţională de sex. Însă fiindcă ai întrebat, e clar că tu deja te gândeşti ce-ar fi dacă şi ce-o să facem după, în completare la „acum ce urmează“ – luând-o pe

această cale rațională și matură. Prin urmare, o să te duci frumușel acasă și-o să meditezi la toate aceste „ce-ar fi dacă“ și „ce-o să facem după“ până când o să afli răspunsul.

— Aceste „ce-ar fi dacă“ și „ce-o să facem după“ contează, Avery.

— Ai dreptate. Ai perfectă dreptate.

— Şi tu contezi. Tu şi eu – tu şi noi toţi – contăm.

— Ştiu. Faptul că tu te gândeşti la asta în loc să-mi smulgi hainele de pe mine reprezintă partea aia care face din tine un veritabil Owen

şi parte din motivul pentru care te-aş lăsa să-mi smulgi hainele de pe mine.

Noile imagini care i se perindară prin minte îl făcură să descopere că nu ţinea neapărat s-o ia pe calea aceea raţională şi matură.

— Mă zăpăceşti

complet, Avery.

— Nu-i adevărat. Pur şi simplu pot să apreciez preocuparea ta pentru ceea ce contează şi simultan să fiu mâhnită din cauză că n-ai aşteptat să reflectezi până după partida aceea excepţională de sex.

— Te iubesc.

— O, Doamne, ştiu Se întoarse într-o parte, îngrozită de lacrimile care aveau să-şi facă negreşit apariţia. Şi eu te iubesc.

— Ştiu ce să fac cu privire la asta, ce să gândesc despre asta. Nu ştiu ce să fac, ce să gândesc în privinţa

faptului că te doresc aşa. Te doresc, foarte tare.

Ea trase aer în piept, se răsuci la loc şi zâmbi:

— Asta-i ceva nou. Nu te-ai gândit niciodată la mine în modul acesta?

— N-aş spune chiar niciodată.

— Pe bune? Mai

sigură şi mai fermă, îl studie peste marginea paharului. O are aşa să fie?

— La naiba, Avery, bineînţeles că m-am gândit la asta, ocazional. Eşti superbă.

— Nu, nu sunt. Hope e superbă. Eu sunt simpatică şi pot să

transform asta în sexy cu puţin timp şi cu nişte ustensile de machiaj adecvate. Însă mulţumesc oricum. Aşadar, acum ce urmează? Se aşează pe braţul unui fotoliu şi-l privi lung. Tu te duci acasă, înainte ca ninsoarea să se

înțeleagă, și faci ceea ce ți-am sugerat să faci. Reflectezi la ce-am discutat. Și eu o să fac la fel.

— OK. Se duse la ea și se aplecă pentru a-și lipi strâns buzele de ale ei. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de tine, aș fi rămas. Și știu

că nu sună cum trebuie. Am vrut să spun…

— Ştiu ce-ai vrut să spui, din fericire pentru tine. Du-te acasă, Owen.

Din prag, se întoarse să-i mai arunce o privire.

— Ne mai vedem.

— Ne mai vedem.

Avery se aşeză,

ascultând zgomotul paşilor ce se îndepărtau pe scări. Apoi se ridică, se duse până la geamul dinspre faţada clădirii şi rămase în picioare contemplând ninsoarea. Pentru un moment, prin perdeaua albă de omăt întrezări o femeie care stătea la fereastra

hanului privind melancolic afară.

Aştepta? Oare asta făcea şi ea acum?

Ea nu fusese niciodată o persoană care să aştepte, ci una care să acţioneze.

Şi cu toate astea… poate că de fapt asta făcuse, la un anumit

nivel, în tot acest răstimp. Îl aşteptase pe Owen. Ideea îi trecu brusc prin minte, dulce, enervantă şi derutantă.

„Acum ce urmează?“ Din câte se părea, avea mai multe lucruri la care să se gândească decât îşi dădea seama.

Ninsese toată noaptea şi în cursul dimineţii. Owen fu teribil de ocupat cea mai mare parte din zi, îndepărtând cu plugul zăpada de pe aleea lui, a mamei şi a fraţilor. Se bucură de această sarcină – cel puţin acum, la începutul

iernii. Îl entuziasmau huruitul jeepului, înaintarea solemnă a plugului, strategia de care avea nevoie ca să adune zăpada în troiene şi grămezi de dimensiuni rezonabile.

În timp ce lucra pe aleea lui Ryder îl văzu pe fratele său cum

împingea din răsputeri la minifreza ce arunca zăpada pentru a face o potecă de la uşa de la intrare până la locul în care îşi parcase camioneta, apoi o alta până în spatele casei, astfel încât Dumbass să poată rătăci pe-afară şi să-şi facă nevoile

departe de casă.

Fiecare dintre ei îşi făcu treaba la care se înhămase, dând doar din mână în semn că se văzuseră unul pe celălalt, până când Owen intră în spaţiul curăţat de lângă camioneta lui Ryder şi opri jeepul.

— Cam asta ar fi.

— Da, să zicem că este suficient de bine, fu de acord Ryder în timp ce aşeza minifreza la locul ei. Vrei o bere?

— Cum să nu?

Împreună, se duseră târşâindu-şi picioarele spre încăperea pe care Ryder o folosea ca o

combinaţie de sală de jocuri şi sală de gimnastică la domiciliu. Îşi scuturară bocancii şi se descălţară pe holul de la intrare. Îşi dădură jos hainele menite să facă faţă frigului de-afară, straturi-straturi, după care le agăţară în cârligele din cuier.

D.A. dădu târcoale, se aplecă pentru scurt timp pe piciorul lui Owen, după care se uită cu jind la stăpânul lui.

— Da, da, ai drumul liber. Ryder îi deschise uşa. Câinelui ăstuia îi place să se rostogolească în zăpadă, să alerge prin zăpadă, să mănânce

blestemata aia de zăpadă, însă în ruptul capului nu pot să-l conving să calce prin ea să se ducă să-şi facă nevoile. Dacă nu curăţ să-i fac potecă, se răhăţeşte chiar lângă uşă. Oare de ce?

— I se trage de la numele pe care-l poartă.

— Da, probabil. Numai că eu sunt cel care stă afară să curețe zăpada asta rece.

O luară pe scări până la bucătărie, unde Ryder scoase două beri.

— Cum a fost întâlnirea? îl întrebă Owen.

— Tipa-i avocată,

bine? E deşteaptă. Îmi plac tipele deştepte. Şi are un corp trăsnet. Ryder luă o gură lacomă de bere. Poate să stea de vorbă şi despre sport, ceea ce este un mare atu. Aşa că m-am întrebat, oare de ce nu vreau să închei favorabil afacerea asta?

— Şi răspunsul este…?

— Chicoteala. M-am prins aseară. Tipa chicoteşte. Din greu. De obicei chestia asta e considerată extrem de adorabilă, dar adevărul e că-i al dracului de enervantă.

— Chicotitul este un

motiv care să pună capăt unei relaţii?

— Sună superstrident, omule. Ryder îşi trecu mâna prin păr, aşa cum făcea ori de câte ori nu reuşea să şi-l aranjeze ca lumea. Strident ca şi cum ai zgâria tabla de la şcoală cu unghiile. Nu pot să

nu mă gândesc: dacă încălzim împreună aşternuturile şi ea începe să chicotească? Ridică un deget, după care îl curbă, flasc, în jos. Ştiu deja asta, de ce să ajung până acolo?

— Dar nişte dopuri de urechi?

— Bună idee, însă nu

prea cred. I-aş *simţi* chicotitul sau m-aş întreba tot timpul dacă e pe punctul de-a începe să chicotească. Nu merită deranjul.

— Iată un tip strict, dar cinstit.

Simţindu-se ca acasă, Owen se prăbuşi pe-un scaun la masa cu blat

negru din bucătăria lui Ryder.

— Ai luat ceva de mâncare?

— Am nişte Hot Pockets. Deschizând ur dulap, mai anunţă: Am nachos şi salsa.

— Consideră că asta-i nota mea de plată pentru c-am băgat

plugul.

— S-a făcut. Ryder caută prin frigider. Pui sau cotlet?

— Pui.

Vârî nişte plăcinte cu pui în cuptorul cu microunde, aruncă chipsurile pe masă şi turnă sosul într-un bol. Rupse nişte prosoape de

hârtie, scoase nişte farfurii… şi masa era gata.

— Eşti la fel de bun ca Martha Stewart, comentă Owen.

— Bucătăria este templul meu.

Ryder se duse să dea drumul câinelui înapoi în casă, după care se

așează și el pe scaun, pe partea cealaltă a mesei, față în față cu Owen.

— Mă gândesc să fac sex cu Avery.

— Care-i treaba cu legătura asta bruscă dintre familiile Montgomery şi McTavish?

Ry îi aruncă lui

Dumbass un nacho înainte să bage în sos altul.

— Aş prefera să nu-i amestec şi pe mama cu Willy B. în povestea asta. Încă mă sperie gândul.

Ryder mai luă o gură de bere.

— Şi ce părere are

Avery despre planul tău?

— Dacă nu cumva s-a răzgândit de-aseară încoace, e total de acord.

— Şi-atunci de ce nu faceţi sex?

— Deoarece e vorba de Avery.

Înainte de a vârî în gură alt nacho cu salsa,

Ryder îl clătină puțin.

— Vrei să fac eu mai
întâi sex cu ea? Să o
testez?

— Extrem de generos
din partea ta, Ry, spuse
Owen sec. Însă pot să
mă descurc şi singur.

— Nu făceam decât
să-mi ajut un frate la
nevoie. Când cuptorul

cu microunde scoase inconfundabilul semnal sonor, Ryder se ridică şi vărsă Hot Pockets îr farfurii. Eu aș spune să nu mai stai pe gânduri.

— De ce?

— Din alte motive decât cele deja evidente? Deoarece este vorba de Avery. Întotdeauna ai

avut o mică slăbiciune față de ea.

— Am… Așa că, poate.

— Iar ea, la rândul ei, a avut întotdeauna o mică slăbiciune față de tine – căci altfel ar fi sărit pe mine cu mulți ani în urmă.

Cu un zâmbet larg,

Ryder muşcă din plăcinta sa cu pui.

— Prin urmare, dă-i bătaie şi află dacă e vorba de mai mult decât o slăbiciune. Unde-ar fi problema?

— Dacă se duce totul dracului? Dacă ne ducem şi noi dracului din cauza asta?

Ryder clătină din cap, îi dădu lui D.A . o bucată de plăcintă şi luă alta pentru el.

— E vorba de Avery, omule. În mod normal, riscurile sunt mari. Însă cu siguranţă relaţia dintre voi doi n-o să se ducă dracului.

— De ce nu?

— Fiindcă sunteţi prea deştepţi pentru asta şi pentru că vă place mult prea mult unul de celălalt ca să faceţi aşa ceva. Poate că o să aveţi parte şi de unele greutăţi, însă o să treceţi voi peste ele. Între timp, tu o să te alegi cu nişte sex din partea Scufiţei

Sexy.

Owen scoase niște salsa.

— Nu chicotește.

— Tocmai. Eu unul mi-am încheiat pledoaria.

— O să mă gândesc la asta.

Ryder se lăsă pe spate și deschise ușa de la

frigider ca să mai ia încă două beri.

— Observi cât de şocat sunt.

Indiferent dacă se gândea sau nu, treaba trebuia făcută. De-a lungul întregii săptămâni care urmă puse lucrurile la punct,

dădu o mână de ajutor la retuşarea zugrăvirii pereţilor, la agăţatul oglinzilor. Scoase obiecte din cutii, montă corpurile de iluminat, semnă de primire pentru diferite materiale livrate şi urcă scările de la han de mult mai multe ori decât şi-ar fi

dorit.

Mama sa îl luă în grabă şi îl împinse în camera Elizabeth & Darcy.

— Am găsit un tablou micuţ, perfect, la magazinul de suveniruri. Vreau să-l agăţi pe peretele din baie.

— Însă nu aducem obiectele de artă până când…

— Aici e altceva. Am adus tot ce e necesar ca să terminăm camera asta. Oglinda aia de-acolo. Îi arătă spre peretele îngust dintre cele două uşi de la terasă. Milieurile de la

bunică-ta acolo, iar tabloul ăsta mic şi scump chiar aici. Intră în baie şi bătu uşor în perete. Hope aduce prosoapele, gelurile şi toate mărunţişurile şi obiectele decorative pe care le-am luat pentru baie. Vrem să vedem cum arată toate la un

loc. Vrem să vedem o
cameră finalizată.

— Penthouse-ul…

— Mai are nevoie de
decoraţiuni, aşa că nu-i
gata. Am obiectele de
artă pentru camera asta
chiar aici. Aşa că o s-o
finalizăm în totalitate.
Se întoarse spre patul ce
avea tăbliile tapiţate în

brocart de culoarea lavandei. Tu atârnă-l acolo în timp ce eu o să fac patul.

— Mai avem încă trei săptămâni până la inaugurare, protestă el, dar se alese imediat cu bine cunoscuta privire metalică poruncitoare. Bine, bine…

Scoase un cârlig de agăţare şi creionul, după care trecu prin aceeaşi nebunie de genul „mai jos, mai sus, puţin spre dreapta” cu care se aştepta să se confrunte la fiecare obiect pe care-l voia atârnat mama sa.

Nu putu să nu

recunoască însă că alesese bine tablouaşul care i se păru cu adevărat încântător, tipic englezesc, cu acele culori vesele.

Hope intră pe nesimţite cu un coş de nuiele plin de prosoape, geluri şi mărunţişuri şi obiecte decorative pe

care le aleseseră.

Acum avea două femei pe cap care să-i spună „mai sus” sau „mai jos” până când aveau să fie satisfăcute pe deplin de poziția tabloului. În timp ce el bocănea cu ciocanul, ele se ocupară de lenjeria de pe pat.

Ascultă doar cu jumătate de ureche discuţia lor referitoare la petrecerea de inaugurare, rezervările deja confirmate, lucrările de artă de care mai aveau nevoie, respectiv cele care veniseră deja.

— Justine, astea sunt

perfecte. Hope ieşi din
baie ca să admire piesele
croşetate puse în ramă.

— Aşa este. Justine se
opri din aranjarea
aşternuturilor ca să dea
aprobator din cap. Iar ea
va fi bucuroasă să le
aibă aici, în J&R.

— Cred că-i
nemaipomenit modul

în care încorporezi aici, la han, unele dintre lucrurile ce aparţin familiei tale. Îi conferă un aer mult mai personal.

— Toată clădirea asta este extrem de personală. Justine îi atinse braţul lui Owen. Tu atârnă oglinda aia,

după care-ți dau drumul.

— Poți s-arunci o privire, să vezi dacă-ți place aranjamentul de-aici? o întrebă Hope.

Owen exploată ocazia de-a atârna oglinda fără două opinii exprimate zgomotos, în timp ce mama sa se duse în baie

împreună cu administratoarea.

Măsură, făcu semn şi aprobă din nou alegerea mamei sale – rama oglinzii surprindea nuanţa purpurie a scaunului de ocazie şi arăta minunat.

Concentrându-se la sarcina primită şi

trecând în revistă ce mai avea de făcut, nu simți boarea de caprifoi.

Începu să fredoneze în timp ce bătea cu ciocanul, preluând fără să-şi dea seama acordul şoptit din aer.

Luă oglinda şi trecu şiretul de agățare peste cuiul din perete. După

cum îi stătea în caracter, întinse mâna după nivela din centura cu scule de la brâu pentru a-i verifica poziţia.

Şi atunci o văzu.

Pentru o fracţiune de secundă, ea stătu în faţa lui într-o rochie de un gri perlat, cu mâinile împreunate la nivelul

taliei, de unde fusta pornea în jos în formă de pâlnie. Părul ei blond era adus spre spate, prins într-un fel de plasă la ceafă, cu câţiva zulufi scăpaţi de sub aceasta fluturându-i pe obraji.

Ea îi zâmbi.

Owen se răsuci pe

călcâie şi dădu peste Hope, cu părul ei negru prins în coadă, cu o cârpă prăfuită ce îi atârna din buzunarul blugilor şi ochii mari şi negri scoşi în evidenţă de faţa ei palidă.

— Ai văzut asta? întrebă el agitat.

— Eu… Însă nu se

uita la el. Se uita lung prin cadrul uşii înspre hol. La Ryder.

— Când termini să te joci cu femeile, am nişte treabă adevărată pentru tine, îi spuse acesta.

— Ai *văzut* asta? repetă întrebarea Owen. Ea a fost aici.

— Care ea? Ele sunt

peste tot, fir-ar să fie. Îşi aruncă rapid privirea spre Hope în timp ce vorbea, după care se încruntă. Stai jos, îi spuse pe un ton autoritar.

Când ea se mulţumi să-i arunce o privire pierdută, se apropie, o luă de braţ şi o aşeză cu

forța în scaunul elegant.
Mamă! Hangița ta a
pățit ceva.

Justine ieși în grabă
și se lăsă în jos la
picioarele lui Hope.

— Scumpo, ce s-a
întâmplat? Ryder, adu-i
niște apă.

— Nu. Nu. Sun
bine. Doar c-am…

— Iisuse Hristoase, a
văzut cineva asta?
Frustrat, Owen dădu
din braţe, fluturându-le
prin aer.

— Unde naiba este…
Beckett se opri în prag.
Ce s-a întâmplat?

— Am văzut-o. A
fost aici. Aţi văzut-o şi
voi?

— Pe cine? Pe Hope?
Mă uit chiar acum la ea.
După care ochii lui
Beckett se îngustară.
Elizabeth? Ai văzut-o pe
Lizzy?

— Stătea chiar acolo.

— Ai văzut-o? De ce
tu? Chestia asta mă
scoate din sărite, decise
Beckett.

— Ai văzut-o şi tu? Ignorându-şi fratele, Owen îşi concentră atenţia asupra lui Hope.

— Era chiar acolo. După care te-am văzut pe tine.

— Eu…

Ryder îşi scoase brusc sticla de apă de la centură şi i-o întinse:

— Bea.

— O să-ţi aduc un pahar, spuse Justine când Hope se holbă la sticlă.

— Nu. Sunt bine. Însă luă sticla şi o duse la gură, bând cu nesaţ. Bine. Doar că m-a speriat.

— Deci *chiar* ai

văzut-o?

— Da. Şi nu. Pentru
o secundă, am crezut că
am văzut-o, însă a fost
mai mult ca şi cum aş fi
simţit-o. Ştiu că pare o
nebunie. Se uită direct
la Ryder. Aştepta.

— Ce anume?

— Nu sunt sigură.
Mi-a zâmbit. Agăţăm

oglinda şi am văzut-o reflectată în ea. Într-o rochie gri, cu o chestie în păr, cu un fel de plasă la spate. E blondă şi frumuşică. Şi tânără.

În timp ce Hope îi întindea lui Ryder sticla înapoi, Owen o înşfăcă şi o termină dintr-o răsuflare.

— Uau.

— Fredona un cântec, spuse Justine. Am auzit fredonatul şi mi-a mirosit a caprifoi. Am rămas nemişcată un moment, întrebându-mă dacă nu cumva... însă eu n-am văzut-o. Haide, scumpo, o să te conduc eu până jos.

— Sunt bine, repetă
Hope. Doar că ea... E c
senzaţie aparte, însă nu
mi-e frică de ea. I-am
mai simţit prezenţa şi
altă dată. Însă de data
asta a fost mai intens.

— Clădirea este
aproape ca odinioară.
Cât despre camera asta?
Beckett se învârti în jur.

În esenţă şi ea la fel. Cu toate chestiile astea pe pereţi, cu aşternuturile pe pat, cu prosoapele pe suport, observă el. Îmi închipui că-i place şi ei.

— Acum că tot am reuşit să ne facem fantoma fericită, poate că putem să ne continuăm munca.

— Nu-i pic de romantism în sufletul lui Ry, constată Becket cu tristețe. Toată lumea e-n regulă?

Hope dădu aprobator din cap.

— Eu una sunt…

— Bine, încheie Ryder în locul ei. De câte ori trebuie să vă

mai spună asta? Hai să
ne-apucăm de treabă. Se
opri totuşi în pragul
uşii, cu ochii la Hope.
Arată bine aici.

— Are dreptate. Mai
stai un minut dacă ai
nevoie, îl sfătui Beckett
pe Owen, după care ieşi
şi se duse după Ryder.

— Am văzut-o.

Owen zâmbi larg când
spuse asta. Mi-a zâmbit,
mai adăugă el înainte de
a ieşi.

— Vrei să te duci şi
tu afară să iei o gură de
aer proaspăt, să te
relaxezi puţin?

Hope clătină din cap
spre Justine.

— Nu, mersi. Ryder

a nimerit-o – am avut un moment din acelea. O să mai fie şi altele, bănuiesc. Ridicându-se în picioare, comentă: Aş spune că ei chiar îi place camera asta.

— Ar fi nebună să nu-i placă, zise Justine mângâind-o pe braţ. Dacă eşti pregătită,

putem să începem să aranjăm şi în T&O.

— Haide.

O senzaţie aparte, îşi spuse Hope în momentul în care luă coşul gol. Owen avusese dreptate. Iar Elizabeth îi zâmbise – pentru scurt timp. Însă Ryder fusese cel care cauzase acea

manifestară bruscă a emoţiei, acel amestec dulce-amărui de bucurie şi supărare, atât de puternic, atât de *real*. Picioarele lui Hope aproape că se înmuiaseră din cauza lui.

Indiferent ce însemna acest lucru, se

gândi că urma să afle când se muta cu totul la han.

capitolul 7

Viaţa ei era un haos complet şi n-avea pe cine să dea vina în afară de ea.

În zona în care fusese biroul lui Beckett, cea pe care o transformase pentru ea însăşi, Avery stătea înconjurată de cutii, hârtie de

împachetat, voal, panglică şi funde.

Nebunie curată.

Îşi promisese, în fiecare an, că avea să facă asta mai bine. Că avea să se apuce de cumpărături mai devreme – şi în baza unei liste –, că avea să păstreze hârtia de

împachetat şi rolele cu panglici în propriile lor ambalaje, că avea să le pună la locul lor după fiecare sesiune de împachetare.

Avea să abordeze cumpărarea, depozitarea, împachetarea şi pregătirea cadourilor de

Crăciun precum o persoană adultă, raţională şi cu simţ practic.

Anul următor, cu siguranţă.

De obicei se pricepea să pună lucrurile în ordine, însă i se părea că toate calităţile organizatorice erau

îndreptate exclusiv spre munca ei, neavând nicio influenţă asupra vieţii private.

Astfel, ca în fiecare an, cu numai trei zile până la Crăciun, săpa printre cutiile de cadouri, smulgând fâşii din grămezile de panglici, panicată de

fiecare dată când nu putea să găsească ce ştia că pusese acolo cu numai un minut în urmă, şi în general istovindu-se complet.

Îi plăcea la nebunie Crăciunul.

Îi plăceau colindele, despre care ştia că-i scoteau din minţi pe

alţii din cauză că erau repetate la nesfârşit. Îi plăceau luminile, culoarea, secretele şi emoţia sărbătorilor de iarnă.

Îi plăceau cumpărarea şi împachetarea cadourilor, respectiv marea satisfacţie de a

vedea toate darurile sclipitoare în grămezi ordonate. Şi-atunci de ce lăsa *întotdeauna* totul pentru ultimul moment?

În acel an refuzase să-şi petreacă ultimele ore şi minute ale Ajunului Crăciunului într-o agitaţie sterilă.

Intenţiona să aibă totul împachetat, aranjat şi repartizat în pungi de cadouri încă din acea seară.

Sau a doua zi, cel mai târziu.

Renunţase să mai muncească la blatul din bucătărie, erau mult prea multe *lucruri,* aşa

că se aşezase pe podea, înconjurată de cutii, bucăţi de hârtie şi role de panglici. Anul următor, în mod clar, avea să-şi organizeze mai întâi spaţiul de lucru şi să cumpere mai multe cutii de depozitare pentru funde şi aşa mai departe. Şi

avea să le pună etichete, aşa cum făcea Hope.

Oricum, la naiba cu Hope.

Gândindu-se la administratoarea hanului şi la eficienţa ei care acum i se părea enervantă, Avery admiră cerceii pe care îi cumpărase pentru

prietena ei. Făcuse o treabă bună la cumpărături, se felicită ea. Îi puse în altă cutie, alese folia argintie, funda ondulată de culoare roşie, eticheta care să se potrivească la culoare. Dând din cap în ritmul melodiei *Santa Claus Is Coming to Town*

tăie cu atenţie hârtia la dimensiunea potrivită şi îi îndoi meticulos marginile nefinisate.

Poate că îi lipsea simţul organizatoric, recunoscu ea, însă pentru numele lui Dumnezeu, cadourile ei aveau să fie împachetate splendid.

Se întinse după banda adezivă, trase de capătul acesteia – şi se trezi în mână cu o fâşie minusculă.

— Fir-ar să fie.

Nicio problemă, cumpărase mai multe role. Era sigură de acest lucru.

După cincisprezece

minute de căutare cu o frustrare crescândă, şiroaie de transpiraţie cauzate de panică şi cu o grămadă de înjurături, admise că *intenţionase* să cumpere mai multe role de bandă adezivă.

Aşadar, nu era nicio problemă. Rămăsese fără bandă adezivă şi

avea să mai cumpere.

Se uită la ceas şi înjură din nou. Cum de se făcuse aproape miezul nopţii? Avea atâta nevoie de bandă adezivă!

Îşi mai petrecu alte cincisprezece minute scotocind prin sertare, prin cutii, prin debarale.

Acesta, decise ea, era un motiv bun pentru a se muta la New York, unde oricine putea să iasă din casă şi să cumpere orice avea nevoie la orice oră din zi sau din noapte. Când rămâneai fără bandă adezivă în mijlocul unei activităţi febrile de

împachetare a cadourilor, puteai să te duci să cumperi alte şi alte role din alea blestemate.

Se opri pentru un moment, impunându-şi să nu se mai comporte ca o idioată, şi cercetă din priviri dezastrul rămas în urmă.

Căutarea se soldase cu un talmeş-balmeş de nedescris, implicând chiar şi potenţialele cadouri cumpărate de-a lungul timpului, care aşteptau să li se stabilească un destinatar.

Locul arăta rău, recunoscu ea, dar nu

oribil. În plus, mai avea nişte bandă adezivă jos, în restaurant.

Îşi luă cheile, lăsă luminile aprinse şi muzica pornită, după care coborî în grabă ca să descuie restaurantul. Se îndreptă spre tejghea şi căută în sertarul de sub casa de marcat.

— Aha!

Scoase dispozitivul special care derula şi tăia banda adezivă şi imediat simţi că îi creşte moralul. După care moralul îi scăzu la loc când văzu că pe rolă mai rămăsese o cantitate neînsemnată.

Căută cu înverşunare

o rolă de rezervă – în sertare, în separeuri, în magazia din spate. Când îşi dădu seama că începuse să caute şi prin camera frigorifică, renunţă şi-şi turnă un pahar de vin.

Se aşează la tejghea, cu bărbia proptită în pumn şi se întrebă cum de

bunele ei intenţii puteau fi complet zădărnicite de lipsa unei role de scoci.

Ciocănitul de la uşa din faţă o făcu să sară în sus, aproape vărsând vinul pe tejghea.

Owen stătea în lumina becurilor de veghe, uitându-se

înăuntru la ea prin uşa de sticlă.

New York, hotărât lucru, se gândi ea. Acolo, la Boonsboro, o femeie nici măcar nu putea să se ocupe singură de criza provocată de lipsa unei role de scoci.

Se duse până la uşă şi

descuie.

— Am închis.

— Şi-atunci de ce mai eşti aici, stând la tejghea şi bând vin?

— Împachetez cadourile de Crăciun.

— Ciudat, căci pare că stai în pizzeria ta, fără vreun client, şi bei vin.

— Am rămas fără bandă adezivă. Credeam c-am luat mai multă, însă n-am făcut-o şi n-am destulă nici aici. În plus, e prea târziu ca să mai cumpăr orice fel de scoci, fiindcă aici nu-i New York.

El o studie cu atenţie. Pantaloni din flanel pe

care îşi imaginã cã ea îi folosea pe post de pantaloni de pijama, un tricou cu mâneci lungi, ciorapi groşi. Pãrul ei era dat pe spate şi prins cu una din acele cleme de pãr care îl fãceau întotdeauna sã se gândeascã la nişte dinţi uriaşi.

— Ai aşteptat din nou să împachetezi totul odată.

— Ei, şi?

— Spuneam şi eu aşa.

— Dar tu de ce eşti aici? De ce nu eşti acasă împachetând cadouri? Deoarece sunt toate împachetate, urmă ea cu

amărăciune.
Împachetate cu multă grijă şi băgate în pungi de cadouri etichetate cu numele destinatarilor. Şi mai ştiu că le-aţi dat deja cadourile celor din echipă, deoarece am văzut bluzoanele cu hanul BoonsBoro.
— Vrei şi tu unul?

— Da.

— Dă-mi un pahar din chestia aia şi o să-ţi aduc unul mâine.

— Cred că aş putea să-ţi dau, dacă tot nu-s în stare să împachetez cadourile. Se duse în spate, luă sticla şi un pahar. De ce-ai venit?

— Am văzut

luminile aprinse şi pe tine bântuind pe aici ca o apucată. De pe partea cealaltă a străzii, îi explică el. Treceam în revistă sarcinile pe care le mai avem de îndeplinit. Am terminat.

— Ce-aţi terminat?

— Hanul. Bine, nu

de adus mobilierul, ci munca în sine. E gata.

— Ei, na!

— Gata, repetă el şi toastă cu el însuşi. Mâine-i inspecţia finală.

— Owen! Starea ei de spirit se schimbă, luminându-i faţa. Ai făcut-o şi pe-asta înainte de Crăciun.

— Noi am făcut-o. Ar trebui să primim autorizaţia de dare în folosire şi… nicio problemă. Hope poate să se mute la han. O să aducem şi restul mobilei, o să lustruim totul. Cu ea locuind acolo vreo două săptămâni, ar trebui să

punem la punct orice amănunt care mai trebuie aranjat înainte de inaugurare.

— Felicitări. Hope îmi spusese că sunteţi aproape de final, dar n-am înţeles cât de aproape.

— Mai sunt o grămadă de făcut, însă

totu-i pe calea cea bună. Când echipa o să se întoarcă după Crăciun, o să ne apucăm de clădirea brutăriei.

Avery se duse la uşă şi se uită afară.

— E-atât de frumos. De fiecare dată când îl văd, este o plăcere. Hope mi-a spus că aveţi

deja primele rezervări.

— O să avem şi mai multe rezervări când toate fotografiile vor fi online şi se răspândeşte vestea. Hope o să dea nişte interviuri săptămâna viitoare. O să organizeze un tur pentru reporteri şi o să facă vâlvă pe acest

subiect. O să ne manifestăm şi noi. Că e o afacere de familie şi aşa mai departe. Ceea ce dă bine în mass media.

— Dă bine în general. *Sláinte,* adăugă ea, ciocnindu-şi uşor paharul de al lui. O să dau şi eu o fugă mâine-dimineaţă înainte să

deschid. Şi după aceea o să mă duc în oraş să cumpăr nişte bandă adezivă.

— Am eu în camionetă.

Ea îşi lăsă jos paharul de vin, îngustându-şi ochii.

— Ai scoci la tine în camionetă?

— În torpedou, cu siguranţă. Şi înainte să faci vreo remarcă inteligentă, nu uita – tu ai nevoie de un lucru pe care eu îl am.

— Aveam de gând să afirm că e o dovadă de mare inteligenţă să ai bandă adezivă în torpedou, spuse ea

zâmbind suav.

— Nu, n-aveai de gând s-o faci, însă apreciez gluma. Mă duc s-o aduc.

— Las' că mă duc eu. Ai parcat în spatele hanului.

— Îhî, şi-i un frig de crapă pietrele. Unde-ţi sunt haina, pantofii?

— Sus, dar nu-i decât de traversat strada.

Nu era nicio îndoială că Avery ar fi traversat în fugă piața în pijama, încălțată numai în ciorapi, la miezul nopții, în decembrie, se gândi el.

— O să mă duc s-o aduc. Tu încuie. Ne

întâlnim în spate.

— Mulţumesc. Pe bune.

Owen îi dădu paharul lui de vin şi plecă.

Ea încuie după el, luă paharele goale şi se duse în bucătărie. Stingând luminile, îşi croi drum spre casa

scării şi se pregăti să descuie uşa din spate, însă auzi încuietorile deschizându-se.

Bineînţeles că şi el avea o cheie. Doar era proprietarul. Se întâlni cu el la jumătatea drumului spre uşă şi luă banda adezivă.

— O să mă duc la

Sam's Club şi o să cumpăr o sută de role din blestemăţia asta.

— Totu-i mai bun când e luat la vrac.

Ea râse.

— Fac pariu că mai ai role de rezervă în camionetă, acasă şi la atelier.

Cu sprâncenele

arcuite deasupra ochilor săi albaştri, extrem de liniştiţi, Owen o privi fără să clipească.

— Asta-i o remarcă inteligentă?

— O observaţie. Nu, un compliment, se hotărî ea. Şi am de gând să-ţi urmez exemplul ca să preîntâmpin o altă

criză a scociului.

El stătea mai jos cu o treaptă, astfel încât feţele lor erau la acelaşi nivel; fără a-şi desprinde ochii dintr-ai ei, îşi vârî mâna în buzunar.

— Acum dă-i drumul.

— Mi-ai adus o rolă de rezervă. Tu de fapt ai

două role de bandă adezivă în camionetă! Râzând, luă rola cu pricina.

„Trei“, se gândi el, „dar cine mai stă să numere?”

— Aş putea să-ţi dau o mână de ajutor la împachetat.

Ea ridică din

sprâncene.

— Şi după aceea o să emiţi alte şi alte remarci inteligente despre cum arată zona mea de împachetat cadourile – şi asta după ce-o să te fac să-ţi revii în simţiri după leşinul profund în care o să cazi la vederea dezastrului.

— Ți-am mai văzut și altă dată așa-zisa ta zonă de împachetat.

— Nu și pe asta. E mai rău decât a fost vreodată. Acum am mai mult loc pentru haos. Observând o reacție în ochii lui, se trase ușor înapoi. Owen, m-am tot gândit la asta.

— La haos?

— Într-un fel. M-am tot gândit la felul în care vedem noi întreaga situaţie. La început m-am întrebat de ce nu ne-a venit în minte mai devreme. După care mi-am zis, la naiba, da, hai s-o facem pur şi simplu. Apoi însă mi-am dat

seama că n-am făcut-o din cauză c-am putea s-o dăm în bară. Şi vorbind serios, Owen, tu însemni foarte mult pentru mine. Însemni al naibii de mult pentru mine.

— Ciudat, şi eu mă gândeam la asta. Şi-am ajuns şi eu la concluzia

cu datul în bară. Ryder
spune că n-o s-o dăm în
bară.

— Ryder?

— Aveam nevoie de-
o părere. Nu-mi spune
că tu n-ai discutat pe
tema asta cu Clare şi cu
Hope.

— Da, aşa este. De ce
spune Ryder că n-o s-o

dăm în bară?

— Deoarece însemnăm mult unul pentru celălalt şi, pe deasupra, nu suntem proşti.

— Perfect adevărat, încuviinţă ea. Alt lucru la care ne gândim acum… Îşi puse mâinile pe umerii lui, având în

fiecare din ele câte un suport pentru banda adezivă. S-ar putea să nu ne mai dea aceiaşi fiori ca înainte. Am putea să verificăm.

Owen îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

— Ca un test.

— E logic, nu? De ce să pierdem vremea

gândindu-ne la ce ne gândim dacă se dovedeşte că nu merită să ne gândim la asta? Pe de altă parte, dacă merită să ne gândim la asta, noi…

— Mai taci, Avery.

Se aplecă spre ea şi-şi frecă buzele de ale ei. Ca un test. O atrase şi pe

ea în jocul acesta, apăsând tot mai tare. Şi se uită în ochii aceia mari şi albaştri, acum pe jumătate închişi.

Ea scoase un sunet scurt din gât în momentul în care buzele li se despărţiră, chiar atunci când strânsoarea ei se

intensifica.

Asta îl făcu pe el să vibreze de aceeaşi dorinţă bruscă şi copleşitoare – a lui, a ei. Unde fusese până atunci? Cum de le scăpase?

Rece şi fierbinte, parfum de lămâi şi foc – totul imperativ,

pasional şi direct.

O ridică; fără să stea pe gânduri, ea îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui. Se implică şi mai mult în sărut, abandonându-i-se în întregime în timp ce el urca treptele clătinându-se, lipindu-i spatele de perete.

Avery, vrând să-şi bage mâinile în părul lui – Dumnezeule, îi plăcea la nebunie părul lui! — îl lovi în cap cu suporturile pentru banda adezivă. Râzând, ea îşi lăsă capul să-i cadă pe umărul lui.

El nu putu îngăima decât:

— Uau!

Iar asta o făcu să râdă
şi mai tare.

— Scuze, scuze. Îl
îmbrăţişă, cu nasul
înfundat în gâtul lui
Owen. El oftă şi se
gândi la căldura cu care-
i pronunţase numele
înainte ca ea să-şi ridice
capul pentru a-l privi în

ochi. În mod clar merită să ne gândim la asta.

— Bine c-ai spus-o. Acum nu trebuie să-ți dau drumul în cap.

— Mai bine m-ai pune jos.

— Pot să te duc până acasă. După aceea putem să împachetăm cadouri.

— Dacă ajungem în apartament, n-o să fie niciun împachetat de cadouri.

— Ăsta a fost un limbaj cifrat.

— Ah. Avery se lăsă uşor în jos până când se sprijini pe propriile picioare. Cred c-ar trebui să mai amânăm

câteva zile, să ne mai gândim. Nu că aş respinge părerea lui Ry, dar dacă o mai lăsăm câteva zile, n-o să mai fie doar un impuls de moment.

— Şi chiar mă gândeam că nu i-am dat niciodată acestui impuls ocazia să se manifeste cu

adevărat.

— Eu i-am dat mult prea multe ocazii, deci la un loc am echilibrat balanța.

Dacă n-ar fi măcinat-o dorința de a face dragoste cu el, ar fi putut să-l întrebe verde-n față dacă se vedea cu altcineva. În condițiile

date însă, i se părea o revendicare neavenită.

Cu toate astea…

— Probabil că ți-ai aranjat o întâlnire, ceva, pentru Revelion.

— De fapt, nu.

— Nu?

— Am fost foarte ocupați. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Avery intui că acum
şi el se gândea foarte
probabil la acelaşi lucru
ca şi ea.

— Tu ieşi cu cineva?

— Este un fel de-a
spune. Cu Hope. Voi
băieţii, aţi hotărât să nu
se muncească deloc în
ziua de Anul Nou. Aşa
că aveam de gând să

ieşim prin oraş, să vedem o comedie romantică şi să vorbim despre cum nu ne pasă nouă că n-avem niciun fel de întâlnire cu nimeni.

— Noi doi putem s-avem o întâlnire.

„Ce dulce” se gândi ea. „Ce sexy.“ Şi din

nefericire, imposibil.

— N-aş putea s-o las baltă pe Hope în halul ăsta, nu într-o noapte atât de importantă.

— O să organizez eu o petrecere. La mine acasă.

Avery se holbă la el ca şi cum ar fi vorbit în dodii.

— Te referi la acest Revelion? La cel de peste numai o săptămână?

— Desigur.

— Owen, asta se numeşte spontaneitate. Ţie chiar nu-ţi este la îndemână acest concept.

— Pot să fiu şi eu spontan.

— Ţie îţi trebuie şase luni ca să planifici o petrecere. Tu faci tabele în Excel şi stabileşti sarcini şi trasee. Acest gen de spontaneitate? Poate ţi se face rău.

— Petrecere, rosti el cu fermitate, ignorând faptul că ea spunea adevărul gol-goluţ. La

mine acasă. De
Revelion. Iar tu o să
rămâi peste noapte. Cu
mine.

Cu el. De Revelion.

— E o idee bună. Iar
dacă mergi şi mai
departe, nu numai că o
să stau, dar o să-ţi fac şi
micul dejun.

— Batem palma.

Se încolăci din nou în jurul ei şi o sărută până când ea se înmuie de tot.

— Încui eu în spate.

— OK.

Avery se chinui să-şi recapete respiraţia în timp ce el o luă în jos pe scări.

— Owen? El se

întoarse şi îi zâmbi, iar inima ei vibră prelung şi lent. Mai era de mirare că îi căzuse cu tronc pe când avea numai cinci ani? Mulţumesc pentru scoci.

— Cu plăcere.

Ea auzi clicul încuietorii de la uşă în

timp ce-şi târâia picioarele tremurânde pe scări.

În ciuda orei târzii, nimic nu mai stătea în calea maratonului dedicat împachetării de cadouri, îşi zise. Nu numai că acum avea o grămadă de bandă adezivă, dar nici n-ar fi

reuşit în ruptul capului să adoarmă cu imaginea obsesivă a lui Owen Montgomery în minte.

În mod evident, tot sângele i se scursese din creier în penis. Altfel, se gândi Owen în timp ce se întorcea cu maşina de la Hagerstown în acea

după-amiază vântoasă, cum i-ar fi trecut prin cap să dea o petrecere de Revelion când n-o mai făcuse niciodată?

Avea un han de inaugurat, un Crăciun de care să se ocupe, un proiect nou în lucru. Cum mama naibii putea el să organizeze o

petrecere într-o săptămână?

Bănuia că avea să afle curând.

Oprit la un semafor, îşi scoase telefonul ca să facă unele adnotări pe tema mâncării şi a băuturii. Îşi verifică mesajele. Erau două de la Ryder, ambele extrem

de insistente şi spunând în esenţă acelaşi lucru: „Unde mama naibii eşti?“

Întrucât era la două minute distanţă de Boonsboro, nu se mai deranjă să răspundă. Cu ochii la drum, îşi lăsă mintea să zboare de la o petrecere la alta. Serata

de inaugurare a hanului era mult mai complicată decât aceea de Revelion, decisă în urma unui capriciu. Majoritatea detaliilor fuseseră deja stabilite – iar mama şi mătuşa sa, plus Hope, se ocupau deja de cea mai mare parte.

Cu toate acestea, avea

şi el în geantă un dosar gros şi vreo două tabele în Excel în computer. Pentru a nu mai vorbi de cel cu sarcini şi trasee.

Luă în considerare ideea de a concepe un tabel pentru propria lui petrecere, încercând să se convingă singur că

nu era o obsesie în ceea ce-l privea. Era pur şi simplu o chestie practică menită a-l ajuta să economisească timp şi stres inutil.

O obsesie care economisea timp şi stres inutil, la ce bun?

Îşi aruncă privirea spre Vesta şi se gândi la

Avery în timp ce vira ca
să intre pe St. Paul
Street. De ce nu-i
sugerase pur şi simplu
să iasă şi să ia cina
împreună – după care
să sară în pat? se întrebă
el intrând în parcarea
din spatele hanului.

Deoarece ea adusese
în discuţie Revelionul,

iar lui i se scursese tot sângele din creier. La momentul acela totul i se păruse logic.

Coborî din camionetă şi se opri pentru un moment în frig, studiind curtea, curbura porticurilor şi gardurile.

Toată acea graţie şi tot acel farmec nu se

obţinuseră uşor. Îşi aminti de moloz, de noroi, de dărâmături. Îşi aminti de coşmarul teribil reprezentat de găinaţul de porumbel – şi chiar îşi dori să n-o fi făcut.

Însă gândurile îl năpădiră din nou, iar după aceea altele şi

altele. Dacă reuşise să facă toate astea, atunci putea să organizeze o blestemată de petrecere de sărbători.

Se îndreptă spre hol, unde se opri şi zâmbi larg văzând masa mare şi lucioasă de sub candelabrul amplasat central şi fotoliile de

culoarea paiului de grâu lipite de peretele de cărămidă lăsată la vedere.

Îi găsi pe Ryder şi Beckett în sufragerie, aşezând bufetul masiv, sculptat, sub fereastră, în timp ce mama lor şi Hope mutau mesele splendide din lemn

masiv aflate în apropiere.

Dumbass se odihnea în colţul îndepărtat al încăperii, dar îşi înălţă capul şi bătu zgomotos din coadă când îl văzu pe Owen.

Acesta se întrebă aiurea dacă nu cumva câinele îl percepea ca pe

o gogoaşă uriaşă, de mărimea unui om.

— Unde mama naibii ai fost? vru să afle Ryder.

— Am avut nişte lucruri de făcut. Arată foarte bine.

— Aşa este. Justine zâmbi în timp ce aranja un scaun lângă masă.

Avem de gând să punem oglinda aia mare chiar acolo. Ştii, piesa aceea clasică. Şi ne-am dat seama că o să avem nevoie de altă servantă. Poate fi pusă acolo, sub fereastra aceea. O să măsor spaţiul şi o să dau o fugă până la Bast, să văd

dacă au ceva care să se potrivească.

— Ai piesa pe care ai luat-o din magazinul ăla franţuzesc din Frederick, îi reaminti Ryder.

— E strâmbă. Justine se întunecă brusc la faţă. Are un picior mai scurt decât celelalte trei. N-ar

fi trebuit niciodată să cumpăr ceva de-acolo.

— Ți-am spus că i-am scurtat și celelalte picioare. O să pui suficiente lucruri pe ea ca să nu mai vezi vreo deformare.

— Sunt niște nesimțiți, interveni Hope. Orice firmă care

nu produce bine ceea ce produce, astfel că pe poarta ei ies lucruri cu defecte vizibile, n-ar trebui să fie acceptată pe piață.

— Vă agitați de pomană, am reparat-o. Treceți peste asta.

— A fost cumpărată pentru hol, insistă

administratoarea. Am găsit deja altă piesă la Bast pentru spațiul acela.

— Iar dacă n-ai fi avut un băț în fund, aș fi reușit să o aranjez eu ca să fie bună pentru hol.

Justine aruncă o privire apăsătoare.

— La fundul cui te referi, Ryder, atâta timp cât eu sunt cea care ți-a spus să duci jos, la subsol, mobila aia defectă?

— Unde am și reparat-o, bodogăni el. O aduc acuma. Ajută-mă, îi ceru lui Beckett.

Mai mult decât

dornic să iasă din raza de acţiune a mamei sale, Beckett se îndreptă spre subsol.

— Dacă nu-ţi place cum îi stă acolo, o scoatem afară, îi promise Owen. În opinia mea arată foarte bine.

— E defectă şi nu

face nici pe departe banii pe care i-am dat pe ea. M-am pripit, admise Justine. Mângâind urechea câinelui când acesta se duse să se lipească de ea, murmură: O să vedem. O să vedem. Hope, asta trebuie să fie Carolee care aduce alte

lucruri pentru bucătărie, adăugă ea când auzi zgomot de paşi pe scările principale. Poate că voi două puteţi să aduceţi vasele de încălzit mâncarea şi cafetiera. Hai să vedem cum arată.

— Bineînţeles.

Owen deschise gura,

însă o privire aruncată de mama lui îi tăie elanul de a mai da vreo mână de ajutor. Justine se abţinu să spună ceva până când zgomotul paşilor lui Hope nu se mai auzi.

— Voiam să iasă din cameră pentru câteva minute. După care îşi

încrucişă braţele în timp
ce Ryder şi Becket
cărau servanta reparată.
Ryder Thomas
Montgomery!

Owen cunoştea acel
ton, acea privire. Deşi
nu îi erau adresate lui –
de data aceasta – simţi
cum i se micşorează un
pic momiţele.

Cu capul plecat, cu coada târându-se pe jos, Dumbass se strecură la loc în colțul lui.

— Da, mamă.

— Nu te-am crescut ca să te comporți fără maniere, să-ți arăți colții și să mârâi în fața femeilor sau ca să te repezi la angajați. Mă

aşteptam din partea ta să fii politicos cu Hope, indiferent dacă eşti sau nu de acord cu ea.

El puse jos servanta.

— E-n regulă. Dar…

— Dar?

Cuvântul răsună tăios precum un avertisment.

Bălăngănindu-se pe

picioare, Ryder îşi luă cea mai agreabilă expresie cu putinţă.

— Ei bine, ai spus că trebuie să o tratăm ca pe cineva din familie. Deci, până la urmă, vrei să fiu politicos cu ea, sau s-o tratez ca pe cineva din familie?

Mama lui nu spuse

nimic pentru moment, un moment lung şi extrem de stresant.

Beckett se trase într-o parte de lângă fratele lui în momentul în care Justine o porni spre ei. Ajunse imediat şi-l apucă pe Ryder de ambele urechi.

— Faci pe deşteptul?

— Da. Semăn cu mama.

Ea râse şi clătină din cap.

— Nu eşti decât fiul lui taică-tău. Înghiontindu-l în burtă, îl sfătui: Ai grijă la atitudine.

— OK.

Dând aprobator din

cap, Justine se trase înapoi, cu mâinile în şolduri.

— Partea de sus este deformată, Ry.

— Într-adevăr. E prost făcută şi e mai scumpă decât face, însă merge – şi e suficient de frumoasă. O să arate şi mai bine când o să pui

chestiile alea mari din cupru pe ea.

— Poate că da. M-am amărât degeaba. E greşeala mea.

— Îhî, a fost.

Ryder strânse din umeri.

— Ai reuşit să transformi o măgăoaie de trei mii de metri

pătraţi dintr-o ruină într-un palat şi asta e greşeala ta? N-are nicio importanţă, mamă.

Ea îi aruncă o privire.

— Chiar eşti deştept. Poate că până la urmă cu mine semeni.

Se întoarse când Hope intră cu o cutie imensă, urmată de

Carolee cu o altă cutie.

— Dă-mi voie să iau eu aia. Ryder făcu câţiva paşi şi luă cutia de la Hope. Încerc să fiu politicos.

— Şi te-a durut?

— Nu încă. S-ar putea să mă doară foarte tare mai târziu.

Beckett luă cutia de la

Carolee, iar Ower rămase mai în spate o clipă, contemplând scena. Ceilalți desfăceau ambalajele, scoteau cafetiera uriaşă, vasele de încălzit mâncarea şi rafturile, împingeau într-o parte cutiile şi materialul folosit la împachetare – avea să le

ducă el mai târziu afară.

Carolee vorbi despre spălatul paharelor de vin în vreme ce mama sa îşi aranja funda din păr. Beckett şi Ryder trăncăneau despre cum urmau să transporte oglinda.

Aşteptă până când cele trei femei studiară

pe îndelete piesa de mobilier în cauză.

— Nu pare, dar ştiu că-i deformată, bombăni Hope ridicându-şi părul cu mâinile. Ceea ce nu face decât să mă irite. Îşi mută privirea spre Ryder. Dar o să trec peste asta.

— Bun. Hai să

punem oglinda aia la locul ei şi să ieşim de-aici înainte ca femeile să ne găsească altceva de mutat de colo, colo.

— Mai întâi am nevoie de un minut. Şedinţă fulger, anunţă Owen.

— După ce terminăm treaba, începu Ryder.

— Trebuie să fie acum. Dinadins, Ower afişă o expresie încruntată. E vorba despre autorizaţia de dare în folosinţă.

— Dumnezeule, nu-mi spune că vor să ne frece cu autorizaţia asta. Inspectorul de urbanism a semnat.

Owen oftă spre Ryder, clătinând uşor din cap.

— Îhî. M-am dus până la Hagerstown ca să văd dacă putem să avansăm cu chestia asta. Ei bine, am obţinut-o.

Beckett întinse un deget spre el.

— Ai obţinut

autorizaţia de dare în folosinţă!

Zâmbind larg, Ower întinse şi el un deget înspre fratele său.

— Am obţinut autorizaţia de dare în folosinţă.

— O, Dumnezeule! O, *Doamne,* Carolee!

Justine apucă

emoţionată mâna surorii sale.

Owen îi trase un pumn amical lui Ryder în umăr, după care îi zâmbi lui Hope.

— Eşti pregătită să te muţi? Putem să-ţi aducem şi restul lucrurilor. La noapte poţi să rămâi aici.

— Sunt atât de pregătită, Owen! Râzând, își aruncă brațele în jurul lui și-l sărută apăsat pe gură. Mă mut!

După ce țopăi și țipă de bucurie împreună cu mama și mătușa lui, sări la Beckett și îl pupă și pe el zgomotos. În cele

din urmă se opri în faţa lui Ryder.

— Eu ce primesc? O strângere de mână entuziastă? Ea râse din nou, clătină din cap şi îi dădu în fugă un sărut pe obraz foarte afectat şi foarte decent. E acelaşi lucru, se plânse el. Totuşi îl cuprinse pe

Owen cu un braţ pe după umeri, iar cu celălalt, pe Beckett. Fir-ar să fie de treabă. Am făcut-o şi pe-asta.

Ochii lui Justine se umplură de lacrimi care începură să i se prelingă pe obraji.

— Băieţii mei, murmură ea. Întinse

larg ambele braţe ca să-şi îmbrăţişeze toţi cei trei fii. Îi ţinu strâns pentru un moment scurt, doar atât cât Dumbass să încerce să-şi vâre şi el botul în îmbrăţişare. Bine. Trăgându-se înapoi, dădu din cap aprobator în timp ce-şi ştergea

lacrimile. Luăm prânzul aici. Fac eu cinste. Beckett, vezi dacă poate şi Clare să vină. Owen, sun-o pe Avery, comandă nişte mâncare pentru noi, roag-o pe ea să o aducă – şi să ni se alăture dacă poate. Hope, desfă o sticlă – nu, două – din

şampania pe care am depozitat-o pentru oaspeţi.

— Să n-ai nicio îndoială că aşa o să fac.

— N-am spălat toată sticlăria!

Carolee se repezi la bucătărie.

— Şampanie? comentă Ryder. La masa

de prânz?

— Exact, la naiba, şampanie!

— Dacă tot veni vorba de şampanie, zise Owen scărpinându-se în bărbie. Ry, ai vreo întâlnire de Revelion?

— Îhî. Cu tipa cu chicoteala. Dar am de gând să zic pas.

— De Revelion? se
miră Justine.

— Credeți-mă, dacă
i-ați auzi chicotitul, ați
înțelege. De ce? îl
întrebă el pe Owen.
Vrei să mă iei la dans?

— Dau o petrecere.

— De Revelionu
ăsta? interveni mama sa,
cu ochii holbați.

— Da, da, ăsta. Dumnezeule, nu-i mare lucru. E doar o petrecere de sărbători, la care să ne reunim. O chestie cu mâncare şi bătură. Poţi să vii, nu-i aşa?

Umflându-şi obrajii şi pufăind, Justine continuă să-l studieze

cu atenţie.

— Desigur.

— Ry?

— De ce nu?

— Clare e în drum spre noi, anunţă Beckett în timp ce-şi vâra telefonul la loc în buzunar.

— Facem Revelionul la mine acasă. OK?

— În ce an? vru
Beckett să ştie.

— Gluma asta e deja
veche. Veniţi, sau nu?

— Aveam de gând să
stăm acasă. Băieţii vor să
se uite la televizor cum
coboară bila în Times
Square la miezul nopţii,
dar Murphy e probabil
singurul care va fi treaz

la ora aceea. O s-o întreb
pe Clare dacă vrea să
angajăm un babysitter.

— Bine şi aşa. Ower
îşi scoase carneţelul.
Prânzul, spuse el, iar
D.A. bătu din coadă
anticipat. Spuneţi-mi ce
vreţi să comandaţi. Le
transmit eu mai departe.
În momentul în care

începu să scrie lista, auzi un pocnet din bucătărie. Ceea ce face totul cât se poate de oficial. Zâmbi spre familia sa. Bine aţi venit la hanul BoonsBoro.

capitolul 8

După cum se aştepta Hope, Avery îi organiză bucătăria conform propriilor idei. Îi plăcea spaţiul ordonat, eficient, şi faptul că totul era nou, nouţ.

— E tare de tot chestia asta. Îmbrăcată în continuare cu blugii

de la muncă şi uniforma de la Vesta, Avery aranja bucuroasă farfuriile întinse în stativul din sertar. Clare ratează multe nefiind aici.

— Se întâmplă deseori când ai copii, strigă Hope din baie, unde punea produsele

de machiaj la locul lor.

— Da, aşa e. Te gândeşti vreodată că o să ai copii?

— Sigur. Într-o bună zi. Dar tu?

— Sigur. Mai ales când stau o vreme în preajma băieţilor lui Clare. Nu te mai poţi desprinde de ei. Închise

sertarul şi se apucă de următorul. Dar ca să ai copii, în mod tradiţional trebuie să te fi căsătorit mai întâi – şi aici e beleaua.

— Trebuie să te afli într-o mare dispoziţie romantică să te poţi gândi la căsătorie ca la o belea.

— Pentru alţi oameni este foarte uşor să fie romantici – nu există niciun risc, nicio posibilitate de eşec, personal vorbind. În fine, tu eşti cea care începe azi o aventură extraordinară. Nu ai emoţii că rămâi singură aici, nu-i aşa?

— Nu. Hope scoase capul pe uşă. Dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să rămâi cu mine. Alege-ţi o cameră.

— Fir-ar să fie, ai nimerit-o! Pumnii strânşi pe furculiţe şi linguri se avântară jubilând în sus. Am crezut că nu mă mai

întrebi. Eşti sigură că e în regulă?

— Mai mult decât atât, Justine m-a rugat să folosesc fiecare cameră în următoarele săptămâni. Aşa voi putea să-mi dau seama dacă există vreo problemă cu instalaţiile sanitare, cu cele

electrice, chiar şi cu atmosfera de ansamblu. Iar eu aş prefera să-mi petrec prima noapte aici, în apartamentul meu. Deci tu poţi fi primul meu oaspete.

— T&O. Voi fi prima care se va scufunda până la urechi în cada aia imensă de aramă.

Nu, stai. J&R. Aşa voi avea căminul şi o cadă de aramă. Sau… Râzând, Hope ieşi.

— E o problemă, nu-i aşa?

— Şi-ncă una serioasă. Poate ar trebui să trag biletele dintr-o căciulă. Aşa n-aş avea cum să aleg greşit.

Owen şi-a ales camera pentru seara deschiderii?

— Va sta în Nick & Nora.

— Bine, atunci voi scoate varianta asta din căciulă, de vreme ce probabil o să dorm cu el şi o să încerc acea cameră în seara

deschiderii.

— Pe bune?

— Da. O să ne luăm câteva zile să ne asigurăm că nu e o nebunie. După ce închise următorul sertar, se întoarse. Deşi nu pare deloc o nebunie.

— De ce-ar fi? E un

tip minunat, e deştept, arată bine, e nemaipomenit de drăguţ. Pe deasupra, aveţi un ritm al vostru în care vă completaţi perfect.

— Asta face parte din „totul e o nebunie“. Într-adevăr, avem un ritm în care ne

completăm perfect. Iar sexul schimbă ritmul.

— Eu cred că amândoi vă veți adapta foarte bine.

— Sper şi eu. În acelaşi sens, aş vrea să-ți cer o mare favoare. Vezi tu, noaptea trecută el mi-a împrumutat nişte scoci şi ne-am cam luat

cu treaba.

Acum fu rândul lui Hope să-şi încleştezе mâinile în şolduri.

— Deja te-ai culcat cu el şi abia acum începi să-mi spui?

— Nu. Aproape, dar nu. Însă în timp ce hotăram că ar fi bine să mai aşteptăm câteva

zile, l-am întrebat dacă are parteneră pentru Revelion. Voiam mai degrabă să ştiu dacă are pe cineva.

— Mi se pare normal.

— Ar fi trebuit să-l întreb pur şi simplu, dar m-am învârtit în jurul cozii o bucată de

timp şi până la urmă i-am spus că eu o să ies cu tine undeva.

— Avery, dacă vrei să ieşi cu Owen la o întâlnire într-o noapte atât de importantă, nu mă deranjează absolut deloc. Absolut, sută la sută. Ar trebui să ştii asta deja.

— Ştiu, la fel cum ar
trebui să ştii şi tu că m-
aş urî de moarte dacă te-
aş lăsa baltă. Tu nu mi-
ai face asta mie.

— Poate aş face-o
dacă Owen m-ar invita
la o întâlnire, îşi flutură
Hope genele.

— Ia-ţi propriul băiat
Montgomery. Mai e

unul.

— L-aş putea împrumuta pe Owen. Să-l testez pentru tine.

— Eşti o prietenă aşa de bună! Mimând că-şi şterge o lacrimă, o îmbrăţişă. Nu. Oricum, Owen a venit cu ideea asta că ar trebui să facem o petrecere la el

acasă, ceea ce nu-i stă deloc în fire, întrucât nu va avea posibilitatea să pună totul la punct timp de săptămâni sau chiar luni întregi. Aşa că vom întâmpina cu toţii Anul Noul la Owen.

Gânditoare, Hope deschise dulapurile să verifice simţul

organizatoric al lui Avery în ceea ce privea bucătăria.

— Avery, eu nu am un partener. Nici nu vreau, dar să te duci singur la o petrecere de Revelion este pur şi simplu jenant.

— Nu atunci când arăţi aşa cum arăţi tu. În

plus, nu toată lumea o
să vină în perechi. Aș
putea practic să-ți recit
lista cu cei mai probabili
musafiri de pe listă,
prin urmare îți garantez
că vor fi și alte persoane
singure de *ambele* sexe.
Când Owen face c
petrecere poți să fii
sigur că va fi o petrecere

reuşită. O să mai cunoşti oameni, continuă Avery. Ceea ce reprezintă primul pas în stabilirea de relaţii în comunitatea în care locuieşti, lucru esenţial pentru un administrator de han.

Hope întoarse mânerul unei căni un

centimetru mai la stânga.

— Acum începi să mă abureşti.

— Da, dar tot e adevărat. Clare şi Beck c să-şi ia un babysitter, am întrebat-o. Deci vor putea să te aducă acasă. În afară de situaţia în care te dezlănţui

complet şi te combini cu cineva.

— N-o să mă dezlănţui nici complet, nici deloc, de asta poţi să fii sigură. Hope expiră zgomotos. Dar probabil că nu ar trebui să declin o invitaţie de la unul dintre şefi, sau cel puţin nu atât de

curând.

— O să te distrezi. Îți promit. Încântată, Avery își aruncă brațele în jurul prietenei sale. Mulțumesc. Cu brațul în continuare pe umerii lui Hope, se întoarse și măsură din priviri sufrageria. A fost foarte frumos din partea lui

Ryder să-ți aducă aici bradul.

— Asta nu înseamnă că nu şi-a bătut joc de podoabele din el.

— Da, dar le-a împachetat, a adus totul aici şi l-a şi făcut la loc.

— OK, a fost frumos din partea lui, deşi probabil că Justine i-a

spus să o facă.

— Oricum ar sta lucrurile, ai bradul de Crăciun în noul tău apartament. Deja locul seamănă cu tine. Arată a Hope. Eşti fericită?

— Da, sunt, şi foarte entuziasmată. De-abia aştept să…

Amândouă săriră în

sus din cauza zgomotului clanţei şi amândouă priviră cum se deschidea uşa.

— O, Iisuse, Clare Data viitoare, sugeră Avery, poţi la fel de bine să ne împuşti din prima.

— Scuze. Copiii au adormit. Beckett mi-a

dat cheia şi mi-a spus
să-mi mut fundul aici
pentru câteva ore. Ştia
cât de tare voiam să vin.
Privind în jur, îşi scoase
mănuşile. Uau, deja aţi
făcut atâtea! Arată…

— A Hope, completă
Avery.

— Da, aşa este. Ce
pot face eu?

— Bucătăria e a mea.

— Eu tocmai am terminat cu baia, îi spuse Hope. Ar fi cazul să trec la dormitoare.

— Atunci… Clare deschise din nou uşa şi ridică tabloul pe care îl lăsase sprijinit de perete.

— Madeline a spus că te poţi răzgândi, dacă

nu se mai potriveşte cu interiorul după ce te muţi, o informă Avery pe Hope. Poţi să-l schimbi la magazinul de suveniruri cu un alt tablou sau altceva, ce vrei tu.

— Este exact ce vreau. E minunat, şi în fiecare zi o să mi se pară

că e primăvară când o să mă uit la florile alea de cireş. Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora. Ştiu exact unde vreau să-l pun, în dormitor, ca să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să văd că e primăvară. Luând tabloul, Hope îl ţinu la

o lungime de braţ. O să-l agăţ chiar acum.

În dormitor, Clare făcu patul în formă de sanie, cu spătarul curbat, pe care-l alesese prietena ei, bătu pernele şi netezi plapuma în timp ce Hope – la fel de meticuloasă ca Owen – măsură şi făcu semne pe

perete şi mai măsură o dată să fie drept.

— E perfect aici. Exact unde trebuie, murmură ea.

— Aşa eşti şi tu. Mi se pare că te potriveşti perfect aici. Eşti exact unde trebuie.

— Aşa şi vreau să fiu.

— Bucătăria e gata.

Avery intră şi se opri să admire zâmbind tabloul. Ai avut dreptate. Emană un aer primăvăratic, chiar şi într-o noapte ca asta. Bine ai venit acasă, Hope.

Mai târziu, când Clare plecă, iar Avery se

repezi acasă ca să-şi ia ce avea nevoie pentru noapte, Hope porni de una singură la plimbare prin clădire.

I se potrivea într-adevăr, gândi ea. Se simţea acasă.

În timp ce urca din nou în apartamentul ei, simţi mirosul de

caprifoi, dulce ca parfumul verii.

— Sunt aici, spuse ea, iar de-acum aici voi rămâne. Presupun că niciuna din noi nu mai trebuie să fie singură.

A doua zi dimineaţă, când Avery coborî la parter, familia

Montgomery era deja la lucru, iar Hope pregătea micul dejun în bucătărie.

— Nu am terminat cu organizarea, spuse ea înciudată.

— Mă descurc eu. Vreau să încerc nişte chestii şi acum am ocazia perfectă.

— Te ajut şi eu.

— Nu. Ca să-şi accentueze refuzul, Hope ridică un deget. Nu vreau să mă ajuţi. Tu eşti musafir. Du-te în sala de mese.

— E cafea acolo?

— Da, este. Avery? Cum a fost în J&R?

— Ca un vis. A lipsit

numai nebuna din pod, ceea ce oricum ar fi transformat totul într-un coşmar, cred. Mai întâi cafeaua şi pe urmă raportul.

Se duse în sufragerie, unde îşi turnă cafea din ibricul de alamă. Se putea ca acesta să fie momentul perfect,

cugetă ea. Cu toţii erau fericiţi, entuziasmaţi. Şi un proiect important era aproape de final – un final glorios. Mai era nevoie de câteva zile, desigur, de câteva detalii, dar în cea mai mare parte era gata.

Owen intră în cameră.

— Am auzit că tu ai fost primul musafir.

— Da, am primit această distincție.

— Însă de micul dejun vom beneficia cu toții. Hope ne-a trimis mesaje în dimineața asta. Așezându-se vizavi de ea, se interesă: Cum a fost?

— Minunat. Raportul complet când o să fiţi cu toţii aici. Sunteţi în salon?

— Mama mai vrea un dulăpior pentru colţul din faţă. Ry agaţă o oglindă, Beck pune nişte rafturi în dulapul de acolo. Arăţi bine, adăugă el.

Ea îl măsură peste ceaşca de cafea.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Odihnită şi revigorată. Lucrezi astăzi?

— Nu înainte de patru. O să stau până la închidere.

— De ce te-ai trezit aşa de devreme?

— Din obişnuinţă. Şi probabil am simţit că se ocupă altcineva de pregătirea mâncării.

Carolee aduse o tavă plină cu vafele care umplură camera cu aroma lor şi le puse pe un platou încălzit. Le făcu cu ochiul nepotului ei şi lui Avery înainte să

iasă vijelios pe uşă. Hope aduse un bol transparent plin cu fructe de pădure şi o carafă cu suc natural.

— Hope, aş putea să…

Aceasta scoase un sunet aspru.

— Musafir, spuse ea şi ieşi din nou.

— Dar eu chiar vreau să încerc plita aceea, murmură Avery. E aşa de strălucitoare!

Îşi făcură apariţia un platou cu bacon şi altul cu o papară de ouă foarte arătoasă.

— Am fost convocaţi. Beckett intră agale adulmecând aerul.

Miroase a mic dejun. Ridicând capacul unui recipient ţinut la cald, constată: Şi arată a mic dejun. În secunda următoare fură o felie de bacon. O, da. Şi are gust de mic dejun. Hei, avem vafele.

— Vafele? Ryder se repezi drept la tava

încălzită.

— Dintr-acelea grase şi rotunde.

— Serviţi-vă. Hope o îndemnă pe Justine să intre în cameră. Dacă vreţi ceva, vă rog să cereţi. Şi să-mi spuneţi cinstit cum v-a plăcut. E mai bine să ştim că ceva nu merge decât să

descoperim de-abia după ce deschidem.

Ea rămase în picioare, în spate, şi aşteptă să fie umplute farfuriile şi să fie ocupate locurile.

Ryder luă prima înghiţitură de vafelă bine înmuiată în sirop.

— Nu eşti

concediată, îi spuse.

— Mulţumesc din inimă.

— E minunat, Hope. Justine mânca un ou fiert moale. Iar mesele arată foarte vesel, exact aşa cum ne-am dorit. Stai jos.

— Mai am câteva lucruri de care trebuie

să mă ocup, dar întâi aş vrea să aud ce crede Avery despre noaptea pe care a petrecut-o în J&R.

— A fost ca şi cum aş fi câştigat un premiu. *Cel mai mare* premiu, se corectă. Sunt foarte curată, căci am încercat cada azi-noapte şi duşul

de dimineaţă. Amândouă sunt incredibile. Iar produsele cosmetice de la baie sunt pur şi simplu delicioase. Întinse un braţ către Owen. Miroase-mă.

Ceea ce el făcu.

— Drăguţ.

— Da, este.

Prosoapele sunt moi şi groase – şi Dumnezeule, să nu uit să menţionez gresia încălzită de pe jos şi suportul încălzit pentru prosoape! Foarte inspirate. Tot ce este în baie te face să te simţi răsfăţat, relaxat, îngrijit.

— Asta a fost şi scopul, zise Justine

zâmbindu-i larg.

— În plus, vreau şi eu un halat din ăla, dar îl vreau de tot. Iar căminul conferă o notă aparte camerei, în special când stai în patul acela minunat şi îl priveşti. Daţi-mi voie să adaug că este cel mai confortabil pat în care

am avut plăcerea să dorm vreodată. E nemaipomenit să ai la dispoziție toate pernele alea de diferite densități. Am încercat televizorul, aparatul de radio cu ceas, am citit niște capitole din *Jane Eyre* și m-am uitat la continuarea acțiunii pe

DVD. Dacă ar fi să dau note, aş da zece cu felicitări. A fost absolut fabulos. Mă bucur mult că am avut şansa să încerc camera.

— Asta am vrut să aud. Mă întorc în câteva minute să văd ce faceţi, spuse Hope în timp ce se înapoia la bucătărie.

— Nicio întrebare, reclamaţie sau sugestie? se interesă Justine în direcţia lui Avery.

— Am o sugestie. Nu schimba absolut nimic în camera aceea. Nu există absolut nimic în ea care să nu-mi fi plăcut la nebunie.

— Foarte bine.

Dând satisfăcută din cap, Justine se lăsă pe spătarul scaunului.

— Una s-a dus.

— Dacă tot sunteţi cu toţii aici, aş vrea să vă vorbesc despre ceva. Ceva ce are legătură cu hanul, indirect, adăugă Avery.

— Vorbeşte, o invită

Ryder ridicându-se. Mai
vreau nişte vafele. Stai
puţin, unde-i Dumbass?

— E la recepţie, lângă
foc. Nu putem lăsa
câinele aici cu toată
mâncarea asta, Ryder, îi
spuse maică-sa.

— Dar…

— Nu ai voie să-l
hrăneşti direct de la

masă. Hope i-a dat nişte biscuiţi pentru câini şi e foarte fericit acolo unde e. Acum, Avery, despre ce este vorba?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar îşi spuse că acum era momentul.

— Mă gândesc că atunci când veţi avea

oaspeţi la han, unii dintre ei vor veni la Vesta să ia prânzul, cina, poate o bere. Alţii s-ar putea să vrea mai mult decât un mic restaurant de familie şi o călătorie până la South Mountain sau Shepherdstown. Păcat că restaurantul de la

celălalt colţ nu a mers.

— Nu mă face să încep, murmură Owen.

— Toţi suntem de acord în legătură cu asta, continuă Avery, dar adevărul e că ar mai fi nevoie de un alt restaurant în oraş, unul care să se afle la câţiva paşi distanţă de pizzeria

şi restaurantul italienesc de familie. Avea pielea de găină. Detesta să aibă emoţii în halul ăsta şi se concentră ca să-şi păstreze vocea clară şi fermă. Iar la mine vin deseori oameni care întreabă unde pot merge să se relaxeze şi să bea un pahar de vin.

Sigur că servesc şi eu vin, dar localul nu e genul în care să te duci să iei o masă liniştită sau o cină romantică.

— Vrem să punem pe roate proiectul cu brutăria mai întâi, îi spuse Owen. O să căutăm pe altcineva să se ocupe de restaurant.

Va trebui de data asta să fim mult mai atenţi la procesul de selecţie, să găsim pe cineva care să aibă un plan de afaceri bine gândit şi o bună înţelegere a specificului locului.

— Sunt de acord. Avery îşi drese vocea. Aţi cumpărat clădirea

de legătură.

Ca să-şi ţină mâinile ocupate, începu să se joace cu ouăle din farfurie.

— Ştiu că v-aţi gândit să preluaţi tot ansamblul bucată cu bucată, dar odinioară totul era o singură clădire, şi dacă aţi

deschide-o şi pe asta, atunci ar putea fi o cafenea într-o parte şi un restaurant în cealaltă – legate. Oamenii ar putea să bea un pahar sau să intre pentru a lua masa. Sau amândouă. Şi mai e loc şi pentru o mică scenă. Muzica live e în general foarte

căutată. Nu e nimic de genul ăsta în oraş. Un restaurant bun cu o cafenea sau un bar ataşat. Mâncare bună, vin şi bere şi cocktailuri ca lumea, nişte muzică.

— E o idee foarte bună, spuse Justine.

— Nu o lăsaţi pe *ea* să înceapă cu asta,

avertiză Ryder.

— Va fi o completare bună pentru han, continuă Avery. Oaspeţii de aici vor avea mai multe posibilităţi de alegere şi vor putea să traverseze St. Paul, să bea o sticlă de vin fără să-şi facă griji că vor trebui să conducă la

întoarcere. Pot comanda serviciul în cameră de acolo exact cum vom face pentru voi de la Vesta. Iar dacă nu vor dori să iasă? Pot lua o pizza în salon sau o cină bună şi liniştită în sala de mese. Iar voi oferiţi şi pachete. Dacă aţi adăuga la ofertă o cină

pentru două persoane la un restaurant bun, chiar alături – sau, iarăşi, o cină care să le fie adusă aici – ar putea fi un alt punct de atracţie pentru clienţi.

— Fără îndoială, încuviinţă Beckett. Ne-am tot gândit şi noi la chestia asta. Problema

cea mai spinoasă este să găsim pe cineva care nu numai să vrea să se ocupe de un astfel de local, dar să fie capabil de a obţine rezultate satisfăcătoare.

— Eu vreau. O spuse repede, cu mâinile încleştate în poală, sub masă. M-aş descurca

bine.

— Tu ai un restaurant. Ai Vesta, zise Ryder mijindu-şi ochii la ea. Şi, Scufiţă Roşie, dacă îmi spui că ai de gând să laşi baltă ce e acolo, o să mă enervez foarte tare. Am mare nevoie de pizza mea Warrior.

— Nici nu-i trece prin minte aşa ceva. Preocupat, Owen îşi împinse farfuria la o parte. Două localuri, Avery? Nu ai deja destule de făcut?

— I-aş da lui Franny mai multe responsabilităţi şi l-aş folosi pe Dave în

ambele locuri punându-l să lucreze cumva în schimburi. Aş avea nevoie de un bun manager pentru localul cel nou, deja mă gândesc la cineva. Justine, înainte nu a mers pentru că nu era aşa cum trebuie. Eu ştiu exact ce să fac acolo ca

să am succes.

— Ascult.

— O, frate! Ryder coborî capul şi se concentră asupra porţiei de vafele.

— E nevoie de ceva cald, modern, fără să pară ostentativ. Poate câteva fotolii unul lângă altul, plus nişte scaune

înalte şi scaune obişnuite în zona barului. Barul propriu-zis să fie foarte mare; vor trebui angajaţi nişte barmani pricepuţi. Să fie o atmosferă relaxată, dar deosebită. Vin bun, bere bună la halbă – poate un amestec de produse locale. Ceva cu

ştaif. Cum nimeni nu o
întrerupse, Avery trase
aer în piept şi continuă
cu avânt: Pentru prânz
se va oferi o mare
varietate de salate,
sendvişuri şi supe, iar
localul va fi deschis la
ora prânzului în fiecare
zi – ceea ce a fost o
problemă înainte.

Trebuie stabilite niște prețuri rezonabile. În plus, chelnerii trebuie să fie prietenoși și binedispuși.

— Ceea ce a fost o altă problemă înainte, comentă Beckett.

— Da, a fost. Dădu din cap spre el și urmă: Pentru cină, vom

propune antreuri, apoi nişte friptură bună, peşte, pui, diverse mâncăruri interesante. Pe cât posibil am folosi produse din zonă, mai ales carnea. Se poate dovedi o treabă clasa întâi. Nu uitaţi că sunteţi în piaţa centrală din Boonsboro. Eu

cunosc oraşul, ştiu ce vor oamenii.

— Normal că ştii, murmură Justine.

— Am întocmit un plan de afaceri. Am făcut o schiţă pentru meniu şi preţuri. Ştiu că implică şi nişte treabă pentru voi, să reconectaţi cele două

spaţii, să construiţi partea de cafenea, dar va merita. Trase adânc aer în piept. Aş avea eu grijă să merite.

— De cât timp te gândeşti la chestia asta? se interesă atunci Owen.

— Cam de doi ani, de când mi-am dat seama că localul celălalt

nu avea cum să funcţioneze şi am înţeles şi de ce. Nu e vorba despre un impuls, insistă ea, interpretându-i corect privirea. Ştiu că pot fi impulsivă, dar nu când este vorba de afaceri. Aţi avut încredere în mine când am venit la voi cu

ideea de a deschide Vesta în clădirea voastră.

— Şi bine am făcut, spuse Beckett. Mai vreau să mă uit o dată la spaţiu înainte să luăm o decizie.

— Sigur. O să-ţi trimit planul de afaceri, mostra de meniu şi aşa

mai departe.

— Bine, aprobă şi Justine. Vreau să văd la ce te-ai gândit şi ce-ai pus pe hârtie. Pe de altă parte, o să trebuiască să discutăm toate aspectele astea cu toţii, Avery, eu şi băieţii mei.

— Ştiu asta. Şi dacă răspunsul e negativ, ei

bine… Voi încerca să vă fac să vă răzgândiţi. Aşa. Acum ar trebui să plec. Se ridică şi din automatism începu să strângă farfuriile. Mulţumesc din nou că m-aţi lăsat să testez camera. A fost o noapte pe cinste.

— Vorbim curând, îi

promise Justine, după care o urmări îndepărtându-se. Ce ziceți?

— Să conduci un restaurant înseamnă foarte multă muncă, începu Owen. Dar să conduci două? Ar trebui să se ocupe de două echipe, de două meniuri

şi, dacă adăugăm şi barul ăsta de care vorbeşte, se fac practic trei afaceri pe care să le conducă.

— Dar ea e Scufiţa Roşie Automată, ridică din umeri Ryder în timp ce se ridica să-i mai pună mamei nişte cafea. Pun pariu că

poate reuşi.

— Trebuie să mă duc să văd spaţiul ca să mă asigur că e fezabil.

Justine îi zâmbi lui Beckett.

— Orice e fezabil. Primul avantaj, pentru noi, ar fi că am avea acolo pe cineva cunoscut care ne merită

încrederea şi are idei bune, originale, temeinic argumentate. Planul pe care ni l-a expus aici e perfect.

— Mie îmi place ideea, spuse Owen după o uşoară ezitare. Grija mea e că am avea o singură persoană, pe Avery, încercând să facă

totul.

— Asta e grija faţă de ea. Ţi-e teamă că o să-şi ia prea multe pe cap, că o să se istovească. O grijă de prieten, completă Justine. Amestecat cu ceva de genul „când am avea timp pentru noi doi, acum că ne gândim să

înfiripăm o relaţie?”

Când Owen îşi mută privirea rece ca gheaţa asupra lui Ryder, acesta ridică mâinile să se dezvinovăţească.

— Niciun cuvânt. Nu de la mine ştie.

— Te rog.

Justine pufni şi flutură din mână a

lehamite.

— Crezi că eu am nevoie să mi se spună? Prostuțule! Tu tot nu ai reușit să-ți dai seama de ce sunt în stare? Zâmbi din nou, puțin încrezut, în timp ce Owen se tot foia pe scaun. Îți înțeleg preocuparea. Și eu am astfel de griji. Dar, la fel

ca Ry, aş paria că Avery e în stare să pună proiectul în mişcare – să creeze în colţul acela un mare punct de atracţie pentru oraş. Pentru han, adăugă ea. Şi pentru celelalte afaceri. Mai stătu un moment şi dădu meditativ din cap. Hai să ne uităm la

spaţiul cu pricina. Pe urmă vă puteţi gândi la cum poate fi făcut, dacă ar trebui făcut şi ce implică asta. O să studiem planul de afaceri, o să vedem ce fel de meniuri are în vedere. După aceea o să vorbim din nou cu Avery. OK?

— E perfect pentru mine, spuse Ryder, în timp ce Beckett se mulțumi să încuviințeze din cap.

— O să verificăm, decise Owen. Și pe urmă vedem cum stau lucrurile.

Mai târziu, Ower

umblă după Avery până o găsi în salon. Stătea aşezată pe podea, înconjurată de DVD-uri ocupată să deschidă toate ambalajele cu o mică unealtă.

— Ce faci?

— Mă bronzez pe plajele din Saint-Tropez.

— Te-ai dat cu cremă de plajă?

— Cu pielea asta? Folosesc un câmp magnetic de protecţie.

— Nu e ziua ta liberă? întreabă el aşezându-se pe canapeaua de piele maron.

— Da şi ăsta e

motivul pentru care sunt la plajă. În timp ce mă bronzez, am şi prilejul să mă joc cu filmele. Hope mi-a dat chestia asta de deschis. Habar nu aveam că s-a inventat un instrument de deschis DVD-uri Am petrecut atâtea ore luptându-mă cu

ambalajele şi chestiile
alea lipicioase de plastic,
când tot ce trebuia să fac
era să trag un fel de
fermoar. Acum îmi scot
pârleala pentru toate
astea, deschizând toate
DVD-urile gratuite ale
hanului în timp ce
Hope şi Carolee au c
dispută. Ai văzut ăsta?

Ridică un DVD cu filmul *Love Actually*.

— Nu.

Lăsându-şi capul pe spate, îi aruncă o privire atotştiutoare.

— Pentru că după părerea ta e un filmuleţ pentru femei.

— Este un filmuleţ pentru femei.

— Te înşeli amarnic.

— Sare ceva în aer?

— Nu, dar e cu oameni dezbrăcaţi şi limbaj pentru adulţi. Nu e un filmuleţ pentru femei, e chiar un film excelent. Am şi eu DVD-ul ăsta. Şi pe ăsta.

Ridică unul cu *Terminator*.

— Da, ăsta e într-adevăr un film. De ce ai emoţii?

— Nu am emoţii. Stau la soare şi folosesc instrumentul ăsta minunat în timp ce discut despre cinematografie.

— Avery.

Să ai pe cineva care

să-ţi cunoască stările atât de bine, gândi ea, putea fi un avantaj sau un dezavantaj, în funcţie de situaţie. Oricum, astfel economisea timp.

— Mi-e teamă că familia ta te-a trimis să-mi spui că în niciun caz, absolut deloc, nu poate fi vorba despre punerea

în aplicare a ideii cu restaurantul.

— Nu ne-am hotărât nici aşa, nici aşa. Am văzut spaţiul, am mai mişcat lucrurile pe-acolo. Pare fezabil, din punctul nostru de vedere, dar Beckett are nevoie de timp să se gândească la nişte

chestii.

— Fezabil, din punctul vostru de vedere. Şi ea îl cunoştea pe el. Dar nu chiar din punctul tău de vedere.

— Nu am spus asta. Însă mă întreb cum o să reuşeşti să-ţi gestionezi programul, concentrarea, energia.

Ştiu destul de bine cât timp şi câtă muncă ai investit în Vesta.

Ea desfăcu următorul DVD.

— Ce te face să crezi asta?

„Pentru că te-am urmărit“, gândi el, „mai mult decât am fost conştient chiar şi eu.“

— Mănânc acolo, am multe întâlniri acolo. Lucrez vizavi de localul tău în fiecare nenorocită de zi de mai bine de un an. Am o idee foarte bună despre cum stau lucrurile, Avery.

— Dacă ai avea o idee foarte bună, ţi-ai da seama că ştiu foarte bine

ce fac.

— Nu te contrazic. Dar ar însemna să faci ce faci în două locuri, înhămându-te la mai mult decât poate duce o singură persoană.

Fără să se grăbească, ea strânse toată mizeria şi o îndesă într-o cutie în spatele ei.

— Am senzaţia că votul tău în privinţa acestei propuneri va fi mai degrabă negativ.

— Nici asta nu am spus.

— Nici nu trebuie. Te cunosc, Owen, la fel de bine cum mă cunoşti şi tu pe mine.

— Niciunul dintre

noi nu vrea să te istoveşti peste măsură sau să te bagi în ceva din care să nu mai poți ieşi.

Doar ca să nu fie tentată să arunce cu el, Avery puse instrumentul de desfăcut DVD-uri jos Cu grijă.

— Tu crezi că eu nu-mi cunosc capacităţile şi limitele şi potenţialul? Tu de câte chestii te ocupi, Owen? Câte proprietăţi de închiriat supraveghezi? Câte angajamente ai în diferite stadii, câţi clienţi ai pe listă, câţi oameni pe statul de

plată, câți subcontractori cu care jonglezi?

— Noi suntem mulți, nu mă ocup doar eu de toate astea, pe când există o singură Avery.

Ea își dădu părul pe spate – acum de culoarea mahonului lustruit.

— Nu mă lua cu

chestii de-astea. Ştiu că tu te ocupi în principal de închirieri. Tu ai de-a face cu chiriaşii. Ştiu, pentru că eu însămi mă număr printre ei. Tu eşti omul care se ocupă de detalii, Owen, iar firma Montgomery Family Contractors are extrem de multe detalii

de pus la punct. Ryder e omul de la faţa locului, Beckett se ocupă cu proiectarea spaţiului. Mama ta ţine contabilitatea, ajută clienţii în probleme de design interior şi are grijă să privească lucrurile în ansamblu. Tu eşti cel care uneşte

bucăţile. Şi fiecare dintre voi – inclusiv mama ta din când în când – construieşte.

— Asta e adevărat, dar…

— Dar nimic. Din ce în ce mai aprinse, cuvintele îi ieşeau din gură cu viteza unei mitraliere. Munceşti

vizavi de localul meu de mai bine de un an. Ei bine, asta pot să spun şi eu. Am văzut ce-ai făcut, ce-a trebuit să faci, cu ce te-ai confruntat, ce-a trebuit să pui cap la cap, la fel cum i-am văzut şi pe ceilalţi. Dacă mi-ai spune că plănuieşti să renovezi

Casa Albă m-aş gândi că
eşti capabil de asta. Ar
trebui să ai şi tu aceeaşi
încredere în mine.

— Nu e vorba de
încredere, începu el, dar
ea deja se ridicase în
picioare.

— Ascultă, dacă
răspunsul e nu, atunci e
nu şi gata. E

proprietatea voastră şi aveţi dreptul să o închiriaţi cui doriţi. Nu v-aş purta pică, nici unuia dintre voi. Dar ar fi foarte bine ca răspunsul să nu fie negativ deoarece voi nu credeţi că sunt în stare să mă descurc.

— Avery…

— Nu. Ar fi trebuit să-mi ceri să vezi planul de afaceri pe care l-am elaborat, termenele pe care mi le-am propus, meniul, profitul şi pierderile de la Vesta şi bugetul preconizat pentru noul restaurant. Ar fi trebuit să mă tratezi cu acelaşi respect

pe care l-ai acorda oricărui alt om de afaceri, oricărui alt posibil chiriaş. Nu sunt o visătoare, Owen, şi nici nu am fost vreodată. Ştiu ce pot face, şi întotdeauna mă ţin de cuvânt. Dacă nu înţelegi chestia asta, atunci nu mă cunoşti

aşa de bine pe cât am crezut amândoi.

O cunoştea totuşi suficient încât să nu o urmeze atunci când ea ieşi. Nu era doar furioasă – cu asta s-ar mai fi putut descurca. Dar reuşise să o rănească, nu numai să o enerveze.

— Bravo, bună treabă, murmură el.

Ca să-şi dea nişte timp de gândire, adună DVD-urile pe care le desfăcuse ea şi le puse unul peste altul în dulapul de sub plasma suspendată, aranjându-le automat în ordine alfabetică.

capitolul 9

Owen se gândi îndelung la unghiul de abordare şi la momentul cel mai bun, punându-şi mari speranţe în spiritul Sărbătorilor.

La ora cinci după-masa în Ajunul Crăciunului, bătu la uşa lui Avery.

Îşi vopsise părul – din nou, constată el, de data aceasta într-o nuanţă ce amintea de roşul asociat în mod tradiţional Crăciunului. Purta nişte pantaloni negri mulaţi care-i scoteau în evidenţă silueta şi un pulover la fel de albastru ca ochii

ei. Avea picioarele goale, permiţându-i să observe că asortase perfect roşul din păr cu lacul de unghii de un verde sărbătoresc.

Oare de ce asta i se părea sexy?

— Crăciun fericit.

— Nu încă.

— Bine. Ajun de

Crăciun fericit, reformulă el adăugând şi un zâmbet uşor. Ai un minut?

— Nu mai mult de un minut. O să trec pe la Clare, după aia plec spre tata. Voi rămâne acolo în seara asta ca să…

— Să-i poţi face

micul dejun de Crăciun şi pe urmă să stai cu el înainte să vă duceţi amândoi la mama. Atingându-şi tâmpla cu degetele, o asigură: Tot programul de sărbători, al tuturor, se află aici. Hope este la Philadelphia, îşi petrece Ajunul cu familia ei şi

se întoarce mâine după-masă. Ry o să treacă pe la Clare, şi pe urmă ne-am gândit amândoi să petrecem noaptea la mama.

— Ca să primiţi micul dejun de Crăciun *şi* cina.

— E un mare punct de atracţie.

— Dacă te duci la
Clare, de ce eşti aici? Ne
vedem acolo în jumătate
de oră.

— Voiam câteva
momente între patru
ochi. Pot intra, sau eşti
încă supărată pe mine?

— Nu sunt supărată
pe tine. Am trecut peste
asta.

Făcu un pas înapoi ca să-l lase să intre.

— Ai început să despachetezi, comentă el.

Din câte-şi dădea el seama, Avery redusese numărul de cutii şi recipiente la jumătate.

— Am continuat să despachetez, îl corectă

ea. Am fost supărată. De obicei gătesc atunci când sunt furioasă sau supărată, însă tata are un congelator plin de lasagna, manicotti, diverse supe. Aşa că a trebuit să mă opresc şi să-mi cheltuiesc energia despachetând. Sunt aproape gata.

— Ai fost foarte eficientă.

— Da, nu-mi place să irosesc o stare de supărare serioasă.

— Îmi pare rău.

Cu un gest, îi sugeră că momentul de criză trecuse.

— Trebuie să-mi termin pregătirile.

Când porni spre dormitor, el o urmă.

Nici nu clipi – nu avea rost să o enerveze din nou –, dar cu siguranţă ei îi fusese foarte greu să se hotărască asupra puloverului şi a pantalonilor. Alte posibile alegeri, toate

respinse, erau împrăştiate pe pat. El admirase întotdeauna patul vechi de alamă, decoraţiunile spiralate, farmecul desuet pe care-l inspira. Dar acum era greu de apreciat de sub grămezile de haine şi perne, plus gentuţa de călătorie.

Trase sertarul de sus al comodei – unde Owen se gândi că majoritatea oamenilor îşi ţineau lenjeria intimă, dar văzu clar că ea avea numai cercei.

— Iisuse, Avery. Câte urechi ai?

— Nu port inele, ceas, brăţări – de obicei.

Nu se împacă bine cu aluatul de pizza şi cu sosurile. Aşa că trebuie să compensez cumva.

După ce îşi studie un timp colecţia, încercă o pereche de cercei rotunzi de argint cu nişte cercuri mai mici agăţate de cele mari.

— Ce crezi?

— Ah… drăguți.

— Hmm.

Îi scoase și-i schimbă cu o pereche de cercei cu pietre albastre și mărgele de argint.

— Am venit pe la tine să…

Ochii ei îi biciuită privirea în oglindă.

— Mai întâi am eu de

spus ceva.

— Bine. Tu prima.

Se mută lângă pat, mai adăugă câteva lucruri în geanta de călătorie şi îi trase fermoarul.

— S-ar putea să fi exagerat puţin zilele trecute. Puţin. Pentru că era vorba despre tine,

cred, şi pentru că mă aştept să ai încredere în mine.

— Avery…

— Nu am terminat. Mişcându-se rapid, traversă camera până la baie şi se întoarse cu o trusă de dimensiuni considerabile. Când o puse pe pat, el văzu

prin partea transparentă din faţă că era plină cu farduri şi cu tot felul de instrumente necunoscute lui. Cum de avea timp să folosească toate fardurile alea? Când le folosea? El îi văzuse faţa fără machiaj şi i se păruse foarte frumoasă.

M-aş fi aşteptat ca tu să te gândeşti mai întâi la aspectele practice, continuă ea. Probabil că îmi doream să ai în vedere dorinţele mele. Tot nu am terminat, îl repezi când el deschise gura să spună ceva. Rulă trusa, o închise şi o vârî în gentuţa de

călătorie. În cele din urmă, după ce am gătit suficient pentru a hrăni întregul Boonsboro în caz că se va confrunta cu o foamete neaşteptată şi am tot despachetat lucruri pe care nici măcar nu sunt sigură că le voi mai folosi, mi-am dat seama că, deşi aş fi

foarte supărată dacă familia ta mi-ar refuza propunerea deoarece nu crede că m-aş putea descurca, pe de altă parte nici nu aş vrea s-o aprobe numai pentru că este vorba de mine şi pentru că suntem prieteni de atâta vreme. Vreau să fiu respectată,

dar nu vreau să fiu menajată. Poate că pentru tine e o conduită dură, Owen, dar e conduita mea. Nu am de gând să o schimb.

— Mi se pare corect, şi e foarte probabil să mă abat eu de la conduita asta pe alocuri. Aşa cum vei face şi tu.

— Ai dreptate, dar trebuie să încercăm să o urmăm cât mai mult posibil.

Se duse la debara şi scoase o pereche de cizme. Cizme negre, lungi, observă el, cu tocuri înalte şi subţiri.

Nu o văzuse niciodată purtându-le.

Şi nici altceva care să semene cât de cât cu ele. Se aşează pe canapeaua mică de la picioarele patului ei. I se uscă gura când ea şi le puse şi trase fermoarul până sus.

— Aăăă. Deci. Voiam să-ţi spun… Se întrerupse când ea se

ridică. Uau!

— Te referi la cizme, nu? Gânditoare, privi în jos la ele. Hope m-a convins să le cumpăr.

— O iubesc pe Hope, spuse el în timp ce ea deschidea şifonierul şi se privea de sus până jos în oglinda de pe spatele uşii. Nu te-am văzut

niciodată purtând ceva
de genul ăsta.

— Este Ajunul
Crăciunului. Azi nu
sunt la muncă.

— Mi se pare că faci
o muncă minunată doar
prin felul cum arăţi.

Ea râse, aruncându-i
o privire strălucitoare.

— Reacţia ta a fost

notată şi apreciată. Rareori am şansa să port tocuri. Hope mă ajută să-mi umplu golurile din garderobă, că altfel… Dar ar trebui să o luăm din loc. De vreme ce eşti aici, poţi să mă ajuţi să duc cadourile jos, ca să nu trebuiască să tot urc şi să

cobor scara cu cizmele astea.

— Sigur, dar tot am nevoie de minutul ăla.

— Ah, aşa e, scuze. M-am gândit că era despre chestia aia şi că ne-am ocupat de ea.

— Nu de toată chestia.

Scoase o cutie

împachetată în hârtie strălucitoare din buzunarul de la haină.

— În familia noastră există tradiţia de a oferi un cadou în seara de Ajun.

— Îmi amintesc.

— Deci acesta e al tău.

— Este un cadou de

genul „aş face bine să mă împac cu ea, sau n-o să se culce cu mine săptămâna viitoare“?

— Nu, pe acela l-am păstrat pentru mâine.

Ea râse din nou, făcându-l şi pe el să zâmbească la auzul cascadelor vesele de hohote.

— De-abia aştept să-l
văd. Luă cutia şi o
scutură. Nu se întâmplă
nimic. L-ai învelit în
ceva.

— Eşti genul care
scutură cadourile. Toată
lumea ştie asta.

— Îmi place să
ghicesc întâi, mi se pare
că ajută la creşterea

suspansului. Ar putea fi cercei, speculă ea. Chiar dacă ai fost atât de îngrozit de sertarul meu cu cercei, dă-mi voie să-ți spun, dacă aşa e, că niciodată nu poți avea de ajuns…

Rupse hârtia şi o aruncă împreună cu panglica pe comodă.

Deschise cutia, scoase învelişul de vată pe care-l folosise el pentru a o căptuşi. Şi văzu două chei.

— Pentru clădirea de vizavi. Ambele părţi. Avery îşi ridică privirea şi se uită la el fără să zică nimic. M-am uitat pe planul tău de afaceri

după ce i l-ai trimis mamei. Şi pe meniu şi pe restul. E foarte solid. E bun. Eşti bună. Răsuflă când ea se aşează din nou pe canapea holbându-se la cheile din cutie. Situaţia a fost în felul următor, explică el. Ryder te-a susţinut din prima. Scufiţa Roşie

Automată. Ştii că aşa îţi spune uneori. Ea dădu din cap fără să vorbească. Beckett a trecut de partea ta după ce s-a dus şi a văzut din nou clădirile. Dacă mă întrebi pe mine, a acceptat în parte pentru că acum vrea să proiecteze totul, să se

implice în altceva. Pe de altă parte, are încredere în tine. Şi mama? Tu plănuieşti să faci exact ce vrea ea în spaţiul acela, mai mult decât credea că poate obţine de la el. Nu are nicio îndoială. În ceea ce mă priveşte…

— Dacă tu ai spune

nu, ar fi nu.

El se încruntă şi-şi băgă mâinile adânc în buzunare.

— Stai puţin. Stai. Nu aşa merg treburile la noi.

— Owen. Cu fruntea plecată, Avery continuă să întoarcă cheile de pe-o parte pe alta în cutie.

Ei te ascultă. Poate că nu
ai tot timpul senzaţia
asta sau nu ţi se pare că
aşa este. Dar într-o
chestie de genul acesta?
În afaceri? Ei ştiu foarte
bine că tu eşti expertul
şi respectă lucrul ăsta.
La fel cum voi toţi îl
respectaţi pe Beckett
când vine vorba de

design şi pe Ryder când vine vorba de meşterit, de angajat şi de concediat oameni. Nu ai idee cât de mult ţi-am admirat şi invidiat familia de-a lungul anilor. Iar tu nu ai spus nu.

— Nu era vorba dacă am sau nu încredere în

forţele tale, în niciun caz. Ai avut dreptate că ar fi trebuit să-ţi cer să văd proiectele şi planurile. Dar eu nu mă gândeam la tine în felul acesta. Nu te priveam în felul acesta. Nu sunt obişnuit să mă gândesc la tine şi să te privesc pe tine, pe noi în felul

acesta, aşa cum o fac acum. Şi nici măcar nu am început pe bune. Holbându-se în continuare la chei, Avery nu spuse nimic. Munceşti atât de mult!

— Am nevoie să o fac. Ea îşi strânse buzele o secundă. Nu am de gând să vorbesc despre

asta, despre toată chestia cu psihicul, despre problemele mele, nu vreau acum. Bine?

— Bine. Mamă, Doamne! Când ea îşi ridică ochii în lacrimi spre el, erau minunaţi, sfâşietori, de un albastru care-ţi tăia respiraţia. Trebuie s-o faci?

— Nu o să plâng. La dracu', nu am de gând să-mi stric machiajul. Mi-a luat o mie de ani să-l fac.

— Arăţi minunat, zise el aşezându-se pe canapea. Arăţi absolut superb.

— N-o să plâng. Am nevoie doar de un

minut să-mi revin. Scăpă totuşi o lacrimă care i se prelinse pe obraz, însă o şterse în grabă. Nici nu ştiam cât de mult îmi doream asta, nu înainte de a deschide cutia asta. Poate că mi-am reprimat gândul ca să nu fiu devastată dacă

mă refuzați. Luptându-se în continuare cu lacrimile, mai respiră o dată, încet. Prefer să fiu pesimistă decât dezamăgită, aşa că nu am mărturisit nimănui cât de mult îmi doream asta, nici măcar lui Clare. Nici măcar tatei. Mi-am spus mie însămi

că este vorba doar de afaceri, de o propunere. Dar pentru mine înseamnă mult mai mult. Nu pot să-ţi explic acum. Nu pot să-mi stric machiajul şi, oricum, într-un minut o să fiu foarte fericită.

O luă de mână în timp ce prin minte i se

perindau diverse modalităţi de a o face să transforme lacrimile în zâmbete fericite.

— Cum o să-i pui numele?

— MacT's, Restaurant şi Cramă.

— Îmi place.

— Şi mie.

— Şi ce-ţi spune

faimoasa Intuiţie
McTavish despre acest
local?

— Că o să dau
lovitura. O să fie ceva
extraordinar. O,
Doamne! Râzând acum,
îşi aruncă braţele în
jurul gâtului lui şi pe
urmă se împinse în sus
ca să-l cuprindă şi cu

picioarele în cizmele acelea subţiri şi sexy. Stai numai să vezi. Trebuie să mă opresc jos, să iau o sticlă de şampanie. Două sticle. El se ridică şi ea-i sări în braţe. Mulţumesc.

— E vorba de afaceri.

— Mulţumirile se impun şi în afaceri.

— Ai dreptate.

— Şi asta e o chestie personală. Îşi apăsă buzele pe buzele lui, îşi strecură degetele în părul lui şi se lipi de el. Mulţumesc atât de mult!

— Sper că n-o să le mulţumeşti şi fraţilor mei în felul ăsta.

— Nu chiar în felul

ăsta. Ea râse şi-l îmbrăţişă din nou. Niciunul dintre ei nu a fost primul meu prieten. Se desprinse din îmbrăţişare şi-şi luă gentuţa de călătorie. Acum o să întârziem. Ţie nu-ţi place să întârzii.

— În seara asta fac o

excepţie.

— Mai poţi face una? Să nu faci faţa aia a ta când ajungem în zona unde am împachetat cadourile. Ştiu că este o dezordine cumplită.

— Nici n-o să mă uit. Îi luă bagajul în timp ce ea-şi punea paltonul, fularul şi mănuşile. Cu

bărbăție, se abținu să reacționeze când ea îl conduse în camera plină de cadouri, punguțe, ambalaje, panglici încurcate. Toate astea?

— Unele sunt pentru seara asta, unele de dus la tata, unele de dus la mama ta. Îmi place Crăciunul.

— Se vede. Îi dădu înapoi geanta, căci era cea mai uşoară din tot calabalâcul. Du-te înainte, ia şampania, iar eu o să încep să încarc astea în maşină.

— Mulţumesc.

Măcar pusese cadourile în cutii de carton deschise, gândi el

în timp ce le ridica pe primele. Şi pentru că ea ieşise din cameră, îşi îngădui să-şi dea ochii peste cap.

— Am auzit privirea aia! strigă ea, şi râsul ei răsună pe scări în jos.

Din momentul în care intrase în locuinţa

lui Clare cu daruri pentru copii şi căţei, cu sticle de şampanie şi una dintre tăvile cu lasagna pe care le făcuse în timpul perioadei de nebunie, şi până când se strecură în patul ei din copilărie, lui Avery i se păru că Ajunul Crăciunului fusese

absolut perfect.

De când prietena ei se întorsese la Boonsboro, tânără văduvă cu doi copii mici şi încă unul pe drum, Avery petrecuse întotdeauna câteva ore înainte de Crăciun cu Clare şi băieţii ei.

Dar anul ăsta casa

fusese plină până la refuz cu membrii familiei Montgomery.

Anul ăsta îl privise pe micul Murphy cățărându-se pe piciorul lui Beckett, agățându-se ca o maimuță, în timp ce Beckett discuta netulburat despre fotbal cu tatăl lui Clare. Şi pe

Owen ajutându-l cu
răbdare pe Harry să
construiască un vas de
război foarte complex
din vreo jumătate de
milion de piese de
Lego. Pe Ryder
provocându-l pe Liam
la un turneu pe
Playstation, în timp ce
Dumbass şi cei doi

cățeluşi umblau de colo până colo, se hârjoneau şi cerşeau necontenit mâncare.

Îi plăcuse să le asculte pe Justine şi pe mama lui Clare vorbind despre planurile de nuntă. Şi prinsese sclipirea din ochii tatălui ei când se uita la

Justine – oare cum de-i scăpase înainte? Simţise o mare căldură în suflet, o mare bucurie, când îi auzise râsul gros, din rărunchi, în clipa în care Murphy îl părăsise pe Beckett ca să se caţere pe piciorul ca un trunchi de copac al lui Willy B.

Încă mai exista magie în lumea asta, gândise ea, căci o văzuse în privirea celor trei băieţi.

Percepuse şi un alt fel de magie, hotărî acum, în timp ce stătea în pat privind soarele ce colora uşor cerul deasupra ferestrei, când Owen o condusese până

la maşină. Când o sărutase în aerul îngheţat, în luminile pâlpâitoare şi mirosul persistent de brad.

O noapte minunată. Închise ochii ca să o mai păstreze încă un moment. Şi o aştepta o zi minunată.

Se strecură din pat

încet, fără zgomot, îşi trase nişte șosete groase în picioare şi-şi prinse părul la spate. În lumina scăzută îşi scoase poşeta din geanta de călătorie şi ieşi tiptil din cameră.

Coborî în vârful picioarelor – atentă la a patra treaptă ce scârţâia

în mijloc – şi se duse în sufrageria cu canapeaua sa mare şi lăsată, cu pomul de Crăciun uriaş cu ornamente strălucitoare şi cu micul şemineu unde atârnau două şosete.

A ei era plină.

— Cum Dumnezeu face asta? murmură ea.

Şoseta fusese goală seara trecută. Se duseseră la culcare în acelaşi timp, iar ea citise o oră întreagă ca să se liniştească după seara pe care o petrecuse.

Îl *auzise* sforăind în camera de alături.

Reuşea să facă asta în fiecare an. Indiferent

când se ducea ea la culcare sau cât de devreme se trezea. El umplea şoseta aceea aşa cum o umpluse în fiecare an.

Clătinând din cap, îi umplu şi ea şoseta cu micile prostioare pe care i le dăruia de obicei, bomboana lui preferată,

un bon de cadouri de la librăria lui Clare şi biletul la loteria anuală, căci nu se ştia niciodată.

Se dădu înapoi, zâmbind, şi-şi strânse braţele în jurul trupului.

Erau doar două şosete, gândi ea, dar erau pline, erau aproape una de alta şi contau cu

adevărat.

Intră în bucătăria nu cu mult mai mare decât cea din propriul ei apartament.

Acolo învăţase să gătească, îşi aminti, pe vechea maşină de gătit cu gaz. La început de nevoie. Willy B. putea face multe lucruri, şi le

făcea bine. Gătitul însă nu era unul dintre ele. Încercase, îşi aminti ea. Se străduise din răsputeri. Când mama ei plecase, el făcuse toate eforturile să umple acel gol, să-i ofere fiicei sale linişte, echilibru, fericire, certitudinea că era iubită.

În privinţa asta reuşise, dar în bucătărie? Tigăi arse, pui nefăcut, fripturi uscate, legume lipite – sau legume gătite până se transformau în terci.

Ea învăţase. Şi ceea ce începuse prin a fi o necesitate se transformase într-un fel

de dragoste. Şi poate şi puţin o modalitate de compensare, gândi ea acum, deschizând uşa frigiderului să scoată ouă, lapte, unt.

El făcuse atâtea pentru ea, însemnase atâtea pentru ea. Să gătească o masă însemna că putea şi ea

să-i dea ceva înapoi. Dumnezeu ştia că-i lăudase până la ceruri eforturile pe care le făcuse la început.

Voia să-i gătească micul dejun de Crăciun aşa cum făcea de la vârsta de doisprezece ani.

Când tocmai

terminase de făcut cafeaua, de scurs baconul pe hârtie absorbantă, de aranjat măsuța rotundă din sufragerie, îi auzi pașii și răsunătorul „Ho, ho, ho!“

În fiecare an, își zise ea zâmbind. Puteai conta pe el așa cum

puteai conta pe soare că va răsări.

— Crăciun fericit, fetiţa mea mică şi frumoasă.

— Crăciun fericit, tatăl meu mare şi frumos.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute şi se pierdu în îmbrăţişarea lui de

urs.

Nimeni, gândi ea, exagerând puţin, nimeni nu oferea îmbrăţişări aşa de minunate ca Willy B. McTavish.

El o sărută pe creştet.

— Văd că a venit Moşu' şi a umplut şosetele.

— Am văzut şi eu. E un mare hoţ. Ia nişte cafea. Avem suc de portocale, fructe de pădure proaspete, bacon, şi se încălzeşte şi plita pentru clătite.

— Nimeni nu găteşte precum fetiţa mea.

— Nimeni nu mănâncă precum tăticul

meu.

El îşi trase o palmă peste burdihan.

— Da, e mult spaţiu de umplut.

— Aşa e, Willy B Dar, ştii, când un bărbat are o prietenă, trebuie să aibă grijă de siluetă.

Urechile i se făcură rozalii.

— Ei, na, şi tu acuma, Avery.

Cu multă dragoste, ea îi sfredeli jucăuş abdomenul cu degetele, după care îşi reluă un aer serios.

— Mă bucur pentru tine, tati. Pentru amândoi, că vă aveţi unul pe celălalt. Ştii că

şi Tommy s-ar bucura
că Justine te are pe tine
şi tu o ai pe ea.

— Suntem doar…

— Nu contează. Ceea
ce contează este că vă
aveţi unul pe celălalt.
Bea-ţi cafeaua.

— Da, doamnă. Sorbi
o înghiţitură. Nu e
niciodată aşa de bună

când o fac eu.

— Ai un handicap major când vine vorba de bucătărie, tată. E un blestem.

— Chiar că mi-a fost dor de tine. Îmi place să te văd aici, fetiţă. Întotdeauna ai fost o bucătăreasă înnăscută. Şi acum o să ai *două*

restaurante.

— Şi o cârciumă.

— Eşti o întreagă dinastie.

Râse în timp ce turna atentă cu polonicul aluat pe plita fierbinte.

— Una mică, dar sunt foarte bucuroasă. Acum însă am nevoie de puţin timp ca să

termin cu planurile.

— Şi Justine e foarte încântată că tu eşti cea care se va muta acolo. Ţine mult la tine.

— La fel cum ţin şi eu la ea, la ei toţi. Nu-i aşa că a fost minunat la Clare aseară? Fericită ca o dimineaţă de Crăciun, întoarse clătitele. Să văd

pe toată lumea acolo, să
văd cum se poartă copiii
cu Beckett, cu ei toți. To
zgomotul acela și toată
drăgălășenia și...
sentimentul de familie.
Se uită la tatăl ei și
zâmbetul îi deveni
melancolic. Îți doreai o
familie mare.

— Chiar aici, în

bucătărie, am cea mai bună familie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat.

— Şi eu. Dar voiam să spun că ştiu că îţi doreai mulţi copii şi că ai fi fost un tată minunat pentru o familie mare – exact aşa cum ai fost minunat

avându-mă doar pe mine.

— Dar *tu* ce vrei, fetiţo?

— Păi, se pare că vreau două restaurante.

Willy B. îşi drese glasul.

— Şi pe Owen.

Ea răsturnă clătitele pe un platou şi se uită

peste umăr. După cum bănuise, uriaşul ei se înroşise.

— Se pare că îl vreau şi pe el. Eşti de acord?

— E un băiat bun – un bărbat bun. Întotdeauna ţi-a plăcut de el.

— Tată, aveam cinci ani. Nu ştiam ce

înseamnă să-mi placă de cineva.

— N-aş fi atât de sigur. Doar că... să-mi spui dacă nu se poartă cu tine cum se cuvine.

— Şi o să-l zdrobeşti ca pe un vierme.

Făcând o mutră înspăimântătoare, Willy B. îşi flexă bicepşii

impresionanți.

— Dacă va trebui.

— O să țin minte. Se întoarse cu platoul de clătite fierbinți. Hai să mâncăm ca să putem merge să ne-aruncăm pe cadouri.

În mintea lui Avery, Crăciunul nu ar fi fost

posibil fără o mulţime de oameni în bucătărie. Întotdeauna îi fusese recunoscătoare lui Justine că le punea la dispoziţie ei şi tatălui ei casa şi bucătăria mare din interior. Iar anul acesta, punându-i la socoteală în plus şi pe Clare şi pe copii, pe

părinţii lui Clare şi pe
Hope, o mulţime de
oameni roiau peste tot.

Şi copiii, îşi zise ea.
Băieţii lui Clare, cele
două nepoate ale lui
Carolee. Punându-i la
pachet şi pe cei doi câini
ai lui Justine, pe D. A. al
lui Ryder şi pe cei doi
căţeluşi, obţineai ceea ce

pentru Avery era întruchiparea unui Crăciun perfect.

Îi plăcea foarte mult să petreacă acele ore singură cu tatăl ei, dar asta – zgomotul, copiii agitaţi, căţeii încântaţi, mirosul fripturii din cuptor, sosurile care sfârâiau pe foc,

plăcintele care se răceau – toate atingeau o coardă sensibilă din sufletul ei.

Voia asta, întotdeauna îşi dorise asta, pentru ea însăşi. Pentru ea.

Se opri din pregătitul mujdeiului de usturoi suficient cât să ia

paharul de vin pe care i-l oferea Owen.

— Pari fericită.

— Dacă nu eşti fericit de Crăciun, atunci când?

Curios, se uită în bolul de lângă ea.

— Miroase bine.

— În plus, va avea şi un gust foarte bun când

se va afla în pălăriile ciupercilor, la cuptor.

— Ciuperci umplute, ha? Poate poți să mai faci niște de-astea și pentru săptămâna viitoare.

Ea mai sorbi o înghițitură de vin, puse paharul jos și reluă pisatul usturoiului.

— Aş putea.

— Dar nişte chifteluţe mici din alea din care faci uneori?

— Chifteluţe de cocktail.

— Da, alea.

— E posibil.

— Am bătut-o pe mama la cap pentru friptură, deşi aş tăia-o

felii pentru sendvişuri, poate să luăm şi nişte platouri cu brânzeturi şi legume ca lumea. Şi…

— Nu lua platouri. Doar ce vrei să pui pe ele. O să-ţi arăt eu cum să le aranjezi.

Sperase că ea va spune asta.

— Bine. Dacă-mi faci

o listă cu ce-ţi trebuie pentru celelalte chestii, iau eu totul.

D.A. apăru de nicăieri şi se sui delicat pe piciorul ei ca să-i atragă atenţia. Avery se uită la patruped la fel de solemn cum o privea şi el.

— Nu vrei să faci

asta, îl asigură.

Auzi un râs puternic – al lui Harry? – răsunând din sufrageria de la parter.

– Sunt numărul unu! Numărul unu, fraierilor!

– Wii. Owen clătină din cap, prefăcându-se mâhnit. Ne face să dăm

tot ce e mai bun sau mai rău din noi.

— Ce joacă?

— Atunci când am trecut eu pe-acolo, boxau.

— Pot să mă lupt şi eu cu copilul. Pot să-l înving. Se uită înspre locul unde Clare aranja într-o tavă felii de

cartofi ca să-i bage la cuptor. O să-ţi pun întâiul născut la podea. O să fie knockout. Nu-i voi arăta niciun fel de milă.

— Vezi că e foarte şiret, şi s-a şi antrenat mult.

Avery îşi flexă bicepşii la fel de mândră

ca şi tatăl ei de dimineaţă.

— Mici, dar puternici.

— Loveşte sub centură, mârâi Ryder intrând în bucătărie. Să ştii că fiu-tău o să se facă boxer, dar unul care loveşte sub centură, îi spuse lui Clare.

— Te-a bătut?

— În trei runde, dar trişează.

Ryder deschise frigiderul să-şi ia o bere şi se încruntă.

— Ce-i chestia asta incredibil de aspectuoasă?

— Trufe.

Hope se întinse de

după el şi scoase o salată
de crudităţi.

— Ce fel? Mi se pare
foarte mare.

— E un desert, un
tort cu două feluri de
trufe de ciocolată.
Poftim, poţi să duci asta
jos.

Se uită la ea la fel de
neîncrezător cum se

uitase şi la trufe.

— Copiii nu vor morcovi şi ţelină şi rahaturi dintr-astea. Vor chipsuri – iar godacului mezin îi place salsa. Cu cât mai iute cu-atât mai bine.

— O să mănânce morcovi şi ţelină şi rahaturi dintr-astea, îl

informă Clare. Iar Murphy nu va primi salsa iute şi taco înainte de cină.

— Şi nici tu. Justine nici nu se uită la el în timp ce-şi verifica friptura din cuptor. Owen, ia mănuşile astea şi scoate tava. E grea. Clare, cuptorul e la

dispoziţia ta.

— Cât de curând crezi c-o să mâncăm nişte mâncare adevărată? vru Ryder să ştie.

— Cam peste o oră jumate.

— Suntem bărbaţi. Nişte bărbaţi care boxează, schiază, se

luptă cu extratereştrii, joacă fotbal, se întrec cu maşinile. Avem nevoie de nişte mâncare adevărată acum.

— Aperitivele vor fi servite în treizeci de minute, strigă Avery.

— Ne regalezi cu nişte bunătăţi de-ale tale?

— Da.

— Bine. Îşi luă tava şi berea şi coborî scările, bombănind: De ce-i spune trufă dacă e o chestie aşa mare?

— O să mă interesez, promise Hope.

— Aşa să faci. Haide, Dumbass. Asta-i tot ce primim.

Puţin cam dezamăgit, câinele îl urmă pe Ryder la parter, de unde se auzi alt strigăt victorios din partea ui Harry.

— Sunt tot numărul unu!

— Bine, cinci minute pauză. Avery îşi scoase şorţul şi-l aruncă într-o

parte. Cineva are nevoie de o bătăiţă.

Îşi roti umerii şi o luă şi ea pe scări.

Veni înapoi peste cinci minute, cu ţipetele victorioase ale lui Harry pe urme.

— M-a bătut de m-a rupt.

Se opri un moment,

trecu în revistă ce se petrecea în bucătărie, auzi râsul din rărunchi al tatălui ei răsunând pe scări şi vocile lui Justine şi Carolee din sufragerie.

Se strecură în camera de zi, uşor confuză din cauza gândurilor care-i trecuseră prin cap de

dimineaţă.

Cadouri deschise împrăştiate sub bradul care strălucea în fereastră. Câinele lui Justine, Cus, tolănit pe spate, cu picioarele în aer, trăgând un pui de somn în faţa focului care trosnea în cămin.

Covorul din camera

de zi a familiei i se mişcă sub picioare ca şi cum avea loc un mic cutremur.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Owen.

Zâmbind, îl cuprinse cu braţele şi îşi puse capul pe pieptul lui.

— Nu. Totul e cum trebuie. Totul este exact

aşa cum trebuie.

capitolul 10

Când se duse la un moment dat după provizii în săptămâna de după Crăciun, Avery cedă şi-şi cumpără propriul ei Wii. Rezistase destul – era în picioare foarte multe ore în fiecare zi; nu avea timp de jocuri. Şi,

oricum, de ce ar fi vrut să se joace singură?

Dar o a doua înfrângere în meciul de revanşă pe care-l jucase cu Harry după masa de Crăciun şi realizarea unui scor atât de redus la bowling încât şi nepoata de patru ani a lui Carolee o umilise

depăşind-o schimbaseră datele problemei.

Voia să înveţe. Voia să se antreneze. Voia să se întoarcă şi să-i învingă pe toţi.

Între timp jongla cu sarcinile de la restaurant cât putea de repede. Făcea pizza, fierbea sosuri, concedia un

comisionar – la dracu' –, refăcea tot programul ca să acopere turele lui până găsea un înlocuitor.

Când putea, o ajuta pe Hope să rezolve unele chestiuni de detaliu la han şi – mare sacrificiu – îşi petrecu o noapte în camera

Westley & Buttercup ca
să raporteze cum i s-a
părut.

Îşi rezervă timp
pentru proiectele şi
planurile privind
localul cel nou, se duse
personal acolo să-şi facă
măsurători, schiţă câteva
idei de bază ca să i le
poată transmite lui

Beckett.

Aproape că nu se mai văzu cu Owen. Acum atenţia fraţilor se concentra mai degrabă asupra clădirii de alături decât asupra hanului, iar ea chiar nu avea nicio scuză – şi nici timp – să-şi bage nasul acolo.

Încă.

În fiecare noapte, înainte de a se băga în pat, se mai uita o dată pe fereastră la clădirea de vizavi şi-şi imagina localul MacT's – îşi imagina ceva ce era al ei. Şi apoi şoptea „noapte bună“ în direcţia hanului.

O dată sau de două ori i se păru că vede o siluetă de femeie lângă balustradă.

Aşteptându-l pe Billy.

Se minună de atâta devotament. Din câte credea ea, cei mai mulţi oameni nu pot rezista într-o relaţie în condiţii

normale, pe când acolo avea de-a face cu cineva care rezista chiar dincolo de limita posibilului.

Poate că într-o zi acea credinţă avea să fie răsplătită, fie şi numai cu nişte răspunsuri.

Şi în fiecare dimineaţă se uita într-

acolo din nou, la ceea ce avea să fie al ei şi la ce putea fi făcut.

Cu toate că şi-ar fi dorit şi asta, nu văzu niciodată silueta conturată la lumina zilei.

Între aceste două puncte, ultima privire la culcare şi prima privire

dimineaţă, săptămâna Crăciunului trecu de parcă ar fi fost un vis.

La ora patru în ajunul Anului Nou, închise restaurantul, se repezi în apartamentul ei şi fugi înapoi la maşină cu o oală de chifteluţe pe care le

făcuse cu o seară înainte.

Fugi din nou sus.

Până la ora cinci făcuse duş, îşi aranjase părul, faţa, se îmbrăcase şi-şi făcuse şi gentuţa de călătorie.

Un alt proces decât cel de săptămâna trecută, cugetă ea,

văzând că acum purta lenjerie sexy şi împachetase nişte boxeri minusculi şi un maiou decoltat în care să „doarmă“.

O are cum avea să fie să se culce cu Owen?

OK, decise ea în timp ce trăgea fermoarul genţii, nu trebuia să-şi

îngăduie să se gândească la asta, să se lase dusă de valul speculațiilor. Mai bine să lase lucrurile să evolueze, să fie surprinsă.

Apucă geanta trimițându-i un mesaj lui Hope în timp ce ieşea.

Mă îndrept spre tine ca să-mi verifici garderoba.

Se aruncă în maşină, îşi scutură părul de un roşu strălucitor şi trase aer în piept. Răspunsul lui Hope veni înainte să învârtă cheia în contact.

Sunt la dispoziţia ta.

Avery conduse până la han şi sări din maşină când Hope deschidea uşa de la recepţie.

— Tocmai îmi organizam biroul.

— Deja ţi-ai organizat biroul.

— Voiam să fac nişte

schimbări. Şi dacă tot eram acolo am verificat rezervările – mai sunt două în martie.

— Bravo vouă! Bine, acum fii sinceră.

Îşi scoase paltonul şi-l aruncă pe scaunul înalt din faţa focului, după care se învârti pe călcâie.

— Mai încet, mai încet, Iuţilă.

— Ai dreptate, zise Avery expirând zgomotos. Mă simt cam aiurea. Am avut o zi groaznică despre care o să-ţi povestesc mai târziu, pe urmă nu m-am putut hotărî cu privire la cercei, iar eu

ştiu întotdeauna ce cercei să-mi pun, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că sunt puţin emoţionată. O să fac sex cu Owen la anul. Adică mâine – în seara asta. După petrecere.

— Cerceii sunt minunaţi, îi spuse Hope, dând din cap

spre firele subțiri de argint de care erau agățate niște picături de citrin. Este o culoare care ți se potrivește de minune și se asortează și cu rochia. Acum întoarce-te, încet. Când Avery se supuse, etalându-și rochia scurtă, confortabilă, de

culoarea aramei strălucitoare, Hope proclamă: îmi place foarte mult, îmi plac pantofii şi modul subtil în care reflectă strălucirea metalică a rochiei.

— Să ştii că am cumpărat mai mulţi pantofi de când te-ai

mutat aici decât în cei cinci ani dinainte.

— Vezi ce bine îți face prezența mea? Ce ai sub rochie?

— Loțiunea de corp cu rodii Marguerite and Percy şi sutienul decoltat şi bikiniul galben citron pe care m-ai convins să le cumpăr.

— Toate nişte alegeri excepţionale.

— Plus… Bătând din gene, Avery arătă înspre piept. Sutienul e push-up, deci lasă impresia că am mai mult decât am de fapt.

— Ceea ce orice femeie are dreptul să facă şi orice bărbat

apreciază. Dar… Gânditoare, Hope dădu roată în jurul ei. Mai ai nevoie de ceva.

— Da?

— Şi am exact ce-ţi trebuie. Brăţara pe care mi-a dat-o sora mea de Crăciun.

— Nu pot purta cadoul tău.

— Sigur că poți. Soră-mea te place. E c brățară superbă cu o mulțime de mărgeluțe de bronz, aramă şi aur mat. Mă duc sus să ți-o aduc.

— Tu de ce nu te îmbraci?

— Clare şi Becket vin să mă ia abia la opt,

am timp destul. Ia-ți un suc dacă vrei – și sunt și niște brioșe. Încerc rețete.

Avery hotărî că nu era cea mai bună idee să bage niște cofeină în ea, așa că optă pentru un ginger ale. Era oricum destul de tensionată.

În sensul bun. Îi

plăcea să meargă la petreceri reuşite, iar cu talentul de organizator al lui Owen avea să iasă precis ceva extraordinar. Ştia că mâncarea avea să fie cum trebuie, căci ea o pregătise în cea mai mare parte.

Şi arăta bine. Hope i-ar fi spus dacă nu ar fi

fost totul perfect.

Avea să fie frumos. Mulţi prieteni, mâncare, băutură, muzică, bârfe. Şi la sfârşit avea să întâmpine noul an cu această nouă… legătură cu Owen.

— Dacă nu merge, bine, asta e, nu se supără nimeni, corect?

murmură ea şi trase un gât bun de ginger ale în timp ce se plimba prin hol.

Încă nu fuseseră aduse ghivecele cu flori, dar totul sclipea şi strălucea.

Hope avea să se asigure că totul va continua să sclipească şi

să strălucească. Aerul mirosea a parfum T&O, Pixie Dust, subtil şi dulce.

Intră în sala de mese, de unde studie clădirea de vizavi. În câteva luni, se gândi, intenţiona să-şi deschidă localul cel nou. Spera că era pregătită.

Spera că era pregătită pentru pasul pe care urma să-l facă în acea seară.

— A fost primul meu prieten.

Mirosul de caprifoi trecu peste ea ca o briză de vară.

Inima îi sări din piept, parţial din cauza

emoției, parțial din cauza surprizei.

— Nu știam că vii și la parter, dar probabil că poți merge unde vrei. E frumos aici, cu toate decorațiunile astea pe pereți. De fapt, mă gândeam să mai fac niște economii și să cumpăr…

O natură moartă cu floarea-soarelui se strâmbă uşor pe perete şi apoi se îndreptă la loc.

— Ha. Da, aia. Uau ce truc tare. Oricum… La Mulţi Ani, adăugă ea când o auzi pe Hope – presupuse că era Hope – coborând scările.

Se duse în holul de la intrare.

— Nu ştiam că vecina ta – înţelegi tu – mai coboară pe la parter.

— Da, din când în când. Ce, a făcut-o şi acum?

— Da. A fost prima mea întâlnire singură cu

ea. Tu cum te descurci cu asta?

— E în regulă. Calmă şi purtându-se perfect normal, Hope o luă spre bucătărie. Azi-noapte am rămas în Elizabeth & Darcy.

— Serios? Şi nu ţi-a fost puţină… În loc de cuvinte, Avery scutură

puternic din umeri.

— Nu chiar. Dacă eu nu pot dormi acolo, nu ne putem aştepta ca alţii să plătească pentru a dormi acolo. Şi nu a fost nicio problemă. Deschizând frigiderul, scoase o sticlă de apă. E o cameră frumoasă şi confortabilă.

— Şi asta e tot? Niciun fel de activitate de partea cealaltă?

— Ei bine, în timp ce eram în pat şi lucram la laptop, cam la miezul nopţii, veiozele de pe noptiere s-au stins.

— Drace! Nu te-am auzit ţipând.

— Nu am ţipat. M-

am cam speriat, nu pot să mint, dar s-au aprins din nou când am apăsat pe întrerupător. Le-a stins din nou câteva secunde mai târziu. În cele din urmă am înţeles ce voia. Să sting luminile şi să mă culc.

— Şi ce-ai făcut?

— Mi-am închis

laptopul.

Hope râse şi luă o înghiţitură lungă de apă.

— Eram oricum pe jumătate adormită deasupra lui. Şi odată ce-am rezolvat asta s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

— Mai ciudat decât

atât?

— Am auzit uşa de partea cealaltă a holului deschizându-se şi închizându-se la loc. Mi s-a părut un fel de semnal din partea ei. Voia să-mi spună că va sta acolo ca eu să pot avea intimitate. Am apreciat gestul. Poftim,

încearcă asta, zise Hope prinzând brăţara în jurul încheieturii lui Avery. Ar trebui să aflăm cine e Billy.

Luminile pâlpâiră, se stinseră şi se aprinseră la loc, pe urmă părând să strălucească puţin mai tare.

— Aha, cred că-i

place ideea.

— Pur şi simplu nu am avut timp. După ce trecem cu bine de deschidere şi intru într-un fel de rutină, pot să fac nişte cercetări. Chiar vreau să le fac.

— O să-i spun şi eu lui Owen. Amândoi o să reuşiţi să găsiţi ceva.

Frumoasă. Avery îşi flutură încheietura. Mulţumesc. Ar trebui să plec. I-am spus că încerc să fiu acolo în jur de cinci jumătate ca să-l ajut cu pregătirile şi aranjamentele.

— Eşti o iubită de nădejde.

— Nu încă, se hlizi

Avery. S-ar putea însă să fiu la anul. Când Hope o conduse înapoi prin recepţie, ezită un moment: Eşti sigură că nu te deranjează să rămâi aici singură?

— În mod evident, nu sunt singură. Hope aruncă o privire spre luminile ce străluceau

în spatele lor. Şi nu mă deranjează deloc, o asigură ea.

— Oricând vrei să rămân…

— Da, vrei să te scalzi în lux.

— E şi ăsta un motiv, dar pe bune, Hope. Oricând.

— Ştiu.

— Du-te, o îndemnă Hope ţinându-i paltonul. Comportă-te ca o iubită extraordinară.

— O să încerc.

Owen parcurse lista cu pregătiri pentru petrecere şi tăie partea cu muzica. O rezolvase.

La fel şi focul, cumpărăturile, curăţenia. Se ocupase de zona de jocuri pentru cei care erau interesaţi de asta şi pusese şi câteva radiatoare pentru exterior pe verandă pentru cei care doreau să iasă.

Acum tot ce mai avea

de făcut era să vadă de mâncare, să pregătească barul, să aranjeze platourile, să scoată pungile cu gheaţă pe care le vârâse în congelator şi să le pună în frapiere pentru bere şi pentru răcoritoare şi… şi… şi altele.

La ce naiba se

gândise?

O, da, îşi aminti. Avery. Se gândise la Avery.

Acum însă trebuia să gătească – şi să amestece şi să taie şi să felieze şi să aranjeze.

Era mai bine să se apuce de treabă.

Însufleţindu-se,

adună proviziile, ustensilele de bucătărie, bolurile, tăvile. Chiar când se întoarse la lista cu felurile de pregătit auzi deschizându-se uşa de la intrare. O auzi pe Avery strigând un salut vesel şi zâmbi. Cavaleria venise să-l salveze, îşi zise el

ieşindu-i în întâmpinare.

— Dumnezeule, Avery, dă-mi mie aia. Apucă oala imensă de inox pe care o adusese. E mai grea decât tine.

— Chifteluţele mele sunt foarte cunoscute, aşa că am făcut din belşug. Mai am de luat

doar geanta din maşină.

— O iau eu. Scoate-ţi paltonul, sugeră el punând oala pe aragaz. Ia-ţi un pahar de vin.

— Bine. Geanta e pe bancheta din spate.

— Mă întorc imediat.

— Arată bine aici, strigă ea.

Pe de altă parte, aşa

arăta întotdeauna. Curat şi ordonat, desigur, dar cu un stil deschis, confortabil. Culori liniştitoare. Ea le-ar mai fi însufleţit cu câteva tonuri, dar lui i se potriveau.

Şi îi adora bucătăria. Poate că el nu gătea prea mult, dar asta nu-l

împiedicase să construiască un spaţiu atractiv şi eficient pentru asta.

Dulapuri închise la culoare şi pereţi verde praz – pe care ea i-ar fi vopsit mai degrabă într-un verde mai intens, ca să adauge energie.

Ferestrele generoase

şi uşile duble, înalte care dădeau pe verandă aveau tocuri din lemn cafeniu. Faianţa era gri – nefinisată, naturală – şi aparatura electrocasnică, de un alb strălucitor.

Citi listele pe care le avea afişate acolo în timp ce-şi scotea

paltonul şi râse în sinea ei. Poate că ideea cu petrecerea fusese spontană, dar cu siguranţă planificările erau oricum, numai spontane nu.

Ştiind bine că nu trebuia să-şi arunce paltonul şi fularul pe unul din scaunele de

bucătărie, le duse în atelier şi le agăţă într-un cuier lângă jacheta lui de lucru. Observă că încăperea era mai curată chiar decât propriul ei dormitor.

Se întoarse, deschise debaraua pentru mături şi desprinse un şorţ dintr-un cârlig. Cu

şorţul pe braţ, aprinse focul sub oala pe care o adusese şi-l dădu mic de tot.

— Ţi-am pus geanta sus, aşa că dacă ai nevoie de…

Când ea se întoarse din faţa aragazului, cuvintele – şi, se gândi el, cel puţin jumătate

din IQ – îl părăsir
brusc.

— Ce? Imediat,
Avery se uită în jos la
rochie. Nu am vărsat
ceva pe mine, nu?

— A, nu. E doar...
Arăţi... Arăţi... îngăimă
el. Faţa i se luminează de
un zâmbet încântat.

— Asta e de bine?

— E… Poate chiar mai bine de jumătate din IQ, îşi zise nervos. Da. O, da.

— E o rochie nouă. Hope m-a ajutat să-mi completez garderoba şi să-mi subţiez contul din bancă.

— Merită. Ţi-am uitat picioarele.

— Ce?

— Nu că le ai, dar că sunt… aşa.

— Cred că tocmai m-ai făcut să am cel mai bun an, acum, la final. Se apropie de el; chiar şi pe tocuri, tot trebui să se ridice puţin ca să-şi lipească gura de a lui. Mulţumesc.

— Cu mare plăcere.

El mirosea minunat. Avea un gust minunat. Arăta minunat. În timp ce în mintea ei se forma o idee, rămase unde se afla şi-şi uni mâinile pe după capul lui.

— Ai făcut o listă fantastică, Owen.

— Listă? Aaa, lista

Da, au apărut o grămadă de lucruri imprevizibile în ultimele zile. Nu am reuşit să fac tot ce-mi propusesem.

— Totuşi sunt destule chestii. M-am gândit la ceva. Avem vreo două ore, poate puţin mai mult, înainte

să apară invitaţii. Şi suntem şi foarte tensionaţi, amândoi. Pentru că ne-am hotărât să aşteptăm până după petrecere, indiferent când se va termina, ca să păşim cu dreptul în Anul Nou, ca să spunem aşa.

Braţele lui îi

cuprinseră leneş talia.

— Aş putea să pun indicatoare afară cu „Petrecerea s-a anulat“.

— Ar fi prea de tot. În plus, jumătate dintre ei o să încerce oricum să dărâme uşa. Dar dacă am profita de timpul pe care îl avem acum? Am putea să mergem sus

şi… să părăsim cu dreptul Anul Vechi. Astfel, la petrecere nu vom mai fi deloc tensionaţi.

— E un gând foarte îmbietor. Nu vreau să ne grăbim, însă – nu vreau să te grăbesc. Să ne grăbim.

— Cred că putem să

facem totul într-un ritm acceptabil. Chiar ai putea pune asta pe lista ta.

El zâmbi şi apoi îşi apropie capul de al ei.

— Avery.

O sărută uşor, ca o alunecare în infinit, tandră şi pe urmă din ce în ce mai însufleţită.

Un ritm mai mult
decât acceptabil, gândi
ea, însufleţind la rândul
ei sărutul.

Uşa din spate se
deschise brusc. Intră
Dumbass, cu un aer
victorios, urmat de
Ryder.

— Ţi-am adus şunca.
Dar dacă voi aveţi de

gând să vă tăvăliţi pe podea, pot s-o las, să-mi iau o bere şi să mă car.

— Iisuse, Ry.

— Scuze. Dar îr ciuda zâmbetului nepăsător, se vedea că-i părea rău. Am primit ordine de la mama. Să trec pe la ea, să iau şunca, să o aduc aici –

unde îşi închipuia că tu o să fii ocupat să recuperezi timpul pierdut, nu că-ţi faci de cap cu Scufiţa Sexy. Adică tu, frumoaso, i se adresă el lui Avery.

— Adică eu, aprobă ea, întorcându-i zâmbetul.

— Ordinele

includeau faptul că eu trebuie să tai şunca aia uriaşă dacă ai nevoie de ajutor. Adică, mă gândeam că eşti foarte ocupat să faci ce n-ai apucat să faci încă, adăugă el, trecând pe lângă ei să se ducă după bere. În ceea ce priveşte activitatea de acum, e

clar că nu ai nevoie de ajutorul meu. Scoase capacul sticlei la desfăcătorul montat pe perete şi o studie cu atenţie pe Avery. Cu siguranţă eşti Scufiţa Sexy. Dacă vrei s-o mozoleşti, prietene, măcar du-o sus.

— Ei, rahat, fu

singurul lucru ce se auzi dinspre fratele său.

— Cred că a trecut momentul. Avery îl bătu pe braţ pe Owen şi pe urmă îşi puse şorţul.

— Scuze, repetă Ryder. Am primit ordine.

— Probabil că e mai bine aşa. E o listă lungă,

adăugă Avery când Owen îi aruncă o privire. Şi acum mai avem încă o pereche de mâini pe care să contăm, fiindcă, având în vedere circumstanţele, Ryder o să contribuie şi el. Şi-ncă din plin.

— Alte ordine. Bine,

fie. Puse berea jos şi se
întinse spre Avery.
Miroşi bine. A fructe
exotice şi… a caprifoi.

— A rodii. Caprifoi?
Îşi mirosi şi ea braţul.
Cred că a transferat ceva
din parfumul ei. O are
cum poate face asta?
Elizabeth. Am trecut c
clipă pe la Hope înainte

de a veni aici, şi Elizabeth a coborât să mă salute, sau poate să-mi ureze An Nou Fericit.

— Ai văzut-o? întrebă Owen.

— Nu, ceea ce e ceva extrem de supărător sau, poate, o uşurare. Nu ştiu exact ce. Luă c

lingură de lemn, ridică capacul de pe chiftele şi le amestecă puţin. Am simţit parfumul, pe urmă când vorbeam cu Hope despre cum tu şi ea ar trebui să faceţi cercetări în legătură cu acest Billy pe care-l aşteaptă, a făcut să pâlpâie luminile de

câteva ori şi pe urmă a ridicat voltajul, intensificându-le.

Amândouă am interpretat asta ca pe o dorinţă serioasă din partea ei să-l găsiţi pe Billy.

— Nicio problemă. O să-l caut pe Google pe Billy, prietenul Moarte

Elizabeth, şi văd ce găsesc.

— Sunt sigură că tu şi Hope o să aflaţi ceva. Avery ridică din sprâncene din cauza frunţii încruntate a lui Ryder. Ce?

— Cum se descurcă hangiţa cu situaţia asta?

— Pe Hope nu c

sperii prea uşor. Sau poate chiar deloc. Nu m-ar deranja să-mi dai acum paharul ăla de vin, îi spuse Owen.

— Eu am văzut-o speriată, murmură Ryder.

— În ziua în care Owen a văzut-o pe Elizabeth în oglindă? Aş

spune că pentru un moment Hope a rămas total perplexă. Perplexă, repetă ea plăcându-i cum sună.

Ryder se gândi la prima oară când o văzuse pe Hope Beaumont, când maică-sa o adusese pe potenţiala hangiţă la

etajul unde lucra el. Cum se făcuse albă ca varul şi se holbase la el cu nişte ochi sticloşi ca şi cum el ar fi fost fantoma.

Dar ridică din umeri.

— Ei, nu contează.

— A petrecut noaptea în E&D, a avut o scurtă întâlnire cu ea

şi practic, căci este genul
practic, a adormit pur şi
simplu. Asta e Hope.
OK, mă ocup eu de
spanac şi de sosul cu
anghinare, ciupercile
umplute… şi de porc în
aluat? Pe bune?

— Multora le place,
se apără Owen.

— Da, aşa e. Tu ar

trebui să te ocupi de bar, iar tu, Ry, taie şunca în felii.

La auzul cuvântului „şuncă“, D.A. începu să dea din coadă.

— Oare de ce nu a făcut asta când a auzit cuvintele „spanac“ sau „ciuperci“? se întrebă Avery.

— Singura legumă pe care o mănâncă sunt cartofii prăjiţi, îi spuse Ryder. E foarte mofturos la mâncare.

Avery pufni şi se apucă de treabă.

Probabil că era mai bine aşa. Lui Owen îi răsunară în urechi cuvintele lui Avery în

timp ce aşeza paharele şi sticlele şi turna gheaţă în frapiere. În niciun caz nu ar fi terminat totul dacă ar fi… părăsit cu dreptul Anul Vechi. Era mult mai bine să se ţină de plan, mai ales că nu avea loc de întors, dat fiind că Ryder felia şunca cu DA. la

picioarele lui, care îl privea cu adoraţie şi speranţă.

Până ce termină el cu barul şi cu frapierele, ea îi pregătise legumele spălate, un tocător, un cuţit de curăţat şi unul de tăiat zarzavaturi.

— Cureţi, feliezi, tai în bucăţele, îi ordonă ea.

Ai tot ce trebuie, aşa că o să mai adaug o salată cu paste la meniul tău. Carbohidraţii sunt buni, de vreme ce se va bea. Inclusiv eu voi bea.

Ridică paharul ca să demonstreze asta.

Căldura de la plită îi înroşise obrajii, iar albastrul ochilor îi

sclipea de amuzament.

Îi trecu prin cap că o mai văzuse de multe ori aşa, chiar acolo, în bucătăria lui, dându-i o mână de ajutor la vreo petrecere, râzând cu unul sau cu ambii fraţi ai săi.

Dar nu o văzuse *chiar* aşa, ca pe femeia pe care

o dorea. Ca pe o femeie care la rândul ei îl dorea.

Oare acel unic sărut, neplanificat, impulsiv, chiar schimbase direcţia relaţiei dintre ei? Sau fusese mereu ceva acolo, aşteptând acel element declanşator?

Îi văzu privirea

schimbându-i-se, scânteia de amuzament transformându-se în înţelegere când se apropie de ea, o trase aproape de el şi îi dădu un sărut. Lung, moale şi dulce.

— Nu trebuie să vă luaţi o cameră, spuse Ryder în timp ce se

spăla pe mâini în chiuvetă. Aveţi una la dispoziţie sus.

— Şi asta se întâmplă să fie tot camera mea. Tu nu trebuie să te duci să-ţi iei partenera?

— Nu, sunt burlac. Ţi-am spus că nu aş putea suporta chicotelile.

— Ai anulat o întâlnire cu cineva tocmai de Revelion? întrebă Avery.

— Da, am încercat să salvez nişte vieţi. Dacă n-aş fi strangulat-o eu înainte ca noaptea să se termine, ar fi făcut-o altcineva. M-am gândit că dacă îmi caut altă

tipă, invitând-o la petrecerea de Revelion aş sugera că mă interesează o relaţie serioasă cu ea. Nu am chef de relaţii serioase acum, aşa că am venit singur, ca un burlac.

Avery mai luă un cuţit.

— Feliază şi taie

cubulețe, îi spuse lui Ry. Şi să nu cumva să te prefaci că nu ştii.

Se duse înapoi la plită, dar îi trimise lui Owen acea privire strălucitoare peste umăr.

Niciodată nu-şi dorise atât de mult ca o petrecere să se termine chiar înainte de a

începe.

Cu toate acestea, a fost o petrecere reuşită. O mulţime de oameni, o mulţime de mâncăruri, grupuri şi grupuleţe împrăştiate peste tot prin casă şi afară, pe verandă.

La un moment dat,

cineva dădu muzica mai tare ca să se danseze.

Owen se amestecă printre invitaţi, verifică frapierele, tăvile, platourile, umplu ce mai era de umplut, făcu un joc rapid cu nişte prieteni în camera dedicată acestui scop. Şi îşi sărută mama când o

găsi clătind un platou gol în bucătărie.

— Nu e nevoie să faci asta.

— Dacă nu o fac eu, atunci o s-o faci tu, şi e petrecerea ta. Şi-ncă una reuşită.

Îi luă platoul din mâini şi îl puse jos.

— Dacă e aşa de

reuşită, de ce nu dansezi cu mine?

— Bine. Justine îşi flutură genele şi-şi înfoie părul cu degetele. Aşteptam să fiu invitată.

O scoase din bucătărie.

Imaginea celor doi dansând o făcu pe Avery să zâmbească. Îi

plăcea foarte tare cum arătau împreună, cum se mişcau împreună. La jumătatea dansului îi întrerupse Ryder, care îi luă locul fratelui său.

— Ţi-a furat fata, îi spuse Avery lui Owen când acesta i se alătură.

— Nu-i nimic. Am una de rezervă.

Îi luă paharul din mână şi-l puse jos înainte să o tragă pe ringul de dans printre ceilalţi dansatori.

— Te mişti bine.

— Am mai dansat şi altă dată, îi aminti el.

— Mereu te-ai mişcat bine pe ringul de dans.

— Am câteva mişcări

pe care încă nu le-am încercat cu tine.

— Chiar aşa?

El o trase mai aproape.

— Mai târziu. Cele două cuvinte scurte trimiseră un fior ca o rachetă prin toate celulele corpului ei.

— Mai târziu. E

aproape miezul nopții.

— Slavă Domnului!

Ea râse și-și scutură părul dându-l pe spate.

— Mai deschizi niște șampanie?

— Da, imediat. Vreau să te sărut la miezul nopții, așa că stai pe-aproape.

— Poți să contezi pe

asta.

Avery reumplu platourile şi holurile în timp ce el desfăcea alte sticle. Din anul cel vechi mai rămaseră doar câteva minute. Oamenii se bulucirăcu toţii în salon, aşa că nivelul zgomotului crescu.

Îi luă mâinile când

începu numărătoarea inversă – zece, nouă, opt. Ea se întoarse spre el, se ridică – şapte, şase, cinci. Braţele lui o cuprinseră – patru, trei, doi.

— La mulţi ani, Avery.

Buzele lui le întâlniră pe ale ei când începură

strigătele şi uralele şi Anul Nou îşi intră îr drepturi.

Când Avery se ridică, Hope se strecură în bucătărie. Voia să mai deschidă o sticlă sau două, gândi ea, ca să evite chinul de a vedea toată treaba aia cu perechile sărutându-se

de Anul Nou.

Învârti un dop în timp ce petrecăreţii de afară strigau numărătoarea inversă.

Şi intră Ryder.

Ea se opri. El se opri.

— Voiam să mai deschid o sticlă, începu ea.

— Da, văd.

Strigătele de „La mulţi ani!” izbucniră afară şi se revărsară şi înăuntru peste ei.

— Ei bine, spuse ea. La mulţi ani!

— Da. La mulţi ani Ridică din sprâncene când ea făcu un gest înspre el ca şi cum ar fi vrut să-i întindă mâna.

Serios? Din nou strângerea de mână cea puternică? Scutură din cap şi se apropie de ea. Hai s-o facem ca lumea.

Îi puse mâinile pe şolduri şi-şi arcui din nou sprâncenele aşteptând.

— Sigur.

Ridicând uşor din

umeri, îşi puse mâinile pe umerii lui.

Ca şi cum ar fi fost ceva perfect normal, pentru fiecare dintre ei, îşi atinseră buzele. Degetele ei se încleştară pe umerii lui, braţul lui îi înconjură talia. Ceva trecu prin ei, ca o lumină, prin simpla lor

atingere, lăsând-o complet fără respiraţie.

Ryder se smulse de lângă ea şi se dădu înapoi – şi Hope făcu acelaşi lucru. Un moment extrem de lung, pur şi simplu rămaseră uitându-se unul la celălalt.

— OK, spuse el.

— Da, OK.

El dădu din cap şi ieşi cu paşi mari din bucătărie.

Ea îşi recăpătă cu greu respiraţia şi apucă sticla cu o mână care nu era pe atât de neclintită pe cât ar fi vrut.

Şi aceea, îşi zise, fusese o modalitate

foarte stupidă de a-şi începe Noul An.

capitolul 11

Owen reuşi să-şi poftească afară ultimii petrecăreţi abia pe la trei dimineaţa, când închise uşa şi se întoarse spre Avery.

— N-a leşinat niciunul pe undeva, nu? Asta a fost ultimul dintre ultimii?

Făcându-i semn să aştepte, ea se uită pe fereastră şi urmări cu privirea ultimele lumini de la farurile maşinilor care se îndepărtau pe alee.

— Şi astfel spunem noapte bună ultimului şofer desemnat de ceilalţi să-i ducă acasă.

Cred că suntem singuri. Mda, adăugă ea dându-se înapoi de lângă fereastră. Indiciul că o petrecere a fost reuşită este faptul că oamenii nu mai vor să plece. Pe de altă parte, acelaşi indiciu este şi dezavantajul unei petreceri reuşite.

— Atunci putem spune fără teama de a greşi că a fost o petrecere reuşită. Planificată şi executată în ceva mai mult de o săptămână.

— Să nu-ţi închipui că această unică dată te transformă în Domnul Spontaneitate, dar bravo

ţie!

— Tu ai făcut cea mai mare parte din mâncare.

— E adevărat. Îşi întinse braţul şi se bătu singură pe spate. Deci, vrei să bem nişte cafea – mai e ceva cafea proaspătă rămasă – şi să facem analiza postpetrecere?

— Da. La micul dejun.

— Aşa mă gândeam şi eu, replică ea cu un zâmbet.

El întinse mâna, o apucă pe a ei şi colindară întreaga casă împreună stingând luminile.

— Nu mi se pare

deloc ciudat să facem asta, rosti el hotărât.

— Nu încă.

Mână în mână, urcară scările.

— Oricum, eu deja te-am văzut goală.

— Goală la cinci ani nu mi se pare că ar conta.

— De fapt, aveai cam

treisprezece ani. Da, chiar treisprezece.

Ea se opri la uşa dormitorului.

— Şi mai exact cum de m-ai văzut goală la treisprezece ani?

— Îţi aminteşti vara aceea când am închiriat cu toţii o casă în Pennsylvania pentru

câteva săptămâni? În Laurel Highlands, pe lac?

— Da.

În vara de după ce maică-sa îi părăsise. Şi-o amintea foarte bine.

— Te-ai furişat afară din casă de câteva ori să faci baie goală la miezul nopţii.

— Eu… da. Mă spionai?

— Nu e vina mea că s-a întâmplat să fiu la fereastră privind stelele prin micul meu telescop când ai apărut tu prefăcându-te că erai Doamna Lacului.

— Telescop?

— Da. Le ceream lui

Ry şi Beck un dolar pe
minut ca să-l folosească
şi ei. Asta da, amintire
plăcută. Îmi aduc
aminte că am făcut astfel
vreo douăzeci şi opt de
dolari.

— Le cereai taxă la
fiecare minut ca să mă
puteţi spiona cu toţii.

— „Spiona” e un

cuvânt prea tare. Hai să spunem că te observam.

— De mic erai întreprinzător.

— Da, mă duce capul la afaceri. Pe deasupra, era plăcut. Lumina lunii, apa. Aveai părul lung pe atunci, îşi trecu mâna prin părul ei. Ce culoare e asta?

— Alertă Roşie, şi nu schimba subiectul.

— Era o chestie romantică, deşi nu-mi dădeam seama de asta la momentul respectiv. Atunci era ceva de genul: Uau, o fată dezbrăcată! Ştii cum gândesc adolescenţii.

Mintea o purtă

înapoi la acel interludiu fierbinte şi grăbit de pe lac.

— În săptămâna aceea mi-ai cumpărat îngheţată. De vreo două ori.

— Poate că aveam cumva un sentiment de vină şi simţeam că meriţi o parte din

profitul meu.

— Şi eu care credeam că-ţi place de mine.

— Chiar îmi plăcea. Te-am văzut goală. Chiar voiam să te invit la un film.

— Nu pot să cred. Pe bune?

— Pe urmă tu ai început să vorbeşti

despre Jason Wexel – îl
mai ţii minte? — şi cum
voiaţi să ieşiţi la o pizza
după vacanţă. M-am
abţinut.

Îşi amintea că-i
plăcuse într-o doară de
Jason Wexel, deşi în
momentul acela nu-şi
mai amintea prea bine
faţa lui.

— Chiar m-am dus la pizza cu Jason şi cu vreo cincisprezece alţi copii. Era ziua cuiva. Nici nu-mi mai amintesc a cui. Vorbeam intenţionat despre asta ca despre o întâlnire, fiindcă aşa fac adolescentele.

— Am ratat ocazia.

— Până acum.

— Până acum.

Îi luă fața în palme și-și puse buzele pe buzele ei.

Ușor și încet, nu impulsiv sau grăbit așa cum ar fi fost altă dată un sărut între ei. Relaxată, ea se lăsă absorbită cu totul în

sărutul acela fără emoţii, fără îndoieli. Când mâinile lui îi coborâtă încet peste umeri, peste partea exterioară a sânilor, inima începu să-i bată din ce în ce mai repede şi mai puternic.

Ca într-un dans, se rotiră în jurul patului.

Ea zâmbi cu gura

lipită de gura lui.

— O să te coste douăzeci şi opt de dolari.

Avery simţi râsul care-l traversă în timp ce îi cobora fermoarul de la spate.

— Va merita fiecare bănuţ.

— Mai bine să te

asiguri, spuse ea. În clipa următoare se scutură, lăsându-şi rochia să cadă la picioare.

Ieşi din ea, o luă de pe jos şi o aruncă pe un scaun.

El nici măcar nu observă rochia alunecând de pe braţul

scaunului pe podea.

— Cred că tocmai mi s-a oprit inima.

Se uita la ea ca şi cum nu o mai văzuse niciodată. Apoi privirea i se ridică din nou spre ochii ei şi atunci se produse acel declic, acea conexiune, acea recunoaştere înainte să o

tragă din nou înspre el.

Senzaţia caldă a mâinilor lui pe pielea ei caldă îi accentuă fiorii. Îşi ridică şi ea mâinile şi îi descheie cămaşa în timp ce buzele li se uneau.

Acolo era Owen cel înalt şi chipeş. Acolo erau bătăile inimii lui

din ce în ce mai puternice sub palmele ei. Owen al ei, căci într-un fel sau altul întotdeauna fusese Owen al ei, cu inima bătându-i lângă mâinile ei.

Acolo începea Noul An.

El se aplecă deasupra

patului cu ea cu tot, cu Avery – cu Avery cea cu forme curbate, compacte. Cu păr strălucitor, cu ochi strălucitori, cu pielea moale, albă ca lumina lunii. Senzații neștiute îl inundară – mirosul ei, fâșâitul cearșafurilor sub trupurile lor. Totul la ea

era atât de familiar şi totuşi neaşteptat de frumos.

Îşi încleştă degetele în degetele ei şi-şi apăsă faţa pe sânii ei. Moi, parfumaţi, netezi.

Avery gemu uşor şi se arcui spre el ca o aprobare şi o invitaţie. Buzele lui trecură peste

pielea fierbinte de sub marginea de dantelă, apoi limba i se strecură dedesubt şi degetele ei se agăţară de ale lui.

Se poziţionă deasupra ei, şi din nou ea se ridică să-i vină în întâmpinare în timp ce el o săruta, în timp ce se umplea de gustul ei,

până ce degetele ei deveniră moi în degetele lui.

Îi dădu drumul la mâini ca să-i mângâie corpul, ca să treacă peste piele şi peste mătase şi dantelă, vrăjit de surprizele pe care i le oferea fiecare nouă descoperire.

Cu buzele lipite de gâtul ei, îi deschise dintr-o mişcare copcile sutienului şi, încleştându-şi iarăşi degetele într-ale ei, îşi coborî buzele spre pieptul alb şi ferm.

Complet. Ar fi trebuit să ştie că mişcările lui vor fi

complete, că se va ocupa cu buzele şi cu mâinile de fiecare părticică a trupului ei. O relaxă complet cu acea atenţie foarte concentrată, cu acea răbdare fără sfârşit care-i era atât de caracteristică.

Sângele începu să-i fiarbă în vene, făcându-i

pulsul să o ia razna total, în timp ce el o mângâia şi o sugea făcând-o să geamă de plăcere. Respiraţia ei întretăiată se transformă în gâfâieli scurte; se lăsă în voia lui, se abandonă lui până când nu mai rămase nicio barieră, nicio reţinere.

Doar Owen.

Îl umplea, îl învelea ca într-un cocon cu ceea ce era, cu ceea ce oferea. Fără margini, gândi el, energia ei, acea reacţie năvalnică, acea dorinţă fără preget. Totul la ea era atât de proaspăt, atât de nou şi deopotrivă atât de familiar.

Avery îşi ţinu respiraţia şi apoi gemu când o pătrunse, când el, la rândul lui, o umplu.

Din nou i se păru că i se oprise inima – un moment uluitor care îl zgudui. O ţinu sub el, uitându-se la ea într-un fel de mirare.

Ea se ridică, îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui, picioarele în jurul mijlocului lui. Capul îi căzu pe spate şi capul lui căzu pe umărul ei.

Mişcările încete şi uşoare se terminaseră. Se mişca acum iute ca fulgerul, unduitoare ca

un şarpe, conducându-l dincolo de momentul acela de mirare într-unul de plăcere şi dorinţă, într-un nesaţ fără seamăn.

Lăsă la o parte orice raţiune, fără să-i pese de nimic, agăţându-se de el cu disperare, gata să ia la fel de feroce cum era

dispusă şi să dea. În momentul acela de extaz se contopi cu el în timp ce senzaţiile o cutremurară şi, în cele din urmă, trecură peste ea lăsând-o sleită de puteri.

Căzură practic unul peste altul, cu membrele în toate părţile,

încercând amândoi să-şi recapete suflarea.

— De ce, reuşi el să îngaime, după care se concentră iar asupra respiraţiei.

— De ce, ce?

Cu ochii închişi, Owen ridică un deget ca un semn că mai trebuia să aştepte un minut.

— De ce, repetă el, nu am mai făcut asta până acum?

— La dracu', bună întrebare. Amândoi suntem destul de pricepuți.

— Slavă Domnului.

Râzând şuierat, îl plesni pe fund.

— Ştiam că aşa va fi.

Tu eşti omul cel mai preocupat de detalii din lume. Şi-ţi mulţumesc din suflet că n-ai ratat niciunul.

— Cu plăcere, şi eu mulţumesc. Apropo, ai o floare tatuată pe fund.

— Nu e o simplă floare. Este un scaiete – un simbol scoţian

tradiţional. Am vrut să arăt că sunt mândră de originea mea. Şi e pe fund deoarece m-am gândit că acesta va fi singurul loc unde tata n-o să-l vadă, ca să mă ia la ceartă.

— Bine gândit. Îmi place.

Scoţând un zgomot

de satisfacţie, închise ochii.

— Ar trebui să fiu obosită frântă.

— Şi nu eşti? Asta înseamnă că nu mi-am terminat treaba.

— Oho, ba ţi-ai terminat-o! Am vrut să spun că se face ora patru curând, după o zi foarte

obositoare. Ar trebui să fiu istovită. Şi cu toate astea mă simt bine, relaxată şi somnoroasă.

El îşi schimbă poziţia să o ia în braţe şi să tragă plapuma peste ei.

— Mâine nu muncim.

— Nu muncim. Aproape nas lângă nas

cu el, Avery zâmbi. Să mai zicem o dată Slavă Domnului!

— De ce nu tragem un pui de somn, să zicem, şi pe urmă să vedem dacă prima oară am ratat vreun detaliu?

— Trebuie să te citez: bine gândit.

Îşi apropie trupul şi

mai tare de al lui şi deschise ochii pentru un moment să-l privească.

— La mulţi ani!

— La mulţi ani!

Închizând din nou ochii, se lăsă purtată de somn. Ultimul gând care-i trecu prin minte fu că prietenul ei era

acum iubitul ei. Şi că era fericită.

Owen recunoscu tăcerea, liniştea aceea ca şi cum toată lumea era parcă învelită în vată. Putea însemna un singur lucru.

Deschise ochii, clipi de câteva ori să vadă

mai bine şi aruncă o privire spre zăpada care cădea necontenit afară, dincolo de fereastră. „Trebuie să m-apuc să deszăpezesc, gândi el – dar mai târziu.“ Se întoarse pe partea cealaltă intenţionând să o trezească pe Avery într-un mod cât mai

romantic posibil, dar găsi patul gol.

Unde dracu' era?

Se puse cu greu pe picioare şi-şi vârî capul pe uşa deschisă de la baie. Îi văzu periuţa de dinţi pe marginea chiuvetei şi îşi zise, în timp ce se îndrepta spre şifonier, că trebuia să-şi

pună o pereche de pantaloni de flanel.

Simți miros de cafea – și, mamă, Doamne, bacon – în timp ce cobora scările.

Lângă televizorul din bucătărie fusese trasă banda de alergat, iar afară, în fața ușilor, se așternuse un covor gros

de zăpadă. Avery era lângă blatul din bucătăria lui, tăind nişte ardei.

Purta un şorţ alb peste un halat albastru în carouri, avea părul strâns la spate şi picioarele goale. Îşi aminti cum arătase cu o noapte înainte, în rochia

aceea sexy, apoi mai târziu, în lenjeria aceea chiar şi mai sexy. Dar îşi dădu seama că aşa şi-o imagina cel mai adesea – cu un şort, în bucătărie.

— Ce avem la micul dejun?

Ea ridică privirea şi îi zâmbi.

— Te-ai trezit.

— Aproape. Dar tu de ce?

— Pentru că e aproape unsprezece, ninge şi eu pur şi simplu mor de foame.

— Unsprezece?

Se încruntă la ceasul de la plită.

— Nici nu mai ştiu

când am dormit ultima
oară până la o oră aşa
târzie. Da' cred că nu-i
nimic.

Arătă cu mâna înspre
zăpada de afară.

— Nu mergem la
şcoală astăzi.

— Uraaa!

Se apropie de ea, o
întoarse cu faţa înspre el

şi o trase aproape ca să o sărute.

— ’Neaţa.

— ’Neaţa. Se lipi de el un moment. Este atât de linişte! În oraş, chiar şi atunci când e linişte tot se aude ceva. Dar aici, cu zăpada asta, e ca şi cum lumea înconjurătoare pur şi

simplu a dispărut.

El o întoarse din nou astfel încât să fie amândoi cu faţa spre uşile de sticlă.

— Uită-te.

Prin zăpadă, pe o culme ce se zărea în spatele copacilor încărcaţi cu zăpadă, trei căprioare treceau tăcute

ca niște fantome.

— Vai, ce frumoase sunt! Cred că tu vezi căprioare tot timpul.

— Da, de multe ori.

— Băieților o să le placă nespus când se vor muta cu toții în casa cea nouă. Țin minte cum tu și frații tăi alergați de nebuni prin

pădure când eraţi mici.

— Ehei, ce vremuri… Aplecându-se, îi sărută creştetul capului. Dar nu-s rele nici astea de acum. Ce faci aici?

— Au rămas o groază de chestii de la petrecere. Vom numi acest fel de mâncare

omletă la botul calului, adică pe marginea chiuvetei.

— Sună minunat. Dar nu era nevoie să te-apuci de asta.

— Mâncare, bucătărie… îşi întinse mâinile. O iau razna dacă nu gătesc. Ai cele mai minunate ustensile,

şi ştiu că tu nu le foloseşti aproape niciodată.

— Dar sunt aici dacă vreau să le folosesc.

— Este foarte adevărat. Aş putea arunca o grămadă dintr-astea într-o oală – oamenii nu mănâncă niciodată toate legumele

ce se curăţă şi se taie pentru o petrecere. Nu are rost să le aruncăm. Pot să fac o supă.

— O zi în care afară ninge şi supa fierbe pe plită? O are asta însemna că ea plănuia să mai stea? se întrebă el. Continuă cu glas tare: Cine ar putea avea ceva

de obiectat? Se duse să-şi toarne nişte cafea. Curând o să trebuiască să ies la dat zăpada.

— N-ai de ales, deşi e păcat. Îmi place sentimentul ăsta că suntem înzăpeziţi, cuibărindu-ne la căldurică. Dar un bărbat care urmează să dea

zăpada are nevoie de un mic dejun bărbătesc.

În timp ce ea gătea, Owen puse farfuriile la loc, bucurându-se de tihna dimineţii liniştite.

— Deci, dacă e să ne apucăm de comentarii postpetrecere… începu ea. Ce-ai înţeles despre Jim şi Karyn?

— Am înţeles că Jim
e în Pittsburgh, iar
Karyn nu a vrut să vină
fără el.

— Nu ai vorbit cu
cine trebuia. Avery
împături omletele. Jim e
în Pittsburgh la mama
lui deoarece Karyn l-a
dat afară din casă.

— Cum? De ce?

— A aflat că Jim s-a încurcat cu mama celui mai bun prieten al fiului lor cel mare.

— Jim? Ei, na, nu se poate.

— Ba se prea poate, şi chiar durează de aproape doi ani, conform surselor mele. Împături omletele,

adăugă bacon şi toast şi-i întinse o farfurie lui Owen.

— Dar… păreau atât de uniţi!

— Ei bine… Luându-şi şi ea farfuria, i se alătură la masă. Vine la pizzerie cu copiii, cel mai adesea fără el decât cu el, şi am văzut-o la

Sam's Club chiar înainte de Crăciun, când m-am dus să fac aprovizionarea. Părea stresată, abia mi-a spus câteva cuvinte. La momentul respectiv m-am gândit că e din cauza presiunii pe care o exercitau asupra ei cei trei copii care aşteptau

nerăbdători Crăciunul, dar acum… A găsit chiloţii celeilalte în patul ei.

— Doamne sfinte. Asta nu numai că e o chestie oribilă, de cel mai mare mitocan, dar e şi o mare prostie.

— S-ar putea ca târfa/amanta – care se

despărţise deja de soţul ei – să-i fi lăsat acolo intenţionat. Oricum, aceea a fost picătura care a umplut paharul. L-a dat afară şi deja şi-a luat un avocat.

— Aş spune cu atât mai bine pentru ea, dar nu văd cum ar putea fi mai bine în contextul

ăsta. E greu să înghiți
așa ceva de la unul ca
Jim. Sunt căsătoriți de
cât timp, de zece ani?

— Cam așa ceva, dar
în ultimii doi ani, cel
puțin, s-a apucat de
prostii. Nu are nicio
scuză. Dacă nu ești
fericit, fie încerci să
rezolvi problema, fie

pui capăt relației. În plus, de vreme ce acum e la Pittsburgh cu mămica, mai mult ca sigur nu are gânduri serioase cu târfa.

Minunându-se de logica ei, luă felia de toast pe care ea i-o unsese cu unt.

— De ce spui asta?

— Simplu, dacă ar fi fost serios în legătură cu ea s-ar fi dus la târfă acasă. Acum şi-a distrus familia, şi-a distrus căsnicia, reputaţia, ca să nu mai vorbim cât de tare şi-a rănit propriii copilaşi. Toate astea pentru o străină. Sper că o să ia şi pielea de pe el.

Nu ai niciun comentariu? întrebă ea după un moment de tăcere.

— Mă gândeam că nu ştii niciodată ce se petrece între doi oameni sau într-o familie, dar, da, din ce îmi spui tu, mi se pare că luatul pieii de pe el e o soluţie

potrivită. N-am nimic cu Jim. Tocmai m-a sunat acum câteva săptămâni să se intereseze de renovarea băii lor principale. Trebuia să mă duc acolo să arunc o privire după sărbători.

Avery apucă o felie de bacon.

— Face planuri în legătură cu o baie nouă şi i-o trage târfei în patul nevesti-sii. Nu simte nimic pentru târfă şi nu are niciun fel de respect pentru nevasta sau familia lui.

— Că nu are respect aşa e, sunt de acord. Dar poate tipa aia cu care are

o relaţie nu e o târfă.

— Te rog. Avery luă o îmbucătură de omletă. Era căsătorită încă atunci când s-a combinat cu Jim, şi sursele mele spun că Jim nu e sau nu a fost primul ei cowboy.

— Cum de ştiu oamenii lucruri dintr-

astea? Şi, oricum, cine este?

— N-o cunosc. Se pare că locuieşte în Sharpsburg şi lucrează pentru o companie de asigurări. Are un nume ciudat – şi să nu faci vreo remarcă isteaţă cu privire la numele Avery, adăugă ea. O

cheamă Harmony, nume care nu mi se pare că i se potriveşte absolut deloc.

— Ştiu o Harmony care lucrează pentru agentul nostru de asigurări. Omleta asta e minunată.

— Aha!

— Aha?

— Ai schimbat subiectul şi ai început să te foieşti pe scaun. Cu privirea aţintită asupra lui îi făcu semn cu degetul. Semne sigure de vină şi/sau încercare de a evita subiectul. Ai ieşit cu ea?

— Nu! E căsătorită - sau cel puţin era. Şi

oricum nu este genul meu. Hai să spunem că am avut cu ea nişte discuţii legate de asigurări. Şi că s-ar putea să-mi fi făcut nişte avansuri.

— Târfa.

Mişcându-şi degetul prin aer, Avery mimă că scria scorul pe o tablă de

marcaj.

— Pot să-i sun pe şefii ei.

— Aş spune că primele avansuri au fost făcute când purta încă verighetă.

— Târfa! Cum arată? Spune-mi tot.

— Nu ştiu exact. Blondă.

— Vopsită.

Owen aruncă o privire lungă spre părul ei prins la spate neglijent.

— Sunt nevoit să subliniez că nu ai niciun motiv să disprețuiești pe cineva pentru faptul că și-a schimbat culoarea părului.

— Ai dreptate. Totuşi. E drăguţă?

— Probabil. Nu e genul meu, repetă el. E... ostentativă, poate acesta este cuvântul cel mai bun. Face treabă bună la serviciu, din punctul meu de vedere. Doar asta m-a interesat întotdeauna şi numai

asta mă interesează şi acum. Când a fost ăla dat afară din casă?

— A doua zi după Crăciun. Karyn a aflat cu o săptămână înainte, dar l-a lăsat să mai rămână pentru ca cei mici să mai petreacă un Crăciun în familie. De ce?

— A trebuit să trec pe la agenţie acum câteva zile, să semnez nişte hârtii. Nu părea supărată. Şi, ah, tot au mai fost nişte avansuri.

Ochii ei albaştri strălucitori se întunecară.

— Târfă – târfă lipsită total de conştiinţă. Ajută

la destrămarea unei familii şi acum merge pur şi simplu mai departe căutându-şi următorul fraier. Aşa a făcut şi mama. El nu spuse nimic, doar îşi puse mâna pe a ei. De asta probabil că nu am niciun fel de înţelegere pentru târfe şi pentru

adulterini. Ridicând din
umeri, Avery se ridică
să ducă ambele căni de
cafea înapoi la filtru. În
plus faţă de implozia
cuplului Karyn/Jim,
ştiai că Beth şi Garrett se
căsătoresc?

— Da, le arăta
tuturor inelul azi-
noapte. Amândoi par

fericiţi.

— Chiar sunt – şi Beth mai străluceşte aşa şi fiindcă este gravidă în opt săptămâni.

— Cum? Astade ce mi-a scăpat?

— Pentru că ţi-ai petrecut prea mult timp stând cu bărbaţii care nu au nicio bârfă de

împărtăşit. Sunt foarte fericiţi în legătură cu bebeluşul ce va veni. Sunt împreună de aproape doi ani şi se pare că bebeluşul i-a făcut să se gândească la oficializarea relaţiei. I-am sugerat lui Beth că ar putea face nunta la han.

— La han?

— Clare şi Beckett se căsătoresc primăvara viitoare. Dar s-ar putea să fie un demers în zadar. Vor ceva intim şi rapid. Se gândeau chiar să facă doar cununia civilă, dar asta le-a întristat cumplit pe ambele mame, adăugă

ea întorcându-se cu cafea proaspătă pentru amândoi. Când am lansat propunerea cu hanul, Beth s-a arătat foarte interesată. Nu ştia că asta putea fi o opţiune.

— Nici eu nu ştiam.

— Depinde de voi, băieţi, desigur, dar

Hope este de acord. Eu m-aş putea ocupa de catering fără nicio problemă.
Mountainside se poate ocupa de aranjamentele florale. Se gândesc să-şi invite doar membrii apropiaţi ai familiei şi prietenii cei mai buni. Poate douăzeci şi cinci,

treizeci de oameni. Aveți deja rezervări pentru Valentine's Day, dar pentru weekendul de după nu s-a ocupat nimic până acum.

— Luna viitoare? Trebui să-și înghită forțat gura de cafea. Mi se pare foarte curând.

— După cum am

spus aseară, o semipetrecere spontană nu te face Domnul Spontaneitate.

Linişteşte-te, n-o să trebuiască să faci nimic. Beth vrea să încapă într-o rochie frumoasă înainte să înceapă să i se vadă burtica, aşa că nu vor să aştepte. Deja au

vorbit să-şi petreacă acolo noaptea nunţii, şi asta ar fi bine pentru ei, întrucât pot avea parte de tot tacâmul într-un singur loc.

— Cât cerem ca să închiriem hanul pentru nunţi?

— Tu şi Hope o să vă gândiţi la asta, zâmbi ea.

Eu probabil că le-aş oferi o reducere, fiindcă este primul eveniment acolo şi aşa mai departe. Dacă vă jucaţi cărţile cum trebuie, invitaţii la nuntă vor rezerva toate camerele pentru noaptea de dinainte şi noaptea respectivă.

O afacere bună,

gândi el. Avery adulmeca de la distanţă afacerile bune.

— O să vorbesc mâine cu Hope. Ai c minte brici, Avery.

— Ştiu. Acum, mintea mea se gândeşte că ar trebui să ne terminăm cafeaua. Tu du-te şi deszăpezeşte

aleile în timp ce eu fac ordine pe aici după petrecere. Apoi, ca să mă plăteşti pentru serviciile prestate, poţi să mă duci în pat.

— N-am cum să pierd aşa ceva.

— După mintea mea brici, asta e o situaţie în care niciunul din noi nu

are de pierdut.

Era adevărat că în mod obişnuit îi plăcea să deszăpezească, dar imediat ce-şi termină propria alee – poate că nu cu meticulozitatea obişnuită –, Owen se îndreptă direct spre casa lui Ryder. „Cărările

pentru D.A. sunt deja curăţate“, observă el. „Bine.“

Parcă jeepul şi sări din maşină. Bocănind să-şi scuture cizmele de zăpadă, intră în casă.

— Salut, Ry.

— Sunt aici, jos.

— Sunt plin de zăpadă, omule. Vino tu

încoace.

D.A. urcă rapid scările dând din coadă şi linse zăpada de pe cizmele lui Owen. Ryder îl urmă după câteva minute. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni de trening hărtăniţi la genunchi şi un tricou transpirat.

— Care-i treaba? încercam să fac nişte mişcare, după care voiam să lenevesc până încep meciurile. Vezi că este război cu bulgări şi săniuş la mama.

— Când?

— Ţi-ai uitat telefonul? Oare s-a sfârşit lumea?

— Am telefonul la mine. Îl scoase. Nu am niciun mesaj.

— Poate că tu nu eşti invitat. Pe mine mă iubeşte mai mult.

— Se preface că te iubeşte mai mult ca să nu te-apuci să te smiorcăi ca un bebeluş. Probabil că a sunat

acasă. Oricum, e o idee bună. Îţi iau camioneta. Tu trebuie să termini deszăpezirea. Treci tu şi fă-o la Beck şi pe urmă la mama. Putem schimba maşinile la loc acolo.

— Tu eşti Domnul Deszăpezire.

— Ai vreo femeie

aici?

Oftând din rărunchi, Ryder îşi înfundă mâinile în buzunarele adânci.

— Din păcate, nu.

— Eu am. Aşa că-ţi iau camioneta.

— Ca să te poţi întoarce la Scufiţa Roşie Automată. Ceea ce am

spus cu respect şi afecţiune. Pentru ea.

— O să-ţi iau camioneta şi pe urmă o să mă duc să fac sex, spre deosebire de tine. Tu eşti Domnul Deszăpezire Suplinitor.

— Atunci să nu mă iei să mă freci dacă nu o s-o fac la standardele

tale.

— Doar dacă nu dai rasol. Înşfăcând cheile camionetei lui Ryder de pe măsuţa de lângă uşă, se interesă: La ce oră trebuie să fim la mama?

— Nu ştiu. Nu este o oră fixă. La două sau la trei. Oricând.

— Atunci ne vedem

când ne-ntâlnim.

Când Owen ieşi cu paşi mari, Ryder privi în jos la câinele de la picioarele lui.

— Unul din noi trebuie să facă rost de o femeie. Urăsc de moarte să deszăpezesc cu plugul.

Owen intră în casă în mirosul supei care fierbea încet pe foc şi după ce îşi scoase hainele groase pătrunse într-o bucătărie curată lună. Deşi se gândi că nu avea absolut niciun rost, dat fiind volumul muzicii, o strigă pe Avery trecând din

încăpere în încăpere.

O auzi cântând în duş când ajunse în dormitor. Nu prea avea ureche muzicală, dar recupera prin entuziasm şi coardele vocale folosite la maximum.

Incapabil să reziste, şi cum singurul amănunt

care nu se potrivea era uşa de sticlă de la cabina de duş în locul perdelei, trase brusc uşa spre el şi scoase sunetul acela ascuţit, înfiorător, din filmul *Psycho*.

Ţipătul ei de răspuns fu magnific.

Lipită de peretele cabinei de duş, cu ochii

mari ca niște stele albastre, bâigui cu răsuflarea întretăiată:

— Ce *mama naibii* ai?

Trebui să tragă aer în piept să compenseze pentru cel pe care-l expirase râzând.

— Cred că mi-am rupt o coastă de râs, în rest sunt bine.

— Dumnezeule,
Owen.
— Nu m-am putut
abţine. Trebuia să o fac.
— A, da? Ei bine, la
fel trebuie făcută şi *asta!*
Smulse para de duş şi o
întoarse înspre el
făcându-l ciuciulete din
cap până-n picioare.
Acum avem amândoi

doisprezece ani.

Cu fruntea sus, potrivi din nou duşul la locul lui.

— Cred că aş putea la fel de bine să vin şi eu înăuntru.

— Hmm, fu singurul ei răspuns.

— Un duş fierbinte, o femeie fierbinte după

munca în frig, spuse în
timp ce-şi scotea cămaşa
udă leoarcă.

— Mă gândeam că o
să mai dureze cel puţin
o oră.

— Am făcut schimb
cu Ry. Îşi scoase
cizmele, murmurând:
Supa miroase frumos.

— După ce am

terminat acolo m-am hotărât să profit de duşul tău. Baia ta rivalizează cu cele de la han, şi în ultima vreme am devenit cam răsfăţată. Să nu uit, a sunat mama ta.

— Bătaie cu bulgări şi săniuş mai târziu după-amiază.

— Am spus că o să aduc supa, zise ea aruncându-i o privire întrebătoare.

— Bună idee.

— Clare poate trece pe la mine să-mi aducă cizmele, geaca şi celelalte.

— Da, e bine aşa, spuse el în timp ce-şi

scotea pantalonii mustind de apă.

— Nu a părut surprinsă când am răspuns la telefon.

— Mama are un talent al ei de a şti ceea ce trebuie să ştie. Intră înăuntru şi închise uşa cabinei de duş. Ştii că dacă treci televizorul pe

radio digital, se aude pe acolo. Făcu semn spre boxele din tavan.

— O!

— Ca să nu zici că nu ți-am spus.

Apoi îi zâmbi.

— Ce?

— Mă gândeam doar că atunci când te-am văzut scăldându-te

goală, acum atâţia ani, nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva. Îşi trecu mâna peste trupul ei. Eşti udă şi caldă.

— Şi tu eşti ud, dar rece, constată ea cuprinzându-l în braţe.

— E frig afară, şi am făcut o treabă de bărbat.

Râzând, ea-şi lăsă

capul pe spate.

— Şi aici ai de făcut o treabă de bărbat.

— Atunci aş face bine să mă apuc de ea.

Deasupra lor curgea apă fierbinte şi în jur pluteau vălătuci de abur; o sărută cu pasiune lăsându-şi mâinile să cutreiere în

voie pielea aceea udă şi alunecoasă în timp ce ea-şi înfigea degetele în umerii lui şi se ridica pe vârfuri.

Nu, nu-şi închipuise niciodată aşa ceva, o asemenea emoţie. Niciodată nu-şi imaginase că putea descoperi aşa, în felul

acesta ciudat, o femeie pe care o ştia de o viaţă.

Netedă şi arcuită, fermă şi agilă şi atât de dornică să atingă şi să fie atinsă, să ia şi să fie luată.

Acum mirosea a săpun, un alt amănunt care compunea imaginea cea nouă,

imaginea care urma să-i devină familiară.

Avery se lăsă în voia lui admirându-i jocul muşchilor. Rareori se gândise la puterea lui fizică; de cele mai multe ori se gândea întâi la mintea, la bunătatea lui, la acel fel specific de a fi atât de *Owen*. Dar acum,

trecându-şi mâinile peste el, explorând acele denivelări, acele pătrăţele, îşi aminti că el era în esenţă un bărbat care muncea cu mâinile, cu spatele, cu muşchii la fel de mult ca şi cu mintea.

Iar mâinile acelea, departe de a fi moi şi

netede, stârniră nevoi proaspete, dorinţe noi, pofte şi mai adânci.

O făcu să tremure, să respire repede şi întretăiat, ocupându-se de acele nevoi, exploatând din ce în ce mai mult până ce întregul ei corp păru să se comprime într-un

unic punct ce pulsa dureros.

Apa curgea peste ea dându-i părul pe spate. Ochii ei, acum de un albastru strălucitor, se uitară lung în ochii lui şi apoi se opacizară.

— Eu nu… Noi nu putem, îngăimă ea. Se chinui să-şi recapete

echilibrul, să găsească un punct de sprijin. Eşti prea înalt.

— Eşti tu prea mică, o corectă el. Apucându-i şoldurile, o ridică de la podea şi-o avertiză: Prin urmare, ţine-te bine.

— Owen… Fără vreun cuvânt, o împinse în peretele ud şi o

pătrunse. Oh… Ochii ei se deschiseră larg, intenşi acum, concentraţi asupra lui. El împinse din nou, făcând-o să scoată un ţipăt de plăcere. Niciun moment, privirea ei nu se dezlipi dintr-a lui. Nu-mi da drumul. Nu-mi da drumul!

— Nici tu, mai reuşi el să spună în timp ce ea îi acoperea gura cu sărutări pătimaşe.

Amândoi rezistară.

Mai târziu, ea se aruncă cu faţa în jos, goală, pe patul lui.

— Mă ridic şi mă îmbrac imediat.

— Nu te grăbi, îi

spuse el admirându-i scaietele. Îmi place priveliştea.

— Care-i treaba cu tipii şi cu fascinaţia lor pentru tatuajele fetelor?

— Habar n-am.

— Cred că e factorul Xena. Femeia războinică.

— Nu ai un costum

de piele negru în două piese, nu?

— E la curățătorie. Avery își ridică alene capul pe brațe, gândind cu voce tare: Poate că ar trebui să-mi mai fac un tatuaj.

— Nu. Apoi, studiindu-i fundul în timp ce se îmbrăca, se

mai gândi. Cum ar fi, ce tatuaj? Unde? De ce?

— Nu ştiu, trebuie să mă gândesc la asta. Problema cu localizarea pe fund este că eu nu-l văd aproape niciodată. Dacă tot treci prin procesul respectiv, ar trebui să fii în stare şi să vezi cu uşurinţă

rezultatele. În plus, aproape nimeni altcineva nu-mi vede fundul, aşa că ce rost are? În afară de situaţia în care îl consider un fel de ritual secret de rebeliune adolescentină, cum de fapt a şi fost în primul caz.

— Ar fi o judecată

prea matură.

— Un tatuaj matur.

— Cum spui tu. Avery se răsuci şi se ridică în şezut. Îmi place enorm duşul tău. Îmi placi tu enorm în duşul tău. Oftând lung şi leneş, se întinse după halatul albastru cadrilat. Trebuie să văd ce face

supa.

— Rămâi aici în noaptea asta.

Cu halatul pus doar pe jumătate, se opri clipind nedumerită.

— În noaptea asta? Amândoi mergem mâine la lucru.

— Oricum mergem mâine la lucru. După

bătaia cu bulgări, consumarea supei şi cel mai probabil nişte certuri în legătură cu fotbalul, vino înapoi cu mine. Rămâi aici în noaptea asta.

Îşi strânse halatul în jurul ei şi-l legă cu cordonul. Privi din nou în sus.

— Bine. O să mă duc să văd ce face supa înainte să mă îmbrac.

— OK.

În timp ce cobora scările, se întrebă ce putea face în legătură cu fluturii din stomac. Recunoştea senzaţia; o mai simţise şi altă dată.

Pe când avea cinci

ani.

Să se îndrăgostească de Owen – din nou – era foarte probabil un lucru la fel de prostesc cum fusese şi atunci. Dar Intuiţia McTavish ştia ea ce ştia. Nu era deloc la fel de sigură de Inima McTavish.

capitolul 12

La începutul noului an, înarmată cu un biblioraft gros, Avery mai trecu o dată în revistă ceea ce considera acum, fără putinţă de tăgadă, ca purtând marca McT. Dar de data asta le avea pe Hope şi Clare cu care să se

consulte şi eventual să-i dea sfaturi.

— Barul acolo. Lemr închis la culoare, ceva care să pară foarte serios şi impunător. Mă gândesc să încerc cu vorbe frumoase, laude, rugăminţi fierbinţi şi sex să-l conving pe Owen să-l facă el.

— Cum merge? se
interesă Clare. Partea cu
sexul.

— Uită-te la faţa asta,
spuse Avery
îndreptându-şi ambele
degete mari spre
propriul chip.

— Satisfăcută,
relaxată, fericită. Şi doar
puţin încrezută. Deci mi

s-a răspuns la întrebare.

— Până aici e bine. Lumini acolo, acolo şi acolo, tonuri calde. Şi mă gândesc la o canapea mare de piele – poate maro-închis – în partea aceea, cu o măsuţă de cafea. Nişte scaune înalte, de bar în faţa ferestrei principale,

scaune joase acolo şi acolo. Iar zona de trecere spre restaurant va fi exact acolo.

— O să fie minunat, zise Hope. Dar înainte să vorbim despre eşantioane de culoare şi blaturi trebuie să ne explici de ce nu te lauzi în legătură cu sexul mai

sus menţionat şi nici nu ne oferi detalii acelora dintre noi care nu au parte de aşa ceva.

— S-ar putea să aducă ghinion să vorbesc despre chestia asta şi să vă întristez şi mai tare.

— Te rog! Hope alungă cu un gest

această posibilitate. L-am văzut pe Owen mai devreme şi faţa lui era satisfăcută şi relaxată şi fericită. Nu sunt sigură totuşi dacă era şi încrezut, căci se prea poate să fi mascat atitudinea asta. Te întâlneşti cu el diseară?

— Nu. Mai am doar

o oră, după aia trebuie
să mă duc la pizzerie.
Am de lucru. Iar el este
– de fapt, toți sunt –
extrem de ocupați în
momentul de față. Se
pregătesc pentru marea
deschidere de peste
câteva zile, lucrează la
cealaltă clădire, fac
planuri pentru asta. Am

fost împreună aproape
în fiecare seară de la
Revelion încoace şi m-
am gândit…

— Că ai nevoie de o
pauză? sugeră Clare.

— M-am gândit că eu
– noi – trebuie să luăm o
pauză. Ştiţi şi voi cum
pot fi eu. Întotdeauna
intru într-o chestie de

genul ăsta gândindu-mă că nu e mare lucru, că este distractiv, că e perfect normal. Îți place tipul, ai încredere în tip, eşti atrasă de tip, aşa că te laşi dusă de val. Pe urmă, din cauza felului cum sunt construită, încep să-mi pun întrebări, dacă nu

cumva ar trebui să fie
mai mult, dacă asta e
dragostea – cu D mare?

— Eşti îndrăgostită
de Owen? vru Clare să
ştie.

— Am… Fără a
spune mai multe, îşi
flutură o mână în
dreptul inimii.

— Inima McTavish,

dădu din cap Hope.

— Nu poţi avea încredere în ea. Dar adevărul este că îl iubesc pe Owen dintotdeauna. Îi iubesc pe toţi cei din familia Montgomery. E o chestie pe care o am în măduva oaselor. Aşa că este foarte posibil să fiu

îndrăgostită. Ceea ce-mi dă un fals sentiment de certitudine. Dacă se transformă în acel D mare, s-ar putea să dea totul peste cap.

— De ce porneşti automat de la prezumţia că e imposibil ca şi pentru el să fie dragoste cu D mare?

— Nu ştiu, poate şi asta e ceva ce simt în măduva oaselor. Ridică din umeri şi apoi îi lăsă în jos învinsă. Cred că în parte e vorba despre moştenirea pe care o am de la maică-mea, ceea ce mă deprimă îngrozitor.

— Tu nu eşti deloc ca maică-ta.

— Şi nici nu vreau să
fiu, spuse Avery dând
din cap către Clare. Ea
înşela şi mințea şi
folosea oamenii. Pentru
ea sexul era o chestie
foarte uşoară, cu
siguranță i se părea ceva
absolut normal şi fără
obligații. Prin urmare,
partea din mine care nu

suportă ideea de a ajunge ca ea ia sexul uşor, perfect natural, fără obligaţii, şi insistă să-l transforme în ceva mai mult. Ca un reflex. Sau un antidot. Pe urmă pot să mă răzgândesc fără probleme, căci dragostea cu D mare nu funcţionează aproape

niciodată. E o prostie.

— Nu e, insistă Hope. Aşa eşti tu.

— Dar acum e vorba de cum suntem eu şi Owen. De fiecare dată când m-am implicat într-o relaţie cu un bărbat am ajuns să cer mai mult pentru că, ştiţi voi, am fluturi în

stomac. Apoi fluturii s-au oprit, nu au mai bătut din aripi, şi mi-am dat seama că nu era el alesul. Era un tip foarte drăguţ – majoritatea au fost aşa – dar nu era el alesul, dacă există aşa ceva în realitate.

— Există, o asigură Clare.

— Poate. Acum am fluturi în stomac în ceea ce-l priveşte pe Owen, şi când se vor opri…

— De ce spui asta? Clare clătină din cap. S-ar putea să nu se oprească.

— Dacă e să ne luăm după cum au stat lucrurile până acum,

singura necunoscută e momentul în care o să se întâmple. Nu vreau să transform totul în ceva mai mult ca să trebuiască după aceea să transform la loc în ceva mai puţin. Nu cu Owen. El înseamnă mai mult pentru mine decât furnicăturile din stomac

sau problema cu mama.

— Cred că te subestimezi şi îl subestimezi şi pe el. Dar… Clare se uită la ceas. Nu pot să merg mai departe cu discuţia asta, căci trebuie să ajung acasă. Dar o să mai vorbim, spuse ea ameninţând-o cu

degetul.

— N-am nimic împotrivă. Ar fi bine să încui pe-aici. Pot să merg cu tine la han, Hope, şi să mă mai uit o dată la partea care-mi revine din meniul pentru seara de deschidere înainte să mă apuc de treabă.

— OK.

Ieşiră şi se despărţiră de Clare, care traversă Main Street. Avery merse mai departe cu Hope ca să traverseze St. Paul.

— E îndrăgostită, spuse Avery. O dragoste ca asta te face să priveşti lucrurile

optimist şi te ajută să-i încarci şi pe ceilalţi cu acelaşi optimism.

— Dar de ce n-ai fi optimistă?

— Nu sunt chiar pesimistă – cel puţin nu cred. Mai degrabă sunt prudentă.

— Eu nu sunt îndrăgostită şi nici nu

sunt încărcată de optimism, dar pot să-ţi spun că-mi place foarte mult să vă văd pe tine şi Owen împreună. Descuind uşa de la recepţie, Hope urmă: De asemenea, pot înţelege că ai vrea să iei o scurtă pauză de reflecţie. Sexul poate fi

uşor şi perfect natural, dar poate şi să-ţi înceţoşeze mintea. Prin urmare, limpezeşte-ţi mintea o zi sau două.

— Exact asta e. „Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Hope cea practică“, gândi Avery. E o pauză pentru limpezirea

minții, rosti ea cu voce tare.

— Fac niște ceai în timp ce trecem în revistă meniul.

— Faci ceai la han. Avery se cățără pe un scaun înalt lângă consolă. Și vorbim despre meniul pentru inaugurare. Acum un

an nici măcar nu visam asta. Tu nici măcar nu locuiai în oraş.

— Acum un an credeam că viitorul meu înseamnă Wickham Hotel şi Jonathan.

— Aveai fluturaşi în stomac?

— Nu. Gânditoare, Hope puse ceainicul la

fiert. Dar credeam că-l iubesc. Într-adevăr aveam încredere în el, îl admiram, mă simţeam bine cu el. Aşa că mă gândeam că-l iubesc. El ştia asta. Ştia că aveam încredere în el, îl admiram, aveam sentimente pentru el – şi ştia că eu credeam că

ne putem construi un viitor împreună.

— Păi de ce nu ai fi crezut?

— De ce nu aş fi crezut? recunoscu şi Hope, dar fără să mai aibă acea amărăciune în voce pe care trebuise să şi-o înghită de mult prea multe ori. Făceam

totul împreună, doar că nu locuiam împreună. Îmi spunea că mă iubeşte, vorbea despre viitor cu mine.

— Îmi pare rău, Hope. Tot mai suferi din cauza asta?

— Nu… poate doar puţin, mărturisi ea în timp ce aşeza cănile.

Acum mai degrabă din cauza orgoliului rănit decât de altceva. El m-a folosit, şi asta chiar mă scoate din sărite. Nu cred că a intenţionat s-o facă, nu de la bun început. Dar în acele ultime luni m-a minţit şi m-a folosit, şi în cele din urmă m-a făcut să

mă simt ca o proastă. Asta doare. Să te facă cineva să te simţi ca o proastă.

— El e prostul. Eu nici măcar nu aş vrea să rănesc pe cineva în felul ăsta.

— Nici nu ai putea. Nu ai chestia asta în sânge, Avery.

Spera şi ea că nu, dar din când în când, grijile în legătură cu asta o făceau să nu poată dormi nopţile.

În localul ei închis, liniştit, Avery îşi puse un şorţ şi începu procesul de deschidere. Porni cuptoarele, puse

de cafea. Porni casa de marcat şi verifică nivelul de gheaţă din aparatul corespunzător. Mişcându-se din bucătăria deschisă în cea închisă şi înapoi, îşi reumplu recipientele cu toppinguri, îşi notă să mai comande nişte cutii pentru livrări, desfăcu

ambalajul unui sul de mozzarella.

După ce mută nişte tăvi cu aluat în frigiderul de sub tejghea, calculă că până la prânz trebuia să facă altul. Îşi scoase oalele mari cu sos şi le puse la foc scăzut. Decise că avea mai puţin sos

marinat decât voia, aşa că strânse toate ingredientele necesare.

Se opri brusc atunci când auzi o bătaie în uşă. Iritată, simţi fluturatul de aripi din stomac în clipa în care îl zări pe Owen prin geam. El ridică o cheie şi, când ea dădu din

cap, o folosi pentru a descuia uşa din faţă.

— Pari foarte ocupată.

— Nu chiar. Nu prea mai avem sos marinat.

— Pot să lucrez puţin aici, la tejghea? Este prea mult zgomot la brutărie, iar la han au început să facă tururile

cu ziariştii.

— Sigur. Vrei nişte cafea?

— O să iau imediat. Puse jos servieta şi un tub lung, îşi scoase haina şi căciula de schi de pe cap. Îşi trecu mâna prin păr, apoi înconjură tejgheaua, îi luă faţa în mâini şi o

sărută. Bună!

— Bună.

— Miroase frumos.

— E cel mai bun sos marinat din ţinut.

— Eu vorbeam despre tine, dar nici sosul nu e rău. Vrei şi tu cafea?

— Sunt superocupată până pun totul pe roate.

Dar tu nu trebuia să faci parte din echipa care le prezintă ziariştilor hanul?

— Păi, şi da, şi nu. Se îndepărtă să-şi ia o cană ridicând vocea când ea deschise o conservă uriaşă de roşii decojite. A venit destulă lume. Hope cunoaşte lume la

Washington şi în Philadelphia, aşa că am atras interesul multora, nu doar de la ziarele locale. Ceea ce este bine pentru noi.

— Foarte.

— Mama şi Carolee se ocupă de ei împreună cu Hope, iar noi, restul, facem ce e nevoie când

e nevoie.

— Grozav!

El rămase în picioare urmărind-o cum amestecă şi adaugă ierburi.

— Nu trebuie să măsori?

— Nu, spuse ea simplu.

— M-am uitat la

meniul pe care l-ai conceput pentru localul nou. Cum de ştii să faci atâtea lucruri?

Avery îi aruncă o privire piezişă pe care Hope ar fi calificat-o drept „arogantă“.

— Mă pricep la o mulţime de lucruri.

— Presupun că

trebuie să-ţi testezi creaţiile pe un voluntar.

— Aşa crezi? Şi tu te-ai oferi? se interesă ea aruncându-i o privire scurtă.

— Măcar atât pot face.

— Aşa eşti tu, generos până la prostie. De fapt, nu era chiar o

idee rea, se gândi tânăra femeie. Era acelaşi lucru cu testatul fiecărei camere de la han înainte de a-l deschide. Sunt liberă luni seara.

— Mie îmi convine.

— Ce comanzi?

— Ce vrei tu să faci.

— Nu, mai uită-te o dată la meniul propus,

fă o comandă – salată, aperitiv, antreu. Tot ce vrei. Când lucrurile vor fi pe bune o să am un maestru bucătar şi mai mulţi oameni care să se ocupe de detalii, dar testarea ar trebui să-mi dea câteva repere. În plus, ar trebui să încerc diferite feluri pe diferiţi

oameni ca să fac modificări cât se poate de repede.

— Că veni vorba de modificări. Mai ai mult aici?

— Am terminat.

Dar acum putea face aluatul ca să mai economisească timp după-amiază.

— Vreau să-ți arăt ceva.

— Trebuie să o faci repede, îi spuse în timp ce-şi ştergea mâinile. Ar trebui să-i dau bătaie şi să fac nişte aluat cât mai am timp. Şi nu aveai şi tu ceva de făcut? adăugă în timp ce se apropia de frigider. Hotărând că

voia nişte cafeină, dar rece, scoase o Cola dietetică.

— Asta e parte din ce am de făcut.

Owen deschise tubul, scoase nişte schiţe şi le desfăşură pe blat.

— Aceea e clădirea cu brutăria? Într-adevăr nu am avut ocazia să…

Avery se opri brusc imediat ce apucă să citească numele: Restaurantul şi Crama MacT's. Scrie MacT's!

— Asta-i numele pe care l-ai spus, nu? Poţi să-l schimbi dacă vrei. Poţi să schimbi orice chiar şi pe schiţe. Asta este exemplarul tău.

Beckett e prins toată dimineaţa, dar o să vină să ţi le prezinte şi ţie. Pentru moment, pot eu să-ţi răspund la majoritatea întrebărilor pe care le-ai avea şi să-ţi explic dacă nu înţelegi ceva.

— Schiţele mele.

— Exact.

— Stai puțin.

Începu să se învârtă, țopăind în jurul sufrageriei. Sări, se răsuci, aruncându-şi membrele în toate părțile, amintindu-i de vremea când era majoretă la liceul Boonsboro High. Când se aruncă în mâini, el

tresări şi apoi izbucni în
râs.

— Iisuse Hristoase,
Avery. Tot mai poţi face
asta?

— Aşa se pare.

Scoase un strigăt
victorios şi se aruncă
asupra lui.

El o prinse
clătinându-se un pic în

timp ce ea lovea aerul cu pumnii.

— Speram că o să ai ceva mai mult entuziasm.

— Cum ţi se pare entuziasmul ăsta?

Îşi încleştă braţele în jurul lui, picioarele în jurul lui şi gura de a lui.

— Nu-i rău. Ower

începu să se învârtă. Nu este rău deloc.

— Nici măcar nu le-am văzut. Trebuie să le văd!

Începu să se zbată să scape din strânsoare şi aproape căzu pe schiţe.

— Pot să-ţi explic, începu el, dar ea făcu un gest că nu era

nevoie.

— Crezi că nu sunt în stare să citesc nişte schiţe? Practic am dormit în pat cu cele pentru Vesta. E bine, e bine, mormăi ea. O să vreau să mut frigiderul acesta de aici, aici. Lasă mai mult loc pentru circulat în bucătărie,

plus că o să am nevoie de o masă aici, lângă maşina de spălat vase.

El scoase un creion din servietă.

— Marchează poziţia.

Avery o însemnă şi mai făcu unele mici modificări.

— Deschiderea de aici, asta e bună. Atât

chelnerii, cât şi clienţii pot trece uşor dintr-un spaţiu în altul. Se poate sta la bar, se poate bea ceva cu un prieten. Uite-aşa o să le vină ideea: „Şi apoi, ce zici, ce-ar fi să luăm şi cina?“

— E un bar mare.

Ea dădu din cap hotărâtă.

— Trebuie să pară impunător.

— Tu trebuie să-mi spui exact ce vrei acolo. Lemnul, modelele, stilul, ca să pot face un anumit design pentru tine.

— Tu o să-l construieşti?

— Aşa m-am gândit.

De ce?

— Voiam să te conving prin sex să faci asta.

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să fiu cam ocupat.

Izbucni în râs şi se întoarse să-l cuprindă în braţe. La naiba cu toate pauzele de limpezire a

minții.

— Owen!

— Bine, poate nu chiar atât de ocupat.

Ea îl ținu strâns și închise ochii.

— N-o să vă dezamăgesc.

— Nimeni nu crede c-ai putea să o faci. În niciun caz.

Avery clătină din cap
şi se uită în sus la el. Era
vorba de mai mult decât
o clădire, o afacere. Era
vorba despre Owen şi
despre acei fluturi din
stomac.

— N-o să te
dezamăgesc.

— Bine.

Dând din cap, îşi lipi

din nou fruntea de pieptul lui. Fundaţii vechi, etape noi gândi ea. Cine ştie ce se putea construi?

— Trebuie să-mi fac aluatul.

— Cât faci tu asta eu o să dau nişte telefoane în linişte. O mai strânse o dată în braţe. Cât

despre astea, zise el arătând înspre schițe, o să ia ceva timp. Să fac schimbările, să programez utilajele, să obțin autorizația. Plus că în momentul de față ne concentrăm asupra celeilalte clădiri.

— Nu contează absolut deloc cât va lua

să o facem. Se gândi la
el, la ei, la viaţa lor pe
care o împărţeau deja de
o bună bucată de timp.
Contează cât va dura.

Imediat după ce
deschise localul, Hope
intră grăbită pe uşă.

Avery tocmai punea
nişte felii de ardei gras

pe o pizza mare.

— Salut. Cum merge treaba la Hollywood?

— E bine. Până acum totul a mers ca pe roate. Acum fac niște interviuri și niște filmări cu familia Montgomery. Am zece minute la dispoziție.

— Stai jos.

Avery vârî tava cu pizza în cuptor.

— M-am gândit să trag o fugă până aici şi să-ţi spun în loc să-ţi trimit mesaj. O grămadă de jurnalişti şi alţi invitaţi au întrebat unde pot lua prânzul, aşa că le-am vorbit în termeni foarte elogioşi despre

Vesta.

— Mulţumesc pentru laude. Ce bine că am mai făcut nişte cocă în plus!

— Ideea e că vreo doi s-au gândit să filmeze şi să ia nişte interviuri şi prin împrejurimi. Să înceapă aici. Cu tine.

— Cu mine?

— Şi poate să facă şi nişte fotografii.

— Cu mine? Nu pot face asta. Uită-te la mine. Am sos pe şorţ. Nu m-am spălat pe cap de dimineaţă. Nu am niciun fel de machiaj.

— Sosul se potriveşte, face parte din meseria ta. Părul

arată bine. Acum mai am la dispoziţie nouă minute. Pot să-ţi fac un machiaj în şase. Să-i dăm drumul.

— Dar comenzile – la naiba! Chad, vezi că sunt două pizza mari în cuptor care trebuie livrate. Ocupă-te de ele. Sunt înapoi în cinci

minute.

— Şase, o corectă Hope.

— Şase, strigă Avery în timp ce fugea spre uşă. De ce nu mi-a spus nimeni că e posibil să se întâmple aşa ceva? Nu aş fi fost nemachiată.

— Şase minute, poate mai puţin. Zeii te-au

înzestrat cu o piele minunată. O să-ţi fardez puţin ochii ca să-i pun în evidenţă şi-ţi dau cu puţină pudră ca să mai atenueze strălucirea din cauza transpiraţiei.

— Strălucesc! Disperată, Avery dădu în lături uşa apartamentului ei şi

intră ca o vijelie în baie. Sunt îmbrăcată cu un tricou vechi.

— Lasă că ai şorţul pe deasupra.

Concentrată, Hope deschise rapid sertarul cu instrumentele deşertăciunii.

— Şorţul cu sos pe el.

— Ţi-am spus că

sosul e un lucru bun. E ca un element de recuzită. Stai jos, ordonă ea. E o chestie foarte simplă. Nu e un test de fotogenie pentru un film important. E vorba de câteva secunde la ştirile de seară.

— O, Doamne!

— Linişte. De ce nu

poți să-ți organizezi produsele de machiaj pe categorii? Pentru ochi, buze, obraji?

— Nu mă lua cu chestii dintr-astea când sunt pe punctul de a face o criză de nervi. De ce am folosit culoarea asta ca să-mi fac părul?

— De ce foloseşti

orice culoare ca să-ți faci părul când din start ai o culoare naturală atât de minunată?

— Din cauza obişnuinţei, iniţial. A fost iniţial din cauza obişnuinţei, dar acum s-a transformat într-un fel de dependenţă. Ajută-mă.

— Taci din gură şi închide ochii.

Hope puse fard de ochi de mai multe nuanţe, le uniformiză, trase o linie cu creionul dermatograf, o atenuă.

— Nu ţi-am spus să-ţi cumperi un aparat de ondulat genele?

Temătoare, Avery

deschise un ochi.

— Mi-e frică de ele.

— Treci peste asta. Priveşte aici.

Ridică genele cu un deget şi pe urmă puse mascara.

— De ce tu arăţi întotdeauna atât de pusă la punct? se plânse Avery. De ce eşti atât de

frumoasă? Te urăsc.

— Vezi că pot să-ți fac nişte obraji de clovn.

— Te rog, nu!

— Ai o piele ca de porțelan. Eu te urăsc pe tine. Rapidă şi îndemânatică, Hope dădu nişte blush cu pensula. Şi pentru numele lui Dumnezeu,

cumpără-ţi un ondulator pentru gene. Şi un creion de contur pentru buze. Relaxează-ţi mandibula. Alese un ruj din cele două duzini amestecate cu celelalte lucruri în sertar, mai puse nişte pudră translucidă şi o estompă. Am terminat,

şi chiar în patru minute.

— Pizzele mele!

— Se ocupă Chad. Ia uită-te.

Avery se ridică şi studie rezultatele în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii îi păreau mai mari, mai albaştri, obrajii mai conturaţi, buzele mai

trandafirii.

— Eşti un geniu.

— Da, sunt.

— Dar părul meu…

— Lasă-l. Douăzeci de secunde. Hope îi prinse iute părul cu o clamă şi dădu din cap. Nestudiat, aproape neglijent şi doar un pic sexy.

— Tricoul…

— Este în regulă. Alţi cercei. Treizeci de secunde. Se repezi să deschidă sertarul cu cercei. Cercetă rapid conţinutul cu ochii îngustaţi ca să se concentreze mai bine. Ăştia. Puţină strălucire, puţin balans, şi mai sunt

şi de la magazinul de suveniruri. Reprezintă o simbioză perfectă.

Ea puse unul în timp ce Avery se ocupa de celălalt.

— N-ar trebui să…

— Gata, declară Hope apucând-o de mână. Acum concentrează-te la

altceva. Vrei ca reporterii să menţioneze mâncarea excelentă şi servirea rapidă şi prietenoasă într-o atmosferă veselă, nu-i aşa?

— Aşa e, aşa e. Dumnezeule, ce proastă sunt. Nu contează cum arăt. Sigur contează, dar

trebuie să-mi avertizez angajaţii. Ar trebui să o chem pe Franny.

— Da, n-are cum să strice. Trebuie să plec.

— Mulţumesc pentru tot. Pe bune.

Pe la ora unu era deja prea ocupată ca să-şi facă griji în legătură cu

tricoul, sosul de pe şorţ sau dispariţia rujului de pe buze. Se concentră asupra pizzelor, făcând o şarjă după alta, şi-i mulţumi lui Dumnezeu că exista Franny, care venise imediat şi acum onora comenzile de paste şi salată.

Munci întruna; de

fapt, chiar avu două interviuri în timp ce se afla la blatul de lucru. Şi, în plus, frământă nişte aluat la cerere ca să fie filmată.

Şi chiar se gândi câteva secunde la perspectiva minunată de a avea propriul ei local în Washington.

La trei, după ce se termină toată nebunia, luă prima pauză pe ziua aceea prăbuşindu-se în separeul din spate cu o sticlă de Gatorade în mână.

Făcu un semn vag de salut când intră Clare.

— Cred că mi-am epuizat toate mineralele

din corp. Au venit şi la tine?

Clare ridică paharul cu capac pe care-l luase de la librăria ei.

— Puţin café latte cu o porţie dublă de espresso.

— Asta-mi răspunde la întrebare.

— Cu toate astea, a

fost bine. A fost bine pentru librărie, pentru han, pentru oraş, cred.

— Pun pariu că Hope nu a trebuit să tragă o fugă până la tine să-ţi facă machiajul.

— Nu, dar eu nu lucrez într-o bucătărie încinsă toată ziua.

— Acesta-i un

răspuns bun.

— Reporterița de la *Hagerstown Magazine* vrea să facă şi o continuare. Cu tine, cu mine şi cu Hope.

— Cu noi? Ce fel de articol?

— Despre trei femei, trei prietene. Una care conduce o librărie, una

care conduce un restaurant – în curând două – şi una care conduce un hotel.

— Eu nu vreau să apar purtând un şort pătat.

— Pătat, adică pătat de sos, sau pătat la figurat, că te simţi cu musca pe căciulă pentru

ceva?

— Ghici. Zâmbind îr colţul gurii, Avery îi arătă şorţul. Am avea mai mult timp de reacţie în cazul ăsta, nu? Nu o să mă mai confrunt iar cu situaţia aia gen „patru minute până la întâlnirea cu nemilosul aparat de

filmat“.

— Mult mai mult. Dacă e să fie, o să stabilim noi data şi ora. Va fi o reclamă excelentă pentru toate trei. Însă nu ştiu cum reuşeşte Hope să se descurce atât de bine. A venit cu unul dintre reporteri până la

librărie. Arăta…

— Perfect.

— Perfect. Şi relaxată. De-abia aştept să văd cum vom apărea la ştiri în seara asta şi pe urmă în ziar. Beckett o să ia copiii de la şcoală – sau deja a făcut-o. A spus că au nevoie să petreacă nişte timp singuri, ca

între băieți.

Avery se înmuie.

— Ai dat de o pepită de aur, Clare.

— De un munte întreg. De asemenea mi s-a ordonat să iau niște spaghetti și chifteluțe de la Vesta. Porții ca pentru niște bărbați.

— Putem să te ajutăm

cu chestia asta.

— O să am nevoie de ajutor în mai multe privințe, şi destul de curând. După deschidere nu-mi vor mai rămâne decât două luni până la nuntă. Ştiu că nu facem nimic ieşit din comun, dar…

— Totul trebuie să fie

minunat.

— Începând cu rochiile. A mea, a ta şi a lui Hope.

— Ne luăm o zi liberă. Spune tu când, şi mă ocup eu.

— Cel mai bine îmi convine ziua de joi – cât se poate de repede după deschidere. Trebuie să

verific şi cu Hope. Aş
putea să mut nişte
chestii şi să o fac şi într-
o miercuri dacă e mai
bine aşa.

— Oricum ar fi, nicio
problemă din partea
mea.

— Am vorbit cu
Carol de la
Mountainside despre

flori, în linii mari, totul e aranjat. Mai rămâne mâncarea.

— De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup? O să încropesc ceva şi pe urmă o să poţi să modifici pe alocuri, să schimbi complet, să elimini sau să adaugi ce vrei tu. Pot să-ţi ofer un

punct de pornire.

— Mi-ai luat o mare greutate de pe umeri. Mulţumesc. Aplecându-se în faţă, Clare zâmbi strălucitor şi-i luă mâinile prietenei ei. Mă mărit, Avery.

— Aşa se zvoneşte.

— Totul se petrece atât de repede! Îţi

amintești ziua în care au început să lucreze la han? Ni se părea că va dura o eternitate. Și acum e gata. Eu mă mărit, Beckett termină casa. Mă uit la faianță, și robinete, și lumini.

— Ai emoții?

— Nu, nu am emoții. Sunt puțin copleșită, ici-

colo. Nunta, o casă nouă şi, dacă lucrurile vor merge cum sperăm noi, o să fie şi un bebeluş pe drum în câteva luni.

— Toate ţi se potrivesc de minune.

— Toate mă fac să mă simt minunat. Tu ai emoţii?

— În legătură cu ce?

— Cu tine şi cu Owen.

— Nu. Nu, nu pot spune chiar că am emoţii. Dar poate că da, poate că şi eu sunt puţin copleşită. Acum îmi zic: evident, totul e normal şi perfect. Pe urmă mă gândesc panicată: ce urmează? Îşi propti

bărbia în pumn. Apoi mă întorc la „evident“. Suntem prieteni de când eram copii şi acum ne privim unul pe celălalt într-o cu totul altă lumină. Asta e puţin copleşitor. Dar poate că e de bine. Altfel poate că ar fi prea uşor ca acel „evident“ să se

transforme în „şi ce dacă“?

Înainte să se lase din nou pe spătarul scaunului, Clare îi strânse rapid mâna.

— Tu crezi că eşti nepăsătoare cu restul lumii. Nu ştiu de unde ai scos asta. Te cunosc de mult timp şi

niciodată nu ai fost aşa. Eram destul de apropiate în liceu, dar nu cine ştie ce. Aveam grupuri diferite de prieteni, deşi împărţeam conducerea echipei de majorete.

— Hai, Războinicii!

— Hai, Războinicii

Dar când m-am întors

acasă după ce Clint a
fost ucis, mi-ai stat
alături. Am putut conta
pe tine, Avery. Nu ştiu
ce m-aş fi făcut fără tine.
Nici acum nu ştiu ce m-
aş face.

De data asta Avery o
luă de mână pe Clare.

— Nu va trebui să
afli niciodată.

— Nici tu. Tu nu eşti genul „şi ce dacă”, Avery. Nu în ceea ce priveşte oamenii din jur. Trebuie să mă întorc. În jur de cinci trec să iau porţiile de spaghetti şi chifteluţele pentru bărbaţi.

— Ţi le trimit eu ca să te scutesc de un

drum.

Avery mai stătu singură un moment. Pauza fusese suficientă, îşi zise ea. Şi îşi făcuse destule griji despre ce se putea întâmpla mai târziu în loc să se bucure de ce avea în prezent.

Îşi scoase telefonul şi-

i trimise un mesaj lui Owen.

Termin într-o oră. Vrei să vii la mine să împărţim o sticlă de vin şi o plăcintă mare?

Îşi termină băutura şi-şi roti umerii obosiţi. Apoi zâmbi când primi

mesajul de răspuns de la el.

Termin curând, beau o bere cu Ry la localul tău. Vin să te conduc acasă.

— Da, condu-mă acasă, Owen. Aşa face un iubit bun. Se ridică,

ţopăi încântată şi pe urmă se întoarse la treabă.

capitolul 13

De la gerul pătrunzător al dimineţii când urma să se inaugureze Hanul BoonsBoro până la frigul ce-ţi făcea dinţii să-ţi clănţănească în gură de după-amiază, Avery făcu socoteala că alergase vreo treizeci de

kilometri făcând ture înainte şi înapoi peste Main Street.

Pentru nimic în lume nu ar fi ratat vreun metru din distanţa asta.

Toată ziua, Hope şi Carolee dereticaseră şi lustruiseră hanul până ce fiecare centimetru pătrat ajunsese să

sclipească. De fiecare dată când Avery se repezea într-acolo, apăreau alte flori pe mese, pe poliţele de deasupra căminelor şi chiar pe pervazurile mai late din sufragerie, în curte şi pe terase se aflau multe scaune, pe când în interior focurile

ardeau trosnind vesel în cămine.

La un moment dat, Avery trecu în grabă cu nişte tăvi cu mâncare în timp ce Hope – în blugi şi tricou – semna de primire pentru farfuriile şi paharele închiriate.

— Mă întorc, îi spuse Avery. Cineva din

echipa mea va aduce restul şi pe urmă altele pe măsură ce va mai fi nevoie.

— Ne-am încadrat perfect în timp. Carolee tocmai a plecat acasă să se schimbe.

— O să fac şi eu asta, dar în maximum o oră sunt înapoi.

— Nu e nevoie să te grăbeşti, o linişti Hope, stăpână pe situaţie, ca de obicei. Stăm bine.

— De ce oare mă agit atâta?

Într-un suflet, Avery se repezi afară pe uşă şi traversă strada înapoi.

Peste cincizeci şi cinci de minute, cu

geanta cu lucrurile de care avea nevoie pentru a rămâne peste noapte şi cu o expresie de superioritate pe faţă datorată timpului scurt în care se mobilizase, apăru din nou. Hope se ocupa de sticlele de băutură de la bar. Şi purta o rochie roşie

absolut mortală.

— Te-ai îmbrăcat! Arăți nemaipomenit. Nu e corect. Acum iar te urăsc.

— Mi-am calculat timpul. Nu am vrut să trebuiască să fug sus şi să mă termin de aranjat după ce vine familia Montgomery. Ceea ce se

va întâmpla dintr-un moment în altul.

— Se presupunea că eu voi fi gata prima. M-ai supărat la culme.

— Lasă că o să-ţi treacă. Hope îşi arcui sprâncenele sub bretonul dat cu gel şi făcu un semn din mână. Aş putea să-ţi atrag

atenţia că ai doi pantofi diferiţi.

— Pe care să-i păstrez? Încercând să-şi dea seama, Avery se lăsă pe tocuri şi se ridică pe vârfuri făcând nişte piruete rapide. Nu mă pot hotărî. Plus că nici rochia nu se potriveşte, nu-i aşa? E gri.

— Nu e gri. E argintie. Îmi plac mult paietele strălucitoare de pe corsaj. De unde ai luat pantofii ăia bleu ca safirele? Îi vreau eu.

— I-am cumpărat anul trecut într-un moment de slăbiciune. Nu i-am purtat până azi. Nu am fost sigură

dacă…

— Da, eşti bine. O să-ţi spun eu un motiv de supărare. Porţi la picior un număr întreg mai mic decât mine. Altfel ţi-aş fi luat pantofii ăia chiar dacă ar fi trebuit să mă lupt cu tine pentru asta. La urma urmei, poate ţi-i iau şi aşa.

— Atunci rămân pantofii bleu. Pot să pun chestiile astea, inclusiv perechea respinsă de încălţări negre, undeva la tine?

— Sigur, du-te.

— Cobor imediat să-ţi dau o mână de ajutor.

Îşi scoase ambii pantofi şi alergă pe scări

în picioarele goale. Băgă
geanta şi pantofii pe uşa
camerei lui Hope şi se
încălţă din nou cu cei
negri.

Cum uşa de la
Penthouse era deschisă,
se strecură în aerul
rarefiat de acolo. Erau o
mulţime de flori, peste
tot sub ferestrele din

salonaş, pe policioara din baie, şi chiar şi mai multe în dormitor. Totul lucea şi sclipea.

Nu-şi putea imagina ce simţea familia Montgomery, nu acum când ea era atât de plină de mândrie şi satisfacţie, deşi nu făcuse nimic altceva decât să-i

urmărească evoluţia. Şi mai dăduse câte o mână de ajutor pe ici, pe colo.

Coborî încet trecându-şi uşor mâna pe balustrada de fier.

Voia mai mult, aşa că o luă spre Nick & Nora Avea să rămână acolo peste noapte, gândi ea, cu Owen. În patul acela

frumos, cu miros de flori şi cu străluciri de cristal.

Aveau să facă dragoste acolo, în întunericul sclipitor, fiind primii care să se dorească şi să se iubească în acea cameră. I se părea ceva magic.

Se răsuci la zgomotul

de paşi şi îi zâmbi lui Owen.

— Tocmai mă gândeam la tine, şi iată-te. Şi chipeş pe deasupra.

Atât de chipeş în costumul lui închis la culoare, cu o cravată care se asorta perfect cu rochia ei.

— Mă surprinzi din nou, Avery.

Zâmbetul ei deveni şi mai cald.

— Seara aceasta merită un stil aparte, iar noi suntem cu siguranţă nişte persoane cu mult stil. Mă gândeam la cum trebuie să vă simţiţi tu şi familia ta. Trebuie

să fie o senzaţie extraordinară, de vreme ce eu sunt atât de mulţumită fără să fi făcut nimic.

— Ba da, ai făcut. Ai făcut o mulţime de transporturi, ai hrănit oameni, ai făcut curăţenie. Ne-ai ajutat să o aducem aici pe Hope.

— Ai dreptate. Şi am mai şi reuşit să repar lampadarul acela strălucitor de una singură. Îi aruncă o privire rapidă. Ochii îi sclipeau aproape la fel de strălucitori. O mare chestie, zâmbi ea.

— Aşa cred şi eu. Am ceva pentru tine.

— Pentru mine?

— Ceva ca semn de mulţumire pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat ca să ajungem unde suntem acum, în seara aceasta.

— Un cadou? Cu vocea plină de surprindere, păşi înspre el. N-am făcut nimic

pentru vreun cadou – dacă luăm în considerare chiar şi asamblarea lămpii –, dar îmi place foarte mult să primesc. Aşa că o să-l accept. Dă-l încoace.

El scoase o cutiuţă din buzunar, apoi luă hârtia în care era învelită şi pe care ea o

sfâşiase grăbită, făcând-o cocoloş în timp ce Avery deschidea capacul.

— O! Vai, Doamne, e minunat!

Cheiţa fină de platină atârna pe un lanţ subţire împodobit cu mici diamante.

— Am văzut-o şi m-

am gândit că asta este. E
un cadou simbolic.
Cheia de la Hanul
BoonsBoro. O poţi folosi
oricând.

— E minunat şi
faptul că te-ai gândit la
asta. Mulţumesc.
Mulţumesc, mai spuse o
dată ridicându-se spre el
pentru un sărut. Îmi

place foarte mult. Primele mele diamante.

— Chiar aşa? Sunt destul de pricăjite.

— Niciun diamant nu e pricăjit. Vreau să mi-l pun acum.

— Te ajut eu.

Trecu în spatele ei încercând să desfacă încuietoarea. Ea ridică o

mână către cheiță, admirându-se în oglinda înaltă cu ramă de argint. Apoi atinse tandru mâna lui de pe umărul ei.

Nu-şi găsea cuvintele, nu acum când văzuse reflectată în oglindă imaginea lor împreună.

Fluturii din stomac îşi înteţiră din nou bătăile aripilor când privirea lui o întâlni pe a ei. Apoi ceva nou, o vibraţie înceată şi constantă, se răspândi prin ea, peste tot, până ce o simţi şi în tălpile picioarelor.

— Owen. Indiferent

ce ar fi putut spune dispăru ca prin farmec când văzu umbra din oglindă. Owen, repetă ea.

— Da, văd.

Avery înghiți în sec.

— Ce vezi?

— Pe ea. Pe Elizabeth.

— Eu văd o umbră.

O siluetă.

— Eu o văd pe ea. Zâmbeşte, dar are lacrimi în ochi. Ea... Îmi face semn din mână? Asta – nu, de fapt îmi arată mâna. Mâna stângă. Un inel. Are o pietricică roşie.

— Un rubin?

— Nu cred, pare mai

închis.

— O granată.

— Poate. Da, poate
Un inel de logodnă? În
mintea lui auzi cuvântul
uşor ca o dorinţă
şoptită. „Billy“. Ai auzit
asta?

— Nu. Simt mirosul
caprifoiului, îi văd
silueta, cred. Sau cel

puţin am văzut-o, spuse Avery când umbra se estompă. Ce-ai auzit?

— I-a rostit din nou numele. Billy.

Avery se întoarse.

— Un inel, un inel de logodnă, spui…

— E doar o presupunere.

— Ţi-a arătat inelul,

pe urmă ai auzit-o rostindu-i numele. Pun pariu că e un inel de logodnă. Ea şi Billy urmau să se căsătorească. Trebuie să-l găsim de dragul ei, Owen.

Insistenţa din vocea ei şi din gestul cu care întorcându-se îi prinse

braţele îl uimiră.

— O să fac tot ce pot.

— Atâta amar de timp, murmură Avery. Atâta amar de timp să reziste.

Îşi dădea seama că asta îi dădea speranţă. Speranţa că dragostea putea într-adevăr să fie cea mai importantă.

Suficient de importantă încât să dureze.

— N-am avut destul timp să pun toate lucrurile cap la cap, şi probabil acesta este motivul pentru care nu am ajuns nicăieri. O să fie mai bine după seara asta. Şi trebuie să coborâm. Chestia aia cu

tăiatul panglicii va fi cam în douăzeci de minute.

— I-am spus lui Hope că o să cobor îndată să o ajut şi m-am luat cu altele. Atinse din nou cheiţa cu mâna. Mulţumesc încă o dată.

— Se potriveşte foarte bine cu rochia.

Owen o mângâie pe umăr absent. Dă-i drumul. Cobor şi eu imediat. Voia un moment, doar un moment în care să fie singur, astfel că se îndreptă spre Elizabeth & Darcy.

— Îmi pare rău, murmură el. Am fost

foarte ocupat cu pregătirile pentru seara asta şi cu toate chestiile astea ale… „vieţii“ părea un termen nepotrivit. Diverse. Dar promit că voi continua să-l caut. Poate ar trebui să ştii şi tu că vom avea o mulţime de oameni aici în seara aceasta care se

vor fâțâi de colo, colo și
vor intra și în cameră. E
o petrecere, înțelegi? Și
după aceea mama o să
doarmă aici. E mama
mea, așa că... Am vrut
doar să te anunț. Se
întrerupse și clătină din
cap. Beckett probabil a
făcut-o deja. Deci e o
noapte importantă

pentru familia mea, pentru oraş. Trebuie să plec să mă ocup de ea.

I se păru că simte o atingere pe revere – aşa cum o femeie scutură reverele unui bărbat înainte de a ieşi.

— Ah… mulţumesc.

În drum spre uşă aruncă o privire în

urmă, dar nu văzu nimic. Aşa că începu să coboare scările spre lumini, spre vocile care se auzeau.

După secole întregi de schimbări provocate de război şi de vreme, de paragină, de eforturi şi trudă, vechiul hotel

din piaţă îşi întâmpina din nou oaspeţii. Aceştia făceau turul camerelor care ofereau căldură şi sentimentul că erau bine-veniţi, se strângeau în grupuri lângă şemineurile în care ardea focul şi vorbeau cu vecinii în bucătăria deschisă.

Lumina umplea acum spaţiile prea multă vreme întunecate; vocile dădeau viaţă anilor de tăcere. O aspeţii păşeau peste plăci frumoase de gresie şi lemn lustruit, se tolăneau pe o canapea crem ori sorbeau băuturi sub câte o

arcadă. Cei suficient de curajoşi să înfrunte frigul ieşiră să admire curtea sau să se bucure de priveliştе de pe o terasă elegantă.

Unii percepură mirosul uşor văratic de caprifoi, însă nu-l băgară deloc în seamă. De câteva ori simţiră o

mângâiere pe umăr, dar se întoarseră doar ca să nu găsească pe nimeni acolo. De două ori Owen îşi conduse prietenii prin casă şi găsi uşile dinspre terasa camerei Elizabeth & Darcy deschise. Le închise pur şi simplu în timp ce oaspeţii

comentau în legătură cu patul sau faianța minunată, sau razele de vitraliu pe care le arunca lampadarul.

— Termină, spuse el printre dinți și trecu mai departe.

Mai târziu verifică din nou, mulțumit să le găsească închise.

Probabil era prea ocupată cu petrecerea ca să se joace cu el.

Chiar când se întorcea să plece, intră Franny. Purta pantaloni negri şi o bluză plină de volănaşe în locul obişnuitei combinaţii de blugi şi tricou şi mai adăugase şi un sacou

negru strâns pe corp.

— Salut! Am mai adus nişte tăvi, iar acum îmi fac şi eu turul de onoare.

— Arătaţi bine, Franny.

— Mulţumesc. Am vrut să mă aranjez puţin, de vreme ce tot fac drumuri înainte şi

înapoi. Doamne, Owen… Uitându-se simultan parcă în toate direcţiile, Franny îşi trecu degetele peste scăunelul pentru picioare. Este atât de frumos totul! Pe bune, ştiu cât de mult timp şi câtă muncă a necesitat totul, dar jur că tot mi se

pare un miracol.

— Mulţumesc. Sunt într-adevăr foarte mândri de ce a ieşit.

— Aşa şi trebuie. Am văzut până acum numai încăperile de la etajul acesta şi deja mă tulbură faptul că nu ştiu care-mi place mai mult.

Auzise toată seara variaţiuni pe tema aceasta, a sentimentelor pe care le nutreau vizitatorii, şi tot îl făceau să zâmbească.

— Şi mie mi se întâmplă acelaşi lucru. Vrei să te însoţesc într-un tur?

— Nu, e bine de una

singură. E ca şi cum aş
explora ceva, spuse ea
râzând, şi îmi place
enorm – plus că dau de
oameni peste tot unde
merg. Tocmai l-am
văzut pe Dick în Eve &
Roarke.

— Dick frizerul, sau
Dick bancherul?

— Ha, ha. Eşt

nostim. Dick frizerul. Şi i-am văzut şi pe Justine şi pe părinţii lui Clare în bibliotecă. Trecând pe lângă el, intră în baie. O, uită-te la cadă! Zici că a ieşit acum dintr-un roman englezesc.

— Asta a fost şi ideea.

— E o idee minunată. Eu mă văd locuind practic în baia asta, ceea ce am spus cam despre toate încăperile pe care le-am văzut până acum. Nu-ți face griji pentru mine. Întoarce-te la petrecere.

— E bine să mai iau şi câte o mică pauză.

— Da, probabil aşa e. Dacă tot te-am prins singur un minut, voiam să-ţi spun ce bine îmi pare să vă văd pe tine şi pe Avery împreună.

— Oh. Ah…

— Mă obişnuisem să vă consider doar simpli amici – cred că la fel ca toată lumea – aşa că a

fost o surpriză. O surpriză foarte plăcută.

— A fost… o surpriză şi pentru noi. Cred.

— E foarte bine. Ea merită să fie fericită, şi tu s-ar putea s-o meriţi pe ea.

— Da, îmi dau toată silinţa.

— Îmi place silința asta. Ştii, eu țin foarte mult la ea.

— Ştiu.

— Aşa, doar ca să ştii. Trecu înapoi şi îl bătu uşurel cu palma în piept. Dacă o faci să sufere, o să te trezeşti cu o doză sănătoasă de laxative în calzone. Şi

nu vei şti când. Îşi arcui sprâncenele şi dădu din cap. Şi pentru că îmi placi şi sunt corectă, o să-i fac şi ei acelaşi lucru dacă se va întâmpla invers.

Poate ar fi fost mai prudent să comande gyros o vreme.

— Eşti uşor

înspăimântătoare, Franny.

— Aşa, teme-te. Hai că trec mai departe.

În timp ce ea ieşea, Owen prinse râsete şoptite şi miros de caprifoi în spatele lui.

— Da, voi, femeile, sunteţi ceva de speriat.

Încă o dată dădu să

iasă şi încă o dată se
opri brusc. De data asta
în cadrul uşii se afla
Willy B. În cazul în care
căpeteniile scoţienilor
din munţi ar fi purtat
costum şi cravate cu
buline, cu siguranţă ar fi
arătat cam ca Willy B.
McTavish.

— Salut. O căutam

pe Justine.

— Am auzit că era în bibliotecă. Sar putea să mai fie încă acolo. E pe hol în stânga.

— Da, îmi duc aminte. Willy B. începu să-şi târşâie picioarele, semn sigur că era pe punctul de a spune ceva ce-l stânjenea. Ah, şi

cum te-am prins singur
un moment…

— Da, toată lumea
vrea.

— Poftim?

— Nimic, nimic. S-a
întâmplat ceva?

— Câteva lucruri.
Intră agale în cameră şi
aruncă o privire în
spate. M-am gândit că

ar trebui să vă spun – ţie şi fraţilor tăi – că Justine… a întrebat dacă eu aş… Mai făcu câţiva paşi uitându-se în jur. Aici. În noaptea asta. Aş sta aici. Ştii tu.

— Oh. „La naiba“, gândi Owen. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Ei bine… mormăi

el îndesându-şi mâinile în buzunare.

— Îmi dau seama că s-ar putea să te simţi uşor… eu mă simt uşor… dar… Bine.

— Da. Ar trebui să te întreb dacă tu – dacă asta este – dacă ţi-ai făcut nişte planuri? Sau ceva?

— Ţin foarte mult la mama ta. Şi l-am iubit pe tatăl tău.

— Ştiu. Ştiu că ai făcut-o.

— Ştiu că el ar fi vrut să am cumva grijă de ea şi asta am şi făcut. Şi… e o femeie extraordinară. O respect din toată inima. N-aş face nimic

care s-o rănească în
vreun fel. Mai repede
mi-aş tăia mâna.

— OK, Willy B.

— OK. Uşor, uşor
roşeaţa începu să-i
pălească. O să vorbesc şi
cu Ryder şi Beckett.

— Mă ocup eu de
asta.

Altfel ar mai fi urmat

încă o oră şi jumătate de
bâlbâieli.

— Dacă poţi… Willy
B. dădu din cap şi îşi
drese vocea. Hm, tu şi
Avery sunteţi… Avery a
mea.

Aceeaşi barcă, alte
vâsle, îşi zise Owen.

— Tot ce-ai spus tu
adineauri despre mama

mea? Pune-o pe Avery în loc. Înseamnă foarte mult pentru mine. Întotdeauna a însemnat mult pentru mine.

— Ştiu că aşa stau lucrurile. Şi pe urmă, întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine.

— Ei, da... Dumnezeule, trecuse

doar o clipă, şi acum el era cel roşu la faţă şi stânjenit. Nu ştiu.

— Poate că tu nu ştii, dar eu da. La fel de bine cum ştiu că suferă în continuare în sufletul ei din cauza maică-sii, din cauza modului în care a părăsit-o. Aş vrea să ai grijă cu ea, Owen. A

mai avut şi alţi iubiţi, dar tu eşti altfel. Ai în spate o anumită poveste şi nişte legături; în plus, a mai avut şi slăbiciunea aia pentru tine întotdeauna. E o fată puternică, draga de ea, dar are părţi sensibile şi poate fi rănită foarte uşor. Nu e prea greu să

scapi din vedere acest lucru, aşa că… ai grijă. Cam asta-i tot.

Willy B. răsuflă uşurat şi îndelung, după care se uită în jur.

— Chiar că locul ăsta e absolut grozav. Puteţi fi mândri de ce-aţi realizat. Tommy e acolo şi se dă mare în faţa lui

Justine şi a băieţilor. Se
dă mare. Ar trebui să
mă duc să văd.

Din nou singur,
Owen se aşează pe
marginea patului. Era
foarte mult, gândi el.
Mult prea mult. Mama
lui şi Willy B.și acolo,
chiar acolo… Ideea asta
îl făcu să sară din nou în

picioare aruncând o privire furişă spre pat.

Poate era mai bine, la urma urmei, să nu se gândească deloc la asta.

Uşa dinspre verandă se deschise uşor.

— Acum că veni vorba, chiar că aş avea nevoie de nişte aer curat.

Ieşi afară şi şuieră uşor din cauza frigului. I-ar fi prins bine să aibă o bere.

Arăta bine, gândi el. Main Street. Ştia locul acesta de când se născuse. Se mai schimbase, fireşte – se deschiseseră firme noi, se mai schimbase

tencuiala, apăruseră vecini noi, copiii crescuseră aşa cum crescuse şi el însuşi. Dar strada rămăsese o constantă în viaţa lui.

Şi la fel era şi Avery. O constantă. Un fel de piatră de hotar.

Ea se schimbase. Probabil se schimbaseră

împreună. Crescând, transformându-se, acumulând tot mai mult.

Studie Vesta, luminile, oamenii care se mişcau în spatele geamurilor.

Ea construise asta. Tot ce făcuseră ei fusese să-i pună la dispoziţie

cochilia – piatra, lemnul – dar ea fusese cea care o adusese în acel stadiu. Iar acum avea s-o facă din nou.

Da, cu siguranţă era puternică şi deşteaptă şi dispusă să muncească din greu. Îi fusese foarte greu când o părăsise maică-sa. Cu toate astea

ţinuse mereu fruntea sus, deşi el ştia al naibii de bine că mulţi copii o necăjeau tot timpul.

Îi pusese şi el la punct pe nişte idioţi din cauza asta. Nu credea că ea ştia, aşa cum ştia că odată, nu mult timp după ce Traci McTavish îşi părăsise familia,

intrase în bucătărie, acasă, şi dăduse cu ochii de Avery bocind în braţele mamei lui.

Se dăduse înapoi şi ieşise, iar data următoare când o văzuse pe Avery, avea ochii uscaţi şi era stăpână pe sine. Rareori era altfel.

Willy B. avea însă
dreptate. Cu siguranţă
avea şi părţi sensibile,
iar el trebuia să fie
foarte atent.

Alţi iubiţi. Alţii, ceea
ce îl făcea pe el –
potrivit lui Willy B. –
noul ei iubit. Sau cel
actual. Sau…

De fapt nu prea se

gândise la asta. Glumise, desigur, despre faptul că era primul. Acum, vorbele ţintite ale lui Franny, apoi ale lui Willy B., îl făcuseră să vadă lucrurile dintr-o perspectivă de ansamblu.

El nu-i dăduse

niciodată întâlnire. Nu o dusese la film, la un concert, sau la vreo cină. Nici nu-i cumpărase vreodată flori.

Desigur, îi cumpărase un cadou, aşa că aici înscrisese nişte puncte. Dacă era să ţină scorul, ceea ce cu siguranţă nu făcea.

Exact.

De obicei ea era cea care gătea pentru el. Sigur, îi plăcea să gătească, dar asta nu era chiar în ordine, nu?

Dacă voia ca asta să fie o relaţie adevărată, şi chiar voia, trebuia să se străduiască mai mult.

— Nu prea m-am

străduit deloc, recunoscu el. Mare greşeală.

Era momentul să o ia de la început, hotărî el. Se întoarse ca să intre şi dădu cu ochii de sticla de Heineken aşezată pe masă.

— Cum dracu' ai făcut asta? Deşi simţise

un fior pe şira spinării, ridică sticla şi luă o înghiţitură. Nu ştiu dacă să-mi fie frică sau să mă bucur. Dar mulţumesc. Mai luă o înghiţitură. Acum stau aici şi îngheţ bând o bere servită de o fantomă şi vorbind singur.

Clătinând din cap, ieşi din cameră şi încuie uşa. Luă berea şi o porni în jos pe scări ca s-o găsească pe Avery.

Ar fi trebuit să ştie că aceasta făcea ceva util. O găsi în salon, servind şampanie musafirilor.

— Unde-i a ta? întrebă el.

— Iată-te! A mea, ce?

— Şampania.

— Ei, am băut şi eu puţină. Cred că am lăsat-o în bucătărie când am fost să iau altă tavă.

— Nu eşti aici ca să munceşti. Luă sticla, apoi îi luă mâna şi o trase spre nişte cupe goale. Eşti aici ca să te

distrezi, o informă el turnându-i un pahar de şampanie.

— Mă distrez. Ai mâinile îngheţate.

— Am fost puţin afară. Hai să găsim un loc unde să stăm jos. Ar trebui să te odihneşti puţin.

— Tu trebuie să te

ocupi de oaspeţi.

— M-am ocupat. Acum vreau să stau jos cu tine, să petrecem câteva momente împreună.

Aplecându-se, îşi puse buzele pe buzele ei.

Avery clipi spre el uimită. Nu era chiar ca

şi cum ar fi avut o relaţie clandestină, dar era prima oară când o săruta – în felul acesta – undeva, în public. Mai fusese şi Anul Nou, dar era o tradiţie ca oamenii să sărute la miezul nopţii, aşa că asta nu conta prea mult.

Simţea fizic privirile

curioase ale oamenilor aţintite asupra lor.

— Te simţi bine?

— Excelent. Îşi trecu braţul peste umerii ei ca să o poată ghida şi o împinse uşor afară din încăpere, apoi spre scări. Tu cum te simţi?

— Foarte bine. Voiam doar să verific

dacă…

— Avery, nu e nevoie să verifici nimic. Toate produsele sunt din belşug şi toţi invitaţii se distrează. Trebuie să te relaxezi şi tu.

— Eu nu mă relaxez la petreceri dacă nu fac ceva. Încep să mă

mănânce mâinile.

— Scarpină-le, îi sugeră el.

— Salut, Owen. Charlie Reeder, poliţistul local şi un vechi prieten, le tăie calea. Aş avea nevoie de puţin ajutor.

— Care-i problema?

— Văru-tău Spence

se pregăteşte de plecare. A turnat binişor în el în seara asta. Nu vrea să-mi predea cheile de la maşină. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar a devenit agresiv. Nu mi-ar plăcea să-l arestez. Poate reuşeşti să-l convingi tu înainte să se ajungă la asta.

— Da, sigur. Mă întorc.

Îi trebuită douăzeci de minute, timp în care vărul lui ba se prăvălea la pământ, pradă euforiei bahice, ba făcea ca măgarul în timp ce încerca să meargă drept, de-a lungul unei linii, ca să demonstreze că nu

era beat.

A treia oară când căzu în fund, Spence renunță în cele din urmă la chei.

— Îl duc eu acasă, Owen, îi spuse Charlie. Oricum trebuia să mergem şi noi. Copiii au rămas cu un babysitter. Charlene o să

vină după mine şi îl lăsăm în faţa uşii lui de la intrare.

— Mulţumesc mult, Charlie.

— Îmi făceam numai datoria. Făcu o pauză şi-şi puse mâinile în şoldurile-i zvelte în timp ce privea peste curte, spre terase. E o

frumusețe. Am făcut rezervare pentru o seară în luna mai, de aniversarea noastră. O surpriză pentru Charlene.

— Ce cameră?

— Din câte se pare, cel mai mult îi place camera cu baldachin, a cărei baie are cada aceea

enormă.

— Titania & Oberon. E o alegere bună.

— Hope m-a convins să iau tot pachetul care include o sticlă de şampanie şi o cină în doi şi alte alea. Împlinim zece ani, aşa că ar trebui să facem ceva special.

— O să aibă grijă
Hope să iasă ceva
special.

— Bine, atunci te ajut
să-l bagi pe Spence în
maşină.

— Mă descurc. Ia-o
înainte şi adu-o pe
Charlene. Mulţumesc
pentru ajutor.

— N-ai de ce.

Până când reveni înăuntru, mulţimea se subţiase simţitor. Voia să o caute din nou pe Avery, însă îl împiedicară alţi oaspeţi care se pregăteau de plecare şi care-l opriră ca să-i mulţumească pentru seara oferită, să-l complimenteze în

legătură cu hanul şi să-i facă urările cuvenite.

Aprecia toate astea, cu siguranţă, dar îi trecu prin cap că tocmai fuseseră la a doua petrecere în calitate de cuplu şi din nou petrecuse mai mult timp fără Avery decât cu ea. Iar ea petrecuse

mai mult timp servindu-i pe alţii decât fiind servită.

O găsi în sufragerie strângând de pe mese.

— Chiar nu ştii să te comporţi ca un musafir?

— Nu prea. Şi le-am promis lui Hope şi Carolee că le ajut la curăţenia de după

petrecere. Ceea ce ar fi cam acum. A fost extraordinar, Owen. Toată lumea s-a simțit bine și tuturor le-a plăcut să vadă hanul. Au fost și câțiva care și-au făcut rezervări.

— Da, am auzit și eu. Îi luă farfuriile din mâini și o întrebă: Unde

ţi-e şampania?

— Am pus-o undeva, dar de data asta am băut aproape tot ce era în pahar. Tocmai am secondat-o pe mama ta în bibliotecă. Voiam să aducem acolo o tavă cu fructe şi brânzeturi şi nişte biscuiţi. Cei mai mulţi dintre voi nu prea

ați apucat să mâncați. Insistentă, îi luă farfuriile înapoi. Du-te sus. Vin și eu imediat. Termin pe-aici cu Hope și pe urmă va trebui să-mi iau geanta din apartamentul ei.

— O iau eu. Unde este?

— Imediat lângă ușă,

dar apartamentul e încuiat.

— Fac eu rost de cheie.

Îi luă geanta, puse o sticlă de şampanie într-o frapieră cu gheaţă, adăugă şi două cupe şi vârî în buzunar cheia de la Nick & Nora. După ce duse frapiera în

camera lui pentru noapte, îşi găsi familia, inclusiv părinţii lui Clare, tolăniţi în bibliotecă şi deja ocupaţi cu tăvile cu mâncare.

— Până acum nu mi-am dat seama ce foame mi-era. Justine luă nişte biscuiţi. Iată-l şi pe fiul meu cel absent.

— Spence, explică el. Cheile de la maşină. A fost nevoie de eforturi ca să-l conving.

— Ar fi trebuit să vii să mă cauţi, pe mine Spence mă ascultă.

— Totul e în regulă. Îşi dădu şi el seama că nu prea mâncase nimic, aşa că luă o mână de

măsline înainte să se aşeze pe podea. Au venit, au văzut, noi am cucerit.

— Cu asupra de măsură, îi dădu dreptate Beckett, strâns lipit de Clare pe canapeaua pe care o împărţeau cu mama lui şi cu Willy B.

— S-a întâmplat în

sfârşit, oftă Justine. Când mă gândesc la ultimii doi ani…

— Ai fi în stare să o iei de la început? întrebă mama lui Clare, Rosie.

— Nu-i da idei, sări Ryder ridicându-şi ochii în tavan.

— Nu, n-aş face-o, nu asta. Aşa ceva se

poate face doar o dată în viaţă.

— Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne.

Dar ea izbucni în râs în timp ce-l călca pe picior pe Ryder.

— Am alte idei. Pentru mai târziu. Pentru seara asta? Ridică paharul. Pentru

băieţii mei. Ryder, Owen şi Beckett. Mi-aţ împlinit visul.

Ryder se întinse şi-şi puse mâna peste mâna ei.

— Ai nişte vise de groaza lumii. Fă-mi o favoare şi dormi liniştită un timp.

Din strălucirea care

apăru în ochii ei în timp
ce-şi sorbea şampania,
Owen deduse că avea
deja în minte un alt vis.

capitolul 14

Îşi urară noapte bună târziu şi fără grabă. Avery presupunea că Justine şi taică-său aveau un fel de semnal pentru a face aranjamentele pentru somn cât se putea mai puţin penibile pentru copiii lor.

Sau cel puțin copiii de sex masculin, gândi ea, căci ea una nu se simțea penibil deloc.

Taică-său se duse la culcare în timp ce Justine mai rămase. Câteva minute mai târziu, aceasta, la rândul ei, le ură tuturor vise plăcute.

Printr-un acord tacit, nimeni nu menţionă faptul că Justine şi Willy aveau să-şi petreacă noaptea împreună.

Poate că, dacă se gândea la asta, faptul că ea şi Owen aveau să-şi petreacă noaptea împreună la celălalt capăt al aceluiaşi hol,

senzaţia de penibil – sau cel mai probabil amuzament, în cazul ei – avea să-i încolţească şi pe ei.

Prin urmare, îşi scoase subiectul din minte.

În loc de asta, odată ajunsă în camera Nick & Nora, cu toată atmosfera

aceea art déco, Avery îşi ridică braţele şi le întinse. Totul era bine, decise ea. Totul era exact aşa cum trebuia.

Ca să-şi facă o plăcere se învârti în cerc, moment în care dădu cu ochii de şampania la gheaţă.

— Ai şterpelit o

sticlă!

— Hei, aş prefera să spun că am eliberat-o.

Ea zâmbi sarcastic, iar el se duse să scoată dopul.

— E ca o scenă dintr-un vis – sau dintr-o piesă minunat regizată în care eu primesc unul dintre rolurile

principale. O cameră splendidă, după o petrecere reuşită, cu şampanie servită de un tip sexy. Trebuie să verific dacă mi s-a întâmplat vreodată să am ceva din toate astea, dar cred că acum le am pe toate.

El îi oferi un pahar.

— Acum le ai.

— Atunci să închinăm pentru ideea de a le avea pe toate. Îşi ciocni cupa de a lui şi sorbi în timp ce se îndepărta. Chiar a mers bine, nu-i aşa? Atâtea feţe fericite, atâtea discuţii agreabile.

— Probabil că ai

auzit şi ai văzut totul. Dădeai impresia că eşti peste tot în acelaşi timp.

— Nu pot sta locului la petreceri. Îşi puse pantofii pe care-i adusese lângă comodă. Trebuie să fiu tot timpul în mişcare ca să nu pierd ceva. Tu ai dispărut un timp.

Îşi scoase cravata pe care o slăbise deja.

— Am făcut turul hanului cu nişte invitaţi şi pe urmă a trebuit să închid uşile de la E&D.

— Şi Elizabeth a fost peste tot în seara asta. De câteva ori i-am simţit parfumul.

— M-a abordat taică-

tău. Voia să mă anunțe
că rămâne acolo – el și
cu mama. În E&D
Împreună.

— Hmm. Se lăsă pe
spate peste comodă în
timp ce-l urmărea
sorbind din șampanie.
Asta m-am gândit și eu.
Și cum a mers?

— S-a codit o

grămadă, aşa cum face de obicei, dar până la urmă a reuşit să spună tot ce trebuia. Între timp eu încercam din toate puterile să-mi alung din minte orice imagine cu ei împreună. Amândoi ne-am descurcat onorabil.

— Asta-i bine.

Cred…

— Şi pe urmă m-a luat la întrebări în legătură cu tine.

— El… Ce?

Zâmbetul amuzat i se şterse de pe buze, observă Owen.

— De data asta nu s-a mai codit. E mult mai direct şi la obiect când

vine vorba despre fetița lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, începu ea, apoi scuturǎ din cap. Dacă mă gândesc mai bine, însă, mi se pare chiar drăguț. Şi caraghios. Ție cum ți s-a părut?

Owen îşi scoase

pantofii şi îi aşează lângă ai ei.

— A fost puţin ciudat şi puţin revelator.

— Chiar? Îi plăcu ideea şi mai sorbi din şampanie. Ce-a spus?

— Asta rămâne între noi, bărbaţii. Când ea îşi dădu ochii peste cap, continuă: Tu eşti Avery

a lui. Cel mai important lucru din viaţa lui. Aş spune însuşi centrul vieţii sale. Şi eşti importantă şi pentru mine.

— E plăcut să fii important, zâmbi ea.

— Tu eşti. Lăsă paharul jos, îşi puse mâinile pe umerii ei şi

le coborî până la coate, apoi le ridică din nou. Poate că nu ți-am spus și nici nu ți-am arătat asta.

Părea atât de serios, cu o privire atât de intensă în ochii aceia albaştri, încât ea aproape că-şi pierdu echilibrul.

— Mergem înapoi. Ştim că suntem importanţi unul pentru celălalt.

— Mergem înapoi, spuse şi el punându-şi buzele foarte ușor pe buzele ei. Dar acum e acum şi de data asta este altfel.

Ea îşi dădu capul pe

spate încă puțin.

— Așa este.

Nu numai că așa era, gândi el în timp ce sărutul îi devenea din ce în ce mai adânc. Nu era sigur de asta, nu era sigur de nimic, dar cu siguranță era vorba de mai mult decât de faptul că se încălziseră sau de

dorințe împlinite.

Simți cum și ea se lăsa dusă de val puțin câte puțin și știu – exact în momentul acela – că tocmai asta voia și el. Să se abandoneze ușor acestui sentiment.

Îi luă paharul din mână și îl puse lângă al lui.

Era mereu surprins
de moliciunea ei. De cât
de moi îi erau buzele,
pielea. La ea totul era
atât de strălucitor, de
viu, şi cu toate astea
avea şi o parte atât de
fină.

Şi inima ei – şi acolo
avea o parte moale.
Ştiuse asta, întotdeauna

ştiuse asta, dar… Trebuia să fie mai atent la locurile acelea delicate.

— Îmi place să te ating, murmură el. Pielea ta, gura ta. Şi felul în care ţi se citeşte în ochi ceea ce simţi.

Ea se prinse cu dosul palmelor de comoda

din spatele ei.

— În momentul ăsta, mă simt foarte ameţită.

— E bine. Atunci nu sunt singurul.

Îi mângâie faţa şi o sărută la fel de delicat ca pielea ei, la fel de gentil ca inima ei. Şi o ridică în braţe.

Ei i se tăie răsuflarea.

Se aşteptase să fie amuzant, poate chiar să se prostească. În loc de asta însă, o uluise, făcând-o să se simtă slabă, tremurândă şi puţin nesigură.

— Owen!

— Ai mâinile atât de mici! O puse pe pat şi îi ridică o mână, apăsând-

o peste palma lui. Par
atât de delicate, şi cu
toate astea sunt
neobosite. Asta-i
surprinzător la tine. Şi
pe urmă mai sunt şi
umerii tăi. Dădu la o
parte o bretea. Pielea
este fină şi palidă, însă
ei sunt puternici. Pot
duce multe.

Coborându-şi capul, îşi trecu buzele peste umărul ei, până la linia gâtului.

Sclipirea camerei, parfumul florilor şi mâinile lui pe ea, uşoare ca un fulg. Se abandonă cu toată fiinţa acestui nou dar la fel de neaşteptat ca şi cheia

strălucitoare de pe lanţul din jurul gâtului ei.

Mişcările lui erau uşoare, încete, dureros de încete. Nimeni nu o atinsese vreodată aşa, niciodată, şi nici nu o făcuse să se simtă atât de… preţioasă.

Îi dădu rochia jos,

trecându-şi buzele peste fiecare centimetru de piele ce ieşea la iveală, făcând-o să se înfioare. Făcând-o să suspine. Privi jocul luminii din ochii ei înainte să-i închidă, felul în care trupul ei se mişca sub mâinile şi gura lui. Şi simţi cum îi bătea inima

sub ele, puternic, rapid.

Apoi şi mai rapid când el o duse mai sus, înălţând-o pe culmile plăcerii.

Se agăţă de el lăsându-se dusă de val. Până ce valul se prăbuşi peste ea, potopind-o, iar mâinile îi alunecară inerte de pe trupul lui.

„Aşa“, gândi el în timp ce se dezbrăca. „Aşa, deschisă, expusă, răpusă de plăcere.”

Îi luă din nou gura, sufocând-o într-un sărut în timp ce mâna îi aluneca în jos, mai jos, gata să o atingă. Să o facă să geamă.

Apoi se strecură

înăuntrul ei, în ascunzişul fierbinte şi ud.

Acum el era cel care tremura, adâncit în ea, tremura de dorinţă nestăvilită şi de setea disperată de ea. Însă se mişca încet, fără grabă. Ca o dulce tortură.

Îi apucă mâinile

încleştându-se în atingere în timp ce inimile le băteau la unison. Aerul deveni din ce în ce mai dens, părând să pulseze în jurul lor. Îi văzu faţa, numai faţa când îi rosti numele – sau poate numai se gândi la el.

Dar ochii ei se

deschiseră şi privirea i se fixă într-a lui. Mâinile şi trupurile se alăturară, îşi coborî buzele către ea. Îngemănaţi într-o singură fiinţă, se lăsară încet în voia revărsării finale.

*

De dimineaţă, în

liniște, o urmări dormind. Era ceva atât de rar să o vadă stând locului.

Se gândi în urmă la etapele în care-și făcuseră planuri pentru han, la controversele, modificările, ședințele fără număr – și apoi la lunile lungi cât durase

construcţia propriu-zisă.

Nu-şi închipuise niciodată că prima lui noapte acolo avea s-o petreacă alături de Avery.

Acum totul trecuse. Şi lucrările la han şi prima noapte. Venea o altă construcţie la rând, un alt plan. Şi ea era

acolo, adâncită în somn, cu părul desfăcut contrastând puternic cu perna albă ca zăpada.

Ce avea să se întâmple mai departe?

Era obişnuit să planifice, să anticipeze, să calculeze. Era ceea ce făcea el, şi în viaţă şi la muncă. Dar în ceea ce o

privea pe Avery pur şi simplu nu se putea gândi la un plan, nu putea vedea clar pe unde trebuia să o ia, nu-şi putea calcula următoarea mişcare.

Părea ciudat, doar se cunoşteau atât de bine. Oare nu trebuia ca pasul următor, mişcarea

următoare să vină firesc?

Poate că avea să se întâmple, se gândi. De ce să-şi facă griji?

Se strecură uşor jos din pat, puţin surprins că ea nu se mişcă. Deschise uşa de la baie şi studie cabina de duş cu plăcere.

— Hai să vedem ce poţi, iubire, murmură.

Porni robinetele lăsând să cadă jetul puternic de apă deasupra capului şi, mirosind gelul de duş cu aromă de ceai verde şi ghimbir, hotărî, vădit uşurat, că nu era prea feminin.

Când în cele din urmă se întinse după unul dintre prosoapele plușate de baie, era complet treaz și vivace, singurul lucru care-i mai lipsea fiind o cafea bună.

Bărbieritul putea cu siguranță să mai aștepte.

Își trase niște blugi și

un bluzon de flanel peste un tricou de corp. Decise să nu-şi pună bocancii pentru lucru – ar fi făcut prea mult zgomot pe scări – aşa că rămase în şosete.

Tot timpul acesta, Avery tot nu se mişcă.

Ieşi cu grijă din cameră, o luă în jos pe

scări şi nu auzi niciun sunet până ce se apropie de bucătărie. De acolo urmări mirosurile şi murmurul de voci feminine.

— Bună dimineaţa, puiule.

Cu ochii strălucitori, mătuşă-sa îi zâmbi de bun venit în timp ce

scotea costița pe un platou să se scurgă.

— Cafea?

— Îți dau oricât îmi ceri. Carolee își ţuguie buzele şi îi primi sărutul rapid înainte să se întindă către vasul cu cafea.

— Ce-i asta? întrebă el arătând înspre

hainele albe de bucătar pe care le purtau şi ea şi Hope.

— Ne-am gândit că dau impresia de curat şi îngrijit, îi spuse Hope. Ceva cu mai mult stil decât nişte simple şorţuri.

— Îmi plac.

Cu viteza dată de

experiență, înșfăcă o felie de costiță înainte să aibă Carolee şansa să-l pleznească peste mână.

— Nu fura, îl dojeni ea. Micul dejun va fi servit în jumătate de oră.

— Dar costița este gata acum. Cum ți-a plăcut în Penthouse?

— M-am simţit ca o regină. Eram într-un hal fără de hal din cauza oboselii, dar tot a trebuit să mă învârt de colo, colo, să mă aşez puţin pe fiecare scaun disponibil. Clătină din cap râzând de sine însăşi. Tot timpul mi s-a părut că visez. Îmi

aminteam când eu şi
Justine am ales acele
materiale. Şi acum, iată-
mă, stând aşezată pe ele.

— Ţie cum ţi s-a
părut camera? vru Hope
să ştie.

— Minunată. M-a
făcut să regret că nu
purtam o pălărie de
fetru. Cred că toată

lumea s-a dus la culcare atunci când am dat stingerea. Şi cu siguranţă toţi sunt încă în culcuşuri, căci n-am auzit nicio mişcare în timp ce coboram.

— Oaspeţilor le este îngăduit să doarmă mai mult. Dar dacă ţi-e foame putem să-ţi

pregătim ceva pe loc.

— Mai am răbdare. Dar înhăţă o altă felie de costiţă în timp ce mătuşă-sa era cu spatele. Poate-i duc nişte cafea lui Avery.

— Ce drăguţ eşti! Apoi Carolee îşi îngustă ochii când el muşcă din a doua felie de costiţă. Şi

hoţoman.

Hope turnă cafeaua şi îi adăugă cele trebuincioase ca să iasă cum îi plăcea lui Avery.

— Spune-i să nu se grăbească. Pentru asta sunt făcute vasele termorezistente.

Urcă din nou în cameră şi se strecură

înăuntru. Ea se mişcase, observă – suficient încât să se întindă acum în diagonală pe tot patul. Nu era ea prea mare, gândi Owen amuzat, dar dacă-i dădeai ocazia putea să umple cea mai mare parte dintr-un pat de una singură.

Se aşează şi el pe un

colţ, se aplecă şi o sărută pe obraz. Nu obţinu niciun rezultat, aşa că îşi trecu mâna în sus şi-n jos pe braţul ei. Renunţând la orice manevră gentilă de trezire, în cele din urmă o ciupi.

— Ce! Au! Ha?

— Am vrut să mă

asigur că eşti încă în viaţă.

— Eram… Schimbându-şi puţin poziţia, îşi frecă cu degetele ochii sticloşi. Într-un vis gen Harry.

— În ce?

— Harry al lui Clare El avea vise dintr-astea, ciudate, foarte vii. Am

avut un vis gen Harry despre girafe verzi cu pete roşii. Ştiu că sunt culorile Crăciunului şi în mod normal sunt asociate cu ceva vesel, dar nu şi de data asta. Eu eram călare pe una din ele şi toate alergau agitate, ba mai eram şi îmbrăcată ca Lady Gaga

Cred. Aia e cafea?

— Da, cred că ai nevoie.

— Mulţumesc. Şi maimuţa aia din Animal Crackers era pe altă girafă şi mă urmărea. Avea dinţi.

— Ţi se întâmplă des?

— Nu, slavă

Domnului. Dar am băut
toată şampania aia azi-
noapte. După... adăugă
ea cu un zâmbet
somnoros. Poate că a
avut ceva de-a face cu
asta. Te-ai îmbrăcat. Cât
este... Făcu ochii mari
când se uită la ceas.
Drace! E aproape opt.

— Ce şoc.

— Trebuia să mă trezesc până în şapte să le ajut pe Hope şi Carolee cu micul dejun.

— S-au descurcat. Liniştească-te. Îşi făcu loc lângă ea, o mai împinse puţin şi pe urmă luă telecomanda. Uită-te la asta, zise el deschizând televizorul. Putem să ne

relaxăm aici, să ne bem cafeaua şi să vedem ce se mai întâmplă prin lume.

— Am auzit şi eu de astfel de practici. Se lăsă pe spate pe pernele de lângă el sorbind din cafea. Îmi place. E bine.

— Da. Îşi trecu braţul peste umerii ei, aşa că

acum stăteau şold lângă şold. E bine.

— S-a trezit toată lumea?

— Nu s-a trezit nimeni.

Ea se relaxă şi mai tare.

— Atunci nu trebuie să mă simt vinovată. E ca un fel de

minivacanță.

— O vacanță de-o dimineață?

— Pentru mine e bună.

Acest gând dădu naștere altuia.

— De ce să n-o prelungim puțin? Vrei să mergem la un film în seara asta?

— Oh, suspină ea ridicându-şi faţa înspre chipul lui. Eu rămân până la închidere.

— Atunci mâine.

— Vrei să vezi ceva anume?

— Găsim noi ceva.

— Nimic sângeros – sau cu maimuţe.

— Mie îmi convine.

Ce zici, vin să te iau pe
la şase? O să mergem să
mâncăm ceva mai întâi.

— Mi se pare că
avem deja un plan.

Da, gândi el, chiar
aşa era. Şi ca pas
următor, ca mişcare
următoare, nu era deloc
rău.

Cu gânduri primăvăratice în frigul tăios al începutului de februarie, Avery stătea pe bancheta din spate a maşinii lui Hope, căutând o rochie de mireasă prin telefon.

— Mi-e teamă că am lăsat chestiunea asta prea pe ultima sută de

metri. Clare se foia pe
scaunul din faţă. Ar fi
trebuit s-o facem înainte
de sărbători.

— E destul timp, o
linişti Hope. Acesta este
un boutique minunat. Şi
dacă nu găseşti acolo ce
vrei… Mai am încă
două.

— Nu albă. Rochia

mea n-ar trebui să fie albă.

— Orice mireasă are dreptul să poarte alb, o corectă Hope. Mai mult decât atât, orice mireasă are dreptul să poarte orice culoare, orice stil şi orice rochie i se potriveşte. Nu pleca la drum cu idei

preconcepute.

— Ar fi trebuit să rămânem la ideea unei nunți mici, într-o după-amiază, numai în prezența familiei. Dar…

— Beckett nu a mai făcut asta. Butonând și dând imaginile în sus și în jos, Avery îi enumeră motivele pe care Clare

le expusese deja. Băieţii sunt încântaţi. Vrei ceva special, memorabil, pentru tine şi pentru Beckett. Hanul este locaţia ideală. Mai vrei?

— Nu. Clare se uită nelinişti tă peste umăr. Ai găsit ceva anume?

— Scuze, tot timpul mă las furată de rochiile

albe şi voluminoase. A dică, uită-te la asta. E c adevărată operă de artă, zise Hope întinzând telefonul spre Clare.

— E fabuloasă pentru o primă nuntă, una cu buget nelimitat. Doamne, uită-te la trenă şi la mărgelele cusute pe fustă. Kilometri întregi

de fustă.

— Îmi place, dar n-aş putea să trag aşa ceva după mine. Avery clătină din cap. M-aş îneca într-o rochie atât de mare.

Hope aruncă o privire în retrovizor.

— E ceva ce-ar trebui să ştim?

— Că sunt mică de statură?

— Despre tine şi Owen – şi despre rochii de mireasă.

— Despre… Nu Avery luă telefonul înapoi, se mai uită o dată la rochie, şi apoi derulă imaginile în jos. E floare la ureche să te

închipui îmbrăcată în mireasă când vine vorba despre rochii de mireasă.

— Dar totul merge bine.

Clare se mişcă pe scaun întorcându-se puţin către ea.

— Da, foarte bine. Amândoi suntem teribil

de ocupaţi, dar am reuşit să ieşim împreună de câteva ori. Ştiţi locurile alea unde nişte oameni necunoscuţi îţi aduc nişte mâncare pe care au gătit-o alţii, şi mai necunoscuţi? În plus, încerc pe el diverse feluri pe care le am în

vedere pentru MacT. E
un cobai bun.

— E tot agitat? se
interesă Hope.

— Da, tot agitat. Pe
deasupra, încearcă să
mă ia cu el peste tot. E
bine, dar mă tulbură
puţin.

— Ştiu, zise Clare
zâmbind.

— Nu e ca la tine şi la Beckett.

— De ce?

— Pentru că este vorba despre mine şi Owen, iar noi suntem… Nu ştiu exact. Oricum, astăzi voi sunteţi subiectul.

— Avem întreaga zi la dispoziţie, îi aminti

Clare.

— Care începe acum. Hope viră într-un loc de parcare. Am avut noroc să-l găsesc, ceea ce mi se pare de bun augur. Buticul e chiar acolo.

— O, uitaţi-vă la rochia aia! Clare se holba la vitrină şi la bogăţia fustei

strălucitoare cu faldurile prinse ici şi colo, la scânteierea mătăsii albe ce înconjura umerii. E uluitoare, dar mult prea pretenţioasă şi prea potrivită pentru o primă nuntă. Nu cred că acesta este locul unde să căutăm. Nu vreau…

— Ai încredere în

mine, spuse Hope scoţând cheia din contact.

Avery împinse portiera s-o deschidă.

— Şi chiar dacă nu ai, în niciun caz nu aş rata şansa acestei vizite. Înainte de a mai auzi vreun cuvânt de protest, Avery sări din maşină.

Deschise larg portiera lui Clare şi îşi trase prietena afară. O să ne distrăm pe cinste.

Ceea ce şi făcură.

Scânteierea nuanţelor de alb, ivoriu şi crem, metrii întregi de tul, sutele de mărgele. În blugi şi cu cizme înalte până la genunchi,

Avery îşi prinse un voal pe creştet şi se uită în oglindă.

Arăta ca şi cum ar fi avut un vulcan de tul pe cap, decise ea. Apoi se repezi spre viitoarea mireasă.

— Pleacă de-acolo!

Asprimea ordinului o făcu pe Clare să-şi

tragă degetele înapoi.

— Dar sunt nişte costume atât de frumoase şi de elegante.

— Elegant sau neelegant, nu te îmbraci în costum. Toate alea sunt pentru mama miresei şi/sau a mirelui.

— Dar…

— Prea terne. Ca şi

Avery, Hope îşi încrucişă braţele. Nici gând.

— Nu vreau ceva prea înzorzonat. Vreau ceva simplu.

— Atunci ceva simplu va fi. Avery încuviinţă hotărâtă din cap. Mireasa este cea care are ultimul cuvânt.

— Atunci…

— În afară de alea.

— Îmi place mult cel verde.

— Da. E foarte drăguț, răspunse Hope. Dacă ar fi să te duci la nunta altcuiva, la un ceai cu prietenele, la o întrunire politică pentru strângere de fonduri.

Trecu de-o parte a lui Clare şi Avery se postă de partea cealaltă, făcând-o să se îndepărteze de locul acela.

— Ar trebui să vă alegeţi voi rochiile mai întâi, sugeră Clare. Asta îmi va oferi mie un punct de plecare.

— Hai să fim serioase. Rochiile noastre trebuie să fie alese în funcție de rochia ta, în niciun caz invers.

Păstrând voalul pe cap, Avery intră în alt raion.

Sugestiile inițiale fură toate descalificate

ca fiind prea încărcate, prea albe, prea ca de club.

— O, nu roz!

— Nu e chiar roz-roz, insistă Avery. Este foarte pal. E mai mult o idee, şi uită-te la tiv.

— Îmi place foarte mult.

Cu buzele strânse,

Hope o studia.

— Tivul acela în diagonală vine de deasupra genunchiului până la jumătatea gambei.

— Nu ştiu. Eu…

— OK, trebuie să încerci ceva. Tocmai am stabilit o regulă. Iar asta e una dintre rochiile

care trebuie probate, decretă Avery. O să mai luăm câteva şi ocupăm o cabină de probă.

— Ai dreptate. Voi aveţi dreptate şi eu sunt o adevărată pacoste. Aceea, cealaltă şi costumul verde. O să probez şi costumul verde.

— Mi se pare corect. Ia astea. Hope îi dădu rochiile lui Avery. Iau eu costumul.

Sesizând în mod evident că fuseseră luate nişte decizii iniţiale, un vânzător deschise o cabină de probă, atârnă rochiile şi le oferi apă minerală.

Clare luă mai întâi costumul verde.

— Bine, hai să terminăm cu el. Avery ridică din umeri şi sorbi din apa acidulată cu lămâie. Are o croială clasică, insistă Clare în timp ce se schimba. Culoarea mi se potriveşte. Şi vremea e

cam instabilă în aprilie, aşa că e o idee bună să am şi un taior.

Se întoarse să se studieze în oglinzile triple.

— E un verde foarte frumos, care îmi evidenţiază culoarea ochilor. Şi cu o pereche de pantofi asortaţi… Nu

e romantic.

— Nu, nu e. E ur costum reuşit, recunoscu Hope. Şi îţi stă bine cu el. Dar nu e deloc potrivit pentru ocazia asta, Clare.

— Bine, mă dau bătută. Lasă-mă să probez rochia albastră. E o culoare frumoasă,

liniştită, şi are o croială atrăgătoare.

Avery îşi puse sticla de apă jos, se ridică de pe micul fotoliu pluşat şi începu să se învârtă în jurul lui Clare după ce aceasta se schimbă.

— E mult, mult mai bine. Culoarea se potriveşte de minune cu

părul tău.

— Îmi place mult cum sunt făcute poalele la spate, este foarte cochet aşa. Cred că îmi convine, spuse Clare gândind cu voce tare. Cu nişte pantofi strălucitori, poate.

— Nu te face să strălucească. Hope clătină

din cap. Cred că atunci
când pui pe tine rochia
de mireasă potrivită, te
face să strălucești. Dar și
asta arată minunat pe
tine. Îți subțiază talia și
îți pune în valoare
picioarele. Ce zici s-o
punem în secțiunea
„Poate“?

— Bine. O să avem c

secţiune „Nu“ şi o secţiune „Poate”.

Probă altă rochie, un auriu pal, care primi imediat trei voturi dezaprobatoare.

— Acum cea roz. Avery miji ochii din cauza expresiei de pe faţa lui Clare. Am avut o înţelegere.

— Bine, bine, dar rozul mi se pare puțin cam mult. În plus, mai este și fără bretele, iar eu nu vreau fără bretele.

— Bla, bla, bla, fu singura opinie a lui Avery în timp ce îi ridica fermoarul la spate.

— Nu că vreau să fac

pe dificila, pur și simplu nu… O!

Rămase cu ochii ațintiți asupra reflexiei din oglindă. Strălucea.

— Clare. Studiind viitoarea mireasă, Hope scoase un oftat. Arăți extraordinar. Culoarea se potrivește de minune cu nuanța pielii tale. Și

trena aceea – e romantică, îți vine bine și e și nostimă.

— Întoarce-te, porunci Avery. Mamă, uită-te cum plutește și partea din spate, cu șireturile acelea încrucișate – cât de frumos vine, ușor sexy. Materialul e doar puțin

lucios. Exact cât să fie de ajuns.

— E romantică şi e frumoasă. Şi e a mea. Nu. Nu poate. Mă mări cu Beckett Montgomery în rochia asta.

— Trebuie să vezi cum vine şi cu pantofi – chiar dacă nu sunt pantofii perfecţi.

Aşteaptă o clipă, spuse
Hope repezindu-se spre
uşă.

— Mai întoarce-te o
dată, îi ceru Avery.

Clare râse şi de data
asta se învârti pe călcâie.

— Mă simt minunat
în ea. Ai avut dreptate.

— Îmi place enorm
să am dreptate.

— O să-mi ridic părul, ce zici? Experimentând, Clare îi strânse cu o mână şi îl dădu în spate. N-o să port nimic pe cap. Doar o agrafă cu nişte paiete.

— Pari atât de fericită.

— Chiar sunt. Sunt atât, atât de fericită. Aş

vrea să fac și eu asta pentru tine într-o zi, şi pentru tine şi pentru Hope. Aş vrea să merg să caut rochii de mireasă pentru voi şi să ştiu că sunteți la fel de fericite cum sunt eu în momentul acesta.

— Mi-ar plăcea şi mie. Într-un moment ca

acesta, Avery credea că
e posibil să se întâmple.
Să cunoască bucuria
aceea, să aibă credința
aceea, să se avânte şi să
facă marele pas. Se
întoarse să-şi ia
telefonul. Stai să-ți fac o
fotografie cu rochia asta.
Poți s-o trimiți mamei
tale şi lui Justine.

— Ai dreptate. Ar trebui s-o vadă şi ele.

— Din faţă şi din spate.

Avery potrivi cadrul şi apăsă pe declanşator. În timp ce trimitea pozele, Hope şi vânzătoarea se întoarseră cu o mulţime de cutii cu pantofi. Şi

apoi începu frenezia.

Pe drumul spre casă după o zi lungă de încercat rochii, pantofi, accesorii – plus câteva obiecte vestimentare destinate lunii de miere – Avery se întinse pe bancheta din spate a maşinii şi îi trimise un

mesaj lui Owen.

M-am oprit să iau cina şi să-mi trag sufletul după o zi foarte lungă. Viitoarea ta cumnată va fi o mireasă foarte frumoasă — şi-l va da complet pe spate pe Beck. Şi nici

domnişoarele ei de onoare nu vor arăta prea rău. Mă îndrept spre casă. Îmi pare rău că e mai târziu decât am preconizat.

Clare se întoarse când dinspre telefonul lui Avery se auzi un bip.

— Ce zice Owen?

— Că Beck e pe spate de când te-a văzut prima oară – acela este momentul de referinţă privind datul pe spate. Şi vrea să ştie dacă mă duc la el.

— Şi te duci? întrebă Hope. Te pot lăsa acolo.

— Trebuie să plec

după provizii la Hagerstown dimineaţă devreme, pe urmă am o întâlnire cu Beckett la noul spaţiu. Îi scrise lui Owen înapoi în timp ce vorbea. În plus, ştiu că Owen e foarte ocupat încercând să-l găsească pe Billy, preciză ea.

— Billy al lui

Elizabeth?

Avery dădu din cap spre Clare.

— Până acum fără prea mult noroc. Pe de altă parte, aşa e când trebuie să cauţi acul în carul cu fân. Ar trebui să mă duc acasă, să mă culc. E deja aproape unsprezece. Mi-a spus

că îi este dor de mine.

— Au.

— Ştiu, aşa e. Avem fluturi în stomac. Mâine o să lucrez până la patru, dar pot să iau nişte ingrediente specifice când plec de dimineaţă şi pe urmă să mai pregătesc o altă mostră de meniu, dacă e

disponibil şi el. Da, este, anunţă ea. Am întâlnire cu iubitul meu mâine-seară.

— Jur că arăţi de parcă te-a lovit săgeata lui Cupidon.

Avery îi zâmbi lui Hope.

— Aşa mă şi simt. Ce zi minunată. Poate îl

sun pe Owen când reuşesc să mă bag în pat.

— Pentru sex la telefon?

Zâmbetul ei nu se diminuă.

— Da, şi asta poate face parte din agendă. Ai să-mi vinzi vreun pont în sensul acesta?

— Vorbeşte rar şi cu voce scăzută.

— E atât de înţeleaptă! Avery se îndreptă de spate în timp ce Hope trăgea maşina în spatele pizzeriei. Doamne, ce zi frumoasă! Se aplecă în faţă şi-şi sărută ambele prietene. Mi-a plăcut

enorm. Vă iubesc, fetelor. Deschide portbagajul. Ştiu care este punga mea.

— Spune-i lui Owen… bună, îi ceru Hope, rostind cuvântul şoptit.

— Din partea noastră.

— O să fiu prea

ocupată să-i spun „bună” din partea mea. A fost minunat, absolut şi complet minunat. Ne vedem mâine.

Îşi înşfăcă punga şi trânti portbagajul. După ce le făcu semn cu mâna de rămas-bun, intră grăbită prin uşa din spate.

Fusese sigură că se va întoarce înainte de închidere – dar nu avea de gând nici în ruptul capului să treacă prin restaurant. Se forţă să treacă pe lângă intrarea secundară a pizzeriei, încuie uşa şi se întoarse spre scări.

Atunci văzu femeia

care stătea pe trepte.

Avery se opri unde era mişcându-şi instinctiv cheile în mână până ce una i se înfipse între degete. Enumeră în minte opţiunile pe care le avea în timp ce necunoscuta se ridica în picioare.

Avery era tânără,

puternică – şi rapidă, în caz de nevoie.

— Restaurantul s-a închis, spuse ea calm.

— Ştiu. Pe tine te aşteptam.

— Dacă vrei un loc de muncă, poţi veni mâine în timpul orelor de program. Dar acum…

— Nu mă cunoşti? Coborî treptele; Avery îşi ţinu respiraţia. Sunt mama ta.

În lumina intermitentă a beculeţelor de la sistemul de securitate, Avery îi studie faţa. Acum îşi dădea seama, fără urmă de îndoială.

Dar trecuseră atâția ani
de când o văzuse ultima
dată…

Aşteptă să o
năpădească vreun val
de sentimente – orice,
dar nu simți nimic, doar
amorțeală.

— Ce vrei?

— Să te văd. Să stăm
de vorbă. Putem intra

înăuntru câteva minute?

Fără să spună nimic, Avery urcă scările şi descuie uşa apartamentului.

Îşi dădu seama că, până la urmă, simţea ceva. Era îngrozită.

capitolul 15

Avery îşi puse punga de cumpărături deoparte, îşi scoase haina şi fularul cu mişcări precise şi le aşează pe amândouă pe spătarul unui scaun.

Rămase în picioare fără să rostească vreo vorbă.

— E frumos aici. Vocea mamei răsună brusc în încăpere însufleţită de emoţie. Ţi-ai făcut un loc splendid. Am fost în restaurantul tău mai devreme. Arată bine, chiar super. Inspiră mult profesionalism.

Avea nevoie să-şi

vopsească rădăcinile părului, observă Avery, fără să-i pese că această constatare era răutăcioasă. Traci McTavish – sau cum o mai fi chemând-o acum – purta o haină roşie strălucitoare peste nişte blugi strâmţi şi un pulover negru. Avea o

siluetă mai degrabă osoasă decât zveltă, o faţă îngustă puţin prea machiată şi un păr scurt, ţepos, vopsit blond în afară de rădăcinile care erau negre.

Fiecare gând care-i trecea prin cap, îşi dădu seama Avery, era în mod evident răutăcios.

Ei bine, asta era situaţia.

— Ce vrei? repetă ea.

— Am vrut să te văd. Doamne, fetiţo, eşti aşa frumoasă! Îmi place părul tău. Totdeauna îmi făceam griji că o să rămâi cu părul ăla roşu şi zburlit ca un mop şi cu aparatul ăla dentar

oribil, dar uită-te la tine! Pur şi simplu vreau…

— Nu e nevoie. Avery se dădu înapoi când Traci făcu un pas spre ea. Să nu crezi că o să ai parte aici de unul dintre momentele alea lacrimogene de la Oprah.

Traci îşi lăsă braţele

în jos şi apoi îşi coborî şi privirea.

— Nu merit un astfel de moment. Ştiu, draga mea. Ştiu. Doar că văzându-te cum ai crescut şi cât de frumoasă eşti… Îmi dau seama ce-am ratat. Putem să stăm jos? Putem să stăm puţin,

câteva minute?

— Nu am nevoie să stau jos.

— Eşti atât de supărată pe mine. Ca un soldat patriot în faţa plutonului de execuţie, Traci îşi îndreptă umerii. Nu te condamn. Ce-am făcut eu a fost un gest prostesc, egoist şi

greşit. Îmi pare atât de rău, Avery.

— Uau, ce chestie, acum *îţi pare rău*. Lăsându-se în voia nervilor, Avery pocni din degete. Bang. Acum totul e mult mai bine.

— Nu, nu este. Ştiu că regretele mele nu îmbunătăţesc lucrurile.

Probabil că nimic n-ar putea s-o facă. Am făcut ceva oribil, am făcut o mare greşeală. Eu doar… eu doar am vrut să te văd, reuşi să spună Traci în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. M-am gândit că, poate, acum că eşti mare ai putea să înţelegi puţin.

— Să înțeleg ce?

— De ce am plecat. Eram atât de nefericită.

Caută frenetic un șervețel în geantă și apoi se lăsă să cadă pe un scaun suspinând.

— Nimeni nu înțelege prin ce-am trecut! Nimeni nu *poate* înțelege cum a fost

pentru mine. Nu poţi să-ţi dai seama ce se întâmplă în căsnicia cuiva.

— O, cred că un copil aflat în interiorul căsniciei are o imagine destul de bună. Nu ai plecat lăsându-ţi în urmă doar căsnicia, ai plecat lăsându-ţi în

urmă propria fiică.

— Ştiu. *Ştiu,* dar nu mai puteam sta. Oricum întotdeauna ai fost mai apropiată de tatăl tău decât de mine, aşa că…

— Ai grijă ce spui despre tata.

— N-aş spune nimic. În mod evident pregătită, Traci scoase

un alt şervețel. Este un om bun. Poate că a fost prea bun pentru mine. N-ar fi trebuit să mă mărit cu el. A fost o greşeală.

— Greşelile par a fi ceva obişnuit pentru tine.

— Eram atât de tânără, draga mea. Abia

împlinisem nouăsprezece ani. Şi credeam că-l iubesc. Chiar credeam asta. Pe urmă am rămas însărcinată, şi ni s-a părut că lucrul cel mai bun pe care-l puteam face era să ne căsătorim. Părinţii mei s-au purtat teribil de urât cu mine

când le-am spus. Nu-ți poți închipui ce speriată am fost.

Indiferent ce compasiune ar fi putut simți Avery pentru o tânără aflată în astfel de circumstanțe, se evaporă înainte să apuce să se formeze pe deplin. Și-l amintea pe bunicul ei

atât de bun şi de răbdător şi de tristeţea din ochii lui spre sfârşitul vieţii din cauza fiicei pe care o pierduse.

Şi bunică-sa, puternică, iubitoare – şi totdeauna un stâlp de sprijin pentru familia ei.

— Te-au dat afară din casă? Te-au

amenințat că o vor face?

— Au…

— Ai grijă, o avertiză Avery.

— Nu, dar m-au învinovățit. Și-au spus că dacă voi avea un copil va trebui să-l întrețin și…

— Închipuie-ți așa ceva! Închipuie-ți că s-

au aşteptat să-ţi asumi nişte responsabilităţi!

— Au fost foarte severi cu mine. Întotdeauna au fost aşa. Nu puteam rămâne acasă cu ei, din moment ce se luau de mine zi şi noapte încontinuu.

— Aşa că ai ales să te căsătoreşti ca o cale de

evadare.

— N-a fost chiar aşa. Aveam doar nouăsprezece ani. Credeam că vreau să mă mărit şi să am o familie şi casa mea. Şi Willy B. era atât de mare şi de frumos, şi avea grijă de toate lucrurile. Ştii, să facă rost de un loc unde

să stăm şi chestii de genul ăsta. S-a purtat foarte frumos cu mine cât am fost însărcinată. Am încercat, *chiar* am încercat să construiesc un cămin frumos şi să gătesc şi să am grijă de tine când ai venit pe lume. Ai fost un copil foarte dificil, Avery.

— Să-mi fie ruşine.

— Nu am vrut să spun chiar asta. Am vrut doar – nu aveam nici douăzeci de ani când ai apărut tu şi am început să am atâtea de făcut…

— Bănuiesc că tata nu făcea nimic.

Traci respiră greoi pe

nas strângând din buze.

— Făcea foarte multe. Nu am de gând să te mint. Făcea foarte multe în casă, tot ce trebuia şi se plimba cu tine în braţe noaptea şi te legăna. Era un tată foarte bun.

— Ştiu că era. Este încă.

— Eu am făcut tot ce-am putut, *îţi jur.* Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Traci îşi încrucişă mâinile deasupra inimii. Dar tot ce făcea el trebuia să mai fac eu o dată. Pe urmă ai început să mergi foarte devreme şi te băgai peste tot. Nu puteam

ţine pasul cu tine. Chiar şi când mi-am luat o slujbă şi pe tine te-am dus la creşă, erau o mulţime de făcut în fiecare zi. Pe deasupra, mai voia unul. Iisuse Hristoase, mai voia şi alţi copii, iar eu nu mă puteam împăca nicicum cu ideea asta. Când am

făcut avortul…

Era o palmă bruscă, puternică, drept în faţă.

— Ai făcut un avort.

Faţa plină de lacrimi a lui Traci păli.

— Credeam că ţi-a spus.

— Nu, nu mi-a spus.

— Tu aveai doar trei ani şi, Doamne

Dumnezeule, Avery, erai atât de năzdrăvană. Am rămas însărcinată din nou, deşi avusesem multă grijă să nu se mai întâmple. Nu mai puteam trece din nou prin toate astea. Pur şi simplu nu mai puteam, aşa că m-am ocupat de chestia asta. Nu voiam

să-i spun lui, dar ne certam în legătură cu altceva și pur și simplu mi-a scăpat.

— Ai făcut un avort fără să-i spui şi lui?

— Ar fi încercat să mă convingă să renunț, iar eu mă hotărâsem deja. Era corpul meu, era alegerea mea. Şi tu

eşti femeie. Ar trebui să respecţi chestia asta.

— Respect dreptul la alegere. Dar ce alegere i-ai lăsat tu lui? Ce respect i-ai arătat tu lui? Era soţul tău, tatăl copilului, şi ai luat decizia fără să-l informezi. Sau nu era el tatăl?

— Sigur că era! Nu-l
înşelam.

— Atunci.

Traci se holbă la
şerveţelul zdrenţuit.

— Ei bine, aşa am
hotărât. Şi pe urmă, nu
mai puteam suporta
încă o sarcină. Cu tine
mi-a fost rău aproape tot
timpul şi m-am făcut cât

casa. Nu mai voiam încă un copil. Am făcut avort şi i-am pus să-mi lege trompele. Şi cu asta, basta.

— Pentru tine, murmură Avery.

— El a fost foarte furios când a aflat. Şi lucrurile au început să se înrăutăţească din ce

în ce mai tare între noi. Trebuie să înțelegi că nici el nu era fericit. Nu era vina mea. Pur și simplu nu eram fericiți. Dar am fost cu el la un consilier matrimonial, așa cum a vrut el. Nimeni nu poate spune că nu am încercat. Doar că mă simțeam prinsă ca

într-o capcană şi total nefericită. Însă am încercat.

— Chiar aşa?

— Timp de doisprezece ani. Este vreme îndelungată, şi tot timpul ăsta am simţit că trebuia să fiu ceva ce nu eram.

— Soţie şi mamă.

— Voiam mai mult. Ştiu că sună egoist, dar voiam mai mult decât să lucrez la mall şi să mă întorc acasă zi după zi. Ajunsesem în aşa hal de uram târgul ăsta şi tot ce este în el. Asta nu e prea sănătos, nu? Nu e sănătos să trăieşti aşa. Îmi trecea toată viaţa

aşa, iar eu nu puteam ţine pasul.

— Aşa că ai început să ai aventuri.

— Nu a fost cu intenţie. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— Cred că pentru a face sex cu nişte bărbaţi cu care nu eşti căsătorită e nevoie de o oarecare

intenţie.

— S-a întâmplat doar de două ori înainte de Steve. Nu eram fericită. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de ceva pentru mine însămi.

— Aşa că ţi-ai înşelat soţul ca să poţi trece peste plictiseala de a fi

soţie şi mamă. Şi când nici asta nu ţi-a mai fost de ajuns, pur şi simplu ai plecat.

— Poţi să-mi dai nişte apă? Te rog?

Avery intră în bucătărie şi umplu un pahar cu apă de la robinet. Rămase aşa un moment, cu ochii

închişi, respirând regulat, până ce simţi că-şi venea în fire.

Deşi îşi scosese haina roşie şi şi-o aşezase în poală, Traci continua să stea jos, cu un şerveţel mototolit în mână şi cu lacrimi picurându-i din gene.

— Mulţumesc. Ştiu

că mă urăşti.

— Nu te cunosc.

— Am fost acolo pânã ce ai avut aproape doisprezece ani, Avery. Am avut grijă de tine. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

— Poate că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Ceea ce e foarte trist

pentru amândouă. Dar
au trecut o grămadă de
ani între atunci şi acum.
Nu mi-ai scris nici
măcar o dată, nu m-ai
sunat şi nici nu ai venit
să mă vezi. Nici măcar o
dată.

— Nu ştiam dacă
tatăl tău m-ar fi lăsat…

— Ţi-am zis să ai

grijă ce spui. N-o să te mai avertizez încă o dată.

— Bine, bine. Lăsânc din nou privirea în jos, mângâie haina. Poate că nu am simţit că sunt în stare sau că trebuie să o fac. Ştiu doar că a trebuit să plec şi că am făcut-o cum nu trebuia.

Willy B. voia să mergem în continuare la consilierul matrimonial. Iar asta nu ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Nu-l *iubeam,* Avery. Nu poţi să trăieşti toată viaţa fără dragoste. Ştiu cum gândea el, ştiu. Că

trebuie să încercăm să facem relaţia să meargă. Te aveam pe tine la care trebuia să ne gândim. Dar tu aveai să creşti într-o zi, nu? Şi atunci unde aş fi fost eu? Înţepenită aici şi mai bătrână. Mai bătrână şi înţepenită aici, fără nicio şansă să-mi trăiesc

viaţa. Nu-l făceam pe
Willy B. mai fericit
decât mă făcea el pe
mine. Deci care era
rostul?

— Voiai să pleci.
Bine. Voiai să-ţi trăieşti
viaţa. Din nou, bine.
Există ceea ce se
numeşte divorţ. E dificil
şi am auzit că poate fi

dureros, neplăcut pentru toată lumea. Dar aşa se fac lucrurile într-o lume civilizată în care femeile nu-şi părăsesc soţii, copiii, căminele fără a spune nici măcar o vorbă nenorocită.

— Eu doar… Trase din nou adânc aer în piept şi puse la o parte

paharul pe care-l golise până la ultima picătură. Eram *îndrăgostită!* Când l-am întâlnit pe Steve, am simţit atât de multe. Atâtea lucruri pe care nu le mai simţisem niciodată înainte. Nu m-am mai putut gândi la altceva. Am greşit, ştiu că am greşit, dar mă

simţeam plină de viaţă şi fericită. Ştiu că ar fi trebuit să fiu cinstită cu Willy B. în loc să-l înşel. Nu merita asta, dar, draga mea, el nu voia ce voiam şi eu. Nu puteam fi cine voia el să fiu. Iar când Steve a obţinut o şansă – o ocazie reală de afaceri – în Miami, a

trebuit să plece. Eu a
trebuit să plec cu el.

— Ai fost la Miami.

— La început. Eram
atât de prinsă, şi faptul
că fugisem cu el mi se
părea atât de romantic,
atât de nemaipomenit.
Ştiam că tatăl tău va
avea multă grijă de tine.

— Termină. Nu te-ai

mai gândit la mine nici măcar o dată din momentul în care ai ieşit pe uşă.

— Asta nu e adevărat! Nu am făcut ce trebuia să fac, dar de gândit la tine m-am gândit. Am fost foarte mândră când am auzit că ţi-ai deschis propriul

restaurant. E un loc bun şi am fost foarte mândră când am aflat despre el.

Mici clopote de alarmă începură să sune în mintea lui Avery. Spera că le auzea numai din cauza propriului ei cinism.

— Cum ai aflat despre asta?

— Te-am căutat pe internet din când în când. Chiar voiam să ştiu ce mai faci, draga mea. Nici nu mai ştiu de câte ori m-am apucat să-ţi trimit un e-mail. Şi mi-a părut foarte rău când am auzit despre Tommy Montgomery. El şi tatăl tău se aveau ca

fraţii. Ştiu că Justine nu mă plăcea prea tare, dar întotdeauna s-a purtat frumos cu mine. Mi-a părut rău pentru ea.

— Până aici s-a ridicat nivelul interesului tău de mamă? Căutatul ocazional pe Google?

— Am greşit. Nu mă

aştept să mă ierţi. Pur şi simplu speram că mă poţi înţelege puţin.

— Ce contează ce înţeleg eu în momentul acesta?

— M-am gândit că poate mi-ai da o şansă, aşa ca să putem să ne cunoaştem din nou şi…

— Ce s-a întâmplat

cu Steve? Dragostea vieţii tale.

Faţa lui Traci se schimonosi de durere. Suspinând din nou, căută alte şerveţele.

— El… el a murit. În noiembrie. Pur şi simplu a murit. Am fost împreună tot timpul acesta. Am călătorit de

colo, colo pentru munca lui, ştii? Sigur că avea şi el defectele lui, dar îl iubeam şi eram fericiţi. Acum a dispărut şi eu nu mai am pe nimeni.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Dar nu pot umple golul acesta pentru tine. Nici nu vreau. Ţi-ai făcut

propriile alegeri. Va trebui să suporți consecințele.

— Nu știu cum să mă descurc singură. N-aș putea să stau aici puțin? Câteva săptămâni?

— Aici? Uluită, Avery rămase cu gura căscată. În niciun caz. Nu vii înapoi după

şapte ani în care n-ai dat niciun semn aşteptându-te să ţi se deschidă uşile. Va trebui să te gândeşti cum să-ţi trăieşti viaţa de aici înainte. Din viaţa mea nu mai faci parte.

— Nu poţi fi atât de rece.

— Pot, rectifică

Avery. Poate că e ceva înnăscut.

— Doar câteva săptămâni, asta e tot. Nu ştiu ce să fac, unde să mă duc.

— Altceva, în altă parte.

— Sunt sânge din sângele tău totuşi, Avery.

— Eşti femeia care a ales să mă abandoneze şi să mă ignore mai bine de jumătate din viaţa mea. Acum ai rămas singură, aşa că ai apărut. Şi de-aia ai apărut – nu ca să mă cunoşti sau ce scuză patetică mai poţi găsi pentru asta. Dumnezeule,

certitudinea acestui fapt o obosea îngrozitor. Continuă pe un ton ferm: Se înscrie în nota ta obişnuită, de vreme ce întotdeauna te gândeşti mai întâi la tine, mai întâi, mai la urmă, întotdeauna. Te-am ascultat, acum gata. Trebuie să pleci.

— Nu am unde să mă duc.

— Lumea e mare. Du-te unde vrei.

— Dacă aş putea rămâne măcar în noaptea asta. O singură noapte…

— Nu ai niciun ban, îşi dădu Avery seama.

— Am avut nişte…

greutăți financiare. E-adevărat că lucrurile au stat destul de prost și mi-ar prinde bine puțin ajutor să mă pun pe picioare.

Totul convergea către o singură concluzie oribilă.

— Doamne, cine ești tu? Bani? Vorbești

serios? Vrei bani de la mine?

— Ți-i dau înapoi. Dacă mi-ai putea împrumuta câteva mii, doar ca să am de unde porni.

— Și dacă aș avea câteva mii disponibile, tot nu ți le-aș da ție.

— Ai propria ta

afacere. Traci făcu un gest către punga de cumpărături. Poți să-ți iei lucruri din magazine de firmă. Cu siguranță îmi poți da și mie niște bani, așa, ca împrumut. Nu mă face să cerșesc, Avery. Te rog, nu mă face să cerșesc, fiindcă o voi face. Sunt într-o

situaţie foarte grea.

Avery îşi înşfăcă geanta, smulse portofelul din ea şi scoase bancnotele fără să le numere.

— Uite. Ia-le. Asta-i tot ce primeşti acum şi pentru totdeauna. Acum ieşi afară şi să nu te mai întorci. Nu vreau

să te mai văd în viața mea.

— Tu nu știi ce înseamnă să fii singur și să nu ai pe nimeni.

— Ai dreptate. A avut tata grijă de asta. Avery se duse la ușă și o deschise larg. Am spus să ieși!

Traci se îndreptă spre

uşă şi se opri, murmurând:

— Îmi pare rău.

Avery trânti uşa, o încuie şi se lăsă pe spate lipindu-se de ea. Când începu să tremure se lăsă să alunece pe pardoseală. Ascultă ecoul paşilor pe scări înainte să dea frâu liber

lacrimilor.

Găsi pretexte pentru care să amâne întâlnirea cu Owen. O schimbare de program, prea multe de făcut, rezumându-se la mesaje scrise ca să nu trebuiască să discute cu el.

Era stupid, ştia, dar

nu se simţea în stare să-şi pună o expresie fericită pe faţă ca să mascheze toată durerea, îndoielile şi furia mistuitoare.

Nu voia să stea de vorbă cu nimeni, aşa că-şi evită şi prietenele şi se cufundă în muncă. Însă în oraşele mici, prietenii

aveau obiceiul să-şi bage nasul.

Ridică privirea din platoul pe care-l pregătea chiar atunci când intră Owen. Dădu din cap şi zâmbi, spera ea doar obosit, în timp ce el se strecura pe un scaun în faţa tejghelei.

— Ce mai faci?

— Sunt foarte ocupată. Abia am apucat să-mi trag răsuflarea în ultimele câteva zile.

— Da, mi-ai spus. Poate ai timp să-ți tragi acum răsuflarea, să iei o pauză.

— Am treabă până peste cap.

— Pe bune?

Răsucindu-se pe scaun, măsură din priviri clienţii ce veniseră pentru a lua prânzul mai devreme şi numără două mese.

— Trebuie să fac inventarul, se hotărî ea pe loc. S-au spart nişte pahare. „Schimbă subiectul“, îşi spuse în

gând. Cum merge treaba vizavi?

— Merge. Mă gândeam că vrei să vii şi tu să vezi cu ochii tăi.

— Da, o să vin cât de curând. Vârî tava în cuptor şi scoase o pizza pe o paletă. Ce să-ţi aduc? întrebă ea în timp ce o felia.

— Gyro arăta bine.

— E foarte bun, garantat.

El trecu de partea cealaltă, îşi luă ceva rece de băut şi se aşeză din nou pe scaun.

— Tu eşti bine?

— Ei, mi-ar plăcea dacă s-ar mai schimba puţin vremea asta şi

dacă aş mai putea adăuga nişte ore fiecărei zile. În rest? Totul e bine.

— Avery.

Tonul o forţă să ridice capul şi să-i întâlnească privirea.

— Ce? E o perioadă mai aglomerată, Owen. Ştii şi tu cum se

întâmplă.

— Da, ştiu într-adevăr cum se întâmplă. De-asta întreb.

— Şi eu îţi răspund că sunt bine. Trebuie să conduc locul ăsta. Trebuie să găsesc un alt comisionar, fiindcă l-am prins pe cel pe care-l angajasem de curând

fumând marijuana la subsol. Pun la punct ultimele detalii pentru localul cel nou, trebuie să mă hotărăsc cu privire la corpurile de iluminat şi la mobilă, să perfectez meniul şi s-o ajut pe Hope să dea o petrecere a burlăciţelor pentru Clare. Maşina

mea are nevoie de cauciucuri noi şi mi s-a spus că va creşte preţul la brânzeturi. Ascultându-se în timp ce depăna toate astea, hotărî că avea toate motivele din lume să fie stresată. Pur şi simplu nu am timp să-ţi fac cina şi să-ţi ţin

companie acum.

— Am înțeles, dar nu vorbeam despre asta.

— Atunci nu avem nimic de vorbit. Am foarte multe chestii de făcut. Asta e, asta e tot. Se întoarse grăbită să vâre tava cu gyro în cuptor, dar când o scoase pe cealaltă se arse

pe partea interioară a antebraţului. La naiba!

Până să trântească uşa cuptorului şi să se întoarcă, Owen era lângă ea. O apucă mai strâns de încheietură când ea încercă să se smucească.

— Lasă-mă să văd.

— Nu e nimic. Se

întâmplă.

— Unde ai trusa de prim-ajutor?

— Am nevoie doar de nişte aloe. De-asta ţin un ghiveci cu aloe în bucătărie. Dă-mi voie…

El pur şi simplu o trase în bucătăria închisă unde lucra Franny.

Înainte ca tânăra să apuce să spună ceva, Owen îi făcu semn să iasă afară şi continuă să o tragă pe Avery în spate.

— Vrei să-mi dai drumul? strigă ea. Ştiu cum să mă ocup de o nenorocită de arsură. Am clienţi.

— Termină, termină chiar acum.

Tonul răstit ca un şfichi de bici, atât de neobişnuit la el, îi opri protestele. Nu spuse nimic în timp ce el deschise apa rece la chiuvetă şi îi ţinu braţul sub ea.

— Nu erai atentă.

Ceea ce nu-ți stă în fire.

— Dacă tu nu mai tăceai... Își schimbă expresia feței în timp ce el se holba în jos la ea. Da, nu voiai să taci. Pot să mă ocup de asta, Owen. E doar o arsură.

— Nu s-a făcut băşică. De ce nu erai atentă?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am multe pe cap, sunt ocupată. Am greşit. Nu e ca şi cum mi-aş fi retezat un deget.

El continuă să-i ţină braţul sub apa rece în timp ce îi studia chipul.

— Te-am mai văzut cu multe pe cap. Te-am

mai văzut ocupată. Dacă nu crezi că te cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama că aici se petrece de fapt altceva, atunci eşti o proastă. E vreo problemă între noi doi?

— În curând va fi.

— Lasă să curgă apă, îi spuse, apoi rupse o

frunză de aloe. Tot ce ştiu e că totul era bine când te-ai întors de la cumpărături cu Clare şi Hope. Făcu o incizie îr frunza voluminoasă şi scoase miezul, continuând s-o mustre: Şi a doua zi contramandezi totul şi nu ai timp nici pentru

două vorbe. Luă o lingură de pe o tavă şi făcu o pastă din aloe. Avery ar fi trebuit să ştie că era foarte priceput la remedii naturiste. În momentul ăsta însă, răbdarea şi eficienţa lui îi stârneau dorinţa de a-l înjunghia cu o furculiţă. Să vedem

asta acum, zise el. Închise apa şi îi şterse cu atenţie braţul în timp ce examina arsura. Nu e grav.

— Ţi-am spus că nu e grav.

— Da, şi mi-ai mai spus şi că nu s-a întâmplat nimic când e foarte clar că s-a

întâmplat. Stai nemişcată. Cu tandreţe, cu multă dedicaţie – impresionând-o până la lacrimi – acoperi arsura cu pastă de aloe. Prin urmare, ceva s-a întâmplat între călătoria spre casă şi a doua zi. Ce?

— Poate că pur şi

simplu mi-am dat seama că m-am băgat în prea multe chestii şi că trebuie să stabilesc nişte priorităţi. Să mă organizez. Am trecut de la zero la o sută de kilometri pe oră... OK, mai bine spus de la cincizeci la o sută, se corectă ea văzând

expresia de pe faţa lui Owen. Am nevoie de puţin timp să aranjez totul, să-mi compartimentez munca aşa cum trebuie. Restaurantul cel nou are nevoie de atenţie acum, dacă vrem să meargă mai târziu. Am lăsat lucrurile să-mi scape

din mână.

— Poate. Poate că e adevărat ce spui, dar nu e tot. Va trebui să vorbim despre asta, Avery.

— Acum nu e momentul. Sunt la serviciu. Am…

— Nu, nu e momentul. Scoase un

pansament din trusa de prim-ajutor şi îl înfăşură în jurul arsurii acoperite cu aloe. Dar va trebui să ne facem timp. Ai grijă să-ţi schimbe cineva pansamentul mai târziu.

Îi studie faţa încă o clipă, se aplecă şi-şi puse buzele pe buzele ei.

— OK.

Dădu din cap fixând-
o cu privirea.

— OK. O să iau gyro
la pachet, să mă întorc şi
eu la treabă. Ne vedem
mai târziu.

— Sigur.

După ce plecă, ea se
sprijini de chiuvetă şi se
certă în gând cu multă

vehemenţă, după care îşi plânse puţin de milă.

— Te simţi bine, Avery?

Suspinând şi dorindu-şi să n-o mai întrebe nimeni asta, aruncă o privire spre cadrul uşii unde se afla Franny.

— Bine. E doar c

arsură, nimic serios. Ce
se întâmplă afară?

— Merge destul de
încet astăzi.

— Ascultă, mă duc
până sus să rezolv nişte
treburi. Dacă se îndesesc
clienţii, sună şi cobor.

— Nicio problemă.

Gătea. Gătitul juca

pentru ea rolul ursuleţului de pluş când era supărată, aşa că făcea experimente cu şuncă şi cu supă de cartofi şi cu supă-cremă de tomate afumate. Folosea laptopul în bucătărie ca să noteze toate adaosurile care-i treceau prin cap şi rezultatele

experimentelor.

Asta o calmă, o relaxă şi o linişti suficient încât să stea jos un timp, în vreme ce supele fierbeau încet pe foc, să se gândească la un aranjament pentru separeuri, scaune înalte, scăunele, canapele şi altele în noul spaţiu.

— Cioc, cioc! strigă Clare.

— Sunt în bucătărie.

Atâta durase răgazul pe care-l avusese cu ursuleţul.

— Voiam să iau o salată jos, dar Franny mi-a spus că ţi-ai ars braţul şi te-ai certat cu Owen.

— Nu m-am certat cu Owen. Mi-am arsîntr-adevăr braţul, dar nu e nimic grav.

Clare se încruntă în faţa oalelor care fierbeau.

— Atunci de ce găteşti aici, sus? Ce s-a întâmplat?

— *Nimic.* Şi

următoarea persoană care îmi mai pune întrebarea asta va primi în față un pumn care nu-i va plăcea prea tare. Încerc niște rețete. Jos e destul de puțină lume, după cum cu siguranță ai văzut și tu. Mi-am luat niște timp liber ca să îmbunătățesc meniul

de la noul restaurant.

— Am crezut că îmbunătăţeşti meniul pe Owen.

— Îl vezi pe undeva pe Owen? Acum am timp. Îl îmbunătăţesc acum.

— Eşti supărată. Nu te-am văzut de câteva zile pentru că ai fost atât

de ocupată, iar acum eşti furioasă şi te cerţi cu Owen.

— Nu mă cert cu Owen, iar dacă sunt furioasă e pentru că toată lumea vine pe capul meu şi mă tot întreabă de ce sunt furioasă. Inclusiv Owen, care nu vrea să

mă lase draculuiîn pace!

— Deci te *certi* cu Owen.

— Nu mă cert Deşi scrâşni din dinţi gata să-i spargă, Avery reuşi să vorbească mai calm. Am fost ocupată. Beckett a terminat planurile şi le-a înaintat pentru a

obţine avizul de demolare. Mai am o groază de lucruri de făcut, de planificat şi de hotărât, asta în timp ce mă ocup şi de Vesta.

— Deci ai emoţii. Şi eu aş avea. Însă ştii că va ieşi foarte bine.

— Dacă o ştii, nu înseamnă că se şi

întâmplă de la sine. O durea stomacul din cauza scuzelor pe care tot trebuise să le găsească. Întotdeauna o durea stomacul când mințea – şi asta se adăuga altor efecte secundare, căci nu se pricepea absolut deloc la minciuni, răspunsuri

evazive şi jumătăţi de adevăruri. E nevoie de foarte mult timp şi creier, continuă ea rămânând la acelaşi subiect. Ceea ce nu lasă prea mult timp şi creier pentru prieteni. Aşa că după părerea mea ar trebui s-o lăsăm mai moale pentru un timp,

până ce mă pun pe roate. Asta-i tot.

— Ce-a făcut?

— Nimic. Nimic, îţi jur. Prea obosită ca să plângă, Avery izbucni pur şi simplu în râs din cauza presupunerii automate pe care o făcuse Clare. Sunt puţin copleşită în momentul

ăsta. „În sfârşit!” gândi. Adevărul. O să se rezolve de la sine. Poftim, în loc de salată, încearcă asta. Scoase un bol, turnă două polonice de supă de cartofi, apoi presără puţin pătrunjel şi puţin parmezan ras deasupra. Trebuie să decid şi în legătură cu

vesela. S-ar putea să mă mulţumesc cu albul obişnuit de restaurant şi pe urmă să mă joc cu feţele de masă şi cu paharele. Sau poate am nevoie de ceva mai îndrăzneţ.

— N-o să conteze. Clare mai luă o lingură. Nimănui nu o să-i pese

în ce e servită chestia asta. Este delicioasă. De ce-ai fost aşa zgârcită cu porţia?

— Pentru că trebuie să încerci şi supa-cremă de roşii afumate.

Alt bol, alte linguri – şi câteva crutoane presărate pe lângă o frunză de busuioc.

— O, Doamne, e aşa de bună! E moale, uşor cremoasă, şi totuşi îţi rămâne ceva de mestecat.

— Excelent. Ca să se convingă, Avery îşi scoase lingura pentru gustat. Da, excelent, decretă. Nu mai e nevoie de nicio

schimbare aici. O să-ţi pun din ambele la pachet ca să le duci acasă pentru cină.

— Adică vrei să spui că va trebui să le împart? Clare îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Avery. O să-mi spui când eşti pregătită s-o faci?

Într-adevăr, mințea îngrozitor de prost. Renunțând, Avery își puse capul pe umărul lui Clare.

— Da. Doar că nu acum.

*

Faptul că gătise o ajutase să treacă peste

asta. Sau aproape. Dacă se lăsa copleşită de sentimente nu avea să ajungă la niciun rezultat, şi în plus ar fi atras în continuare atenţia – exact opusul a ceea ce voia ea.

Puse supa de cartofi într-un borcan şi înşfăcă un colţ de pâine

italienească de jos. O costase o oră, dar nu-i păsa. Era baza pentru o cină şi deşi nu avusese planul ăsta, se puse serios pe treabă pentru un timp.

Ceea ce îi îmbunătăţi şi mai tare starea de spirit.

Trebuia să vorbească

cu tatăl ei şi spera că asta avea să-i desăvârşească recuperarea. Merita să ştie şi el, îşi spuse ea în timp ce ieşea cu maşina din oraş. Pe deasupra, era singurul om din lume faţă de care nu păstra niciodată, nici măcar o dată, secrete.

Voia să-i ofere o porţie de supă şi să discute totul. Puteau discuta despre orice.

Însă când ajunse şi dădu cu ochii de Lexusul albastru strălucitor cu numere de Nevada pe aleea lui din faţă, o cuprinse din nou mânia.

El nu cunoştea pe nimeni în Nevada.

„Ne-am mutat de colo, colo“, spusese Traci.

Infailibila intuiţie McTavish îi spunea că Traci se mutase de colo, colo, ajungând cel mai recent în Nevada. Ian acum încerca să vadă ce

putea pescui şi de la el.

Intră ca o furtună în casă.

Willy B. sări de pe scaun când Avery se năpusti înăuntru. Traci rămase pe locul ei, cu ochii scăldaţi în lacrimi şi crâmpoţind în mâini un şerveţel ud.

— Dar, ştiu că ai

tupeu! Nenorocito!

— Avery! Calmează-te.

— Nu-mi spune mie să mă calmez. Se întoarse spre taică-său. A ajuns deja la partea cu „poţi să-mi împrumuţi nişte bani“, sau mai e încă la cea în care se lamentează ca o

nemernică de cât de rău
îi pare?

— Stai jos şi… Ce?

— Nu ţi-a spus că
mi-a făcut o vizită acum
câteva zile?

— Nu. Puse un brat
în jurul lui Avery, ca s-o
calmeze şi-n acelaşi
timp să o simtă aproape.
Nu mi-a spus.

— Voiam să-ți spun. A trebuit să mă duc întâi la Avery, Willy B. Nu eram nici măcar sigură că voi putea da ochii cu tine, şi voiam s-o văd pe Avery ca să-mi cer iertare.

— Şi să-mi ceri şi nişte bani.

— Nu mai am nimic.

Sunt în mare necaz. Asta nu mă împiedică să-mi pară foarte rău. Degetele îi tremurau şi renunţă la şerveţel ca să-şi şteargă lacrimile cu palmele. Îmi doresc enorm să fi făcut lucrurile altfel. Îmi doresc enorm să fi fost eu altfel. Nu mai pot

schimba lucrurile astea. Ne-am pierdut casa chiar înainte de moartea lui Steve. Totul a mers prost. Avea nişte afaceri şi toate s-au dus pe apa sâmbetei. Nu a mai apucat să se restabilească financiar.

— Ai un Lexus nou-nouţ şi strălucitor pe

aleea din față, rosti Avery apăsat. Vinde-l.

— E luat în leasing și îl voi pierde și pe el. Este tot ce mai am. Pur și simplu am nevoie de niște bani până ce găsesc o locuință și o slujbă.

— Ai luat bani de la Avery? întrebă Willy B.

Fața lui Traci se înroşi brusc.

— Am avut nevoie de un împrumut.

— Cât? Cum Trac clătină din cap şi o inundă un nou val de lacrimi, el se întoarse către Avery. Cât?

— Nu ştiu exact. Tot ce aveam în portofel.

Mai mult decât am de obicei la mine, pentru că ieşisem şi luasem mai mult cash în caz că-mi trebuia.

Mânia, atât de rară la tatăl ei cel întotdeauna bine-dispus, se aprinse în vocea lui Willy B.

— Ai părăsit-o pe fiica mea, Traci. Acum

te întorci şi îi iei banii?

— Are propria ei afacere. Are un local frumos. Eu am făcut tot ce am putut pentru ea atâta timp cât i-am fost alături.

— Nici pomeneală. O sărută uşor pe Avery pe creştetul capului. Cu mama ta ai vorbit,

Traci?

— Am… M-a ajutat imediat după ce-a murit Steve. Totul se dusese de râpă. Nu ştiam că datora atâţia bani. M-a ajutat puţin, dar mi-a spus că aia a fost tot. A vorbit serios. Am fost să o văd înainte să vin aici şi mi-a zis că nu mai e

dispusă să facă nimic pentru mine.

— Cât îți trebuie?

— Tati, nu…

— Taci, Avery.

— Dar nu poți să…

— E treaba mea. Nu ridică tonul – niciodată nu fusese nevoit să o facă. Pur și simplu o privi în ochi pe Avery.

Tu să taci. Cât, Traci?

— Dacă ai putea să-mi dai cinci mii, ca să mă pun pe picioare. Ți-i dau înapoi. Jur. Semnez și hârtii dacă trebuie. Știu că nu am niciun drept, dar nu mai am pe nimeni altcineva.

— Avery, du-te sus și adu-mi carnetul de

cecuri. Ştii unde-l ţin.

— Nu, n-o s-o fac.

— Fă ce-ţi spun şi fă-o acum. Dacă vrei să te certi cu mine, o s-o facem mai târziu. Îşi puse mâna pe umerii fiicei sale. Poţi să-mi spui ce ai de spus, dar nu acum. Asta e treaba noastră, nu a ei.

Rareori era atât de categoric, dar când o făcea, era imposibil să-l contrazici.

— Bine, dar n-o să-ţi placă deloc ce-o să-ţi spun.

Urcă scările cu paşi apăsaţi şi le coborî la fel de sonor.

El se aşează şi-şi

deschise carnetul de cecuri.

— O să-ţi dau cele cinci mii. Nu e un împrumut.

— Dar ţi-i voi da înapoi.

— Nu vreau să mi-i dai înapoi. În afară de cazul în care se răzgândeşte Avery, nu

vreau să te mai văd sau să mai aud de tine din momentul în care ieşi pe uşa aia. Ia banii şi pleacă. Sper că te descurci fără să fii condusă.

— Ştiu că mă urăşti, dar…

— Nu te urăsc. Tu mi-ai dăruit lumina

vieţii mele şi nu am uitat asta. Niciodată. Aşa că îţi dau şi eu ce ai nevoie acum şi suntem chit. Era o decizie categorică, gândi Avery, şi el o luase pentru ea. Vreau să-mi trimiţi adresa ta sau un număr de telefon după ce te stabileşti undeva,

continuă Willy B. Mie
Traci, nu lui Avery. Să
nu mai încerci niciodată
să iei legătura cu ea.
Dacă va dori să
vorbească cu tine sau să
te vadă, poate veni la
mine şi o să-i dau ce-mi
trimiţi tu.

— Bine. Traci luă
cecul din mâna fostului

soţ. Mulţumesc. Eu… Ai păstrat locul ăsta foarte frumos. Eşti un om bun. O spun din toată inima.

— Îmi închipui.

— Ea este atât de frumoasă! Traci îşi apăsă o mână pe buze. Îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău pentru tot.

— E şi normal să-ţi pară. Acum cel mai bine ar fi să pleci. E întuneric, şi mai târziu s-ar putea să se înrăutăţească vremea.

Revenindu-şi, Traci se ridică în picioare.

— Probabil că tu ai fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut

vreodată, îi spuse lui Avery. Şi tot tu ai fost cea căreia i-am făcut şi cel mai mare rău. E greu să trăieşti cu asta pe conştiinţă.

După ce Traci ieşi, Avery se duse la fereastră şi o urmări dispărând cu maşina în noapte.

— De ce i-ai dat banii ăia?

— Pentru că e în doliu. A pierdut un om pe care-l iubea şi acum şi-a dat seama şi că a dat cu piciorul la ceva foarte preţios. Ceva ce nu va mai putea recupera niciodată, aşa că este în doliu şi pentru asta. Şi

pentru că, în ceea ce ne
priveşte pe noi, prin
asta s-a închis o uşă. De
ce nu mi-ai spus că a
venit să te vadă?

— E motivul pentru
care am venit astă-seară.
Ca să-ţi spun. Pur şi
simplu… o vreme nu
am putut vorbi despre
asta. Ar fi trebuit să-ţi

spun, şi aşa ai fi fost pregătit. Ar fi trebuit să o sun pe bunica. Dar eu m-am închis în mine. M-a durut îngrozitor, aşa că m-am închis în mine.

— Ştiu.

Se duse lângă ea şi o luă în braţele lui lungi.

— Dar în seara asta

când am văzut-o doar m-am înfuriat peste măsură. E ceva mai bine, nu?

— Pentru tine? Întotdeauna. Ţinând-o strâns, începu să se legene cu ea de pe un picior pe celălalt. N-o să păţeşti nimic, scumpo. O să fim cât se poate de

bine, noi doi. Nu-ţi face griji.

Liniştită de vocea lui, de mirosul lui, de simpla lui prezenţă, îşi apăsă capul pe pieptul lui.

— Mi-ai spus asta atunci şi de o mulţime de ori de atunci încoace. Şi întotdeauna a fost

adevărat. Te iubesc atât de mult!

— Eu sunt mai mare. Eu te iubesc mai mult.

Ea chicoti şi îl strânse puternic.

— Am făcut o supă. Supa specială-McTavish-de-cartofi-şi-şuncă-gătită-pe-nepusă-masă.

— Sună foarte bine.

— Mă duc să o iau din maşină.

capitolul 16

Owen alese să lucreze în atelier. Îi dădea timp să se gândească – sau, mai bine spus, să-şi macine ideile una câte una. Chiar când el începuse să facă paşii următori, ea dăduse înapoi. Ce putea să însemne

chestia asta? În timp ce el se dădea peste cap ca să nu lase lucrurile să curgă pur şi simplu de la sine, să se asigure că nu o lua pe ea ca pe un dat firesc, că trata relaţia lor aşa cum trebuia tratată o relaţie, ea era brusc prea ocupată ca să-i acorde zece minute

din timpul ei.

— Ce rahat mai e şi ăsta? îl întrebă pe Cus, de la care primi un dat din coadă înţelegător drept răspuns.

Măsură scândura, făcu semne şi măsură automat, după care porni fierăstrăul.

— Îi place să fie

ocupată, continuă el peste zgomotul ascuţit al lamei. Îi place haosul nebunesc al unui program superîncărcat. Dar dintr-odată nu are timp nici să ieşim, nici să stăm acasă, nici măcar să purtăm o nenorocită de conversaţie.

Opri fierăstrăul, puse scândura jos şi îşi scoase ochelarii de protecţie.

— Femeile sunt o mare pacoste.

Dar Avery nu fusese niciodată o pacoste şi nici nu se presupunea că avea să fie vreodată. Aşa că totul avea şi mai puţin sens.

Ceva se întâmpla cu ea. Oare nu-şi dădea seama că el vedea asta? Faptul că-l evita, că se închidea tocmai acum când mereu fusese foarte deschisă. Se purta ca şi cum…

— Aaah.

Începuse să o scoată în oraş, să facă planuri.

Iisuse, îi dăduse şi o bijuterie. Înclinase mult balanţa, nu-i aşa? Ea era cea care nu voia să facă pasul următor. Totul fusese bine până când el începuse să trateze relaţia lor ca pe o adevărată relaţie.

Cât fusese totul uşor şi obişnuit mersese ca

pe roate. Dar după ce adăugase câteva tonalităţi serioase, ea decuplase totul. Sex pur şi simplu era bine, dar dacă încercase şi altceva – puţin romantism, după părerea lui – ea îi închisese uşa în nas.

Ceea ce-l făcuse să pară, îl făcuse să se

simtă ca un imbecil total.

Nu putea să-i spună dacă voia să păstreze lucrurile mai simple? Oare el şi prietenia de-o viaţă dintre ei nu meritau asta? Plus că, la dracu', el nu avea nimic de spus la toată afacerea? Să fie al

dracului dacă nu avea, şi chiar cu vârf şi îndesat.

— Nu sunt o nenorocită de jucărie sexuală pentru ea.

— Nişte cuvinte pe care o mamă tânjeşte să le audă de la iubitul ei fiu.

Cât ai clipi, Owen îş

reveni şi-şi îndesă
mâinile în buzunare.

— Săru'mâna, mamă.

— Bună, Owen
Justine închise uşa
atelierului în spatele ei
şi-şi frecă mâinile să le
încălzească. Ce se
petrece?

— Lucram doar la o
piesă de mobilier

pentru casa lui Beck.

— Eşti un frate bun.

— Da, da. Am avut nişte timp liber. Nu ţi-am văzut maşina când am intrat.

— Tocmai m-am întors.

Amândoi câinii se duseră la ea dând din coadă să i se lipească de

picioare.

— Am fost pe la Willy B. I-am dus cina ceva ca lumea de mâncare să-i ridic moralul. Mă mir că tu te-ai găsit tocmai acum să fii un frate bun în loc să faci acelaşi lucru pentru Avery.

— Ce? De ce?

— Ei... Hm. Avery
nu ţi-a povestit nimic?

— Exact. Supărat,
aruncă ochelarii. Nu
mi-a povestit absolut
nimic. Deloc. Prea
ocupată, nu are timp.
Ce mama dracului se
petrece?

— Asta e o întrebare
pentru ea. Du-te şi

întreab-o.

— Haide, haide, mamă.

— Iubitule, asta e ceva ce trebuie să-ți spună Avery. Dacă nu o va face ea, atunci o s-o fac eu. Dar ea este cea care ar trebui să-ți spună. Adevărul este că, din punctul meu de

vedere, ar fi trebuit să
vorbească deja cu tine.

— Hai că începi să
mă sperii. E bolnavă?

— Nu, nu. Aş spune
că e încăpăţânată şi că
nu gândeşte limpede.
Apropiindu-se de el,
Justine oftă uşor. Tu eşti
un tip practic, Owen.
Dumnezeu ştie cum de

s-a întâmplat asta. Nu ştiu dacă să-ţi spun să fii practic sau nu când vorbeşti cu ea, dar o să-ţi spun să ai răbdare.

— Are necazuri?

— Nu, dar se simte ca şi cum ar avea. Du-te şi vorbeşte cu ea. Şi mai târziu o să stăm şi noi doi de vorbă. Du-te, îi

spuse ea în timp ce el îşi lua haina. Sting eu luminile.

Îl urmări plecând în timp ce mângâia capetele celor doi câini ce se lipiseră de-o parte şi de cealaltă a picioarelor ei.

— Este îndrăgostit de ea. E până peste cap.

Doar că el nu şi-a dat
încă seama de asta şi, cu
siguranţă, ea cu atât mai
puţin.

Stând în mirosul de
rumeguş şi ulei de
lemn, lui Justine i se
păru că simte obrazul
lui Tommy lângă al ei –
şi închise ochii ca să
păstreze senzaţia asta,

fie şi doar pentru un moment.

— A fost mai uşor pentru noi doi, nu-i aşa, Tommy? Noi nu ne-am gândit atâta. Ei, hai, băieţi, să închidem atelierul.

Se duse mai întâi la restaurant. Dave lucra

în spatele tejghelei, aruncând în sus nişte cocă.

— Avery e în spate? îl întrebă Owen.

— Sa dus să facă nişte livrări. Încă nu avem comisionar.

— Tu închizi în seara asta?

— Nu, Avery.

— Vrei să închizi tu?

Dave ridică din sprâncene şi în acelaşi timp duse la buze o lingură de sos.

— Sigur, dacă…

— Bine.

Owen îşi scoase telefonul şi se îndepărtă de tejghea în timp ce forma numărul lui

Beckett.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu.

Când Avery intră douăzeci de minute mai târziu, îmbujorată din cauza frigului, Owen stătea la tejghea cu o bere în faţă.

— A început să ningă destul de tare, începu

ea. Nu s-a pus pe şosea încă, aşa că s-ar putea să reuşim să facem toate livrările pentru… O văzu ezitând în momentul în care dădu ochii cu el şi se gândi: „La naiba cu chestia asta”. Salut, Owen.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Am treabă cu livrările. Făcu un gest din mâini cu genţile termoizolante pe care le adusese înainte să le pună la locul lor. Stai să...

El se ridică şi-şi lăsă berea.

— Vino aici, spuse el şi o luă de mână, după

care o trase spre uşa ce dădea spre casa scării.

— Trebuie să mă ocup de livrări.

— Se ocupă Beckett.

— Ce? Nu, în niciun caz, eu o să…

— Ai o discuţie cu mine. Acum.

— O să am o discuţie cu tine mai târziu. Am

livrări şi trebuie să închid în seara asta, aşa că…

— Beckett se ocupă de livrări. Dave închide.

Cunoştea luminiţa aceea războinică din ochii ei şi pe moment se bucură că o vede.

— Eu fac localul ăsta să meargă. Nu tu.

— Localul merge foarte bine, iar tu te poți întoarce la el după ce vorbim.

— Vorbeşti prostii.

Începu să se împingă ca să treacă de el.

— Da, aşa e.

Ca să facă lucrurile mai uşoare, o ridică deasupra capului, o

puse pe umăr şi o luă în sus pe scări.

— Ai înnebunit? Dădea din picioare şi se smucea. Îţi arăt eu ţie!

— Dacă o să continui în stilul ăsta o să termin prin a te scăpa în cap. Ceea ce s-ar putea să-ţi facă bine.

Ţinându-i bine

picioarele, căută setul lui de chei de la apartamentul lui Avery.

— Owen, te avertizez!

Deschise uşa larg şi o închise în urma lui cu piciorul.

Îi ştia foarte bine temperamentul. Avea să lovească în toate părţile

cu pumnii şi cu picioarele şi nu s-ar fi dat în lături nici de la muşcături. Cum nu voia să aibă urmele dinţilor ei pe el – din nou – şi nici nu voia s-o rănească, se gândi ce putea face.

Greutatea şi înălţimea erau de partea

lui, decise el, şi o duse în dormitor.

— Nici măcar să nu te gândeşti…

Restul cuvintelor îi ieşiră din gură într-un scrâşnet înfundat, căci el o trânti peste aşternuturi, se aşeză deasupra ei şi îi ţinu strâns braţele.

— Calmează-te, îi ceru pe un ton ferm.

— Ei, pe dracu'!

Putea fi la fel de rapidă ca un şarpe şi la fel de agilă ca un rechin, aşa că Owen se străduia să-şi ţină toate părţile trupului la depărtare de dinţii ei.

— Calmează-te,

draculuí, şi putem să vorbim. Nu te las să te ridici până nu-mi promiţi că nu mă loveşti nici cu mâinile nici cu picioarele şi că nu mă muşti – şi nici că o să arunci ceva.

Scânteile bătăliei se transformară într-o explozie de plin război.

— Ce drept ai tu? Crezi că poţi veni în localul meu să-mi dai ordine, să-mi spui ce şi cum să fac? În faţa oamenilor mei?

— Nu, nu cred şi îmi pare rău. Dar nu prea mi-ai dat de ales.

— Îţi dau eu acum de ales. Ieşi dracului afară

de aici.

— Crezi că tu eşti singura care e supărată? Pot să stau aşa toată noaptea, sau poţi tu să te aduni şi să lămurim toată treaba asta între noi ca nişte oameni normali.

— Vezi că mă doare.

— Nu, nu te doare.

Bărbia începu să-i tremure.

— Arsura…

— Drace.

Instinctiv slăbi strânsoarea.

Era tot ce-i trebuia ei. Rapidă ca un şarpe, agilă ca un rechin, îşi înfipse dinţii în podul palmei lui.

El înjură şuierând în
aer în timp ce se lupta s-
o ţintuiască din nou pe
spate.

— Iisuse, mi-a dat
sângele.

— O să-ţi mai dea
într-un minut.

— Bine. Îl durea
mâna ca un dinte stricat,
înfuriindu-l. Deci aşa

vrei. O să te ţin jos cât timp îţi spun ce-am de spus. Vreau să ştiu ce se petrece cu tine.

— Ce se petrece cu mine? Tu vii şi mă târăşti din propriul meu restaurant, mă bruschezi, mă arunci de colo, colo…

— Nu te-am aruncat.

Încă. Şi mă refeream la ce s-a petrecut cu tine înainte de asta, OK?

Întorcându-şi capul, ea îşi fixă privirea pe perete şi nu şi-o mai mişcă.

— Nu discut cu tine.

— Exact, şi nici nu ai făcut-o, cam de o săptămână încoace.

Dacă am greşit eu cu ceva, trebuie să ştiu. Dacă tu nu mai vrei să fii cu mine ca până acum sau să avansăm cu relaţia, merit să ştiu şi asta. Merit să am o nenorocită de discuţie cu tine, Avery, indiferent care va fi rezultatul.

— Nu are legătură cu tine sau cu noi, sau cu toate astea.

Chiar nu avea? îşi dădu ea seama. La un anumit nivel, nu, pentru că ea nu îngăduise asta.

Închise ochii. Îi era silă de întreaga situaţie. Silă de ea însăşi.

Îl rănise. O putea vedea suficient de clar, acum că încerca să treacă de propria ei suferinţă. Iar el nu făcuse nimic să merite asta.

— Ceva nu e în regulă. Trebuie să-mi spui.

— Lasă-mă să mă

ridic, Owen. Nu pot
vorbi aşa.

El se dădu puţin în
spate, precaut, dar ea se
mişcă doar suficient de
mult încât să se poată
aşeza. Apoi îşi luă capul
în mâini.

— E vorba despre
pizzerie? Nu-i trecea
prin cap altceva. Dacă ai

ceva probleme cu banii, sau…

— Nu. Nu. Merge foarte bine. Se ridică să-şi scoată haina şi restul accesoriilor pe care le purtase afară. Ştii că bunică-mea a făcut depozitul acela pe numele meu după ce a plecat mama. Presupun

că unul dintre motive a fost sentimentul de vină, deşi ea nu avea absolut nimic pentru care să se simtă vinovată. Cu toate astea, eu eram următoarea în linia de succesiune, aşa că... Ridică din umeri. Asta a însemnat să pot deschide Vesta şi

înseamnă că pot deschide şi localul cel nou. Eu doar o să trebuiască să le fac să meargă.

— E bolnavă bunica ta?

— Nu. De ce... E întreba, îşi dădu Avery seama, fiindcă ea trăgea de timp şi nu-i spunea

motivele. Nu este nimeni bolnav. Şi nici tu nu ai greşit cu nimic.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— A venit mama să mă vadă.

— Mama ta? Când?

— Mă aştepta pe scări în noaptea când m-am întors de la cumpărături

cu Clare şi Hope. A fost un dezastru. Se întoarse, se aşează lângă el pe pat şi-şi încrucişă degetele în poală ca să le oprească tremuratul. Nici măcar nu am recunoscut-o. Nu am ştiut cine e până când nu mi-a vorbit.

— A trecut mult

timp.

— Nu ştiu, poate că i-am blocat chipul în mintea mea. După ce m-am uitat mai atent, mi-am dat seama că nu se schimbase prea mult. Mi-a spus că voia să mă vadă, că îi pare rău. N-am crezut nicio iotă. A plâns mult. Nu m-a

impresionat deloc.

— De ce ar fi trebuit să te impresioneze?

— Era însărcinată când s-au căsătorit. Ştiam asta – făcusem şi eu socoteala. Şi vorbisem cu tata despre asta acum mult timp. Se iubeau mult, mi-a spus el, şi în ceea ce-l privea

probabil că era adevărat. Poate că ea a crezut că-l iubeşte. Mi-a tot dat argumente cum că era foarte tânără, abia avea nouăsprezece ani, dar şi tata avea numai douăzeci şi doi. Era şi el tânăr, dar a ştiut să facă faţă situaţiei.

Owen o mângâie pe

coapsă s-o aline.

— Willy B.e un tip extraordinar.

— Da, sigur, da. Îşi şterse o lacrimă înciudată că nu reuşise s-o reţină. Eu am fost un copil dificil, ea avea prea multe de făcut, nu era fericită. Bla, bla şi alte mizerii de genul

ăsta. Şi pe urmă a aruncat bomba cum că a făcut un avort când eu aveam în jur de trei ani.

Acum Owen îşi puse mâna peste mâna ei.

— E foarte greu să auzi aşa ceva.

— Da, dar sunt convinsă că a fost mult mai greu pentru tata să

audă asta – chiar după ce se petrecuse fapta. S-a dus, a făcut avort, şi-a legat trompele şi nu a mai discutat niciodată deciziile acelea cu el. Nu i-a spus că era însărcinată. Cine face aşa ceva? întrebă întorcându-şi spre el ochii scăldaţi în lacrimi.

Cine tratează pe altcineva în halul ăsta? Ştia că tata mai voia copii, dar a anulat această posibilitate fără să-i spună. Şi asta e tot un fel de înşelăciune, una oribilă.

El nu spuse nimic, dar se ridică, luă o cutie de şerveţele din baie şi

i-o aduse.

— Mulţumesc. Nu mă ajută la nimic să plâng din cauza asta, dar încă nu pot face faţă acestei situaţii.

— Atunci poate că te ajută să plângi.

— Din spusele ei, ceea ce făcuse a ieşit brusc la iveală în timpul

unei certe şi, ce să vezi, el a fost foarte supărat şi furios. Care erau oare şansele să se întâmple aşa ceva? A fost de acord să meargă la un consilier, dar se simţea prinsă în capcană şi nefericită. Aşa că a avut o aventură. Apoi o alta. A recunoscut două, dar

au fost mai mult de două, Owen, înainte de a pleca. Până şi eu am putut să-mi dau seama de asta. Privindu-l în ochi, îi spuse: Tu ştiai. Cam toată lumea ştia că îşi face de cap.

El se gândi un moment, privindu-i ochii îndureraţi. Nu

avea nevoie de niște răspunsuri evazive care să-i aducă o falsă alinare.

— Da, cam toată lumea.

— Mama mea, târfa orașului. A fost mai ușor, pe bune, când a plecat.

De data asta el îi luă

mâna şi i-o duse la buze.

— Nu e niciodată uşor.

— Poate că nu, dar cel puţin nu mai era sub ochii tatei, sub ochii mei. A rămas cu tipul pentru care ne-a părăsit. Asta a spus, şi mi s-a părut că spune

adevărul. Steve. Aşa îl chema. Am aflat cât de nefericită fusese, cum avusese nevoie de mult mai multe. Cum îl iubise pe tipul ăsta, Steve.

— Poate a făcut-o ca să-şi justifice faptele în propriii ei ochi. Tu nu trebuie să accepţi

motivele astea. Eşti liberă să simţi ceea ce simţi.

— Am simţit nişte lucruri foarte urâte. Nu mi-a plăcut asta, dar nu m-am putut abţine. Am primit o mulţime de scuze şi de complimente pentru aspectul meu fizic şi pentru modul în

care m-am descurcat în viaţă. Pe urmă am aflat că acest Steve a murit acum câteva luni.

— Deci e singură, murmură Owen.

— Da, şi total falită. Ceea ce a reieşit când m-a întrebat dacă pot să-i împrumut câteva mii de dolari.

El se ridică şi se duse la fereastră să contemple stratul tot mai gros de zăpadă. Nu-şi putea imagina, pur şi simplu nu-şi putea închipui un părinte care să-şi stoarcă de bani propriul copil. Dar îşi închipuia perfect ce rană putea provoca asta, în special unei

persoane ca Avery.

— Cum ai reacţionat?

— Prost, evident. A mai vărsat nişte lacrimi, după care s-a pus pe cerşit. Voia să stea la mine. Câteva săptămâni, a spus, apoi m-a implorat să o primesc pentru o noapte. Mi s-a făcut rău,

pur şi simplu îmi venea să vomit. I-am azvârlit ce aveam în portofel şi pe urmă am dat-o afară.

— Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, şi asta e mai mult decât ar fi făcut mulţi în locul tău. Se întoarse spre ea, scrutând-o cu afecţiune. De ce nu mi-ai spus,

Avery? De ce m-ai dat la o parte în loc să mă laşi să te ajut?

— La început nu am spus nimănui. Pur şi simplu n-am fost în stare.

— Eu nu sunt nimeni.

— N-ai cum să înţelegi, Owen. Tu mă

poți compătimi, dar eu nu căutam compătimire. Nu cred că aș fi suportat să fiu compătimită. Dar tu nu poți înțelege pentru că tu nu te-ai simțit nedorit nici măcar o dată în viață. Tu ai știut întotdeauna că părinții tăi te iubesc, că ar fi făcut orice să te

protejeze. Tu nu ştii, nu ştii cât de tare îţi invidiam familia, chiar şi înainte ca ea să plece. Cât de tare aveam nevoie de voi toţi şi cum mereu eraţi acolo pentru mine. Tata şi familia Montgomery. Voi aţi fost tot timpul punctul meu de sprijin.

— Asta nu s-a schimbat.

— Nu s-a schimbat. Dar a trebuit să fac ceva cu viaţa mea, pentru mine. Indiferent cât de rău stau lucrurile, şi uneori stăteau foarte rău în casa noastră, vrei ca mama ta să fie acolo, să te iubească. Şi când nu o

face te simți… inutilă. Incapabilă să se gândească la un alt termen, Avery ridică mâinile şi le lăsă să cadă la loc. Pur şi simplu inutilă. Nu conta ce spunea tata, ce spuneau părinții tăi, şi Dumnezeu ştie că au spus şi au făcut tot ce se

cuvenea, eu tot simţeam că mama a plecat din cauza mea. Că eram rea, sau că nu meritam nimic, sau că pur şi simplu nu eram ce trebuia să fiu.

— Tu nu ai avut nimic de-a face cu asta, Avery.

— Ştiu asta. Dar

uneori ştii un lucru şi simţi altceva. Poate că fuga ei este în parte motivul pentru care am muncit eu atât cât am muncit, obţinând tot ce am. Deci, bravo mie. Ezită un moment, după care continuă: Mai este un aspect. De ce nu am fost niciodată în stare să

păstrez o relaţie ca lumea mai mult timp, de ce nu am avut niciodată sentimente destul de profunde încât să rămân cu un om, sau de ce mă aruncam foarte repede şi la fel de repede încercam să găsesc o cale de a ieşi din relaţie? Mi-e teamă

că sunt aşa din cauza ei.

— Aici greşeşti.

— Te-am îndepărtat. Mai calmă, se uită din nou la el. Ai dreptate în legătură cu asta. Am ajuns într-un punct sensibil, aşa că reacţia mea instinctivă este să fug în loc să mă apropii mai tare.

— Eu sunt aici.

— Asta pentru că aşa eşti tu, Owen. Asta e pentru că tu nu renunţi. Tu întorci problema pe toate părţile până ce obţii un răspuns.

— Care este răspunsul, Avery?

— Se presupune că tu eşti cel care-l posedă.

Lăsându-şi capul pe umărul lui, murmură: Îmi pare rău. Te-am făcut să suferi şi te-am lăsat să crezi că ai greşit când tu nu aveai nicio vină. Probabil că era deja ceva în neregulă cu mine, iar faptul că am văzut-o m-a dat şi mai tare peste cap. Nu

numai în ce te priveşte – poate că mai ales în ceea ce te priveşte, dar nu numai. Nici măcar nu i-am spus tatălui meu. Pe urmă m-am hotărât. Măcar atât reuşisem să rezolv.

Îşi puse mâna pe mâinile ei.

— Ce-ai gătit?

— Dumnezeule! Clipi ca să-si îndepărteze lacrimile. Atât de previzibil. Supă. Am luat un borcan mare de supă şi l-am dus la tata, unde am găsit-o pe ea.

Mutându-şi poziţia, îşi puse buzele pe creştetul ei.

— Şi mai prost.

— Nu ştiu. Pur şi simplu parcă a apăsat pe un declanşator. M-am înfuriat la culme că s-a dus acolo, că l-a făcut să simtă ceva ce mă făcuse şi pe mine să simt. Părea atât de trist când am intrat eu ca o furtună. Atât de trist, în

timp ce ea stătea acolo şi plângea. N-am suportat. Aceeaşi placă, şi acum, că am avut ceva timp să mă gândesc, nu cred că mințea. Sau nu în totalitate. Cred că îi pare rău, şi probabil îi pare rău pentru că acum e singură şi poate privi înapoi. Este singură, îi

pare rău şi ştie că acum nu se mai poate întoarce. El i-a dat cinci mii informând-o că nu trebuie să-i dea înapoi atâta timp cât promite să nu mai ia niciodată legătura cu mine. I-a spus să-i trimită numărul ei când se stabileşte undeva şi că

dacă voi dori s-o
contactez eu vreodată o
să mi-l dea.

— Aşa e Willy B.,
murmură Owen.

— N-am înţeles de ce
i-a dat bani. După ce a
plecat ea, tata mi-a spus
că a făcut-o pentru că
era în doliu. Atât de
mare este bunătatea lui.

Şi pentru că astfel a închis o uşă pe care noi doi trebuia s-o închidem. Asta numai din dragoste pentru mine, pentru că se gândea la mine.

— E cea mai bună persoană de pe faţa pământului. Dar nu e singurul care se

gândeşte la tine.

— Ştiu. Sunt o persoană norocoasă, chiar binecuvântată. Nu ţi-am putut spune ţie, nici lui Hope sau lui Clare sau altcuiva care contează pentru mine. Pur şi simplu nu puteam recunoaşte că mama s-a întors după

atâta amar de ani numai pentru că e singură şi fără niciun sfanţ. Indiferent de cât de tare i-ar părea rău pentru ce-a făcut, singurul motiv pentru care s-a întors e faptul că are nevoie de ceva. Gândul ăsta mă face să mă simt total inutilă. Am vrut să nu

mai las pe nimeni să se apropie de mine până nu mă simţeam iarăşi eu însămi.

El aşteptă un moment, după care rosti:

— Am şi eu de spus câteva lucruri.

— Bine.

— Ea este cea inutilă

şi aşa va fi întotdeauna pentru că ţi-a întors spatele, pentru că a plecat lăsând în urmă toate responsabilităţile şi, mai mult, tot potenţialul tău. Nu va avea niciodată un copil care să o iubească necondiţionat, fără rezerve şi cu bucurie.

Aşa cum îl iubeşti pe tatăl tău. Ea este cea inutilă, Avery, nu tu.

— Da, dar…

— Nu am terminat. Tatăl tău este inutil?

— Dumnezeule, nu. El înseamnă mai mult decât ar putea însemna cei mai mulţi oameni.

— L-a părăsit şi pe el.

A plecat şi l-a lăsat fără să-i spună un cuvânt. A ales un alt bărbat în locul lui. Nici măcar nu i-a arătat atâta respect încât să-i spună adevărul, să se despartă de el în mod onest, prin divorţ, dar asta nu l-a transformat într-un om inutil nici ca bărbat, nici

ca tată, nici ca prieten. Ea s-a întors pentru că avea nevoie de ceva şi i-a luat banii.

— Ea e de vină, nu el.

— Aşa este. Ea e de vină. Nu el. Nu tu.

Ceva se mişcă înăuntrul ei, ceva ce până atunci o făcuse să

stea cu inima strânsă şi dureroasă.

— Îmi face bine să aud asta.

— Tot n-am terminat. Indiferent dacă eşti fericită sau tristă, furioasă sau bucuroasă, tu eşti tu. Dacă te gândeşti că eu voi fi aproape de tine –

sau decizi că trebuie să fiu aproape de tine – numai când totul este bine şi frumos, te înşeli şi eşti o proastă. Niciodată relaţia dintre noi nu a fost una de suprafaţă, şi indiferent ce s-a schimbat, asta nu se poate schimba. Asta e adevărul.

Ruşinea o invadă, acum că sentimentul de nefericire începuse să se diminueze.

— Am făcut o prostie.

— Da, aşa ai făcut. Dar de data asta voi fi îngăduitor.

Uşurată, reuşi să zâmbească.

— Îți rămân datoare cu niște îngăduință pentru când vei face tu o prostie.

— O să-ți aduc aminte când va veni momentul. În plus, eu personal nu văd ce rost are să te raportezi la relațiile anterioare, cum și de ce au funcționat

sau nu. Acum e vorba
despre mine şi despre
tine. Dacă hotărăşti că
nu merge, atunci ai face
bine să nu cauţi un
motiv în exterior. Îmi
spui în faţă. Nu sunt un
fraier de care te poţi
dispensa în felul ăsta.

— Nu m-am gândit
niciodată…

— Ai încercat să te dispensezi de mine.

Scuze. Încercări de explicaţii îi tremurară pe buze. Foarte slabe, îşi dădu ea seama. Slabe şi greşite.

— Nu ştiu dacă am încercat pentru că am crezut că pot, sau pentru că am ştiut că nu

pot. Pur şi simplu nu am un răspuns la întrebarea asta. Oricum ar fi, a fost o greşeală fiindcă, da, aşa e, aici e vorba despre mine şi despre tine. Punându-şi mâna pe obrazul lui, declară: îţi pot face o promisiune solemnă aici şi acum. O să-ţi

spun în față când o să termin cu tine.

Ceea ce provocă apariția unui zâmbet.

— Așijderea.

Când se apropie de el, o luă în brațe și și-o așeză pe genunchi, strângând-o la piept.

— Îmi pare bine că te-ai purtat ca o brută și

m-ai târât aici, sus. Mi-a fost dor să vorbesc cu tine, să fiu cu tine.

— A trebuit să fiu o brută fiindcă tu erai o tută.

— Să continui să mă faci în toate felurile nu înseamnă să fii îngăduitor. Pe deasupra, l-ai pus pe

Beckett să rezolve comenzile.

— Acum are trei copii. Îi vor prinde bine bacşişurile.

Ea râse, se întinse spre mâna lui şi-i dădu drumul când el scoase un icnet de durere.

— O, Doamne. Îi ridică din nou mâna cu

grijă. Aproape că ți-am venit de hac.

— Mie-mi spui?

— E vina ta că te-ai lăsat păcălit de vechiul truc cu „Au, mă doare“.

— Nu se va mai întâmpla.

— Lasă-mă să-ți curăț rana.

— Mai târziu. O trase

din nou în poziția inițială și pur și simplu rămase așa cu ea pentru câteva clipe. Nu cumva ți-a mai rămas ceva din supa aia?

— Am niște supă-cremă de roșii afumate în congelator. Pot s-o încălzesc.

— Sună bine. Mai

târziu. Îi dădu capul pe spate şi-i căută buzele. Cu siguranţă mai târziu.

Într-o dispoziţie foarte romantică, îi acoperi faţa de sărutări în timp ce ea îi descheia nasturii cămăşii.

Mirosea a rumeguş, până şi pe piept.

— Şi de asta mi-a fost

dor, murmură ea. Mi-a fost dor să te ating.

Trecuseră doar câteva zile, dar distanța se mărise atât de tare, ruptura fusese atât de adâncă, încât avea senzația că trecuseră săptămâni întregi. Şi iată-l aici, mirosind a rumeguş, cu pieptul lui

cald şi puternic sub tricoul aspru şi cu palmele lui muncite şi pline de încredere şi uşoare în timp ce-i ridicau puloverul peste cap şi-l dădeau la o parte.

Punctul ei de sprijin, gândi Avery. Constant şi de neclintit.

Dorința era dureroasă pentru Owen. Nu numai fizic, ci şi în adâncul inimii, din cauza suferinței pe care o îndurase ea. Pentru faptul că se simțise obligată să o îndure singură.

Ea spunea că el nu putea înțelege, dar se

înşela. Owen nu fusese niciodată de părere că trebuie să treci printr-o suferinţă ca s-o poţi înţelege.

Crezuse că o cunoaşte, dar se înşelase. Modul în care îşi punea Avery la îndoială valoarea, curajul şi capacitatea de

a iubi era nou pentru el şi adăuga fiinţei ei nuanţe complexe şi puncte vulnerabile.

Încercă să şteargă toate acele dureri oferindu-i atingeri blânde, mângâieri tandre, bucurându-se de curbele feminine ale trupului ei, de bătăile

pulsului, de suspinele din glas, de respirația caldă pe pielea lui.

Când îi prinse fața în palme, când îi văzu zâmbetul înainte ca buzele să li se întâlnească din nou, gândi: „Aceasta. Aceasta e Avery. În totalitatea ei.”

Avery îşi purtă mâinile de-a lungul spatelui lui, pe şolduri şi după aceea înapoi, ca şi cum l-ar fi măsurat. Dorindu-şi doar să dăruiască în continuare, îşi modifică poziţia şi se încolăci în jurul lui, smulgându-i o înjurătură când umărul

ei îi apăsă pe mâna dureroasă.

— Aoleu!

Ea izbucni în râs şi totul dispăru ca prin minune. Toată vina şi scuzele şi mâhnirea.

„Eu şi tu“, îşi zise. „Este vorba numai de ţine şi de mine.“ Aşa că se încolăci şi mai tare şi-

şi înfipse dinţii în umărul lui.

— Acum mi-e poftă de tine. Îl lăsă pe spate şi de deasupra lui, îl muşcă din nou.

— Vrei să joci dur?

— Tu ai început. M-ai adus pe sus până aici, m-ai trântit pe pat. Hai să vedem cum îţi place

ţie.

Având grijă să-i ferească mâinile, îi apucă încheieturile şi se poziţionă şi mai bine deasupra lui.

— Îmi place foarte tare.

— Pentru că acum eşti gol.

— S-ar putea ca ăsta

să fie un argument. Avery îşi coborî capul, se opri la un fir de păr de buzele lui, se trase înapoi, după care se aplecă din nou. Ţi-o cam cauţi cu lumânarea, murmură el.

— O, cred că pot să-ţi ţin piept.

Se aplecă din nou

deasupra lui şi apoi se lăsă în jos trecându-şi limba peste pieptul musculos.

Bine, gândi el în timp ce sângele îi fierbea în vene, îi putea ţine piept.

Îi posedă corpul tachinându-l, incitându-l, seducându-l,

excitându-l. Rapid şi tare un moment, încet şi tandru următorul, făcându-l să-şi piardă echilibrul, ritmul, şi să se abandoneze complet.

— Owen, Owen, Owen.

Îi şopti numele iar şi iar în timp ce se ridica deasupra lui, beată de

putere şi de dorinţă.

Îl acceptă înăuntrul ei adânc, adânc, se agăţă din toate puterile cu mâinile de umerii lui în timp ce senzaţiile simultane de victorie şi de capitulare se răspândeau în tot sistemul ei nervos. El îi luă sânii şi-şi apăsă

mâna peste inima ei ce galopa nebuneşte.

Avery se lăsă din nou în jos, de data asta lăsându-şi buzele să soarbă un sărut prelung şi tremurător. Apoi se ridică iarăşi, azvârlindu-şi capul pe spate, lăsând tot ce însemnau ei doi să o umple, să o inunde.

Şi continuă astfel până la epuizare.

Mai târziu îi doftorici mâna şi îi sărută rana. Purtând halatul cu pătrăţele albastre, îi încălzi supa în timp ce el turna pentru amândoi câte un pahar de vin.

Sub imperiul unui

capriciu, aprinse nişte lumânări decorative. Nu era chiar o cină la miezul nopţii, gândi ea uitându-se la ceas. Dar era destul de aproape.

— Ninge foarte tare acum. Ar trebui să rămâi.

— Da, ar trebui.

Mulţumită, turnă

supa în holurile albe de ceramică în timp ce zăpada cădea peste tot restul lumii.

capitolul 17

De când se ştia, lui Owen îi plăcuse întotdeauna să desluşească lucruri, să găsească răspunsuri, să dibuiască detalii. Înclinaţia lui naturală spre programe, agende, planificări, termene-limită şi soluţii îl făceau

omul perfect pentru a coordona antrepriza familiei Montgomery. Nu se închipuise niciodată, nu în mod serios, ca făcând altceva şi nici nu-şi putea închipui că altceva i-ar fi putut aduce acelaşi sentiment de satisfacţie şi mândrie.

Îi convenea să lucreze cu fraţii lui. Puteau să nu fie de acord, şi uneori chiar nu erau, se puteau călca pe nervi, se puteau certa şi plânge unul de altul. Dar întotdeauna ajungeau să se împace. Le înţelegea felurile de a fi aşa cum şi-l înţelegea

pe-al lui. Cunoştea punctele slabe ale fiecăruia, ceea ce se putea dovedi un avantaj când era supărat şi voia să-i înţepe.

Rezolvarea problemelor pornind de la date concrete oferea posibilitatea unor compromisuri, iar

ultimatumurile ocazionale cădeau în atribuţiile lui.

Abordă situaţia cu Elizabeth ca pe o problemă.

Aveau o fantomă la han. Un fapt ciudat, într-adevăr, dar un fapt real. Până acum se dovedise destul de

docilă, destul de temperamentală şi le făcuse un serviciu enorm avertizându-l pe Beckett atunci când nemernicul de Sam Freemont o atacase pe Clare.

Le ceruse un singur lucru. Pe Billy.

Rămânea o singură

problemă: cine mama dracului era Billy? *Când* mama dracului fusese Billy? Ce legătură era între el şi femeia pe care ei o botezaseră Elizabeth?

Inelul indica o relaţie, posibil o logodnă. Dar ăsta, în lumea lui Owen, nu era

un fapt concret.

Iar fantoma care locuia la ei nici nu infirma, nici nu confirma.

I se păru că cel mai bun punct de pornire era să o identifice pe Elizabeth şi să fixeze cu certitudine când murise aceasta. Locul unde

murise, deşi nu fusese verificat, ci reprezenta doar o supoziţie logică, era hanul.

— Aşa are cel mai mult sens, nu?

Îşi pusese laptopul în sufragerie pornind de la teoria că Elizabeth îi mai putea da indicaţii dacă se ocupa de problemă

chiar în locul acela.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse şi Hope punând o cafea lângă cotul lui. Altfel, de ce-ar fi aici?

— Am tot intrat pe nişte site-uri despre fenomene paranormale. Sigur că găseşti acolo tot felul de nebunii, şi

multe dintre ele sunt minciuni sfruntate – dar ce-am înțeles este că majoritatea oamenilor care nu au reuşit, ştii tu, să treacă dincolo au tendința de a rămâne unde au murit sau de-a se întoarce într-un loc care a fost important sau semnificativ pentru ei.

Dacă a murit aici, ar fi putut fi o clientă, ar fi putut munci aici, ar fi putut fi înrudită sau să fi avut vreo legătură cu proprietarii.

— Registrele cu decese ar putea fi un punct de plecare, dar de când să începem?

— Da, şi asta e o

parte a problemei, nu?

— Ei bine, după cum mi-ai descris tu ce purta, aş zice undeva după începutul Războiului Civil şi înainte de 1870. Nu chiar fusta aceea clopot foarte, foarte largă, dar o fustă suficient de largă.

— Da, cam aşa
ceva… îşi întinse braţele
a neputinţă. Am văzut-o
doar foarte puţin.

— Dacă m-ar lăsa pe
mine să mă uit la ea,
mi-aş face o părere mai
ca lumea. Şi, la urma
urmei, de ce n-ar fi
făcut-o? se întrebă
Hope. Erau într-adevăr

– după cum spunea Avery – colocatari ai hanului. Dar mânecile?

— Mânecile?

— Ale rochiei, Owen. Erau lungi, scurte, strâmte, înfoiate?

— Oh. Ei bine… lungi. Destul de ample, cred.

— Mănuşi? Purta

mănuşi?

— Nu ştiu… adică cred că da, dar dintr-alea fără degete. Dintr-un fel de dantelă, sau ceva care semăna cu lucrurile pe care le croşeta bunică-mea. Şi, acum că mă gândesc, mai avea şi o chestie din aia de înfăşurat.

— Un şal – şi ai spus un fileu.

El rămase cu gura căscată.

— Aşa am spus?

— Ai spus că avea părul ridicat şi prins într-o plasă la spate. Acela e un fileu.

— Dacă spui tu.

— Spun. Am la

dispoziţie câteva minute. Pot? întrebă făcând semn înspre tastatură.

— E la dispoziţia ta.

Întoarse laptopul spre locul unde stătea ea şi aşteptă savurându-şi cafeaua în timp ce ea apăsa tastele.

— Sunt destul de

sigură că dacă pui toate elementele astea la un loc obţii o imagine de la mijlocul anilor ’60 din secolul al XIX-lea.

O lăsă să lucreze în tăcere câteva minute. Era linişte acolo la miezul zilei. Trebuia să se întoarcă alături nu peste mult timp, să-i

dea o mână de ajutor lui Ryder. Şi poate să se strecoare şi până la Vesta mai târziu, să vadă dacă putea s-o convingă pe Avery să iasă – sau să se refugieze în apartamentul ei.

— Ce zici de asta? se interesă Hope întorcând laptopul către el. Ce

crezi?

Curios, studie ilustraţia care reprezenta un mic grup de femei într-un salonaş.

— Mă întreb de ce femeile voiau să poarte ceva ce pare atât de inconfortabil.

— Trebuie să suferi

pentru a fi la modă, Owen. Ne-am obişnuit cu chestia asta.

— Da, probabil. E destul de aproape de ce-am văzut. Fusta era destul de asemănătoare cu aceasta, la fel şi mânecile, şi avea un guler înalt ca ăsta. Poate că mai avea şi nişte

dantelă sau ceva asemănător în plus.

— Asta e moda din 1862. Aşa că ai putea începe de acolo. Şi nu cred că ar trebui să cauţi o cameristă sau o servitoare, adăugă Hope în timp ce studia imaginea. Este prea la modă. Nu e imposibil,

căci ar fi putut fi o rochie pe care să o fi primit de la o stăpână sau de la o rudă, dar dacă se îmbrăca precum o femeie cu bani, cele mai mari şanse sunt să fi şi fost o femeie cu bani.

— O să pornim de la cele mai mari şanse.

Mulţumesc.

— Cu plăcere. Mi se pare foarte interesant. O să fiu în birou dacă ai nevoie de mine.

El intenţiona să mai zăbovească o jumătate de oră şi pe urmă să-şi pună centura cu scule şi să se apuce de treabă. Dar se trezi prins de

documente vechi, articole vechi, diverse lucruri pe care le găsi pe site-urile cu genealogii.

La un moment dat, Hope se întoarse, îi mai turnă nişte cafea şi adăugă o farfurie cu prăjiturele calde.

În sfârşit se lăsă pe spate încruntându-se la

monitor.

— Ce dracu' faci? întrebă Ryder. Tu stai aici şi mănânci prăjiturele în timp ce eu am treabă până peste cap alături?

— Ha?

— La dracu'! E două jumate.

— O, scuze. Cred că

am găsit-o.

— Ai găsit-o? Pe cine?

Ryder înşfăcă ultima prăjitură, iar expresia crâncenă i se mai schimbă puţin după ce îi atinse papilele.

— Ştii tu. Owen făcu semn înspre tavan. Pe ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Owen, avem treabă. Joacă-te de-a vânătorul de fantome în timpul liber.

— Eliza Ford, dir familia Ford din New York.

— Mă bucur că am lămurit asta.

— Serios, Ry, cred că

se potriveşte. A murit aici, din cauza unui anumit tip de febră, la jumătatea lui septembrie 1862. E îngropată în New York. Avea optsprezece ani. Eliza, Elizabeth, Lizzy. Mi se pare foarte tare, ce zici?

— Da, m-ai dat pe spate. E aici de vreo sută

şi cincizeci de ani. Cred că poate să mai aştepte până ce terminăm nişte nenorocite de treburi alături. Luă cana de pe masă şi sorbi o înghiţitură, bombănind: Cafeaua e rece.

— O să încerc să stau de vorbă cu ea. Recuperez eu timpul

pierdut după aceea. Oricum Avery e la treabă până la şase.

— Da, mă bucur mult că o chestie atât de neînsemnată ca meseria ta se potriveşte bine cu agenda ta socială.

Tonul lui Ryder era extrem de ironic şi destul de ridicat, aşa că

Owen i-l imită.

— Am spus c-o să recuperez timpul pierdut şi, la dracu', chiar îi suntem datori. Ne-a avertizat în legătură cu Sam Freemont. Ar fi putut – şi nemernicul chiar ar fi făcut-o – să-i facă şi mai mult rău lui Clare dacă

Beck nu ar fi ajuns acolo
la timp.

— La naiba. Ryder îşi
scoase şapca de baseball
şi îşi trecu mâna prin
păr. Bine, bine, du-te să
vorbeşti cu draga ta
prietenă şi pe urmă
vino alături. Mai sunt
prăjiturele dintr-astea?

— Nu ştiu. Întreab-o

pe Hope.

Mormăind, Ryder c porni spre ieşire.

Owen închise laptopul, dar îl lăsă pe masă şi urcă scările. Găsise mai multe femei cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi treizeci de ani care muriseră în oraş în intervalul

respectiv de timp. Şi aveau să mai fie şi altele dacă lua drept bună teoria conform căreia o fantomă îşi poate alege singură vârsta.

Dar Eliza Ford*i se şi părea* cea mai potrivită.

Ajunse până sus înainte să-şi amintească faptul că procedura

standard cerea ca Hope
sau Carolee să încuie
toate uşile de la
camerele de oaspeţi
când nu erau ocupate.
Cel puţin de oameni vii.

Era pe punctul de-a
se întoarce când, brusc,
uşa de la Elizabeth &
Darcy se deschise.

— OK. O să iau asta

ca pe o invitaţie de-a intra.

Avea un simţământ ciudat intrând în camera care mirosea aşa de specific a lavandă englezească şi a caprifoi, parfumul lui Elizabeth – sau Eliza.

— Aşa…

Uşa se închise cu un

zgomot uşor şi rapid în spatele lui trimiţându-i un fior pe şira spinării.

— Aşa, repetă el. Am împlinit deja o lună de când am deschis. Lucrurile merg destul de bine. Am avut o mică nuntă weekendul trecut. Cred că ştii despre asta. A mers

bine, din spusele lui Hope. Eu, oricum, trebuie să mă apuc de treabă în clădirea de alături, dar am făcut nişte cercetări jos. În ce te priveşte. Ca să te putem ajuta ne-ar ajuta pe noi foarte mult să ştim cine eşti. Eliza?

Luminile pâlpâiră

făcându-i degetele să tremure.

— Eşti Eliza Ford?

Mai întâi apăru conturul, înceţoşat, delicat, care se transformă într-o siluetă de femeie. Îi zâmbi şi se înclină.

— Ştiam eu! Eliza.

Ea îşi duse mâna la

inimă, iar el putu să jure că-i aude şoapta în minte. *Lizzy.*

— Îţi spuneau Lizzy, ca poreclă.

Billy.

— Billy îţi spunea Lizzy. Care Billy?

Ea-şi încrucișă şi cealaltă mână peste prima, pe care o avea pe

inimă, şi închise ochii.

— L-ai iubit. Asta am înţeles foarte bine. Locuia aici, în Boonsboro, în apropiere, sau ce? Ai venit să-l vizitezi? Era cu tine când ai murit? Sau poate a murit el primul.

Ochii ei se deschiseră

brusc. Owen îşi dădu seama că era şocată şi se înjură singur. Poate că ea nu ştia că era moartă – sau că şi Billy trebuia să fie mort. Trebuia să citească şi despre asta.

— Vreau să spun, l-ai întâlnit aici? La hotel, la han?

Silueta se estompă.

Un moment mai târziu uşa de la terasă se deschise brusc şi apoi se trânti la loc.

— OK. Am înţeles vrei să te gândeşti. Vorbim mai târziu.

„Bravo, Owen”, mormăi pentru sine în timp ce cobora scările. „Ai avut într-adevăr

mult tact. Deci, Lizzy, cum te simți fiind moartă? Rahat.“

Își vârî laptopul în portbagaj și își scoase uneltele. Apoi trecu de poartă și intră în clădirea de alături să facă penitență cu ciocanul.

— Mi se pare foarte trist. Avery turnă marinata pe care o făcuse în dimineaţa aceea peste fripturile de ton. Numai optsprezece ani. Ştiu că pe atunci oamenii nu trăiau atât de mult, iar femeile se căsătoreau şi aveau copii mult mai devreme. Dar

chiar şi aşa. Optsprezece. Un gen de febră?

— Nu am găsit prea multe – o să mai caut, acum că am numele ăsta de la care să pornesc. Erau numai câteva rânduri.

— Eliza. E aşa de aproape de numele pe

care i l-a dat Beckett – şi acea poreclă de Lizzy.

— Mi se pare că totul începe să capete sens ca fiind cumva predestinat. Mama a ales numele şi situarea camerei, Beckett a început să-i spună Elizabeth din cauza asta. Apoi Lizzy.

— Nu ştiu dacă e predestinat, dar mi se pare destul de sinistru – sinistru, dar interesant. Şi cred că eşti foarte tare – chiar genial – că ai găsit-o, dar cum te va ajuta asta să-l găseşti şi pe Billy?

— Aveam nevoie de ceva solid. Am numele

ei, adresa, unde şi cum a murit – chiar dacă ea nu ştia asta – aşa că pot încerca să urmăresc direcţiile astea până ajung la el. Se întâlnea cu el aici? Era un localnic? Venea şi el din altă parte?

În timp ce ea spăla verdeţurile se întoarse

să-i arunce o privire.

— Septembrie 1862. Asta ar putea fi răspunsul.

— De ce?

— Owen. Lăsă verdeţurile să se scurgă şi păşi spre el. De cât timp locuieşti în sudul ţinutului Washingron?

— Toată via… O

rahat. La asta nu m-am gândit. Eram atât de concentrat să o găsesc, şi când am dat peste numele ăsta… Bătălia de la Antietam.

— Sau Sharpsburg, în funcţie de ce parte a baricadei erai. A avut loc pe 17 septembrie 1862. Cea mai

sângeroasă zi a Războiului Civil.

— Ar fi putut fi soldat. Poate, poate, murmură gânditor. Ar fi putut veni aici să încerce să-l vadă, să ia cumva legătura cu el. Uneori oamenii mergeau pe câmpul de bătaie şi urmăreau

luptele, nu? Făceau un fel de picnicuri din chestia asta.

— Întotdeauna au existat nebuni. Oricum, ea a murit în ziua luptei. Ai spus că venea de la New York, aşa că mi se pare logic să se fi cazat la han. Dacă avea prieteni sau rude în

zonă, ar fi fost normal să stea la ei. Poate că şi Billy era din New York, şi dintr-un motiv sau altul ea l-a urmat până aici.

— Sau poate el era de aici, din zonă, iar ea a venit să fie cu el. Sau el, ca majoritatea bărbaţilor de vârsta lui – dacă ne

gândim că era cam de vârsta ei – lupta în război.

— Asta mi se pare foarte plauzibil. Gustă!

Owen luă bucata de pâine subțire și crocantă.

— Bună. Foarte bună. Ce este?

— Un experiment.

Aluat de pizza, întins într-o foaie subţire ca hârtia, presărată cu ierburi şi coaptă. Mă gândesc să servesc asta în localul cel nou. Deci, mi se pare că dacă ea a venit să-l vadă şi s-au întâlnit, ea nu ar avea acum nevoie să-l găsească. Ea a murit, dar

dacă el era aici, n-ar fi
fost cu ea? Dacă e să
urmărim acest
raționament, el nu era
aici când s-a îmbolnăvit
ea.

— Sau a părăsit-o.
Nu a venit. Poate era
însurat, sau nu-l
interesa.

Avery îi luă farfuria

cu pâine din faţă înainte ca el să mai poată lua o bucată.

— Nu e prea romantic ce spui. Rămâi la variante romantice, sau nu mai primeşti nimic.

— Pur şi simplu cântăresc diverse posibilităţi. Cum ea

continuă să ţină farfuria cu pâine undeva unde el n-o putea ajunge, îşi dădu ochii peste cap, recunoscându-se înfrânt: Bine, bine, atunci au fost Romeo şi Julieta, versiunea din timpul Războiului Civil. Nişte iubiţi cărora le era scris să nu fie niciodată

împreună.

— Nu-mi plac sinuciderile la adolescenți. Gândește-te la altceva.

— Mi-e prea foame să gândesc.

Ea puse farfuria la loc mișcându-se încet.

— Oricum, niciuna din variante nu mi se

pare că ne ajută să-l găsim pe Billy.

— O să văd ce altceva mai pot descoperi despre Lizzy. Pasul unu.

El rupse pâinea în două şi-i dădu jumătate.

— Ai putea s-o numeşti pâine *crack*[7]. După sunetul pe care-l

scoate şi pentru că dă dependenţă.

— Ha-ha. Poate p â i n e a *snap*. Mă gândesc să pun pâinea asta şi nişte grisine într-un fel de borcan de sticlă pe fiecare masă.

— Ar trebui să putem începe demolările săptămâna

viitoare.

— Săptămâna viitoare? Pe bune? Serios?

Îi plăcea nespus să o vadă astfel, entuziasmându-se dintr-odată.

— Doar demolările. Am verificat în ce stadiu stăm cu obţinerea

autorizaţiei. Ar trebui să o pot lua mâine după-masă.

— O, ce bine! Avery se repezi să-i sară în braţe.

Când gura lui fu liberă din nou, zâmbi.

— De-abia aştept să văd cum te manifeşti când voi obţine

permisul de construcţie.

— S-ar putea să includă şi costume!

— Ce fel de costume?

— Owen. Cu ur oftat, se ghemui la pieptul lui. Probabil totul va fi o nebunie un timp. Planificarea, pregătirile, execuţia. Probabil că eu însămi

voi fi nebună.

— Şi cum diferă asta de comportamentul tău obişnuit?

Avery mai primi un sărut înainte să-i alunece din poală.

— Vreau doar să ştii că nu va fi din cauză că te evit sau că dau înapoi.

— OK. De vreme ce
ea deschisese uşa puţin,
profită să se strecoare
înăuntru. Mama ta i-a
trimis ceva informaţii
de contact tatălui tău?

— Nu. Ridică dir
umeri şi pe urmă îi lăsă
să cadă la loc. Dar nu
putu să evite subiectul
când el îi luă mâinile

într-ale lui şi se uită în ochii ei aşteptând. Nu am prea mari aşteptări în privinţa asta, spuse ea într-un târziu, dar poate chiar nu s-a stabilit undeva încă. Sau, hai să fim serioşi, mai există şi posibilitatea să nu-i trimită niciodată nimic.

El i-a dat bani şi e posibil ca acesta să fie sfârşitul istoriei. Eu habar n-am ce simt în legătură cu asta, sau cu ea, ca să fiu mai exactă, continuă Avery. E ca şi cum m-aş gândi că Billy nu a fost cu Lizzy din proprie voinţă. E o concluzie dură. Şi e

destulă duritate în lumea noastră. O dată în viaţă o să încerc şi puţin optimism.

— Atunci plecăm de la ideea că el ar fi fost cu ea dacă ar fi putut.

— Varianta asta îmi place mai mult. Dacă Traci nu trimite nimic, o să trebuiască să mă

resemnez. Sincer, nu ştiu de ce-aş lua legătura cu ea. Nu face parte din viaţa mea, iar aceasta a fost alegerea ei.

— Îmi pare rău că asta te face să suferi.

— Şi mie. Nu-mi place să ştiu că un om, indiferent cine, are o asemenea putere asupra

sentimentelor mele. Aşa că va trebui să trec peste asta. Am vorbit destul despre ea. Avery dădu cu mâna prin aer ca şi cum ar fi şters o tablă. Bine aţi venit la Bucătăria de Testare a Mâncărurilor MacT's. Eu voi fi chelneriţa, bucătarul şi somelierul

dumneavoastră în seara aceasta.

— Toate astea?

— Şi chiar mai mult după aceea, dacă ai noroc.

— Am senzaţia că sunt un tip norocos.

— În seara asta oferim ton fript în crustă de piper, pe pat

de verdeaţă, şi legume tăiate julienne, asezonate cu vinegretă de şampanie.

— Mi se pare că sunt din ce în ce mai norocos.

— Pentru început, aperitivul nostru care, sperăm, va deveni în curând faimos, crab cu

miez de anghinare. Toate servite cu recomandarea noastră, vinul Sauvignon blanc sec.

— Pune-mă şi pe mine pe listă pentru o porţie.

— Am nevoie de un feedback sincer, insistă ea.

— Poţi conta pe mine.

— Contez, spuse Avery cu un zâmbet larg.

Pentru a recupera timpul petrecut căutându-l pe Billy şi serile cu Avery, Owen se puse la dispoziţia lui

Ryder. Având în vedere ritmul în care mergeau, calculă că aveau să termine brutăria până în iunie şi tot atunci apartamentele de deasupra ei, gata pentru a fi luate în primire de noii proprietari.

Mai adună nişte informaţii despre Eliza

Ford, dar se gândi să lase lucrurile să i se decanteze în minte un timp.

După cum promisese, începu etapa de demolare a părţii corespunzând barului din noul restaurant al lui Avery, iar cele două proiecte merseră mai

departe fără piedici în timp ce luna februarie era înlocuită de martie. Cum nunta din aprilie era din ce în ce mai aproape, fraţii – şi o parte a echipei – îşi petrecută weekendurile lucrând la casa lui Beckett.

Într-o duminică

după-amiază, creşterea bruscă a temperaturii topi învelişul de zăpadă şi transformă solul în clisă. Înăuntru însă, podelele sclipeau în jurul traverselor de carton pline de noroi în timp ce fraţii Montgomery stăteau în picioare studiind

bucătăria aproape terminată.

— Arată bine, se pronunţă Beckett. Foarte bine. Tipii de la Counter vin mâine să înceapă instalaţiile în băi. Sar putea până la urmă să reuşim.

— O să reuşiţi.

Owen avea

planificarea şi refuza să se lase intimidat.

— Dacă tu n-ai fi lăsat locul ăsta să zacă aşa, pe jumătate terminat, sau mai puţin, sublinie Ryder, nu ne-am da acum de ceasul morţii.

— Cât trăieşte, omul învaţă. Oricum, în felul

acesta Clare va reuşi să-şi pună şi ea amprenta asupra locului. Este al nostru, nu doar al meu.

— Spuse bărbatul care se pregăteşte deja să-şi ia jugul în spinare.

— Spuse bărbatul care se însoară cu iubirea vieţii lui, îl corectă Beckett. E

lumină bună, e suficient spaţiu. Va fi bine să mă pot întinde din nou. La Clare nu găseşti nici măcar un centimetru liber. Tot timpul mă împiedic de vreun copil sau de un câine.

— Şi crezi că asta se va schimba? întrebă Owen.

— Nu.

Beckett se gândi puţin la perspectiva asta şi izbucni în râs.

— De fapt, nu mă deranjează deloc, de-abia aştept să mă împiedic de copii şi de câini şi aici. Mai am doar o lună până la nuntă.

— Foarte tare că folosesc hanul pentru petrecerea burlăciţelor, comentă Owen. S-ar putea ca şi genul ăsta de evenimente să se dovedească pe viitor o sursă suplimentară de venit.

— Mai important decât asta este altceva.

Petrecerea burlacilor.

Ryder îşi vârî degetele mari în baierele curelei de scule.

— Trebuie să te trimitem spre marele necunoscut bine pregătit.

— Mă ocup eu de chestia asta, îi aminti Owen.

— Da, da. Dar la ce bun toată munca şi agitaţia? De ce nu putem merge pur şi simplu la un bar de striptease? E locul clasic pentru un asemenea eveniment.

— Poker, trabucuri şi whisky – la alegerea mirelui.

— Fără stripteuze, confirmă Beckett. Mi se pare mult prea ciudat.

— Băiete, îmi frângi inima.

— Când va fi rândul tău, o să angajăm stripteuze.

— Voi fi prea bătrân ca să le apreciez. N-am planuri să păşesc în

marele necunoscut până ce nu împlinesc vârsta de pensionare. Dar, dacă mă gândesc bine, un bărbat nu e niciodată prea bătrân să aprecieze nişte femei goale. Ţine minte asta.

Justine, cu mâinile pline, bătu cu cotul în uşa de sticlă.

Owen o deschise şi luă uriaşa geantă termorezistentă şi termosul enorm.

— O, ia te uită! Beckett, e minunat!

— Nu a făcut toate astea singur, îi aminti Ryder.

— Toţi pentru unul, murmură ea. O să aveţi

o casă foarte frumoasă. Aţi făcut cu toţii atât de mult de la momentul în care am fost aici acum câteva săptămâni!

— Hai să-ţi fac turul complet.

— Bine, accept. Dar mai întâi, am adus prânzul. Supă minestrone, şuncă la

grătar, sendvişuri cu brânză şi plăcintă cu mere.

— Eşti cea mai bună mamă din lume, zise Ryder deschizând geanta termoizolantă.

— Eu o să iau doar supă, oftă Owen punându-şi o mână pe abdomen. Mănânc mai

mult de când Avery mă foloseşte ca să-şi testeze mâncărurile şi fac mai puţină mişcare din cauza programului pe care mi l-a făcut Beck.

— Interesant că vorbeşti despre mişcare.

Justine scoase farfurii şi boluri de carton şi linguri de plastic din

geanta enormă.

— Despre asta vreau să vorbesc cu voi toţi. Puse totul pe bucata de pal care acoperea provizoriu dulapurile de jos şi anunţă: Am băuturi reci în maşină.

— Ne-am ocupat noi, zise Beckett deschizând un frigider.

— Ai şi ceva dietetic acolo?

— De ce-ar avea? se întrebă Ryder.

— Ei, bine, dă-mi ce ai acolo, hotărî Justine. Dau eu jos caloriile curând. Mai ales peste, hm, să zicem nouă luni până la un an, când voi putea să petrec câte o

oră sau ceva de genul
ăsta la Sala de Fitness a
hanului BoonsBoro.

Ryder se opri înainte
să ia o înghiţitură uriaşă
de şuncă la grătar şi
brânză.

— Mamă!

Netulburată, Justine
turnă supă într-un bol şi
i-l oferi lui Owen.

— Mi s-a adus la cunoştinţă că în spatele hanului se află o clădire, cea cu care împărţim în momentul de faţă parcarea, care e acum e de vânzare.

— Mamă, oftă Beckett.

— Şi mi-a trecut prin cap că nu există un

centru de fitness în oraş, nici măcar aproape de oraş. Oamenii trebuie să se urce în maşini, să meargă cu ele la sala de sport, şi pe urmă să se întoarcă la fel. Iar Hope mi-a spus că mai mulţi oaspeţi ai hotelului au întrebat despre facilităţi sportive.

— Mamă, suspină Owen holbându-se la supa din faţa lui.

Veselă, Justine continuă:

— În momentul de faţă nu e o clădire prea atrăgătoare, nu una care să le ofere oaspeţilor noştri o privelişte frumoasă dinspre curte

sau de pe terasele din spate. Dar ar putea deveni. Şi am câştiga şi parcarea cu ocazia asta.

— Nu am terminat brutăria, sublinie Owen. De-abia am început lucrările la restaurantul cel nou.

— Şi dintre toţi fiii mei, tu eşti cel care

înţelege cel mai bine avantajele planificării. Sunt în negocieri. Nu am cumpărat clădirea încă, şi nici nu aş face-o fără să discut cu voi mai întâi. Negocierile durează, orice stabilire a unui acord ia timp. Dacă totul merge bine, Beckett ar putea începe

să lucreze la schițele de proiect când se întoarce din luna de miere.

— Mamă, începu Beckett, ai fost în locul acela în ultima vreme?

— De fapt, chiar am fost. Are nevoie de multă muncă, spuse ea oferindu-i nişte supă. Multă muncă. Avem

noroc însă că ne pricepem la chestii dintr-astea. Şi nu e nici pe departe atât de complicat cum a fost în cazul hanului.

— Ar trebui să o cumpărăm numai ca să o demolăm, murmură Ryder.

— Ştii mai bine decât

mine că nu e cazul. Să facem nişte schimbări majore, da, dar nu s-o demolăm.

— Te-ai gândit deja la ce vrei să facem acolo.

— Mereu îmi vin idei, zâmbi ea către Owen. Va fi o afacere de mică anvergură în comparaţie cu marile

lanțuri specializate, dar am oferi tot ce s-ar putea include în spațiul respectiv. Un centru de fitness al secolului XXI cu farmecul unui oraș mic – o largă varietate de servicii.

— Chiar dacă am putea transforma locul acela în ce spui tu, tot

am avea nevoie să găsim personal, instructori, antrenori şi aşa mai departe.

— Lasă asta în seama mea, îi răspunse ea lui Ryder. O clasă mai mare la etajul al doilea şi o zonă pentru copii, mai mică, poate şi o sală de tratament pentru masaj.

O zonă de fitness cu echipament cardio, antrenament în circuit, greutăți la nivelul principal, o clasă mică și un vestiar – fiecare cu o cameră cu baie de aburi și o saună uscată. Va fi ceva foarte asemănător cu un spa, mă gândesc. O să-i dăm noi de cap.

Îl bătu uşor pe obraz pe
Beckett. Sau nu?

— Cred că da. Dacă
achiziţionezi locul.

Zâmbetul de pe
figură i se făcu şi mai
mare.

— Lasă asta în seama
mea. Acum, ce spui de
turul ăla?

— Sigur. O s-o luăm

de sus şi pe urmă trecem în revistă totul pânăjos.

Încruntându-se, Ryder îi urmări cu privirea plecând.

— La dracu'. La dracu', e o idee bună.

— Majoritatea ideilor ei sunt bune. Chiar dacă l-ar lua foarte repede,

tot am ajunge la jumătatea primăverii sau, mai probabil, la începutul verii până vom obţine toate planurile şi avizele. Ceea ce va cădea în cea mai mare parte pe umerii lui Beck.

— Slavă Domnului. Nu m-ar deranja să fac

modificări esenţiale în locul ăla, spuse acesta.

— Şi mie îmi plac lucrările serioase de demolare. Dar ar trebui să punem pe roate mai întâi brutăria. Va trebui să găsim pe cineva să se ocupe de ea, în afară de cazul în care mama crede că o să ne apucăm

noi de copt brioşe.

— S-ar putea să am eu pe cineva. O cunoştinţă de-a lui Avery. S-a mutat aici din Washington, unde a lucrat ca patiseră. Îşi caută în momentul de faţă un loc în care să-şi deschidă propria brutărie.

— Altă fată de la oraş? ridică din umeri Ryder. Cum arată?

— E măritată.

— Nu-i nimic. Ocupă-te tu de chestia asta, iar în sarcina lui Beck va rămâne sala de fitness. În timp ce eu o să ţin toată echipa în mişcare.

— Corect, încuviinţă Owen.

— Până la urmă, mama n-o să mai găsească nicio clădire veche de cumpărat.

Izbucnind în râs, Owen cedă şi luă un sendviş.

— Nu conta pe asta!

— O sală de sport? întrebă Hope.

— Asta-i planul. Dacă-mi iese achiziția.

Avery stătea cu Hope în sufragerie, finalizând pregătirile pentru petrecerea lui Clare.

— Owen spune că mama lui este superîncântată de

afacere.

— Şi-o să vopsească imobilul, nu? Doar n-o să-l lase în verdele ăla oribil.

— Fără îndoială. Dir câte zicea Owen, Beck s- a apucat să comenteze cum că ar trebui să scape de forma aia plată a acoperişului, să facă

unul ţuguiat.

— Ar fi plăcut pentru oaspeţii noştri. Şi pentru mine. Închipuie-ţi, să trebuiască doar să merg puţin pe jos, să traversez parcarea până la o sală de sport nou-nouţă? Ce fericire! De când m-am mutat aici m-am limitat doar la

DVD-uri. Mi-ar plăce
foarte mult să particip la
nişte ore de yoga ca
lumea.

— Şi eu, de mult
vreau să fac yoga. M-am
săturat de atâta
stretching, poate că o să
ajung să mă lungesc.
Deci, dacă asta e ultima
chestie, pot să mă ocup

eu de tot la sfârşitul săptămânii viitoare, când îmi fac din nou aprovizionarea.

— Perfect. O să fie foarte frumos. Flori, mâncare bună, şampanie, un tort special, câteva joculeţe prosteşti cu nişte premii de mare clasă. Totul se

va asorta perfect cu firea lui Clare.

— Şi înainte să ne dezmeticim, o să asistăm la nunta ei cu Beckett.

— Ceea ce mă face să te întreb dacă tu şi Owen vă gândiţi să le urmaţi exemplul.

— Nu. Nu, repetă

Avery râzând şăgalnic. Ne e bine aşa. Totul merge ca pe roate. Şi ştii că eu nu am fost niciodată prea pasionată de căsătorii – în ceea ce mă priveşte. Poate că într-una din zilele astea ne vom muta împreună, ca să trăim în păcat.

— Aud ce-mi spui,

dar nu sunt convinsă. Îl iubeşti.

— Îl iubesc, însă poate că m-am lăsat dusă de val foarte uşor îndrăgostindu-mă de el. Era mai uşor să spună asta, să o simtă, decât îşi imaginase vreodată. Încerc să mă obişnuiesc cu asta, să văd dacă

rezist, continuă ea. După cum am spus, ne e bine aşa cum suntem acum. Şi amândoi suntem teribil de ocupaţi, situaţie care nu se va schimba foarte curând.

— Avery, niciodată nu te-am văzut – şi nici pe el după ce l-am

cunoscut – altfel decât dorindu-vă să fiţi extrem de ocupaţi. Aşa sunteţi voi. Amândoi.

— Ceea ce e un plus.

— Nu vreau să te bat la cap, dar ţin să-ţi spun că de fiecare dată când vă văd îmi vine în minte un singur cuvânt: perfect Ţi-ai găsit

persoana cu care te potriveşti perfect.

Schimbându-şi poziţia, Avery îşi frecă palmele de coapse.

— Cred că mă sperii puţin.

— Ei, da, vino-ţi în fire. Sigur că nu trebuie să te grăbeşti, dar dacă el nu este exact la fel de

mort după tine cum eşti şi tu după el, eu nu ştiu să organizez un birou.

— Ţine-o tot aşa şi o să încep să-ţi fac lipeala cu Ryder.

— Dacă tot veni vorba de speriat. De-acum înainte buzele mele sunt sigilate. Nu mai spun absolut nimic.

capitolul 18

Avery mai zăbovi încă o oră în patul lui Owen. Acesta se trezise, se îmbrăcase şi plecase cu noaptea-n cap ca să ajungă la o întâlnire pe care o avea la ora şapte.

De data asta lucra pentru ea, îşi zise cuibărindu-se în

aşternuturi şi îngăduindu-şi să aţipească. Se gândise dacă să meargă cu el, doar ca să vadă etapa următoare, dar nu trebuise să i se spună că avea să-i stea în cale şi să încetinească mult lucrurile. Putea să treacă pe-acolo mai târziu,

după ce-şi făcea aprovizionarea şi-şi termina toate drumurile. Până atunci, demolarea trebuia să fie în plină desfăşurare.

Era mai distractiv să se lase surprinsă de evoluţia lucrurilor, iar acestea avansau simţitor într-o mulţime de

privințe, cugetă ea. Prietena ei cea mai bună avea să se căsătorească în mai puțin de o lună, iar ea avea să ia parte la asta. Era parte integrantă dintr-un eveniment în care avea să-şi privească doi prieteni apropiați făcându-şi promisiuni

unul altuia, întemeind o familie, săvârşind un fel de miracol.

Dragostea însăşi i se părea un fel de miracol, unul despre care nu fusese niciodată absolut sigură că exista. Dar îl văzuse cu ochii ei la Clare şi la Beckett, care ajunseseră să fie

împreună, să găsească acel miracol – şi să aibă curajul şi tenacitatea de a avea încredere în el.

O parte din drumurile pe care le avea de făcut în acea dimineaţă erau legate de ultima tranşă de provizii pentru petrecere – de pe lista

detaliată şi extrem de exactă pe care i-o printase Hope.

Îi plăcea gândul că Beckett şi Clare aveau să-şi petreacă după nuntă o săptămână de miere singuri, pe o insulă din St. Kitts.

Într-o zi, şi ea trebuia să plece într-o vacanţă

într-un paradis tropical.

Era obligatoriu să-şi ia o nenorocită de vacanţă, reflectă ea, deschizând un ochi ca să privească cerul întunecat de dincolo de fereastra dormitorului.

Avea s-o facă. După ce-şi punea în mişcare noul local, având grijă

ca totul să intre într-un fel de rutină, intenţiona să se recompenseze cu o săptămână de soare, plaje albe şi apă azurie. Undeva unde nu mai fusese niciodată, unde să n-o cunoască nimeni.

Poate că Owen avea s-o însoţească. Ar fi fost interesant să vadă cum

se descurcau într-o situaţie în care nu aveau nimic de făcut, în care erau perfect străini într-un loc străin – împreună.

Îi mai plăcea şi faptul că mai târziu, peste vară, după ce se termina şcoala, noii căsătoriţi plănuiau o vacanţă de o

săptămână cu băieţii. O lună de miere pentru întreaga familie, după cum îl auzise pe micul Murphy numind-o.

Ce putea fi mai plăcut decât o lună de miere pentru întreaga familie?

Între timp, Owen – şi Hope – cercetaseră mai

în profunzime misterul
Elizei Ford când unul
sau celălalt reuşea să-şi
facă puţin timp liber.
Oare Lizzy şi Billy erau
un fel de miracol? se
întrebă. Oare dragostea
îi adusese laolaltă
înainte ca tragedia să-şi
facă apariţia
înfricoşătoare? Sau

poate răspunsul era mai puţin romantic – şi probabil mai realist –, după cum sugerase Owen?

O tânără care visa la iubire şi un tânăr care alesese să meargă pe drumul lui.

Şi ea visase odinioară la iubire. Dar se

întâmpla când era mică, iar pentru un copil miracolele sunt întotdeauna posibile, iar ideea de a trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi e foarte simplă şi reală.

Cu timpul, învăţase că era cel mai bine să creadă în miracolele pe care şi le putea crea

singură, prin muncă asiduă, hotărâre şi tenacitate.

Şi astea dădeau o satisfacţie enormă, îşi spuse. Aşa că era mult mai bine să înceapă să lucreze la miracolul zilei şi să se dea dracului jos din pat.

Se ridică în capul

oaselor, apoi îşi trecu braţele în jurul genunchilor şi zâmbi la focul pe care-l lăsase el aprins, trosnind în cămin. Era aşa de drăguţ, gândi ea. Aşa de drăguţ să înteţească focul şi să mai pună încă un lemn pentru ca ea să se trezească într-o

atmosferă caldă şi luminoasă în acea zi mohorâtă de martie.

Era foarte norocoasă că-l avea în viaţa ei – mereu ştiuse asta. Norocul însemna existenţa acestei legături noi şi fascinante, plus faptul că Owen era la fel de dornic să ia lucrurile

mai încet. Fără presiuni, fără discuţii înfricoşătoare despre viitor.

De-abia se rostogolise să se dea jos din pat că bipul dinspre telefon o anunţă de primirea unui mesaj.

Se rostogoli înapoi, sperând că era Owen

care sugera să vină şi ea pânã la urmă, să arunce o privire la proiectele iniţiale. În schimb, era un SMS de la Clare, car îi cerea să treacă pe la librărie înainte să o ia spre Hagerstown după provizii.

Puţin confuză îi răspunse, îşi schimbă

planurile ca să includă o oprire rapidă la librărie – şi, dacă tot era acolo, să arunce o privire rapidă şi la demolări.

Făcu repede un duş, îşi trase o pereche de blugi şi mai puse şi un pulover peste cămaşa cu mâneca scurtă ca să facă faţă vremii capricioase

de martie. Cu buzele strânse îşi examină părul. Şamponul colorant pe care-l dăduse începuse să se ducă, aşa că îşi puse în gând să treacă în revistă mai multe şampoane colorante ca să vadă ce-i surâdea în acel moment.

Jos descoperi că el

făcuse cafea şi-i pusese lângă vasul filtrului o cană cu capac pe care să o umple şi să o ia cu ea. Încă un motiv pentru care să zâmbească. Întotdeauna te puteai baza pe Owen. Nu se putea gândi la un alt bărbat, în afara tatălui ei, pe care să se poată

baza *oricând*.

Dintr-un impuls, se duse la tăbliţa pe care o avea atârnată în bucătărie şi desenă o inimă cu iniţialele lor în centru.

Alimentată cu un iaurt rapid şi cafea, îşi trase cizmele, îşi înfăşură un fular în

jurul gâtului şi se vârî în haină înainte să vadă biletul de pe uşă.

„Ia asta“, scria pe el.

Îşi dădu ochii peste cap şi luă umbrela de lângă uşă.

Bine, Owen avea dreptate, însă era un tip foarte norocos dacă nu i-o pierdea în timpul

turelor pe care le avea de făcut.

Pe la jumătatea drumului spre Boonsboro începură să-şi facă apariţia pe parbriz primele picături de ploaie. Nu putu decât să-şi arunce ochii spre cer şi să reflecteze la cât de enervant era ca

Owen să aibă mereu dreptate.

Câteva minute mai târziu, cu gândul la ce avea de făcut în dimineaţa aceea, uită umbrela şi se repezi prin ploaie spre veranda cu copertină a librăriei.

Bătu în geam, apoi

folosi cheia pe care i-o dăduse Clare după incidentul cu Sam Freemont din toamna anterioară. Chiar când intră, scuturându-şi ploaia din păr, proprietara coboară scările.

— Am cafea gratis, anunţă Clare.

— Tocmai am băut nişte cafea, dar… cine poate spune nu la o ceaşcă de latte?

— Hai că ţi-o pregătesc. Mersi că ai trecut pe-aici.

— Nicio problemă. A fost chiar scuza de care aveam nevoie ca să-mi bag nasul în localul cel

nou. Încep demolările în dimineaţa asta.

— Ştiu. Interesant.

Apăsă pe butoanele espressorului în timp ce Avery se uita la bestsellerurile din vitrină.

— Am nevoie de o după-amiază liberă, o după-amiază ploioasă ca

asta, ca să mai citesc şi eu ceva. De data asta nu am putut duce până la capăt cartea pe care am luat-o de la clubul de lectură. De ce aş vrea să citesc despre nefericirea altcuiva? Ca să mă facă să mă simt mai bine în legătură cu viaţa mea? Să mă dau mare? Sau să

mă deprim? Fiindcă n-a făcut altceva decât să mă deprime.

— Nici mie nu mi-a plăcut. Am înghiţit-o pe nerăsuflate aşa cum înghiţeam pe nerăsuflate legumele fierte despre care mama insista că sunt bune pentru mine, ca să nu le

simt gustul. A fost o carte gen legume fierte şi nu sunt convinsă că e bună pentru mine.

— Exact. Încet, Avery scoase un roman de aventuri şi aruncă o privire la copertă. Plus că, dacă mă aşez să citesc, vreau cremă de zahăr ars sau o friptură

bună, poate pizza pepperoni şi, posibil, o prăjitură fierbinte cu ciocolată alături de o cupă de îngheţată. Acum mi-e foame. Se întoarse zâmbind în timp ce se întindea după cafea. Mulţumesc. Hei, mi se pare că nu arăţi prea bine.

— Mă simt cam ameţită, cam indispusă în dimineaţa asta.

— Ai grijă, nu poţi să te îmbolnăveşti, zise Avery ameninţând-o cu degetul arătător. Te măriţi în mai puţin de o lună. Nu ai voie să iei niciun virus. Bea asta. După cum arăţi ai mai

multă nevoie de cafea decât mine.

Clare dădu din cap şi nu luă ceaşca oferită.

— N-am luat nimic, în sensul vreunui virus, şi nu mai beau cafea. Nu sunt bolnavă. Trăgând adânc aer în piept, mărturisi: Sunt însărcinată.

— Ce? Acum? Însărcinată? Cu bebe la bord, adică?

— Da, acum. Însărcinată în toată puterea cuvântului.

Râzând, Clare îşi apăsă mâna pe abdomen. Iar Avery se întrebă cum se putuse transforma atât de

repede paloarea aceea în strălucire.

— O, Clare! Eşti însărcinată şi eşti fericită. Punând jos cafeaua, se repezi după tejghea şi o îmbrăţişă. Sunt atât de fericită pentru tine! Când ai aflat? În câte săptămâni eşti? Ce-a spus Beckett?

— Nu cred că aş putea fi mai fericită. În dimineaţa asta, deşi m-am gândit de ieri. Probabil în două săptămâni. Şi încă nu i-am spus nimic lui Beckett.

— De ce?

— Mai întâi vreau să-mi faci o favoare. Te

duci la Hagerstown, nu?

— Da, o să plec imediat într-acolo.

— Ai putea să-mi iei un test de sarcină?

— Nu ţi-ai făcut deja unul? Ai spus că ai aflat abia azi-dimineaţă.

— Greţuri matinale, a doua zi la rând. Ştiu

semnele – asta ar fi a patra oară când le am. Sunt ameţită şi obosită şi mi-e rău dimineaţa, iar corpul meu pare… E greu de explicat. Îşi atinse din nou abdomenul şi apoi sânii. Simt în corpul meu că sunt însărcinată. Dar vreau confirmarea

înainte să-i spun lui Beckett, ca nu cumva să mă înşel. Nu vreau să mă duc la farmacia de aici sau din Sharpsburg ca să cumpăr testul.

— Veştile circulă foarte rapid.

— Ai înţeles ideea şi, de vreme ce oricum te duci la Hagerstown,

poţi să-mi iei unul fără să se ştie pentru cine e.

— Cu mare plăcere. Uau! Nuntă, lună de miere, lună de miere cu familia, bebeluş! Lui Beckett o să-i placă vestea, nu?

— Foarte tare. Se aplecă şi-şi luă o sticlă cu bere de ghimbir din

frigiderul de sub tejghea. Voiam un copil, deşi ne gândeam să mai aşteptăm câteva luni. Nu încercam să facem un copil acum, dar în mod evident nici nu încercam să nu facem. Dacă am calculat eu corect, vom fi o familie compusă din şase

membri în ianuarie anul viitor, cam la data când hanul îşi va serba prima aniversare.

— Pot să-i spun lui Hope? Mă văd cu ea mai târziu, dar pot să fac şi un legământ de tăcere dacă aşa vrei tu.

— O să-ţi dau de ştire după ce fac testul. Poţi

să-i spui imediat după ce-l anunţ eu pe Beckett.

— Până atunci stau cu buzele cusute. E o veste atât de bună! O veste fericită, adăugă ea îmbrăţişând-o încă o dată pe Clare, din toată inima. Nu mă mai opresc să văd demolările înainte de

plecare. Nu vreau să risc. N-o să vorbesc cu nimeni. Mă întorc în câteva ore. O, frate!

— Mai degrabă spune „O, soro“, râse Clare. Ştiu că pare aiurea, dar, Dumnezeule, tare mi-ar plăcea să am o fetiţă de data asta.

— Atunci gândeşte
totul în roz, o sfătui
Avery strângând-o
iarăşi în braţe. Sunt
înapoi cât de repede
pot.

— Mulţumesc.
Aşteaptă, toarnă cu
găleata. Stai să-ţi aduc o
umbrelă.

— Nu-i nevoie. Am

una în maşină.

Alergă afară şi se udă până la piele înainte să ajungă la volan, dar continuă să zâmbească până ce ieşi în oraş.

Owen lăsă echipa să continue demolarea şi trecu rapid în revistă proiectul brutăriei. Se

încadraseră în timp, observă el, şi cu Ry la o timonă şi Beckett la alta, era liber să se ducă până la Hagerstown ca să ia materiale, să se mai ocupe de câteva alte treburi personale – şi de cele pe care le adăugaseră pe listă fraţii lui.

Nu avea nimic împotrivă să facă atâtea opriri – mai multe materiale însemna că puteau avansa mai repede. Nu avea nimic împotrivă nici să conducă prin ploaie. Mai bine aşa decât să ningă în halul în care ningea acum în partea

de nord a statului şi mai sus, în Pennsylvania.

Se săturase de zăpadă, se săturase de iarnă, aşa că prefera ploaia.

Spera că Avery nu ignorase umbrela, căci ştia că ea avea să facă exact ce făcea şi el. Să se oprească de multe ori,

să parcheze maşina în multe locuri şi să se repeadă în magazine ca să taie diverse treburi de pe lista pe care o avea.

Păcat că nu se putuseră duce împreună, dar aveau itinerarii complet diferite. Dacă meteorologii aveau

dreptate, îi aştepta o zi ploioasă şi o noapte la fel. Îşi aminti că Avery programase să se ducă la serviciu şi să stea până la închidere. El putea lua cina la Vesta după muncă şi pe urmă să-şi termine hârtiile în timp ce ea era încă jos.

Să rămână la ea.

Trebui să-şi aducă aminte că nu avea voie să facă planuri, dar, la dracu', ajunsese la punctul în care *voia* asta. Şi voia ca şi ea să facă la fel. De ce n-ar fi făcut-o? În mod clar însă, ea apăsase cu piciorul pe frână oprindu-se exact la acel pas şi nu prea era

dispusă să treacă la următorul.

Pe de altă parte, pasul la care se opriseră era unul foarte confortabil, trebuia s-o recunoască. Se duse să ia diverse chestii pentru construcţii, lăsă o comandă pentru lemn, cumpără nişte vopsea,

pe urmă luă nişte mostre pentru mochetele apartamentelor de deasupra brutăriei.

Făcu o ultimă oprire la drogherie. Îşi puse în coş ce avea de cumpărat, adăugând spuma de ras pentru Ryder, ibuprofen

pentru Beckett, plus câteva seturi de cărți de joc – ca să suplimenteze stocul de cărți de joc cu femei goale pe care le cumpărase deja pentru seara de poker pregătită ca petrecere a burlacilor în cinstea lui Beck.

Tocmai se îndrepta spre alt raion când dădu

cu ochii de Avery.

Aproape că-i sări inima când o văzu aşa, pe neaşteptate în faţa lui – şi clătină din cap când îi observă părul ud. Până la urmă, tot nu folosise umbrela.

Se gândi să se apropie de ea pe neştiute, să ajungă în

spatele ei, s-o apuce. Îşi imaginã reacţia ei – tresărirea, ţipătul, surprinderea, apoi râsul.

Era atât de concentrată, atât de adâncită în gânduri, gândi el amuzat, încercând să aleagă ce… test de sarcină să

cumpere.

„Iisuse Hristoase!“ Nu-i mai trecu nimic altceva prin cap în timp ce o urmărea luând un test de pe raft, examinându-l cu atenţie, pe faţă şi pe spate, şi apoi punându-l în coş.

Rămase exact unde se

afla, înţepenit, parcă lipit de podea, în timp ce ea se îndepărta printre rafturi.

Un test de sarcină? Dar ea lua... El folosea... Cum se putea...?

Avery însărcinată? Cum putea fi însărcinată? Bine, ştia

cum, dar ea nu-i spusese niciodată nimic. Niciodată nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu în privința acestei posibilități.

Pur și simplu luase testul și-l pusese la un loc cu gelul de duș, șamponul și apa de gură.

Ca pe un articol obişnuit de pe lista de cumpărături? Îi veni să se ducă după ea, să întrebe ce dracu' se petrecea.

Nu era nici momentul nici locul, îşi spuse. Nici nu era în dispoziţia potrivită, de vreme ce nu se putea

hotărî în ce dispoziţie era exact

Se holbă la lucrurile din propriul coş, incapabil să elaboreze o idee coerentă. Amorţit, cu un tremur vizibil în genunchi, puse coşul la o parte şi ieşi din magazin fără să cumpere nimic.

Se întoarse la noul şantier şi se puse pe ajutat la demolare.

Era greu să găseşti ceva mai bun ca dărâmatul unor pereţi pentru a te elibera de tensiuni. Prin urmare, se luptă cu bucăţi mari de pereţi, tocuri de

lemn şi panouri de rigips şi dărâmă singur o tejghea veche.

Chiar şi aşa, tot se simţea ameţit, frustrat, tensionat ca un arc gata să plesnească.

Avery. Însărcinată.

Oare cât lua să-ţi iaci un test dintr-ăla? Cât de exacte erau? Îi păru rău

că nu-şi făcuse timp să caute el răspunsurile la aceste întrebări, ca să aibă măcar o certitudine.

În primul rând, dacă ea îşi cumpărase un test de sarcină, însemna că avea motive să creadă că putea fi gravidă. Femeile nu-şi cumpărau

genul ăsta de lucruri aşa, ca un capriciu.

Sau îşi cumpărau? De ce-ar fi făcut-o?

Oamenii îşi cumpărau pansament cu rivanol înainte să se taie, dar nu-şi cumpărau preventiv teste de sarcină.

În consecinţă, dacă

avea motive să creadă aşa ceva, oare de ce lui nu-i spusese nimic? Pur şi simplu ceva de genul: Owen, există posibilitatea să fiu gravidă, aşa că o să-mi cumpăr un test de sarcină ca să aflu.

Probabil că era îngrozită de moarte.

Numai că nu părea deloc îngrozită.

Părea foarte calmă, îşi aminti el. Chiar zâmbise puţin atunci când pusese testul în coş.

O are *voia* să fie gravidă?

Se gândise că era posibil să fie şi-i plăcuse ideea. Se hotărâse să nu

spună nimic până când nu afla un răspuns sigur. Dacă nu era, probabil că plănuia să nu-i spună deloc despre asta. Ceea ce nu i se păru corect, nu, nu-i convenea deloc ideea.

Dacă era însărcinată, probabil că urma să-i spună când avea ea

chef, lăsându-l până atunci în bezna ignoranței – sau cel puțin așa s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi nimerit să se ducă amândoi în același timp la acel magazin. Așadar, ea avea să aleagă când și dacă să-i spună. Ceea ce nu-i convenea deloc.

Când luai în considerare ce făcuse mama ei, oare nu era normal să te aştepţi ca ea să ştie că şi tatăl (Dumnezeule, poate urma să fie tată!) avea dreptul să fie anunţat? Erau doi oameni implicaţi în asta, nu numai Avery. Nu erau

nişte parteneri de sex ocazional şi nici nu avuseseră vreo aventură de-o noapte sau două. Erau…

Nu era absolut sigur cum să descrie relaţia dintre ei, dar cu siguranţă erau mai mult decât doi oameni implicaţi într-o relaţie

de genul „să ne-o tragem când avem chef”.

Indiferent cum se numea relaţia dintre ei, încrederea şi sinceritatea trebuiau să fie elementele-cheie.

Nu avusese suficientă încredere în el să-i spună de vizita maică-

sii până ce nu pusese el piciorul în prag. În loc de asta, se băgase în gaură de şarpe, se făcuse ghem şi nu-l lăsase să se apropie.

Dacă-şi imagina că putea să scape basma curată într-o astfel de situaţie şi cu o asemenea atitudine, atunci trebuia

să se pregătească pentru nişte schimbări majore.

— Fir-ar a dracului să fie! aruncă nişte placaj spart în ghena de gunoi. Bine…

Beckett veni în spatele lui.

— Se vede treaba că nu ai reuşit să scapi de sentimentul de

frustrare, aşa că dă-i drumul. Spune ce ai.

— Vrei să ştii ce am? Într-o ieşire extremă, total neobişnuită pentru el, Owen trase un picior ghenei de gunoi, îţi spun. Avery e gravidă.

— Doamne sfinte! Văzând cu coada ochiului că unul din

muncitori se apropia, Beckett îi făcu semn şi, apucându-l de braţ, îl scoase afară şi-l împinse sub streaşină, la adăpost de ploaie. Când ai aflat asta?

— Astăzi. De dimineaţă. Şi ştii cum am aflat? Căci ea nu se milostiveşte să-mi

spună şi mie. Am aflat când m-am dus într-o nenorocită de drogherie şi am văzut-o acolo cumpărând unul dintre testele alea de sarcină.

— Dumnezeule, Owen. A ieşit pozitiv?

— Nu ştiu. Din ce îr ce mai furios, mergea înainte şi înapoi de-a

lungul peretelui de beton. Nu-mi spune absolut nimic. Se duce pe ascuns să cumpere un băţ din-ăla de pus pipi pe el în loc să stea de vorbă cu mine. M-am săturat.

— Bine, bine, linişteşte-te puţin. Ca să-i oprească paşii furioşi,

Beckett i se puse în drum şi ridică ambele mâini. Nu ştii dacă e însărcinată.

— Aş spune, după cum face ea de obicei, că voi fi ultimul care o să afle. Pe lângă valul de furie ce-l inundă din nou, simţi şi o urmă de durere. M-am săturat.

— Ce-a spus când ai
întrebat-o despre asta?

— Nimic. Nu am
întrebat-o.

După ce se holbă un
moment la fața furioasă
a lui Owen, Beckett îşi
frecă mâinile de mâinile
lui.

— Nu ai întrebat de
ce cumpără testul?

— Nu. Am înțepenit, bine? Iisuse. L-a aruncat în coș ca și cum era o pungă de bomboane, zâmbind ușor, iar eu am înțepenit. Ce dracu' ai fi făcut tu?

— Nu e același lucru pentru mine și Clare.

Beckett se uită în gol la ploaia care curgea

încet şi constant dincolo de streaşină.

— Noi am vorbit despre faptul că vrem un copil. Mai vrem unul. Să înţeleg că voi doi nu aţi discutat ce aţi face dacă s-ar întâmpla imprevizibilul.

— Nu. Nu m-am gândit niciodată la

imprevizibil. Ea ar fi trebuit să-mi spună, Beck, asta e concluzia. Ar fi trebuit să-mi spună că are nevoie de test. De ce crede că trebuie să facă faţă de una singură tuturor situaţiilor? Eu nu pot funcţiona aşa şi nici nu vreau să trăiesc aşa.

— Nu, nu poţi. „Nu Owen“, gândi Beckett Fratele lui avea simţul de echipă în sânge, de mic copil credea cu tărie în ideea de parteneriat şi de împărţirea tuturor greutăţilor. Pentru Owen, secretele aveau de-a face numai cu cadourile de Crăciun şi

de Anul Nou, nu cu viaţa de zi cu zi. Trebuie să vorbeşti cu ea, dar, Dumnezeule, nu acum. E chiar în perioada de aglomeraţie de la ora prânzului. Pe deasupra, ai nevoie să te calmezi puţin.

— Nu cred că există vreo modalitate prin

care să mă calmez. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă enervez mai tare.

— Atunci gândeşte-te la asta. Dacă e gravidă, ce vrei să faci?

— Dacă e gravidă ar trebui să ne căsătorim.

— Nu te-am întrebat ce-ar trebui să faci, am

întrebat ce vrei să faci.

— Eu… Zăbovi ur moment ca să simtă acel declic subtil, vital. Dacă e să facem un copil, aş vrea să ne căsătorim.

— Bine, atunci în următoarea oră gândeşte-te la asta ca să ajungi la un rezultat. Tu întotdeauna ajungi la un

rezultat, Owen. Până atunci se goleşte şi localul ei. Du-te acolo şi spune-i că trebuie să vorbeşti cu ea între patru ochi. Şi află, pentru numele lui Dumnezeu, dacă urmează să devii tată înainte să o iei razna mai mult decât ai făcut-

o deja. Pe urmă obişnuieşte-te cu ideea.

— Ai dreptate. Iisuse, mi-e cam…

— Rău?

— Nu chiar. Mă simt puţin dus. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva. Iese pur şi simplu din…

— Ordinea

Evenimentelor Stabilită
de Owen. Trebuie să te
adaptezi, îi sugeră,
dându-i un pumn
amical în umăr.

— Să mă adaptez.
Da, mă pot adapta. Se
înnegri la faţă şi
privirea-i deveni tăioasă
ca oţelul. Dar nu sunt
singurul care o va face.

După o oră, hotărî că se calmase şi îşi venise complet în fire. Traversă drumul până la Vesta prin ploaia care cădea neabătut şi intră la căldură, în mirosul de sos şi mirodenii.

În spatele casei de marcat, Avery apăsă pe butonul soneriei de

chemare a ospătarilor şi-i făcu cu ochiul strengăreşte.

„Să-mi facă aşa cu ochiul“, gândi el aprinzându-se din nou. Acum nu era momentul pentru drăgălăşenii de genul ăsta.

— Ce sincronizare perfectă, îi spuse ea.

Lucrurile s-au mai domolit. Voiam să trec pe la şantier ca să văd cum merge treaba.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Bine, ia loc. Mă duc s-o chem pe Franny să preia ea treaba aici. Vrei o felie?

— Nu. Şi trebuie să

vorbesc cu tine sus. Între patru ochi.

— Oh. Drace! S-a întâmplat ceva la localul cel nou?

— N-are nicio legătură cu asta.

— Atunci ce…

— Avery. Tonul lui grav o făcu să se încrunte îngrijorată.

Sus, acum, continuă el. Între patru ochi.

— Bine. Bine, dar vezi că-mi strici buna dispoziţie. Se duse grăbită până în cadrul uşii ce dădea în bucătărie. Franny? Trebuie să ies puţin. Îşi scoase şorţul în timp ce vorbea şi-l agăţă într-un

cuier. Chiar vreau să
văd localul cel nou,
începu ea.

— Poți să mergi
după aia dacă vrei atât
de mult.

— De ce ești așa de
supărat? întrebă ea în
timp ce ieșeau prin ușa
laterală. N-am făcut
nimic.

— Poate că tocmai asta e problema, că n-ai făcut.

— Chiar că-mi distrugi dispoziţia, repetă ea deschizând uşa apartamentului. Acum, care dracu' e problema?

Abordarea lui plănuită cu grijă,

rezonabilă, se duse pe apa sâmbetei.

— De ce dracu' nu mi-ai spus că eşti însărcinată?

— Ce? *Poftim*?

— Nu-mi veni cu faţa aia uimită, Avery. Te-am văzut la drogherie. Am văzut când ai cumpărat testul

de sarcină.

— Tu… Îşi strânse pumnii pe şolduri. Mă *spionai.*

— Nu fi proastă. Făceam treburile pe care le aveam de făcut când am intrat în drogheria aia. Şi te-am văzut pe tine luând un test de pe raft şi punându-l în coş.

La dracu', ce se petrece cu tine de nu-mi spui aşa ceva? Fiindcă nu ai încredere în mine sau nu respecţi ceea ce reprezentăm unul pentru celălalt suficient încât să-mi spui că eşti gravidă?

— Sau poate pentru că nu sunt gravidă.

— Nu eşti?

— Nu sunt gravidă, prostănacule.

Simţi ceva ciudat în interiorul lui, dar nu putu să identifice senzaţia.

— Testul a ieşit negativ?

— Nu, testul a ieşit pozitiv. Avery îşi scoase

telefonul.

Consternat, Owen îşi simţi inima pulsându-i parcă în gât.

— Dacă a ieşit pozitiv înseamnă că eşti însărcinată. Cine e prostănac?

— Tu. Întoarse telefonul ca să-i arate poza cu bagheta de

testare şi cuvântul ÎNSĂRCINATĂ. Pentru că e testul de sarcină al lui Clare. Testul de sarcină pe care i l-am cumpărat de dimineaţă când m-a rugat.

— L-am văzut pe Beckett acum zece minute. Clare nu e însărcinată, mi-ar fi

spus.

— Ea nu i-a spus *lui*. Vrea să-i spună când vor fi singuri, vrea să facă din asta un moment special – ceea ce ai primi şi tu, dacă n-ai fi un prostănac atât de mare. M-a rugat să păstrez secretul, dar uite că mi-am încălcat

promisiunea. Ceea ce mă enervează la culme.

— N-o să-i spun nimic, Doamne ferește! N-o să le stric momentul ăsta. Încă zdruncinat, nesigur, puțin amețit, își înfipse ambele mâini în părul ud. Dar, Dumnezeule, ce era să cred când te-

am văzut cumpărând chestia aia?

— Nu ştiu, Owen. Poate soluţia ar fi fost să vii la mine şi să-mi spui: „Salut, Avery, ce tare că ne-am întâlnit aici, de ce cumperi testul ăla de sarcină“?

— Trebuie să mă aşez. Ceea ce făcu. O să-

ți aduc aminte că-mi eşti datoare cu puțină îngăduință, zise el. Respiră adânc un moment. Nu am putut gândi. Şi pe urmă tu ai plecat, ai ieşit. Te comportai atât de firesc în legătură cu asta, încât pur şi simplu mi-au zburat toate ideile din

cap.

Ea nu spuse nimic, mulţumindu-se să-l privească. Părea perplex, confuz, cum nu-l mai văzuse niciodată.

— Te-ai speriat.

— E un fel de-a spune. Poate.

— Şi ai ajuns imediat

la concluzii pripite.

— Tu nu te pripeşti niciodată.

— Nu te-am mai văzut cumpărând teste de sarcină – în special când eu sunt singurul care se culcă cu tine.

Ea se gândi puţin.

— De fapt, într-un fel reacţia ta e de înţeles.

Într-un fel. Cu un zâmbet în colţul gurii, explică: Ai înnebunit complet.

— Am înnebunit şi atât, o corectă el. Eram mai degrabă furios şi... La urma urmei, putea să recunoască: Ş i m-a durut când am crezut că nu voiai să-mi spui. Nu

am vorbit niciodată despre imprevizibilul ăsta.

Ea expiră îndelung.

— Asta e o altă discuţie. Nu ştiu, şi nu e ceva despre care putem vorbi în zece minute. Acum totul e bine pentru că nu eu sunt însărcinată, Clare este.

Iar ea e în culmea fericirii. Şi Beckett va fi fericit.

— Da, va fi. Foarte fericit.

— Aşa că hai să fim şi noi fericiţi pentru ei şi lasă-mi plăcerea să constat că ai fost un prostănac. O să discutăm şi despre

situaţii imprevizibile la un moment dat, dar acum mă interesează mai mult demolările. Mai mult, i-am promis lui Clare că iau copiii de la şcoală şi-i aduc aici ca să poată ea să-i spună lui Beckett. Nu vrea să-i informeze pe băieţi până nu avansează

sarcina. Oricum, nu
înainte de nuntă.
Deocamdată vor şti doar
ea şi Beckett, plus noi
doi, Hope şi Ryder şi
părinţii tăi şi ai ei. Ceea
ce reprezintă deja o
grămadă de lume.

— În regulă. Mai
sigur pe el, se ridică.
Dar ar trebui să ne

gândim şi noi amândoi la asta şi să discutăm despre ce facem în caz că se întâmplă.

— Tu-ţi faci mai multe griji despre „în caz că se întâmplă“ decât mine, dar o s-o facem şi pe asta. Chiar e o zi foarte frumoasă azi, Owen.

— Ai dreptate.

Se relaxă şi mai mult când ea se ridică pe vârfuri şi îi netezi părul.

— E cu adevărat o zi frumoasă. Pentru moment, hai să ne bucurăm pentru Clare şi Beckett. Se căsătoresc, îşi fac o familie, de fapt îşi măresc familia. Este

exact ce vor.

— În regulă, spuse el. Aplecându-se, o luă în braţe. O să ne bucurăm pentru ei. Îmi pare rău că am fost supărat pe tine.

— Eu nu, pentru că aşa am putut să-ţi spun „prostănac“. Râse, îşi lăsă capul pe spate şi-l

sărută. Hai să mergem la localul cel nou. Pot să dărâm şi eu ceva?

— Îţi găsesc eu ceva de demolat. Măcar atâta pot face.

capitolul 19

Hope mută vaza transparentă plină cu trandafiri albi un centimetru mai la stânga.

— Aşa.

Deşi Avery nu-şi putea da seama de diferenţă, dădu din cap aprobator.

Transformaseră masa lungă împrumutată de la librărie drapând-o cu metri întregi de bumbac alb. Sub ochiul scrutător al lui Hope, vaze transparente, pătrate, pline cu trandafiri albi proaspăt deschişi, şi lumânările în suporturi argintii împodobiseră

masa de pe care urmau să fie servite şampania şi deserturile.

Clare optase pentru o nuntă care să nu aibă nimic alb, însă petrecerea burlăciţelor cu siguranţă avea să fie ca neaua.

— Cadourile acolo, mâncarea acolo,

deserturile şi şampania aici. Cu mâinile în şolduri, Hope se învârti în mijlocul sufrageriei. Ai făcut o treabă excelentă cu scaunul ei.

— Da, m-am uimit pe mine însămi.

Amplasaseră unul dintre scaunele cu spătar înalt astfel încât

să domine întreaga încăpere. Partea de sus era acoperită cu un fel de creangă uriaşă de tul alb care se prelungea în două cozi până la pământ

Ghirlande albe, galben pal şi roz erau împletite şi înfăşurate în jurul braţelor şi

picioarelor.

— Mereu uit cât de mult îmi place să fac chestii dintr-astea, femeieşti, până ce ajung să fac din nou câte ceva. Bocănind pe podea cu pantofii ei minunaţi, roşii, Hope se duse să modifice puţin poziţia lumânărilor.

O să pun nişte vin şi nişte chestii de ronţăit în salon pentru ca oamenii să se plimbe şi să se aşeze unde au chef.

— Ştii că mulţi dintre cei care vin nu au văzut încă locul acesta. O să vrea să le faci turul hanului.

— M-am gândit deja la asta. E păcat că nu e încă suficient de cald ca să putem ieşi în curte. Totuşi, hanul arată minunat, iar noi arătăm… Se întoarse, o luă pe Avery de braţ şi o trase să se reflecte amândouă în oglinda cu ramă de aur. Fabulos.

— De acord.

— Deci… Nişte şampanie înainte de petrecere?

— Doar dacă mă obligi.

Se duseră în bucătărie, unde Hope umplu două cupe. O ciocni pe a ei de cea a lui Avery.

— Pentru domnişoarele de onoare şi năşici.

— Adică noi.

— Iar peste vreo opt luni facem şi o petrecere în cinstea bebeluşului.

— Patru copii. Îţi dai seama? Avery sorbi o înghiţitură şi ridică paharul din nou. Să aibă

putere.

— O au. Dragostea îi
va face să treacă peste
orice greutăți.

— Crezi?

— Cred. Hope se lăsă
pe un scaun. Cât timp
crezi că pot păstra
secretul ăsta? Amândoi
radiază de-a dreptul.

— Cei mai mulți se

vor gândi că e din cauza nunții, și parțial chiar așa este. Dacă pot să păstreze secretul până după luna de miere – sau cel puțin așa intenționează Clare – asta le mai dă puțin spațiu să respire.

— Nu pot să cred că ai păstrat secretul ăsta

față de mine o zi întreagă.

— Muream să-ți spun. În rochia ei verde, Avery țopăia pe scaun trăgându-şi în jos fusta strâmtă. Şi aş fi venit să-ți spun după muncă, dar toată chestia aia cu Owen a fost atât de ciudată!

— Care erau şansele? Cum încă o amuza întâmplarea, Hope se lăsă pe spate şi izbucni în râs. Pe bune, să intre în drogherie chiar în momentul în care tu cumperi testul de sarcină?

— Da, soarta i-a jucat un renghi.

— Bietul băiat. Închipuie-ţi ce i-a trecut prin minte.

— Tocmai asta e. Nu pot, sau cel puţin nu sigur – şi de obicei ştiu ce gândeşte Owen. Dar era atât de serios! Nu-mi dau seama dacă era furios ori speriat.

— O combinaţie,

bănuiesc.

— Chiar şi după ce i-am explicat? Faptul continua s-o frământe un pic. Amândoi am trecut repede peste asta, dar pe bune, nu pot fi sigură. Furios şi speriat pentru că puteam fi, sau pentru că puteam fi şi nu i-am spus nimic?

— Cred că pur şi simplu trebuia să proceseze informaţia că totul era în regulă, că era Clare, dar dacă nu ar fi fost ea? Tu n-ai făcut-o?

— Poate. Puţin. Dar numai pentru că a trebuit să mă gândesc ce-am fi făcut după aia

judecând după reacţia lui. Deja îl cunoşti pe Owen. Îi place să planifice totul. Toate să fie la timpul lor, la locul lor. El este tipul care verifică data expirării de pe cutia de lapte înainte să o cumpere.

— Şi eu fac asta.

— Ceea ce te poate

ajuta să-l înţelegi. O sarcină neplanificată? Avery îşi dădu ochii peste cap. Asta ar zgudui însăşi temelia planurilor pe care şi le-a făcut în legătură cu viaţa lui.

— Ce planuri şi-a făcut cu viaţa lui?

— Nu ştiu, dar pot să

pun pariu că există aşa ceva.

— Eu cred că te înşeli. Hope turnă şampanie să completeze ce mai era în cupe. Spun asta pentru că semăn bine cu el. Da, probabil că are nişte planuri de bază care includ ţeluri, realizări,

evenimente, paşi. Dar, în acelaşi timp, să ştii că este perfect capabil să şi le modifice. Ridică o mână şi făcu un gest cuprinzător în jur, proclamând: Eu am făcut-o.

— Sigur că e capabil să le modifice. Faptul că e organizat şi eficient nu

însemna că e rigid, îşi spuse Avery. Era doar puţin cam… puţin maleabil din punctul ei de vedere. OK, dacă tot e să ne jucăm de-a „ce-ar fi fost dacă“, hai să continuăm, decise ea. Dacă aş fi cumpărat testul ăla pentru mine şi dacă rezultatul ar fi fost

pozitiv, s-ar fi adaptat şi ar fi făcut planuri luând asta în considerare. Primul pas al planului ar fi fost căsătoria.

— Ceea ce te supără?

— Nu. Nu. Dar ar f văzut asta ca pe ceva normal, ceva ce trebuie făcut. Eu nu aş vrea să mă mărit pentru că aşa

trebuie făcut.

— E mai bine decât pentru că nu trebuie făcut, sublinie Hope.

— Ştii ce vreau să spun. Aş vrea să mă mărit pentru că *vreau*, sunt pregătită, sunt îndrăgostită, sunt fericită că îmi voi petrece viaţa cu cineva

anume.

Hope luă o bomboană cu mentă dintr-un bol de pe consolă.

— Ai spune nu.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu. Ai spune nu pentru că te-ai simţi obligată să demonstrezi ceva şi să-l eliberezi pe

el dintr-o constrângere – ambele în aceeaşi măsură. Încrucişându-şi din nou picioarele, o studie pe Avery sorbind încă o înghiţitură de şampanie. „Pot să am grijă de mine, iar tu nu eşti obligat să te însori cu mine. Da, putem împărţi

responsabilităţile în ceea ce priveşte copilul, da, poţi fi parte integrală şi vitală din viaţa copilului. Dar fără nicio obligaţie individuală în ceea ce te priveşte.“

— Sună foarte dur.

— Nu cred. Sună exact cum eşti tu — mândră, precaută,

sufletistă, cu probleme din cauza părinţilor tăi.

— Oare ei s-ar fi căsătorit dacă ea nu ar fi rămas însărcinată cu mine? Cu amărăciune, Avery luă o înghiţitură de şampanie. Nu cred.

— Dacă nu ar fi făcut-o, tu nu ai sta acum aici punându-ţi

întrebări despre asta. Au făcut o alegere, tu eşti rezultatul.

Avery ridică un umăr.

— Şcoala Practică de Logică Hope Beaumont.

— De obicei funcţionează. Ascultă, nu m-ai avea în faţa ochilor dacă Jonathan

nu ar fi făcut o alegere – care a condus la rândul ei la alegerea mea. M-am gândit mult la asta în ultimele luni. Sunt fericită aici, mai fericită decât atunci când eram cu Jonathan şi îmi închipuiam că viaţa mea se derulează conform planurilor de la Şcoala

Practică de Logică.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar Jonathan era un nemernic, spuse Avery după un moment de reflecție.

Izbucnind în râs, Hope ridică paharul.

— Da, dar eu credeam că este nemernicul *meu*. Se uită

la ceas. Ar trebui să scoatem şi restul felurilor care mai trebuie aşezate pe mese.

Abia începuseră când Clare bătu în uşa holului.

— Ştiu că am ajuns un pic prea devreme, începu ea când îi deschise Avery. Am

lăsat copiii la casa cea nouă – care aproape că arată ca o casă în toată puterea cuvântului. Beckett şi fraţii lui vor să-i pună pe băieţi la treabă. Dumnezeu să-i ajute pe toţi, ce-o să iasă. O, uau! Mamă, ce flori frumoase!

— Stai să vezi

sufrageria. Dă-mi mai
întâi haina. Avem un
loc în spălătorie unde să
punem hainele. Cum te
simţi? Suntem numai eu
şi Hope aici. Nu a sosit
niciun invitat.

— Bine. Râzând, îşi
scutură părul blond-
auriu de pe umeri.
Când am vomitat de

dimineaţă nu m-am putut gândi la altceva decât că o să am un copil. Că eu şi Beckett o să avem un copil. Aşa că sunt bine.

— Se vede. Nu mă refer la copil, spuse Avery zâmbind când Clare îşi puse mâinile pe abdomen. Vino să

vezi.

Când o târî pe Clare în sufragerie, Hope tocmai se întorcea de la bufetul aranjat.

— Ce zici?

— E frumos. Ooo, ce frumos el Toate florile şi lumânările. Mi-aţi făcut şi un tron! Clare clipi ca să-şi alunge lacrimile

ce-i invadaseră ochii. Iar dau apă la şoricei. Nu ştiu dacă e din cauza fericirii sau a hormonilor, probabil din ambele. Am izbucnit în plâns când Beckett a spălat farfuriile de la micul dejun.

— Oricărei mirese i

se permite să plângă la petrecerea de dinaintea nunții, o informă Hope.

— Sper, pentru că am un presentiment... Mulțumesc mult pentru tot. Pentru asta. Pentru faptul că sunteți prietenele mele.

— Ține-o tot așa, și o să începem toate să

plângem, o preveni
Avery. Mă duc să agăț
asta.

Ieşi în grabă şi agăţă
haina lui Clare lângă
jacheta ei. Tocmai când
era pe punctul de a o
lua înapoi, ceva o atrase
făcând-o să traverseze
holul şi să meargă până
la baza scărilor. O are

auzise ceva? Mai degrabă simțise ceva. O luă încet în sus, depărtându-se de sunetul glasurilor vesele.

Uşa de la Elizabeth & Darcy era deschisă. Pe de altă parte, toate uşile erau deschise, căci Hope voia să le permită

oaspeţilor să hoinărească prin încăperi, să aibă o ocupaţie dacă ele erau prea ocupate făcând pe gazdele.

În E&D, şi uşa de la terasă era deschisă. Un iz uşor de caprifoi plutea în aerul rece de mai care intra în

cameră.

Nu auzi şi nu văzu nimic, dar simţi din nou ceva. Şi ceea ce simţi era mâhnire.

— Te rog, intră, murmură ea. Te rog, vino înăuntru. Ştiu că eşti tristă. Trebuie să fie atât de greu, atât de greu să accepţi. Owen îl

caută pe Billy. Şi dacă e
vreun om care să
dezlege mistere, acela
este Owen. Dar între
timp tu nu eşti singură
aici. Ştiu cum te simţi,
căci şi eu m-am simţit
de multe ori singură.

Mai făcu un pas spre
uşă şi aşteptă.

— Dar nu am avut

dreptate să mă simt astfel. Întotdeauna a existat cineva care să țină la mine, chiar și atunci când totul părea atât de greu, atât de trist. Și tu ai. Noi ținem la tine.

Ezită, apoi alese să-și urmeze instinctul. În cea mai mare parte a

timpului, Lizzy părea fericită, chiar jucăuşă. Romantică, gândi Avery. O tânără veselă de felul ei.

— Am un secret. Ţie ţi-l pot spune, întrucât pun pariu că ştii să păstrezi un secret. În special un secret fericit ca acesta. Te rog, intră

înăuntru.

Uşa de la terasă se închise încet.

Încrezătoare că acum nu mai era singură, Avery se aşează pe marginea patului.

— Astăzi avem o petrecere jos. O petrecere a burlăciţelor pentru Clare.

Nu era sigură dacă exista tradiţia asta cu petrecerea burlăciţelor pe timpul Elizei Ford.

— Asta e ceva ce facem noi. Femeile, adică. Facem o petrecere pentru a sărbători nunta prietenei noastre ce va avea loc în curând. Cu mâncare, cu jocuri, îi

aducem şi cadouri. E o
ocazie fericită. Numai
câţiva dintre cei care vor
fi acolo ştiu secretul
ăsta, dar ştiu că pe Clare
nu ar deranja-o dacă ţi-
aş spune şi ţie. Tu ţii la
Beckett, la Clare şi la
băieţi. Sunt o familie
atât de inimoasă! Şi în
câteva luni vor fi o

familie şi mai mare. Clare e însărcinată. Ea şi Beckett vor avea un copilaş iarna viitoare.

Mirosul deveni mai intens, puternic şi dulce ca vara, şi de la el aerul păru să se încălzească în jur.

— Ştiu. Nu-i aşa că-i minunat? Tu i-ai

urmărit cum s-au îndrăgostit. Cred că totul a început de fapt aici, la han. Acum se vor căsători aici peste doar câteva săptămâni. Totul în ceea ce-i priveşte este atât de puternic, de sigur, de bun. E ceva foarte rar, nu crezi? Să fie ceva

puternic şi sigur şi bun? Să găseşti persoana care ţi se potriveşte, te completează, care face pereche cu tine. Nici măcar nu ştiu cum să mă exprim ca lumea.

Se uită în jos şi văzu că strângea între degete cheiţa pe care i-o dăduse Owen. Şi că avea

lacrimi, propriile ei lacrimi, pe dosul palmei.

— Probabil că hormonii lui Clare sunt contagioşi. Nu sunt tristă. Nu sunt.

Simţi ceva mângâindu-i părul şi închise ochii minunându-se că se

putea simți mai bine datorită acelei atingeri.

— Nu sunt tristă, repetă. Doar că nu sunt atât de puternică și de sigură cum mi-aș dori să fiu. Cum oare de-și asumă oamenii un risc atât de mare? Cu siguranță tu ai riscat mult pentru Billy. Cum

se face asta?

Sub privirile ei, o ceaţă uşoară acoperi sticla uşii de la terasă. Şi în mijlocul ei apăru conturul unei inimi strălucitoare.

— Pare atât de simplu, murmură Avery. De ce oare nu este?

Sunetul unor glasuri vesele şi râsete se auziră pe scări.

— Începe petrecerea. Trebuie să cobor.

Se ridică în picioare, se duse să arunce o privire în oglinjoară ca să se asigure că nu i se vedea nici urmă de lacrimi în ochi.

— Ar trebui să vii şi tu. Îţi fac o invitaţie oficială. Nu trebuie să stai singură, adăugă ea. Coborî să fie cu prietenele ei, ştiind că vorbise la fel de mult pentru ea însăşi ca şi pentru fantomă.

Se aruncă în vâltoarea petrecerii. Da,

îi plăceau chestiile astea femeieşti când avea timp. Rochii frumoase, mâncare bună şi aspectuoasă, discuţii despre nunţi şi bărbaţi şi diverse bârfe ici-colo.

Şi îi făcea şi mai bine să-şi aducă aminte că şi ea avea o bârfă foarte tare pe care, dintre

participante, o ştiau numai câteva femei – şi o fantomă.

Bău şampanie şi îi şi servi pe alţii, mâncă sendvişuri mici cât degetul şi duse farfurii la bucătărie. În timp ce Hope ţinea seama cadourilor pentru Clare şi a celor care le

dăduseră, ea strânse în pungi ambalajele rupte. Carolee împodobi o mulţime de platouri de carton cu fundele şi panglicile de pe pachete.

Prostioare, lucruri femeieşti. Mirosurile, sunetele, tot ce se petrecea în decorul alb

nupţial şi la lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Viitoarea mireasă şi mamă ce sorbea dintr-o cupă bere cu ghimbir pe post de şampanie râse la fluierăturile şi uralele ce izbucniră când deschise o cutie cu o cămaşă de noapte neagră aproape

complet transparentă.

— Fetelor, v-aţi descurcat bine.

Încercând să se audă peste zgomotul produs de competiţia acerbă la un joc aflat în desfăşurare, Justine o strânse uşor pe Avery de braţ.

— N-ar fi putut ieşi

mai bine de-atât.

— Ne-am bucurat din plin să facem asta.

— Se vede. Clare e deşteaptă şi foarte norocoasă să aibă asemenea prietene.

— La fel simt şi eu în ceea ce mă priveşte.

— Şi asta se vede. Cred că ne-ar prinde

bine încă o sticlă de şampanie. Mă ajuţi?

— Sigur.

— De fapt, voiam să fiu un moment singură cu tine, spuse Justine în timp ce intrau în bucătărie.

— OK.

Justine luă sticla pe care Avery o scoase din

frigider şi o puse pe blat.

— Să ştii că sunt o mamă foarte bună.

— Nu cunosc una mai bună decât tine.

— Şi nici nu vei cunoaşte. Zâmbi amar spre Avery, apoi trăsăturile i se îndulciră când îşi puse mâna

mângâietoare pe părul tinerei femei. Mă gândeam la tine ca la copilul meu chiar înainte ca Traci să plece.

— O, Justine!

— Întotdeauna mi-am închipuit că ştii, dar nu ţi-am spus-o niciodată. Poate că ar fi trebuit.

Mişcată, atât de mişcată, Avery nu putu să facă altceva decât să clatine din cap.

— Întotdeauna am ştiut că pot conta pe tine, că pot veni la tine.

— Sper că aşa au stat lucrurile şi sper că aşa vor sta mereu. Avery, tu eşti o lumină, una

dintre cele mai strălucitoare pe care le cunosc, cu siguranță una dintre cele mai strălucitoare în ceea ce mă priveşte. Am fost foarte tristă să văd cum ceva din lumina aceea s-a diminuat şi şi-a revenit din nou şi iar s-a diminuat în ultimele

câteva săptămâni.

— Lucrez la chestia asta.

— Nu trebuie s-o faci. Simţi ceea ce simţi, nu trebuie să te împiedici. Owen spusese exact acelaşi lucru, îşi aminti Avery. La fel ca mângâierea pe păr, cuvintele îi

aduceau alinare. O să
profit de ocazia asta şi o
să-ţi spun ceva ce vreau
să-ţi spun de mulţi ani,
continuă Justine. Traci a
fost, şi mai este încă, o
femeie superficială,
egoistă, care
întotdeauna şi-a dorit
mai mult decât avea şi
mereu i-a învinovăţit pe

ceilalţi dacă nu a reuşit să obţină ce voia. Iar dacă reuşea să obţină ceva, atunci ceva-ul acela nu era niciodată suficient de bun, suficient de mult – iar asta era, de asemenea, vina altcuiva. Tu nu-i semeni deloc. Te-am urmărit crescând şi ştiu

cine eşti, ce eşti.

— Crezi că ea m-a iubit vreodată?

— Da. Fără să ezite, Justine o strânse de mână. Da, te-a iubit, şi cred că şi acum te iubeşte. Numai că nu suficient.

— Insuficient s-ar putea să fie mai rău

decât dacă nu mă iubea deloc, murmură Avery.

— Poate, dar asta nu e vina ta, iubito. Nu are nicio legătură cu tine şi cu toate legăturile cu Traci. Vreau să cred că ştii asta, în adâncul sufletului tău. Poate că nu ai reuşit încă să te convingi. Între timp,

reţine că eşti o fată deşteaptă şi norocoasă să ai prieteni buni şi pe care poţi conta. Dar uneori orice fată are nevoie de o mamă. Tu mă ai pe mine.

Avery intră în îmbrăţişarea ei şi o strânse tare.

— Ştiam.

Întotdeauna am ştiut, dar îmi face bine să te aud spunând asta. Nu vreau să-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte.

— Face parte din meseria mea, dar nu-mi fac prea mari griji în ceea ce te priveşte. Îi ridică faţa zâmbind. Lumină strălucitoare.

Întotdeauna ți-ai găsit calea de urmat.

După ce se termină petrecerea, după ce strânseră – și după ce Carolee se ocupă de cele două invitate care-și rezervaseră camere peste noapte – Avery o convinse pe Hope să

vină în apartamentul ei să se odihnească.

— Picioarele sus. Avery se lăsă să cadă pe un fotoliu şi-şi ridică picioarele pe măsuţa de cafea. Felicitări, doamnă gazdă.

— Felicitări şi ţie. Dumnezeule, sunt extenuată.

— Jumătate din senzaţia asta e din cauza cantităţii uriaşe de adrenalină pe care ai consumat-o. Acum ai rămas fără.

— Aşa e, dar a fost o superpetrecere a burlăciţelor.

— Şi acum urmează o supernuntă.

Mulţumită de ea, Avery
îşi întinse braţele şi-şi
masă umerii. O să fac
nişte ceai imediat şi pe
urmă putem să vorbim
despre Janice şi ce-o fi
fost în capul ei când şi-a
pus pantalonii ăia. O
făceau să arate ca o
friptură enormă de vită.

Dându-şi capul pe

spate, Hope închise ochii şi începu să chicotească.

— Dumnezeule, chiar aşa. Pe de altă parte, Laurie era atât de frumuşică şi atât de încântată de propria ei nuntă. Păcat că făcuseră deja rezervări înainte să terminăm noi cu hanul.

— Mi se pare că-ți place prea tare să-ți învârți cuțitul în rană.

— Poate. Charlene chiar m-a tras deoparte. Ea şi celelalte fete de la librărie vor să-i organizeze o petrecere lui Laurie. Şi acum vor să vorbească despre posibilitatea de a o face

la han. Trebuie să discut cu Justine, să ne gândim la o taxă de închiriere a localului pentru un astfel de eveniment.

— Şi eu care credeam că eu sunt un cal de povară. Se ridică aruncându-şi pantofii din picioare şi o luă spre bucătărie, după

care se abătu din drum la bătaia din uşă. Te rog, să nu fie nicio problemă jos, să nu fie nicio problemă jos, murmură ea. Owen!

— Am văzut lumina. M-am gândit c-am putea… Salut, Hope.

— Salut. Eu tocmai plecam.

— Nu, nu pleca. Trebuia să-şi primească binemeritatul ceai. Carolee a rămas să se ocupe de han câteva ore. Vrei şi tu nişte ceai? întrebă ea. Sau, dacă nu, am şi nişte bere.

— O să iau berea. Şi noi am muncit foarte mult azi. Pot să plec

dacă voi…

— Dumnezeule, stai jos. Îl împinse spre un scaun. Toate politeţurile astea mă fac să mă doară dinţii. Şi picioarele mă dor deja.

— Da, mereu atât de primitoare… Însă trecu pe lângă scaun şi se aşeză pe canapea. Am

avut nişte timp aseară şi dimineaţă devreme ca să fac nişte cercetări, îi spuse lui Hope.

— Imediat ce se termină cu nunta, promit că o să te ajut şi eu mai mult.

— Nicio problemă. Nici eu nu am putut sta prea mult astăzi, că

muncim din greu la Beck.

— Cum merge? strigă Avery.

— Aproape am terminat. Mai trebuie să zugrăvim, să vopsim, să aranjăm, chestii din astea, detalii.

— Sună familiar, spuse Hope zâmbind.

— Mă tot gândesc la termene…

— Şi asta e ceva familiar, comentă Avery din bucătărie.

— O să fie cam strâns, dar avem şanse să terminăm totul până la nuntă, să facem inspecţia finală. Mă gândeam că putem să le

mutăm lucrurile în timp ce ei sunt în luna de miere. N-o să putem aşeza totul aşa cum vor ei – ştii tu, cum ar fi să punem tablourile pe pereţi şi toate chestiile alea de amănunt – dar putem să aducem mobila, să utilăm complet bucătăria.

Lucruri de genul ăsta.

Avery aduse o tavă cu două căni de ceai şi o sticlă de bere. O puse jos, se aplecă şi îl sărută.

— Asta tu ai gândit-o. Doar tu te-ai putea gândi la aşa ceva.

— Ar fi grozav pentru ei să se întoarcă şi să se mute în casă

nouă.

— E o idee minunată. O să ajut şi eu cu tot ce pot, se angajă Hope. Ştiu unde plănuieşte ea să pună o mulţime de lucruri. Am vorbit despre asta.

— Hope are o memorie de elefant.

— Dar nu şi un fund

ca o roşie imensă.

Owen ridică din sprâncene, în timp ce Avery se înecă cu ceai.

— O glumă între fete, îi spuse ea.

— OK. Oricum, o să facem nişte planuri. Cum a mers astăzi?

— A fost perfect. Hope îşi strânse

picioarele sub ea. Şi am avut şi o musafiră neaşteptată. I-am prins din când în când parfumul în timpul petrecerii – şi chiar cred că a băut şi nişte şampanie, dacă asta e posibil. Am găsit un pahar gol în E&D, *după* ce verificasem peste tot

şi după ce toţi ceilalţi invitaţi plecaseră.

— Eu am invitat-o, anunţă Avery sorbind din ceai. Am urcat acolo înainte de petrecere şi nu ştiu din ce cauză am avut sentimentul că era cam tristă. Deprimată. I-am povestit despre bebeluş şi despre

petrecere. Ceea ce a
părut să o înveselească.

— Asta este opera ta,
murmură Owen. Doar
tu te-ai putea gândi la
așa ceva. S-ar putea să
am mai multe
informații despre
Lizzie. I-am cercetat
familia. Avea doi frați
mai mari şi o soră mai

mică. Un frate a murit în război. Celălalt s-a întors, s-a însurat şi a făcut patru copii, aşa că am firele astea pe care le putem urmări dacă e nevoie. Sora s-a căsătorit la câţiva ani după război. A avut cinci copii, dar unul a murit în faşă. Din câte am aflat

eu, femeia a trăit până la adânci bătrâneţi, peste nouăzeci de ani. S-au mutat în Philadelphia la câţiva ani după ce s-au căsătorit. Asta s-ar putea să fie o pistă de care să te ocupi tu, Hope, dacă de acolo e familia ta.

— Pot să o fac, sigur.

— Ştii ceva despre

Liberty House School?

În mod evident extrem de surprinsă, Hope privi peste cana de ceai.

— De fapt, chiar ştiu. De ce?

— Nu am descâlcit toate ițele încă, dar am ajuns la un moment dat pe o pistă secundară –

ştii cum se întâmplă – şi am ajuns la Liberty House School pentru fete, înfiinţată în 1878. Sora respectivă s-a numărat printre fondatori şi a luptat din răsputeri pentru educarea fetiţelor într-o vreme în care asta nu era o chestie considerată

prea importantă. Acum e mixtă, dar rămâne o şcoală privată foarte respectată în zona aceea.

— Într-adevăr. Şi eu am absolvit-o.

— Serios? Surprins, Owen se aplecă înainte, punându-şi braţele pe coapse. Ce mică-i lumea!

— Da. Încruntându-se, Hope îşi puse ceaiul jos. Cum o chema pe soră-sa?

— Catherine.

— Numele după căsătorie?

— Darby. Catherine Darby. Am citit că biblioteca şcolii îi poartă numele.

— Da, aşa este, şi cu siguranţă este o lume înfiorător de mică. Catherine Darby, cea care a contribuit la fondarea Liberty House School pentru fete în 1878, a fost stră-stră-străbunica mea.

— Ei, drace! Avery înghiţi în sec. Şi încă o

dată, ei, drace! Hope, dacă toate astea sunt adevărate, înseamnă că tu eşti rudă cu Lizzy. Eşti stră-stră-strănepoata ei.

— Eşti sigură în legătură cu asta, Hope?

Administratoarea hanului îi aruncă lui Owen o privire fugară.

— Am mers la Liberty House de la grădiniță până am terminat gimnaziul. La fel cum au făcut-o și mama și unchiul meu – și bunica mea din partea mamei, ca și fratele meu, ca și sora mea. E o tradiție de familie. Și înainte să întrebi, nu

ştiu prea multe despre istoria familiei – nu atât de departe în urmă. Mi-o imaginam pe Catherine Darby ca pe o femeie bătrână – aşa o vedeam cu ochi de copil, cum o văzusem într-un tablou la biblioteca şcolii. Nu am auzit niciodată că a avut

o soră care ar fi murit şi nici măcar nu-i ştiam numele de fată.

— Crezi că cineva din familia ta ar putea şti mai multe, chestii mai personale care s-ar putea să nu iasă la iveală din cercetări?

— Sincer, nu ştiu, dar pot să aflu. Mi se

pare… atât de ciudat! Atât de ciudat încât simțea un fior în gât. Trebuie să diger puțin ideea asta. Încă nu mă pot gândi cu capul limpede la chestiunea asta. O să plec.

— Vrei să vin cu tine? Să stau cu tine în noaptea asta?

— Nu, nu, nu mi-e teamă. Nu sunt supărată. Pur şi simplu trebuie să procesez informaţia.

— Hai să merg cu tine, să te conduc.

— Termină, insistă Hope râzând înainte ca Owen să se poată ridica în picioare. Cred că pot

traversa piața. Trebuie
doar să-mi limpezesc
gândurile. Mi se pare
foarte ciudat.

Avery sări în sus și o
însoți până la ușă.

— Să mă suni dacă
nu poți să te liniștești.
Îmi promiți?

— Bine. O să
procesez informația. Se

bătu pe tâmplă. Ştii că aşa fac de obicei.

— Da, altfel nu te-aş lăsa să pleci fără mine. Dar, Hope?

— Hmm.

— Uau!

— Da, poţi să mai exclami o dată.

Când Hope ieşi, Avery se întoarse către

Owen şi se conformă.

— Uau.

— Sora, murmură el. Nici nu ştiu ce mi-a venit să urmăresc pista asta. Cred că voiam pur şi simplu informaţia. Întotdeauna, cu cât ştii mai mult cu atât... Dar nu vedeam nicio posibilitate ca pista asta

să mă ajute la găsirea acelui Billy pe care-l vrea Lizzy. Şi acum… Ştiu că există şi coincidenţe, dar chiar aşa? Asta chiar mi se pare ciudat.

— Atunci ce să fie? Soarta?

— Ce altceva? Se ridică şi începu să

măsoare camera cu paşi mari. Tu te-ai născut şi ai crescut în Boonsboro, iar Hope s-a născut şi a crescut în Philadelphia. Aţi ajuns să fiţi colege de cameră la facultate şi să vă împrieteniţi. Să vă împrieteniţi la cataramă. Atât de tare, încât a venit în vizită aici şi s-a

împrietenit la cataramă şi cu Clare. Aceeaşi Clare cu care frate-meu este pe punctul de a se căsători. Mama s-a îndrăgostit de vechiul hotel, a reuşit să-l cumpere şi ne-am devotat cu trup şi suflet proiectului, am făcut tot ce am putut să-l

renovăm. Persoana pe care am angajat-o ca să se ocupe de han a rămas însărcinată, a trebuit să se retragă, iar tu şi Clare ne-aţi dat ideea cu Hope.

— Care căuta un loc unde să-şi refacă viaţa după ce îşi bătuseră joc de ea nemernicul ei de

bărbat şi familia lui.

— Persoana cea mai potrivită pentru slujba asta, continuă Owen. Fiind manager de hotel ştie toate sforile pe care trebuie să le tragă – unele la care noi nici măcar nu ne gândiserăm. Era supracalificată pentru

slujba asta şi nici nu voia neapărat să se mute aici. Iar mama a angajat-o pe loc – practic nici nu prea a vorbit cu ea şi, bum, a fost angajată. Iar Hope a acceptat exact în acelaşi mod, bum şi gata.

— Ei bine, când pui toate lucrurile cap la cap

în felul ăsta…

— Aşa se pun singure cap la cap. Se opri din paşii pe care-i făcea în susul şi-n josul camerei exact în faţa ei. O schimbare de situaţie, apoi alta, o alegere, apoi alta, toate conducând la acelaşi punct. Hanul, Lizzy, Hope şi poate -

dacă se mai adaugă şi altele –, acest Billy.

— Crezi că ea ştie – adică Eliza?

— Nu ştiu. Mi se pare că dacă ar şti, ar fi făcut mai multe eforturi pentru a lua legătura cu Hope. Când te gândeşti la asta îţi dai seama că a avut de-a face mai mult

cu noi – cu Beckett, cu
mine, cu Ry – deşi Ry
nu vorbeşte prea mult
despre asta. Cu mama.
Chiar şi cu tine.

— Şi cu Murphy. El a
fost primul care a văzut-
o, din câte ştim.

— Copiii! Ower
ridică din umeri. Ei n-
au învăţat că nu trebuie

să creadă ceea ce este imposibil. Asta este…

— Ce este?

Se uită la ea cu fața luminată de un zâmbet.

— Este atât de tare… Și, stai puțin. Am fost distras de alte chestii, abia acum îmi dau seama.

— Îți dai seama de

ce?

— Părul tău. E dir
nou ca înainte. Se
apropie de ea şi-şi trecu
degetele prin coama
arămie. E din nou părul
tău.

— M-am hotărât să
fiu eu însămi un timp,
să văd cum mă descurc.

— E aşa cum îmi

place mie, îi mărturisi
el.

— Chiar? Intrigată, î
studie. De ce nu ai spus
nimic?

— E vorba despre
părul tău, dar de fapt
ăsta e părul tău.
Aplecându-se, îl mirosi.
Miroase a părul tău, are
textura părului tău la

atingere şi acum şi arată ca părul tău. Sunt nebun după el.

— Ei, na!

— Întotdeauna am fost. Nu am făcut niciodată dragoste cu tine şi cu părul tău adevărat. Ea izbucni în râs şi nu se opri din hohote nici când el o

ridică în braţ. Îndatoritoare, îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui. Cred că ar trebui să o fac, continuă el, aşa ca să văd. Să fac un studiu comparativ.

— Chiar că îţi place să faci cercetări.

— Şi unele mai mult

decât altele, recunoscu
Owen ducând-o în brațe
spre dormitor.

capitolul 20

Împodobit cu flori şi luminiţe strălucitoare, hanul semăna cu un tărâm de poveste. Din tot ce văzuse de-a lungul timpului, dintre toate evenimentele ce avuseseră loc acolo în lunga sa existenţă, această sărbătoare a

iubirii, credinţei şi tenacităţii era cea mai strălucitoare.

Aerul era plin de mirosul trandafirilor, deşi din când în când venea şi parfum de caprifoi şi se simţea şi aroma dulce a crinilor. Deasupra lor, cerul albastru era senin.

În interiorul de poveste din Titania & Oberon, Clare îşi îmbrăca rochia de mireasă. Trase adânc aer în piept şi îi zâmbi maică-sii în timp ce Hope îi aranja toate faldurile rochiei.

— Nu plânge, mamă.

— Fiica mea e atât de

frumoasă! Rosie clipi să-şi reţină lacrimile şi făcu un pas ca să o ia de mână. Şi atât de fericită!

— Perfect.

Hope se dădu înapoi să i se alăture lui Avery.

— Aşa şi pare totul în momentul acesta. Clare mai respiră o dată adânc în timp ce se răsucea în

faţa oglinzii. Absolut perfect.

— Pe deasupra, ne încadrăm exact în program. Haideţi pe terasă să facem fotografii, le ordonă Hope.

— Eşti sigură că Beckett nu e prin preajmă? Nu vreau să

mă vadă înainte de ceremonie. Ştiu că este doar o prostie, dar…

— Nu este, o corectă Avery. O să mă duc înapoi în J&R să mă asigur că bărbaţii stau acolo.

— Avem nevoie de tine pentru fotografii, îi aminti calmă Hope.

— Mă întorc. Lăsaţi-mă să văd ce fac băieţii şi Justine. Şi să vă aduc veşti despre cum avansează lucrurile în lumea mirelui. Porniţi fără mine, vin în cinci minute, spuse ea şi se repezi pe coridor. Observând că uşa de la Elizabeth & Darcy era

deschisă, murmură: Nu te pot vizita acum. Programul. Dar mă voi întoarce.

Ţăcănind pe podea cu tocurile pantofilor de nuntă, bucurându-se de felul în care rochia ei de culoarea şampaniei îi flutura în jurul picioarelor, se grăbi

spre partea din spate a hanului.

Auzi voci înainte să bată la uşă – glasurile entuziasmate ale băieţilor, un râs constant pe ton scăzut.

— Are toată lumea o ţinută decentă? strigă în timp ce deschidea încet uşa.

— Defineşte ce înseamnă decent, spuse Ryder.

Amuzată, păşi dincolo de cadrul uşii.

Justine, cu părul lăsat pe spate, stătea cu obrazul lipit de cel al lui Beckett. Un alt moment perfect, gândi Avery, în timp ce Ryder şi băieţii

– toți în costume negre
– erau pe pat cu o
mulțime de cărți de joc
în față, jucând ceva ce
părea o partidă maraton
de Război.

— E timpul! strigă
Liam, care izbuti să
răstoarne totul când sări
de pe pat.

— Nu încă. Facem

nişte poze mai întâi şi pe urmă fotograful va veni aici să vă facă şi vouă. Unde e Owen?

— Sa dus după nişte lichide să ne mai hidratăm, o informă Ryder.

— Arăţi super. Dumnezeule, cu toţii arătaţi super. Trebuie

să-i fur pe Justine şi pe băieţi pentru poze şi pe urmă vi-i trimit înapoi. Restul echipei mirelui să rămână în partea din spate a hanului. Să nu cumva să vă furişaţi în partea din faţă să trageţi cu ochiul.

— Ce zici să comandăm nişte pizza?

întrebă Ryder, stârnind ca şi adineauri, cu răsturnatul cărţilor, o mică revoltă în rândul juniorilor.

— După.

Justine se întoarse şi le aruncă băieţilor o privire severă despre care Avery îşi imagina că înăbuşea orice revoltă

de zeci de ani încoace.

— Hai să mergem, soldaţi. Ne vedem curând, murmură sărutându-l pe Beckett pe obraz.

— Dar mi-e sete! Murphy aruncă spre Justine o privire rugătoare însoţită de un zâmbet plin de

speranţă.

— Mă ocup eu de asta. Vin imediat, îi promise Avery lui Justine.

— Consider deci că, având în vedere lipsa voastră de atenţie, am câştigat.

Harry se întoarse să vadă rânjetul încrezut

de pe faţa lui Ryder.

— Nu!

— Ha, ha. Războiul s-a sfârşit pentru tine, fraiere.

— Armistiţiu, declară Justine. O pauză înr desfăşurarea luptei, îi explică Justine lui Harry în timp ce îi conducea afară. Şi aruncă spre

Ryder aceeaşi privire severă înainte de a închide uşa.

— Arăţi într-adevăr extraordinar, spuse Avery cu mâna pe mâner. Dar aşteaptă s-o vezi pe Clare.

— Spune-mi doar că nu mai trebuie să aştept prea mult.

— Mai e foarte puțin, îi promise ea lui Beckett, după care se îndepărtă în grabă.

Avery aruncă o privire spre curte în timp ce o lua în jos. Corturi albe ca rochile de mireasă sub cerul albastru şi limpede, alte flori, alte luminițe.

„Hope ar spune că este perfect, gândi ea. Şi ar avea dreptate.“

Owen apăru cu o tavă de băuturi în mâini. Ochii li se întâlniră, ea pe scări, el jos. Momentul păru să nu se mai termine – romantic, minunat – iar ea simţi fluturi în

stomac.

El nu-şi putu desprinde privirea de la ea.

— Arăţi uluitor.

— Aşteaptă să vezi mireasa.

Owen se mulţumi să clatine din cap, urmărind razele soarelui jucându-i-se în

părul strâns într-o coafură de regină.

— Uluitor.

— Totul e atât de frumos! Avery continuă să coboare. Gândeşte-te cum era totul cu un an în urmă. Sunt greu de crezut toate schimbările, ce se poate întâmpla, unde pot ajunge

lucrurile.

Privirea lui nu se dezlipi de a ei.

— Şi eu mă gândeam exact la acelaşi lucru.

— Justine a dus băieţii în apartamentul miresei pentru fotografii. Eu mă ocup de hidratarea lor.

El aruncă o privire la

tava pe care o ținea. Ciudat, pentru un moment uitase de ea, uitase de nuntă, de lumea din jur.

— Sprite, despre care Liam susține că este exact la fel ca șampania. Șampanie adevărată pentru mama.

— Și bere pentru tine

şi fraţii tăi. La noi mai durează cam cincisprezece minute – potrivit rigurosului desfăşurător al lui Hope. Pe urmă fotograful va veni la voi.

— O să fim gata. Am şi eu desfăşurătorul.

— Sigur că îl ai.

El urcă şi transferă băuturile la ea.

— Pe bune, uluitor, adăugă el făcând-o să râdă în timp ce se îndepărta în grabă.

El deschise uşa şi intră.

— Ştiţi cum am zis că dacă Avery era însărcinată voiam să mă

căsătoresc cu ea?

— Iisuse, Avery e
însărcinată?

Rapid, Ryder apucă c
bere de pe tavă.

— Nu. Dintr-odată,
Owen îşi lămuri
sentimentul acela ciudat
pe care-l încercase când
aflase că testul de
sarcină era al lui Clare.

Un fel de dezamăgire. Chestia este că am înţeles asta acum un minut – nu mi-am dat seama până acum.

— Dă-i drumul, varsă tot, sugeră Ryder, altfel o să dai peste cap programul pe care singur l-ai stabilit.

— Pur şi simplu

vreau să mă însor cu ea.
Uşor uimit, se uită de la
Ryder la Beckett şi pe
urmă înapoi, în cele din
urmă repetă: Vreau să
mă însor cu Avery
McTavish.

— Bine. Să bem
pentru asta. Beckett îşi
luă şi el berea, pe urmă
pe cea a lui Owen şi

puse tava deoparte. Poftim.

Owen se încruntă la bere.

— Nu eşti nici măcar puţin surprins?

— Nu. Nici măcar puţin.

— Aşteaptă. Ryder se dădu înapoi îngustându-şi ochii. Ai

spus că vrei să te însori – chiar să te însori, fără glumă? Mai întâi Beck, acum tu? Se holbă suspicios la sticla din mâna lui. Are berea asta ceva? Vreun drog care te face să vrei să te însori? Asta chiar m-ar enerva la culme.

— Nu e în bere,

prostule. Beckett zâmbi
spre Owen. Ar trebui să
o ceri în seara asta. Să o
ceri de nevastă la o
nuntă aduce noroc.

— Trebuie să mă
gândesc la asta. Owen
răsuflă din rărunchi.
Trebuie să mă gândesc
la cum şi când şi ce,
toate chestiile astea.

— O să se gândească la asta, mormăi Ryder luând un gât de bere. Asta o să fie foarte amuzant.

Odată ce partea lor de fotografii înainte de nuntă se încheie, Rosie o mai îmbrăţişă o dată pe Clare.

— Mă duc să văd de
băieţi şi pe urmă o să-l
aduc şi pe taică-tău sus.

— Cam în douăzeci
de minute.

Hope îşi ridică
telefonul.

— Eu şi Owen ne
trimitem mesaje, aşa că
voi şti când se termină
sesiunea foto. Pe urmă

vom şti când Beckett şi ceilalţi ies în curte.

— Verific şi eu cu Owen, nu-ţi face griji.

— Vă trimiteţi mesaje? spuse Avery când Rosie ieşi. Mai ştii când ai spus că totul va fi relaxat?

— Relaxat nu înseamnă neglijent.

Apropo, au început deja să sosească musafirii.

— A început numărătoarea inversă. Mai vrea cineva? se interesă Avery arătându-le şampania.

— Eu nu, începu Clare şi pe urmă se încruntă. Stai, trebuie să iau o înghiţitură să-mi

poarte noroc.

— O înghiţitură pentru mireasă şi câte un pahar plin pentru domnişoarele de onoare.

Hope ridică şi ea paharul.

— Pentru mireasă!

Clare clătină din cap.

— Pentru căsătorie.

Pentru promisiuni, compromisuri, rezistenţă. Pentru asta aş vrea să închin.

— Atunci pentru căsătorie, răspunse şi Hope în timp ce-şi ciocneau paharele.

— Şi pentru familie, completă Clare după ce sorbi puţin. Nu constă

numai în căsnicie, copii şi părinţi, ci şi în oameni care îţi umplu viaţa şi ţi-o îmbogăţesc şi îţi dau putere. Voi amândouă faceţi asta pentru mine.

— Eşti hotărâtă să ne faci să plângem, reuşi să spună Avery.

— Mă gândeam că eu

o să plâng. Clare mai sorbi încă o înghiţitură şi îşi puse paharul jos. Dar acum nicio lacrimă nu-mi împăienjeneşte privirea. M-am gândit la Clint azi-noapte. M-am gândit mult la el. Sunt absolut convinsă că, acolo sus, unde e, se bucură că l-am găsit pe

Beckett. Că îl am pe
Beckett şi că şi băieţii îl
au. Sunt foarte fericită
că ştiu asta. Şi tot ce
vreau acum e să ies în
curte, să mă îndrept
spre Beckett şi spre
băieţi, purtându-l şi pe
acesta, spuse ea
apăsându-şi o mână pe
abdomen. Şi să fac

jurămintele. Şi pe urmă să dansez cu soţul meu şi cu fiii noştri.

— După ce îţi retuşez rujul, spuse Hope hotărâtă.

În timp ce Hope se agita, Avery ieşi pe terasă. „Un minut singură“, se gândi. „Doar un minut.“

Auzi uşa de la terasă deschizându-se şi aruncă o privire spre Elizabeth & Darcy. La urma urmei, nu era singură. Şi, în definitiv, asta nu o deranja deloc.

— Nu-mi pot da seama. Nu sunt tristă, dar nu ştiu dacă pot spune că sunt fericită.

Pentru Clare, da. Sun
extaziată pentru Clare.
Dar altfel, sunt undeva
între. Pur şi simplu mă
întreb cum
funcţionează, ştii? Mă
uit la ea şi văd că este
atât de sigură, că nu e
deloc emoţionată, că nu
are nici întrebări, nici
îndoieli. Cum o fi să te

simți așa? Cum ajungi la starea asta?

Privi înspre Vesta, apoi spre librăria Turn the Page. Înțelegea asta – devotamentul, rezistența. Dar oare ce acționa declanșatorul intern care te propulsa cu arme și bagaje în brațele altei persoane?

— Nu contează. Nu
are legătură cu mine.
Este o zi fericită. E ziua
lui Clare.

Se întoarse să intre şi
văzu ceva pe masa
dintre uşi. Încruntându-
se, se apropie şi ridică o
pietricică. Era netedă ca
o piatră de râu şi avea
formă de inimă. O ţinu

în căuşul palmei şi se holbă la iniţialele gravate în centru.

L.F.
B.R.

— Lizzy Ford. „B' pentru Billy? Asta trebuie să fie. Cu inima bătându-i ca o tobă,

privi dincolo de masă.

Uşa rămase deschisă, parfumul acela văratic plutind în aer ca un zbor de petale. El ţi-a dat asta? Billy? Cu siguranţă. Şi a... rezistat. Dar cum? Cum de pot să o ţin eu în mână chiar aici, chiar acum? Cum de pot...

— Avery! strigă Hope. Începe numărătoarea inversă.

— E ziua lui Clare, repetă ea închizându-şi palma cu pietricica înăuntru. Nu pot să le-o arăt acum, dar o să i-o duc lui Owen. Promit. Punându-şi pietricica deasupra inimii, repetă:

Promit.

— Avery!

— O secundă! Se repezi înăuntru şi direct la poşetă, scoţând tubul de ruj. Vârî piatra cu grijă înăuntru, întrebându-se dacă peste câteva ore avea să mai fie acolo.

În timp ce soarele aluneca spre dealurile de la apus, îşi urmări prietenii căsătorindu-se, le auzi jurămintele pe care le făcură unul faţă de celălalt, faţă de copiii care le formau familia, văzu strălucirea verighetelor pe care le schimbară – o altă

promisiune – în strălucirea blândă a asfinţitului.

Bucuria, simplă şi uriaşă, plutea dinspre ei spre ceilalţi într-un râu încet şi cald. Îl simţi inundând-o şi pe ea, minunat, real, puternic, de neclintit.

Lacrimi de bucurie îi

umplură ochii în momentul în care cei doi se apropiară şi se contopiră în acel prim sărut ca soţ şi soţie.

Urmară îmbrăţişările, aplauzele, muzica. Owen o luă de mână şi o conduse de-a lungul intervalului până la uşa holului. Alte

îmbrăţişări, câteva lacrimi, apoi râsete când Murphy anunţă tare şi ferm că trebuia să facă pipi *chiar acum*.

— Mai întâi pipi şi pe urmă pozele, anunţă Hope. Mireasa, mirele, alaiul de nuntă, familia. Pe urmă Clare, Becket şi băieţii, pe urmă Clare

şi Beckett.

Aruncă o privire către fotograf.

— Patruzeci şi cinci de minute. Aşa o să ne putem ţine de program.

— Ai cumva un cronometru la tine? întrebă Ryder.

— Aici, explică Avery bătându-se uşor

pe frunte.

— Clare şi Becket
trebuie să danseze, să se
simtă bine, să mănânce,
începu Hope.

— Nu cred că-şi fac
ei prea multe griji
despre asta, sublinie
Ryder în timp ce mirele
şi mireasa împărţeau un
alt lung sărut.

Relaxează-te, comandante.

— Relaxează-te tu, murmură Hope, străduindu-se să mâne grupul de invitaţi în direcţiile stabilite.

Avery se gândi dacă să-l tragă deoparte pe Owen, dar nu prea aveau timp şi nici locul

sau împrejurările nu erau foarte propice unor discuţii.

Putea să aştepte, îşi zise lăsându-se dusă de val şi bucurându-se de frumuseţea momentului.

După poze, după întoarcerea mirelui şi a miresei, după primul

dans şi câteva toasturi, reuşi să-l prindă liber.

— Vreau să dansez cu tine, declară el.

— Sunt total de acord, spuse ea, dar trebuie să-ţi arăt ceva. Sus.

— Mai e şi mâncarea, arată bine.

— Lasă, ne ocupăm

noi de mâncare, băutură şi dans. O să ne bucurăm de toate. Îl ţinu strâns de mână în timp ce se grăbea pe scări. Să-ţi spun povestea. Stăteam pe terasă înainte să coborâm. Mă simţeam… într-o dispoziţie meditativă, să zicem. E

o zi mare. Şi a ieşit şi ea. Sau, cel puţin, s-a deschis uşa de la terasă. Mă gândeam la Clare şi la Beckett, la nuntă, la jurămintele care se fac la o astfel de ceremonie – chestii de genul ăsta. Întrebându-mă cum fac oamenii de se întăresc suficient sau, mă rog,

cum se încumetă la pasul acesta.

— Nu e vorba de tărie, începu el.

— Mă rog. Descuie T& O şi-l trase înăuntru, explicându-i: Hope m-a chemat şi când m-am întors am găsit asta pe masa dintre uşi.

Închizând ochii un

moment, îşi strecură mâna în poşetă şi lăsă să-i scape un suspin de uşurare când degetele i se încleştară pe piatră.

— O piatră. Doamne, ce descoperire senzaţională.

— Taci din gură. Uită-te la ea, Owen.

El o luă când Avery o

împinse înspre el şi o întoarse cu faţa în sus. Expresia de pe figura lui se schimbă de la amuzament la confuzie şi apoi la uluire.

— Ţi-a dat asta ţie.

— A lăsat-o pe masă. Nu era acolo când am ieşit. Sunt sigură că nu era. Pe urmă a apărut.

Nu aş spune chiar că mi-a dat-o mie, dar a vrut să o văd. Nu crezi?

— Tot nu pricep cum de putea să aibă aşa ceva sau cum de a putut s-o facă să se materializeze. Sau… nu ştiu cum.

— Eu m-am hotărât să nu mă gândesc prea mult la chestia asta, că-

mi explodează creierul. Probabil că i-a dat-o el. Forma, iniţialele.

— De ce i-ar da o piatră? Deşi, când te gândeşti la una ca asta…

— E o inimă cu iniţialele lor în interior. Foarte sentimental, ce zici?

— Aşa e. *B* merge

pentru Billy. William.
R. Ar putea fi de folos
să ştim iniţiala numelui
de familie.

— Tu şi cu Hope vă
ocupaţi de cercetări, aşa
că am vrut să-ţi dau asta
imediat ce aveam
prilejul. Hope are pe
cap sindrofia, deci mai
rămâi tu. Dar va trebui

să i-o arătăm şi ei după recepţie.

— Ea ţi-a dat-o ţie.

— Lizzy? Nu, a lăsat-o doar undeva unde să o pot găsi.

— Ceea ce e cam acelaşi lucru.

— Cu siguranţă şi-ar dori ca Hope să o aibă. Hope este urmaşa ei.

— Nu a lăsat-o într-un loc în care să o găsească Hope. Tu trebuie neapărat s-o păstrezi, spuse Owen restituindu-i piatra.

— Nu mi se pare corect.

— Trebuie să existe un motiv pentru care ți-a lăsat-o anume. Poate

dacă o ţii un timp te va ajuta să înţelegi. Între timp, eu o să-l caut pe William R. După nuntă o s-o punem la curent şi pe Hope.

— Bine, dar tot mi se pare ciudat. Urmări cu degetul iniţialele înainte să bage piatra la loc în poşetă. Şi dacă o ia

înapoi, o ia înapoi şi asta e.

— Ţi-am spus că arăţi uluitor?

— S-ar putea să fi menţionat ceva în trecere, se alintă ea cu ochi sclipitori.

— Aşa arăţi. Iar eu… Nu, gândi el, nu sub imperiul unui impuls,

nu în ziua dedicată propriului său frate, chiar dacă se presupunea că aduce noroc. Va trebui să coborâm. Fratele meu nu se însoară în fiecare zi.

— Ai dreptate.

— Cum adică e nevoie de tărie? o

întrebă în timp ce o luau în jos pe scări.

— Ce?

— Despre faptul că trebuie să te întăreşti ca să te căsătoreşti. Ţăria e necesară mai degrabă ca să, nu ştiu, să te duci la război sau să te pui rău cu cei de la Fisc, sau să faci paraşutism.

— Mă refeream doar la faptul că oamenii trebuie să aibă suficientă forţă încât să facă pasul acela cu „până ce moartea sau divorţul ne va despărţi”.

Owen nu putea fi de acord, i se părea total aiurea să priveşti astfel lucrurile.

— Întotdeauna ai fost aşa de cinică?

— Nu sunt cinică. Chiar şi cuvântul o enerva. Sunt doar realistă – şi curioasă. Sunt o curioasă realistă.

— Uită-te la asta, sugeră el în timp ce intrau în sala de bal unde dansau perechile –

Clare şi Beckett, mama
lui, tatăl ei, părinţii lui
Clare şi alţii. Asta e cât
se poate de real. Şi e
frumos, continuă el
gândindu-se că exact
asta voia el cu Avery.
Foarte frumos. Un
moment. Un moment
important. Dar sunt mii
de momente şi după

petrecere. Dacă tot veni vorba, de ce nu dansezi cu mine?

— O idee grozavă.

Făcu tot ce-i stătea în putință să păstreze buna dispoziție și veselia momentului, dar odată cu vorbele rostite de ea ceva se schimbase între ei. Și înțelese că și ea

simţea asta.

Avery nu avu timp să cugete la asta, nici măcar să se gândească aşa, în trecere.

Aveau doar o săptămână la dispoziţie să termine ultimele detalii la casă, să aducă mobila şi să umple

bucătăria cu tot ce era necesar.

Astaîi amintea lui de sforţarea finală de când cu hanul, dar acum, cu Beckett şi Clare în luna de miere, erau două perechi de mâini mai puţin.

Cu toate acestea, senzaţia de *déjà vu* o

însoţi permanent în timp ce ea şi Hope aşezau farfuriile, paharele, tăvile, oalele, tigăile şi platourile în dulapurile de bucătărie.

— N-o să fie dezamăgită că nu a făcut singură toate astea, nu-i aşa?

Hope clătină din cap.

— M-am gândit şi eu la asta, m-am răzgândit, m-am răzgândit din nou. Pe urmă mi-am imaginat-o pe ea, cum o să vină înapoi după o săptămână liberă – cu toată treaba ce o aşteaptă la magazin, copiii, noua rutină cu care să se obişnuiască, *plus* faptul

că este însărcinată. Va fi uşurată că nu va trebui să se confrunte cu un munte de cutii, cu despachetatul şi toate celelalte.

— Şi eu cred asta – dar uneori mă răzgândesc şi a treia oară. E super că băieţii îşi petrec câteva zile cu

părinții lui Clint. E ur lucru bun pentru ei toți, dar mi-e dor de ei. Și de faptul că puteam folosi toate picioruşele acelea micuțe și neobosite care să alerge încoace și încolo să rezolve mici treburi pentru mine.

— Aproape am terminat. Cu Justine și

Rose ocupându-se de haine şi lenjerie şi cu Owen şi Ryder folosindu-şi muşchii să care tot ce e mai voluminos, totul va fi perfect până la sosirea lor. Hope se opri şi întinse mâna după telefon. Ar trebui să verific, să mă asigur că a

comandat Carolee florile.

— Ştii că a făcut-o. Relaxează-te, comandante.

— Dacă îmi mai spune aşa o dată, s-ar putea să-i trag una unde i-e greu voiniculuui. Hope făcu o pauză şi privi în jur. E o casă

frumoasă – lemnul, detaliile, senzaţia de spaţiu.

— Familia Montgomery face treabă bună.

— Aşa este. Că veni vorba despre familia Montgomery, ce se întâmplă cu tine şi cu Owen?

— Nimic.

Hope aruncă o privire spre scări.

— Justine şi Rosie sunt la etaj. Owen şi Ryder s-au dus după un alt transport. Suntem doar noi două aici.

— Nu ştiu sigur. Lucrurile s-au schimbat oarecum de la nuntă

încoace. A fost vina mea, cred – într-un fel. Când i-am arătat inima de piatră am făcut nişte comentarii despre căsătorie. Adică da, până la moarte sau divorţ, ceva de genul ăsta. Iar acum crede că sunt cinică.

— Mă întreb de ce.

— Nu sunt.

— Nu, nu eşti. Dar ai luat asupra ta tot ce a făcut maică-ta. În cele din urmă va trebui să te scuturi de bagajul ăsta.

— Nu-i adevărat. Bine, poate că este, recunoscu ea, supărată pe ea însăşi. Cred totuşi că am reuşit să-l

micşorez semnificativ. Acum pluteşte o senzaţie ciudată între noi, şi e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Suntem prieteni dintotdeauna. De fapt… Aruncă o privire în jur să se asigure că erau într-adevăr singure. Acum două seri am

găsit ăsta în cutia cu amintiri pe care le păstrez de când eram mică. Avery îşi deschise poşeta, desfăcu un fermoar şi scoase un inel de plastic în formă de inimioară roz. Ştii, el mi l-a dat când aveam vreo şase ani şi făcusem o pasiune pentru el.

— Vai, Avery, e aşa de drăguţ! Aşa de înduioşător!

— Într-adevăr. E un inel de la automatul cu gumă de mestecat. La momentul acela pur şi simplu îmi făcea pe plac, dar gestul ştiu că m-a dus în al nouălea cer. Are obiceiul să facă

lucruri dintr-astea. Lucruri înduioşătoare.

— L-ai păstrat tot timpul ăsta.

— Sigur. Primul meu inel de logodnă. Ca să se amuze amândouă, şi-l strecură pe deget şi-şi flutură mâna. Dar în mod ciudat, văzându-l acolo o cuprinse o

uşoară tristeţe. Iar acum ceva s-a stricat între noi, continuă ea scoţându-l. Cred că vrea să facă un pas în spate şi să…

Se opri dintr-odată când auzi uşa deschizându-se şi mimă că-şi pune lacăt la gură, după care îndesă inelul la loc în poşetă.

În timp ce Dumbass zăcea pe podeaua bucătăriei, în mod evident epuizat, ea ajută la aranjatul meselor, lustrelor, pernelor. Când datoria o chemă pe Hope înapoi la han, Avery despachetă prosoapele, puse

săpunuri, mişcându-se de la baia principală la baia copiilor, la baia oaspeţilor, la baia de serviciu şi apoi la baia de la demisol.

Se întunecase de tot când urcă din nou şi se opri să zâmbească în dreptul sufrageriei. Arăta ca un cămin,

gândi ea, confortabil şi frumos.

Auzi zgomot de ciocăneli şi se duse spre camera de joacă. Owen, cu centura cu scule agăţată în jurul şoldurilor, agăţa un poster înrămat cu X-Men pe perete.

— Ai aranjat căsuţele

de joacă ale copiilor.

El se uită în spate spre ea.

— Ryder a făcut-o înainte să o şteargă.

— A plecat?

— Păi aproape am terminat. Mama m-a rugat să vă spun că ea şi Rosie revin mâine, după ce o să treacă pe la

magazin să cumpere fructe şi legume proaspete.

— Minunat. Cred că ai dreptate. Nu ştiu dacă mai sunt prea multe de făcut. Nu eram sigură că o să reuşim, iar acum suntem cu o zi întreagă înainte.

— Am avut multe

ajutoare.

— Şi pe tine şi pe Hope, care aţi organizat totul la milimetru. Asta e o cameră grozavă. E simpatică, e veselă, asemenea întregii case, de altfel.

— Da, aşa pare.

— Vrei o bere-răsplată la sfârşitul unei

zile de muncă?

— Nu m-ar deranja să primesc una.

Avery ieși și deschise două sticle. Erau atât de politicoși, gândi ea. Vorbeau despre lucruri atât de banale. Era al dracului de ciudat.

Destul, hotărî în timp ce punea berile pe blatul

din bucătărie. Aşteptă
până ce el îşi scoase
centura cu unelte.

— Eşti supărat pe
mine?

— Nu. O privi drept
în ochi cu ochii lui
albaştri de un calm
perfect. De ce-ar trebui
să fiu?

— Nu ştiu. Dar ceva

mi se pare că nu mai e la fel de la nuntă încoace.

Owen reflectă la cuvintele ei în timp ce trăgea un gât de bere.

— Poate că ai dreptate.

— Dacă nu-ți mai convine ceva aș vrea să…

— De ce presupui din prima asta? De ce automat te duci cu gândul la faptul că ceva nu-mi convine, că ceva nu merge, că nu ține?

— Nu am vrut să spun chiar asta. Am… îi pică literalmente fața când el dădu din mână a lehamite și se

îndepărtă spre fereastra din capătul celălalt al camerei. Eşti foarte supărat pe mine.

— Da, ajung şi acolo. Mai trase un gât de bere şi pe urmă se întoarse să pună sticla pe blat. Şi să o fixeze cu o privire necruţătoare. Cum te-ai simţi tu dacă ţi-aş spune

că pentru mine nu merge? Fără să mă ameţeşti, Avery, spune-mi adevărul. Cum te-ai simţi dacă ţi-aş spune că m-am săturat?

— Mi-ai frânge inima, murmură ea cuprinsă de un tremur imposibil de stăpânit. Asta vrei să auzi? Vrei

să ştii că ai putea face asta?

— Da, rosti el închizând ochii şi expirând din rărunchi. Da. Exact asta vreau să aud şi exact asta vreau să ştiu.

— De ce-ai vrea să mă răneşti în felul ăsta? Nu eşti un om rău. Nu

eşti un om rece. De ce-ai
vrea să mă răneşti în
felul ăsta? Dacă vrei să
faci un pas înapoi, poţi
s-o faci şi fără cruzime.

— Termină. Toată
răbdarea din lume
răsună în vocea lui. Nu
fac niciun pas înapoi.
Nu vreau să fac un pas
înapoi. Tocmai asta este.

Dar tu nu crezi în mine,
în tine. În noi.

— Ba da. De unde şi
până unde ţi-a venit
ideea că nu cred? Pe
măsură ce rostea
cuvintele îşi dădu
seama. Uneori spun
prostii. Uneori îmi trec
prostii prin minte. Ar
trebui să mă cunoşti

suficient de bine ca să înțelegi asta.

— Așa e, te cunosc, Avery. Știu că ești o persoană loială și generoasă, că ești puternică și ambițioasă. De la nunta lui Beckett, Owen tot căutase un răspuns și întorsese problema pe toate

părţile. Credea că-l găsise. Avery, te îndoieşti prea mult de tine, îţi faci prea multe griji că eşti altă persoană decât în realitate. Pentru că nu semeni deloc cu mama ta. Absolut deloc şi nici nu ai semănat vreodată. Mă enervează îngrozitor că nu vezi şi

tu asta.

— Fac eforturi s-o
înțeleg.

— OK. Dădu să ma
ia o înghițitură de bere,
dar se opri brusc. Nu,
nu e OK. N-o să facem
altceva decât să ne
învârtim în cerc fără să
ajungem nicăieri. Nu
este OK, pentru că eu

sunt îndrăgostit de tine.

— O, Doamne!

— Probabil că am fost dintotdeauna. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama de asta pe deplin. Prin urmare, m-am gândit că s-ar putea să ai şi tu nevoie de timp pentru acelaşi lucru. Dar acum e

destul. Vezi locul acesta?

— Da. Owen…

— Nu e o simplă casă – o simplă casă care se întâmplă să fie şi foarte bună. E un loc unde poţi construi, unde te poţi întoarce mereu, un loc pe care poţi conta. Toate sentimentele pe

care le avea pentru ea îl copleşiră brusc. Tot ce voia se afla în jurul lui. La naiba cu gânditul şi cu socotitul. Şi eu am o casă simplă şi bună, continuă el. Tu ar trebui să fii acolo, în ea, împreună cu mine. Să construieşti în ea alături de mine şi să te întorci

la ea împreună cu mine şi să contezi pe ea – şi pe mine.

— Vrei să mă mut cu tine?

Chibzuise îndelung, îşi zise el, şi nu aceasta era direcţia pe care plănuise să o apuce. „Dă-o dracului“, hotărî pe loc. „Totul sau

nimic.“

— Vreau să te măriţi cu mine.

— Iisuse! Respiră sacadat încercând să-şi recapete suflul şi privi în jos. Nu-mi mai simt picioarele.

— Mă gândeam eu că o să ai reacţia cea mai enervantă.

— Îmi pare rău. Lasă-mă o clipă.

— Nu. La dracu' Nu. Nu e vorba despre tărie. Este vorba despre dragoste şi credinţă şi nădejde, cred. L-am urmărit pe fratele meu căsătorindu-se cu Clare şi mi-am dat seama că asta vreau şi eu.

Întotdeauna am vrut, dar m-am gândit că sigur se va întâmpla la un moment dat, cine ştie când. La un moment dat mă voi hotărî, mă voi stabili la casa mea, îmi voi întemeia o familie. Acum este acel moment, Avery, pentru că celălalt

lucru pe care îl ştiu este că acel moment nu a venit niciodată până la tine. Întotdeauna a fost vorba de tine. De prima mea prietenă.

— Trebuie să mă aşez puţin. Ceea ce şi făcu, prelingându-se pe podea. Strânse în mână cheiţa pe care o purta la

gât. Lacătele, gândi ea, trebuiau deschise. Iar el se înşela; era nevoie de tărie să o facă. Dar nici ea nu era vreo neputincioasă. Cum te-ai simţi dacă aş spune nu, că nu vreau nimic din toate astea? vru ea să ştie.

Owen se ghemui în

fața ei și o privi din nou scrutător în ochi.

— Mi-ai frânge inima.

— N-aș face niciodată asta.

— Te-ai mărita cu mine ca să-mi cruți sentimentele?

— Te iubesc suficient de mult ca să o fac chiar

şi din acest motiv. Îmi dai senzaţia de fluturi în stomac, Owen, şi nu de azi, de ieri. M-am obişnuit cu asta, şi poate că pentru că m-am obişnuit nu i-am mai acordat preţuirea pe care o merită. Când am început să fim împreună, a fost mai

mult decât senzaţia de fluturi în stomac. Mult mai mult, şi nu am ştiut ce să fac cu acel sentiment. Nimeni nu m-a mai făcut să simt aşa. M-am gândit până acum că îmi lipsea ceva pentru că nu eram în stare să *simt* suficient. Dar singurul lucru care

lipsea era că niciunul dintre cei de dinainte nu erai tu.

Se aşează şi el în faţa ei.

— Acum nu ne lipseşte nimic, nici mie, nici ţie. Spune da.

— Aşteaptă puţin. Ceea ce simt… Brusc, totul se luminã

înăuntrul ei. Doamne, este ca inima de piatră. Oare asta încerca ea să-mi arate? E atât de puternică, atât de solidă, de rezistentă. Nu m-am gândit niciodată că mă poţi iubi, aşa că pur şi simplu nu mi-am putut deschide inima să-mi permit să simt ceea ce

simt. Şi da, e nevoie de tărie. Îşi şterse o lacrimă. Doar că a trebuit să mi-o găsesc pe a mea.

El îi luă mâna.

— Sunt îndrăgostit de tine, Avery. Spune da.

— Probabil că într-o căsnicie o să fiu un

dezastru.

— Asta va fi problema mea, nu-i aşa?

Se uită la faţa lui, atât de familiară, atât de preţioasă pentru ea. Nu, gândi, nimic nu le lipsea nici unuia din ei.

— Îmi trebuie poşeta.

— Acum?

— Chiar îmi trebuie.

— Dumnezeule, cum poţi să întrerupi momentul în felul ăsta?

Se aruncă în picioare, înşfăcă geanta de pe blat şi i-o puse în poală. Şi rămase cu gura căscată urmărind-o cum scotea inelul de plastic roz.

I-l oferi.

— Vreau să fie

problema ta, Owen, pentru tot restul vieţii mele.

— L-ai păstrat, murmură el. Zâmbind, începu să-i strecoare inelul pe deget, dar ea închise palma. Nu te juca cu mine, Avery. Spune da.

— Aşteaptă puţin. Eu

nu am – cum se spune – cumpătarea lui Clare şi nici eficienţa lui Hope.

— Le-am cerut eu vreuneia din ele să se mărite cu mine?

— Nu, şi ai face bine să nici nu încerci. Nu am răbdarea ta şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că tu o ai. O

s-o pun des la încercare, dar tu deja ştii asta.

— Deja ştiu. Spune da.

— Te iubesc. Tu eşti prietenul meu, iubitul meu, perechea mea. Surâzând, îl sărută pe obraz. Primul meu prieten va fi şi ultimul meu prieten. Da, rosti

ea întinzând mâna ca să-i fie pus inelul. Absolut, cu siguranţă, da.

El i-l strecură pe deget.

— Se potriveşte. Aproape.

— Prima dată a fost prea mare. Acum mi se pare că e tocmai bun.

Se cățără pe genunchii lui.

— Ți-a luat destul timp.

— Din punctul meu de vedere mi-a luat exact cât trebuia. Întinse mâna fluturându-şi degetele. Acum fără tristețe, ci pur şi simplu fericită.

— O să-ţi iau unul adevărat. Îi luă mâna şi-i sărută degetul exact deasupra inimii roz de plastic. Adică, ştii, unul cu diamant sau de care vrei tu.

— Acesta este unul adevărat, dar vreau şi diamantul. Te vreau pe tine, Owen, şi îi

mulţumesc lui Dumnezeu că mă vrei şi tu.

— Avery, murmură el strângând-o cu putere în braţe.

Emoţiile îl inundară când îi atinse buzele. Acel moment la care tânjise era acolo, în braţele lui.

— Tu şi eu, şopti ea. Acum ştiu ce-a vrut să spună Clare.

— Despre ce?

— Despre ce simţea exact înainte de cununie. Spunea că nu are emoţii. Simţea că nicio lacrimă nu-i împăienjeneşte privirea. Se trase înapoi şi-i luă

fața în mâini. Așa mă simt și eu. Puternică și sigură. Și tu ești acel moment fermecat pentru mine. Hai să mergem acasă și să începem să construim.

El o ajută să se ridice și împreună închiseră luminile, încuiară ușile și ieșiră mână în mână.

Avery se gândi la cheiţa pe care o purta la gât şi la inima de piatră pe care o purta încă în geantă. Şi la inelul de jucărie de la automatul cu gumă, atât de dulce, pe care îl avea pe deget.

Simboluri, aşa erau toate – simboluri ale unor lacăte acum

descuiate şi ale unei iubiri care avea să dureze cât lumea.

[1] Nătâng, idiot

[2] Americans with Disabilities Act - legea vizând ocrotirea persoanelor cu handicap din Statele Unite (n.red.)

[3] Fel de mâncare

asemănător şaormei, foarte popular în Grecia (n.tr.)

[4] Personajele principale ale romanului *The Thin Man* de Dashiell Hammett şi ale seriei de filme create pe baza acestuia (n.red.)

[5] În engleză, *ass* înseamnă „fund”. (n.tr.)

[6] În engleză, *jackass* înseamnă deopotrivă „nătărău“ şi „măgar“, (n.tr.)

[7] În limba engleză, *crack* este sunetul scos de ceva tare sau crocant care se rupe şi, în acelaşi timp, este denumirea argotica a unui tip de drog. (n.tr.)

Cuprins

capitolul 1 12

capitolul 2 156

capitolul 3 283

capitolul 4 406

capitolul 5 522

capitolul 6 643

capitolul 7 778
capitolul 8 907
capitolul 9 1031
capitolul 10 1146
capitolul 11 1259
capitolul 12 1396
capitolul 13 1511
capitolul 14 1625
capitolul 15 1747

capitolul 16 1896

capitolul 17 2019
capitolul 18 2148
capitolul 19 2269
capitolul 20 2394